

Giới thiệu Con Đường Theo Đuổi Nam Thần

Thể Loại:Hiện đại, nhẹ nhàng

Convert: gachuaonl

Editor: Jeongie

Độ dài: 68 chương + NT

Một câu chuyện kể về nữ thần quốc dân có số lượng fan weibo lên tới 50 triệu người.

Lục Chi Ưu cô chỉ muốn theo đuổi nam thần trong giới y học - Thẩm Trường An. Sau bao nhiêu chiêu trò của mình, cô cũng thành công ôm mỹ nam về nhà.

Đoạn kịch nhỏ:

Trước khi xác định quan hệ:

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, em đói, em muốn ăn cơm anh nấu.

Lục Chi Ưu: Bác Sĩ Thẩm, chúng ta cùng nhau chơi game đi.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, em mệt rồi, muốn đi ngủ.

Sau khi xác định quan hệ:

Thẩm Trường An: Ăn cơm thôi.

Lục Chi Ưu: Em không muốn ăn cơm, em muốn ăn anh.

Thẩm Trường An: Chúng ta cùng chơi game nào.

Lục Chi Ưu: Em không muốn chơi game, em muốn chơi anh.

Thẩm Trường An: Mau đi ngủ đi.

Lục Chi Ưu: Em chưa muốn ngủ, em muốn ngủ với anh.

PS: Nữ chính là nữ thần kinh quốc dân, nam chính là nam thần lạnh lùng.

Nữ mặt dày VS nam giả vờ lạnh lùng

Nhân vật chính: Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An

Nhân vật phụ: Hứa Kiều, Thẩm Lạc Dương, Mục Lạc, Hạ Căng, Khương Thang.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trên đời lại có người đẹp trai như thế

Cô gái mặc váy dài trắng, gió nhẹ gợn lên, thổi qua làn váy bông bồng bênh cùng với mái tóc đen dài của cô.

“Chi Ưu, cô yên tâm đi, nhân viên đạo cụ đã kiểm tra rồi, cảnh này tuyệt đối an toàn, cô không cần phải sợ.” Đạo diễn mập mạp mặc áo khoác đen, đứng ở dưới vách núi, cầm cái loa nói về phía Lục Chi Ưu ở trên núi.

Đây là cảnh thứ 30 của “Thanh sam nghệ thuật”, chính là cảnh nữ chính bị đuổi giết, rồi lăn xuống vách núi.

Lục Chi Ưu cúi đầu nhìn xuống vách núi, tuy rằng đây không phải là vách núi thật, nhưng mà ít ra nó cũng cao gần bằng hai tầng lầu.

Đây là bộ phim cổ trang đầu tiên của cô, cũng là lần đầu tiên cô phải treo mình trên cáp treo để diễn, trong lòng không tránh khỏi chút lo lắng.

Lỡ như cáp treo đột nhiên đứt thì sao đây? Nếu như cô bị hủy dung thì sao? Cô chính là nữ thần quốc dân có hơn 50 triệu fan weibo – Lục Chi Ưu, thôi được rồi, thật ra cô là nữ thần kinh quốc dân.

Trong đầu cô bỗng hiện ra rất nhiều khả năng.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt chân thành của đạo diễn ở phía dưới, cô chỉ có thể gật gật đầu.

“Được rồi, tất cả chuẩn bị”

“Action”

Đạo diễn vừa dứt lời, cả trường quay đều yên tĩnh, mọi người đều tập trung lên những người đang đứng trên sườn núi.

Lục Chi Ưu hít thở thật sâu, chuẩn bị tinh thần thật tốt.

“Lạc Nghê Thường, người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn mà chịu trời đi”

Nam tử mặc hoa phục lạnh lùng nhìn nàng.

“Khoanh tay chịu trời à, người đừng mơ, ta thà chết cũng không cùng người trở về.”

Lục Chi Ưu cười lãnh đạm.

Nàng nhìn vách núi sâu không thấy đáy, lại nhìn Lương Hoa cách mình không xa.

“Người cảm thấy hiện tại còn chỗ trốn sao?” Lương Hoa cười, hần chậm rãi bước về phía nàng.

Lục Chi Ưu im lặng nhìn hần, nhưng chỉ cần Lương Hoa bước lên một bước, nàng liền lùi về sau một bước.

Thấy sự lãnh đạm trong mắt của cô, Lương Hoa kinh hãi.

“Người không sợ chết sao?”

“So với chết, ta càng sợ mình trở thành vương vãi cho Nhan Khanh” Nàng nhàn nhạt cười, ánh mắt đầy thâm tình.

“Cho nên người không cần lấy ta để uy hiếp Nhan Khanh, ta sẽ không cho người có cơ hội”

Lương Hoa sùng sốt, hần vốn thấy Lạc Nghê Thường chỉ là một nữ nhân bình thường, nhưng bây giờ nàng lại vì Nhan Khanh mà hy sinh tính mạng, có chết cũng không sợ.

Lục Chi Ưu lui về phía sau, nàng nhìn đội quân phía sau của Lương Hoa, giống như chỉ cần nhìn thêm một giây, chỉ một giây nữa thôi nàng sẽ thấy được bóng dáng quen thuộc ấy, nhưng nàng đã lui đến vách núi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Nhan Khanh.

Nàng chậm chậm giang tay, ngã người về phía sau, Lương Hoa không ngờ nàng sẽ thật sự nhảy xuống, không biết tại sao, hần lại cuống quýt muốn bắt được nàng, nhưng tốc độ rơi xuống của nàng quá nhanh, hần thậm chí còn không chạm đến được lần vẫy của nàng.

Lục Chi Ưu nhắm mắt, giang hai tay ra, cáp treo liền rơi xuống, nhưng cô đột nhiên lại nghe thấy âm thanh “lạch cạch”, giống như cái gì bị đứt.

Cô vội vàng mở mắt ra, cô cảm thấy thân thể của mình như bị mất khống chế, quăng về phía trước, đập vào vách núi già, cô cuống quýt dùng tay che lấy mặt mình.

Thân thể đau nhức vô cùng khiến cho cô còn có chút ý thức, nhân viên vốn đang ngồi dưới vách núi trong nháy mắt toàn bộ hoảng hốt, phim trường rối loạn, ai đó lớn tiếng hô, “Không xong rồi, cáp treo bị đứt”

“Ai kiểm tra đạo cụ?”

“Mau cứu người!”

“Lấy đệm đến, nhanh lên!!”

“...”

Âm thanh huyền ảo ầm ỹ sau đó Lục Chi Ưu đều không nghe được, vào lúc chìm vào bóng tối, trong đầu Lục Chi Ưu chỉ có một câu nói, chính là” “Đạo diễn béo! Cả nhà ông chó! Tôi rửa cả nhà ông! Dám bảo là không nguy hiểm hả?”

Lúc Lục Chi Ưu vừa tỉnh lại, đập vào mắt cô chính là trần nhà màu trắng của bệnh viện, không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Cô cử động một chút, nhưng vừa động, chân liền thấy đau đớn, cô nhận không được mà khẽ hừ một tiếng.

Khương Thang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, vội vàng chạy đến.

“Chị Lục, cuối cùng chị cũng tỉnh, tí nữa là em bị chị hù chết rồi.” Khương Thang nắm tay Lục Chi Ưu, lo lắng nói, đáng vẻ như muốn khóc.

Lục Chi Ưu chịu không được trợn mắt nhìn cậu, sau đó bi ôi mà nói: “Tôi còn chưa chết mà, sao lại khóc như thế, ai không biết còn tưởng rằng tôi đã chết rồi ấy chứ.”

“...”◡_◡

Khương Thang đang buồn, nhưng bị Lục Chi Ưu nói thế làm cho dờ khóc dờ cười.

“Khương Thang, cậu làm ơn đừng làm khuôn mặt dờ khóc dờ cười được không, xấu chết được”

Khương Thang là trợ lý của Lục Chi Ưu, chuyên ngành đại học chính là quản lý nghệ sĩ, sau khi tốt nghiệp đến nộp đơn làm trợ lý ở công ty giải trí GD, được trúng tuyển, cho nên công ty phân cậu đến làm trợ lý cho Lục Chi Ưu.

Tên thật của cậu vốn là Khương Đường, nhưng Lục Chi Ưu thích gọi là Khương Thang (canh gừng), vì thế về sau mọi người đều gọi cậu là Khương Thang.

Khương Thang ra về đau khổ trong lòng, cậu như thế là vì ai hả?

“Khương Thang, tôi không bị hủy dung đúng không?” Lục Chi Ưu đưa tay sờ sờ mặt mình, lại sờ được băng vải quấn trên đầu.

“Không có, chỉ có trán bị xây xước”

“Vậy có để lại sẹo không?”

Khương Thang - _-, “Chị Lục à, chị yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo đâu”

Cứ cho là hủy dung đi, kĩ thuật bây giờ phát triển thế, cho dù cô có bị hủy hết mặt, công ty cũng có thể làm cho cô trở lại như cũ, nói chỉ là để lại sẹo như vậy?

Nghe Khương Thang nói thế, Lục Chi Ưu mới yên tâm, nhưng cô dùng gương mặt này để kiếm cơm, nếu có bị hủy dung, vậy thì cô sống bằng gì bây giờ?

Nhưng lát sau, cô lại thấy có gì đó không đúng, chợt hỏi: “Vậy sao chân trái của tôi lại không cử động được?”

“Là vì lúc chị ngã từ trên xuống va vào vách đá, lúc rơi xuống lại quá nhanh làm tổn thương chân trái, có dấu hiệu nứt xương, cho nên bác sĩ phải bó thạch cao lại cho chị” Khương Thang giải thích.

“Vậy...chân tôi có bị gãy không?”

Khương Thang “...”→ _ →

Nếu mà gãy, thì cậu còn bình tĩnh như vậy chắc.

Lục Chi Ưu vừa thấy vẻ mặt của Khương Thang như thế thì biết mình không sao hết.

“Khương Thang, tôi nằm thấy không thoải mái, đỡ tôi ngồi dậy nào!”

Khương Thang vội vàng giúp cô nâng cao cái giường, cầm cái gối nhét dưới lưng cô để cho cô thoải mái hơn.

Vừa mới ngồi dậy, cửa phòng bệnh liền bị mở ra.

Lục Chi Ưu bèn nhìn về phía ấy.

Nhưng chỉ trong vài giây, Lục Chi Ưu lập tức cảm thấy mình như bị trúng tên, trái tim bắt đầu nhảy loạn nhịp.

Người ấy mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, áo blouse khoác bên ngoài, quần tây đen ôm lấy đôi chân dài miên man, dưới chân là một đôi giày da.

Anh đi về phía cô, cô nhìn thấy gò má sạch sẽ và mái tóc đen gọn gàng của anh.

Khí chất lãnh đạm, sạch sẽ, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng.

Bàn tay trắng trẻo, mấy ngón tay thon dài cầm lấy bệnh án.

Lục Chi Ưu đã ở trong cái thế giới giải trí lộn xộn này nhiều năm rồi, từ tiểu thị trấn 18 đến nam thần 25 26, rồi đại thúc thành thực 30 tuổi, trai đẹp nào mà cô chưa nhìn thấy chứ.

Huống chi bên cạnh cô còn có 2 tuyệt thế mỹ nam như Hà Cẩn Duyên cùng với Cố Kỳ Hành.

Nhưng chưa có ai làm cho cô có cảm giác tim đập chân run như thế này.

Cô ngước lên nhìn anh, anh cao tầm 1m88.

“Cô tỉnh rồi, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?” Anh đứng trước giường bệnh hỏi cô.

Anh vừa dứt lời, Lục Chi Ưu liền cảm thấy mình trúng độc càng thêm nặng, bởi vì giọng của anh thật là mê người mà.

Cô không phải là nghiện âm thanh, nhưng lại rất thích giọng nói của anh, sạch sẽ giống như chủ nhân của âm thanh ấy vậy.

Cô kinh ngạc nhìn anh lắc đầu.

“Không có là tốt rồi, nếu như thấy không khỏe liền nói với tôi, tôi họ Thẩm, là bác sĩ điều trị cho cô, cô có thể gọi tôi là bác sĩ Thẩm”

“Xương bắp chân nứt một vết nhỏ, bây giờ nên nghỉ ngơi nhiều hơn, không được đi lại nhiều, nên kiêng ăn vài món, uống nhiều canh xương vào, thì cô sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Anh dặn dò cô mọi điều, giọng nói vẫn cứ nhàn nhạt, không làm cho người khác cảm thấy xa cách mà lại cảm thấy như tri kỉ, vô cùng thoải mái.

“Vâng” Lục Chi Ưu ngoan ngoãn đáp lời.

Khương Thang nhìn cô, hiếm khi chị Lục lại nghe lời như vậy.

“Được rồi, vậy tôi không làm phiền cô nữa, nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong anh liền chuẩn bị rời khỏi.

Lục Chi Ưu cảm thấy anh sắp đi, liền kêu lên: “Bác sĩ Thẩm, không biết tại sao đầu tôi lại đau quá!”

Nói xong, cô lập tức che đầu, giống như vô cùng đau đớn.

Bác sĩ Thẩm đề bệnh án xuống, bước đến bên cô.

“Cô bỏ tay xuống đi, để tôi xem một chút”

Cô nghe lời anh bỏ tay xuống, anh cúi người, dựa sát vào người cô, Lục Chi Ưu liền nghĩ thấy trên người anh không phải là mùi sát trùng của bệnh viện mà là mùi bạc hà nhàn nhạt. Bàn tay lạnh lẽo của anh đặt lên trán cô, Lục Chi Ưu liền nín thở.

Bởi vì anh dựa quá sát, cho nên cô nhìn thấy rõ cái băng tên ở trước ngực anh.

Họ tên: Thẩm Trường An

Chức vị: Bác sĩ chủ nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hai trúc mã tới tiêu khiển

Thẩm Trường An sờ trán cô, sau đó nhẹ nhàng vén băng vải ra, thấy không có gì đáng ngại thì đứng thẳng lên.

“Không sao hết, lát nữa tôi bảo y tá đến thay băng cho cô là được.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Thẩm”

“Ừ”

Thẩm Trường An lại cầm bệnh án lên, rồi trực tiếp bước ra ngoài.

Lục Chi Ưu đặt tay lên cằm, nhìn theo bóng lưng của anh mà cười háo sắc.

Đẹp trai quá đi. Làm sao bây giờ? Thiệt là muốn theo đuổi anh ấy quá đi mất.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu bất động này giờ, liền bước đến, quơ quơ tay trước mặt cô, nhưng Lục Chi Ưu vẫn không thêm phản ứng, cứ nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Khương Thang không còn gì để nói, cô lại lên con bệnh rồi. Biết bệnh gì không?

Bệnh mê trai!!

“Chị à, chị lại phát bệnh rồi hả?” Cậu nhện không nổi mà đưa tay đẩy Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu hoàn hồn lại, nhìn cậu đầy khinh khinh.

“Cậu bệnh đấy. Cả nhà cậu đều bệnh.”

Khương Thang: “...”

“Tôi muốn ăn táo”

Cô duỗi tay đẩy Khương Thang.

Khương Thang đành phải đi gọt táo cho cô, vừa có tinh thần là bắt đầu sai khiến người ta.

Lục Chi Ưu vừa gặm táo không chút hình tượng, vừa đọc tạp chí trên tay. Không lâu sau thì có một cô y tá đến thay băng cho cô.

Lục Chi Ưu vội vàng ném trái táo bị gặm một nửa lên bàn, rồi ngồi ngay ngắn trên giường, cô là nữ thần quốc dân, dù cho ngã bệnh cũng phải đẹp mới được.

Sau khi y tá thay băng rồi rời khỏi, Lục Chi Ưu mới tiếp tục cầm trái táo lên gặm tiếp.

Khương Thang đang ngồi nghịch di động, đột nhiên thấy bài đăng mới nhất khiến cho sắc mặt cậu biến đổi, cậu lén lút nhìn Lục Chi Ưu trên giường bệnh một cái.

Bài đăng này mà để cho chị Lục nhà cậu thấy, đoán chắc là sẽ tức điên lên mất.

Lục Chi Ưu ăn táo xong, tiện tay quăng lõi táo vào thùng rác gần đó, cất tạp chí đi.

“Khương Thang, đưa điện thoại cho tôi, tôi chán quá.” Cô nói với Khương Thang ngồi trên sofa.

Khương Thang lộ vẻ mặt khó xử, “À, chị Lục, chị không nên chơi điện thoại, nên nghỉ ngơi đi”

Lục Chi Ưu nghỉ ngơi nhìn cậu.

“Cậu có phải định gạt tôi chuyện gì không?”

“Làm gì có...Ha ha...em đâu dám”

“Đưa cho tôi!”

Lục Chi Ưu xòe tay về phía cậu.

Khương Thang không còn cách nào khác, đành phải đưa đi động cho cô.

Lục Chi Ưu cầm đi động, mở ngay weibo.

Bài post hôm nay chính là:

#nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu dứt cáp treo khi quay phim, hư hư thực thực vì tuyên truyền#

Người đọc 3587.9 vạn, thảo luận 5.3 vạn, fan 180 vạn.

Lục Chi Ưu trượt xuống dưới xem bình luận.

Xx: Lại là Lục Chi Ưu, lại tuyên truyền, tại sao mấy bài post đều có tên cô ta, đúng là cao thủ tuyên truyền mà!

Xxx: là phụ nữ, cũng không sợ ngã đến nỗi hủy dung, sau đó lại phải đi chỉnh sửa hả?

Xxx: người ta có tiền, muốn chỉnh thế nào thì kệ người ta.

Xx: Đúng là không biết xấu hổ, độ hot kiểu gì cũng muốn, lần này đừng có nghĩ muốn dựa hơi Hà Cẩm Duyên nha, thật là tội nghiệp cho nam thần của tôi.

Xxxx: Muốn dựa vào bộ phim này mà tạo scandal với Hà Cẩm Duyên à, cũng không nhìn lại mình là loại người nào!

Xxx: Tự cho mình là nữ thần quốc dân là có thể sánh đôi với nam thần quốc dân à? Đúng là tự tin quá.

...

“Cái thế loại người gì thế? sao lại không có tổ chất gì hết, tuyên truyền cái gì? Có giỏi thì mấy người cũng lấy an toàn của mình ra mà tuyên truyền cho tôi xem xem! Bộ tôi điên chắc!” Lục Chi Ưu đáng vẻ không còn gì để nói, ném điện thoại xuống giường.

“Chỉnh dung à? Tôi cười vào, chị đây trời sinh chính là gương mặt nữ thần, quyền rũ trời sinh đấy có biết không? Tôi cần chỉnh mặt à, thiệt là tức cười mà.

“Còn nữa, bảo tôi dựa hơi Hà Cẩm Duyên à, đừng có đùa, fan weibo của tôi hơn 50 triệu, Hà Cẩm Duyên còn thua tôi 3 triệu fan đấy! Ai hot hơn ai còn chưa biết!

Nghe cô nói, bàn tay rót nước của Khương Thang bỗng cứng đờ, đứng rồi, cô nhiều hơn Hà Cẩm Duyên mấy triệu fan, nhưng trong đó có bao nhiêu là anti fan thì khỏi nói cũng biết.

Mấy lời nói kiểu này cậu chả ngu mà đi nói trước mặt cô, nếu không thì tháng sau cậu chuẩn bị cạp đất mà ăn.

Bộ phim “Thanh Sam Nghe Thường” lần này đều mời những nhân vật nổi tiếng trong giới, nam chính là Hà Cẩm Duyên, bảo đảm rating kì này sẽ cao.

Vị trí của Lục Chi Ưu trong giới cũng không thể khinh thường, dù gì cô cũng là tiểu hoa đán tuyển đầu, hình tượng công chúng rất tốt, mặc dù không gây chú ý, nhưng cũng không đắc tội với ai.

Mọi người đều thấy khí chất Lục Chi Ưu sạch sẽ, đáng vẻ ngọt ngào, nhưng nếu là người quen biết cô, sẽ không nghĩ như vậy.

Thật ra cô chính là một nữ thần kinh mặt dày.

Người thích Lục Chi Ưu rất nhiều, nhưng người ghét cô cũng không ít, nói ra chính là, Lục Chi Ưu có thể chất tự thu thị phi.

Khương Thang đưa cho cô một ly nước ấm.

“Chị Lục à, bớt giận đi, dân mạng bây giờ đều thế đấy! Ăn no rừng mỡ, không có việc gì làm, dù sao thì có nhiều minh tinh mà.

Lục Chi Ưu nén giận, uống một ngụm nước.

“Họ ghen tị tôi mà!!”

“Đúng đúng, họ ghen tị với chị đấy”

“Rõ ràng là tự mình tìm anti mà” Âm thanh trêu chọc phát ra từ cửa phòng bệnh.

Lục Chi Ưu và Khương Thang cùng quay đầu lại.

Một người mặt áo sơ mi trắng, áo khoác đen bên ngoài, quần jeans đen, giày thể thao màu trắng.

Đầu đội mũ lưỡi trai đen, mang đôi kính râm màu đen, còn đeo thêm khẩu trang màu trắng, cả gương mặt đều bị che kín.

Lục Chi Ưu tròn mắt nhìn anh, “Cậu đến đây làm gì, không quay phim à? Paparazzi mà chụp được, lại bảo tôi bám hơi cậu”

Hà Cẩm Duyên cười cười, thuận tiện đóng cửa phòng.

“Anh Cẩm Duyên ngồi đi” Khương Thang vội vàng dọn dẹp ghế sofa.

Lục Chi Ưu cạ lưng trước thái độ nịnh nọt của Khương Thang.

Cậu ta hình như quên mất mình là trợ lý của ai rồi, không biết có nên cất tiền thưởng tháng này của cậu ta hay không nữa? ←_←

Hà Cẩm Duyên bước đến bên ghế sofa.

Anh cúi nón, mất kính và khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai không góc chết.

“Tôi đến xem coi cậu còn sống không” Cậu nói chả tốt lành gì phát ra từ đôi môi mỏng ấy.

“Hà Cẩm Duyên, cậu có tin toàn bộ những tấm ảnh xấu của cậu sẽ được post lên mạng hay không, để cho cậu cũng nổi tiếng thêm một tí?”

Hà Cẩm Duyên buông tay xuống, cười với cô, “Hình như có người không nhớ, hình xấu của cậu có mà đầy ở trong điện thoại tôi đây”

Lục Chi Ưu “...”

Coi như cậu giỏi, để xem sớm muộn gì cũng có người nắm cậu trong tay.

“Tôi nói nè, tôi chỉ mới không đến trường quay có một ngày thôi, mà cậu đã lo lắng rồi”

“Cậu nghĩ tôi muốn chắc”

Hà Cẩm Duyên nhìn cô bất đắc dĩ, cầm điện thoại lên lướt weibo.

“Này, nữ thần kinh quốc dân, bài viết về cậu có hơn bốn trăm ngàn bình luận nè” Hà Cẩm Duyên nói với cái giọng thiếu đòn.

“Thần kinh, đừng nói với ai là tôi quen cậu, đồ thần kinh!”

“Ha ha... Tôi còn không muốn người khác biết tôi quen cậu đâu, thể chất hút scandal cũng lây đấy”

“...”

Đồ khốn!!!

“Chưa bước vào đã nghe hai người cãi nhau, còn tiếc mâu thuẫn chưa đủ hả?” Một âm thanh lạnh lùng xen vào.

“Cô Kỳ Hành, cậu nhìn đi, Hà Cẩm Duyên lại ăn hiếp tôi” Lục Chi Ưu tủi thân tố cáo với anh.

Trên gương mặt lạnh lùng của anh nở nụ cười thần nhiên.

“Cậu ta bắt nạt cậu, chứ không phải hai người bắt nạt lẫn nhau từ trước đến giờ à?”

“...”←_←

Thuyền tình bạn quá bé, nói lật là lật.

“Mà cậu không sao chứ?” Cố Kỳ Hành quan tâm.

“Không sao hết”

“Cô Kỳ Hành, cậu ta chính là con gián, đánh hoài không chết, cậu nghĩ cậu ta sẽ xảy ra chuyện gì?” Hà Cẩm Duyên nhàn nhã ngồi chéo chân trên sofa, vừa gặm trái táo Khương Thang đưa vừa nói.

Lục Chi Ưu liếc anh, rồi cầm cái gối ném qua.

Hà Cẩm Duyên thuận tay bắt được hung khí của cô.

“Vừa lúc đang thiếu một cái gối, cảm ơn nhé.” Anh tiện tay đặt dưới mông.

“A!!!” Lục Chi Ưu tức điên cầm lấy cái chăn, nhưng lại không cẩn thận đụng vào cái chân đang bó thạch cao của mình, cô nhe răng tròn mắt vì đau.

Cố Kỳ Hành ngồi xuống bên cạnh Hà Cẩm Duyên.

“Sao hôm nay hai người rảnh thế?” Lục Chi Ưu hỏi.

Hà Cẩm Duyên gác đôi chân dài lên ghế sofa đối diện, tay gối lên đầu.

“Không phải là vì cậu à? Tôi đặc biệt xin phép tổ quay phim nghỉ một ngày để sang đây thăm cậu đấy.”

“Vậy tôi phải cảm ơn cậu rồi”

“Rõ ràng là lười, vậy mà cũng tìm cho mình một lí do chính đáng thế” Cổ Kỳ Hành nhin không được liếc anh một cái.

Đầu Lục Chi Ưu nổi ba vạch đen, hai người này không phải đến thăm cô đâu, chả qua là muốn đến đây tìm trò tiêu khiển thôi.

“Này, bây giờ hai người đứng dậy đi, bước về trước 5 bước, mở cửa phòng, rồi biến đi được rồi đó”

Hà Cẩm Duyên “Bây giờ tôi mà ra ngoài sẽ bị paparazzi chụp ngay”

Cổ Kỳ Hành “Rồi tôi cũng bị paparazzi tóm luôn”

Hà Cẩm Duyên “Như thế cậu sẽ tiếp tục lên hot search đó nha”

Cổ Kỳ Hành “Hot search chính là, nam thần quốc dân Hà Cẩm Duyên chạm trán với đạo diễn Cổ Kỳ Hành tại bệnh viện, nghi án nữ thần bắt cá hai tay...”

“Stop...stop...đủ rồi đó”

Hai người bình thường cũng có ấn ý thế này đâu, coi như giỏi, tôi nhin hai người đấy.

Đối với hành động của Hà Cẩm Duyên với Cổ Kỳ Hành, Khương Thang từ lúc làm trợ lý cho chị Lục nhà cậu đến nay đã xem thường cái cảnh này từ lâu rồi.

Một người là nữ vương tin đồn, nữ thần quốc dân, một người là nam thần quốc dân, còn một người chính là đạo diễn một tay che trời, ba người này ai cũng là những nhân vật nổi tiếng nhất nhì, nhưng bây giờ ở trong phòng bệnh cứ như một đám trẻ con, cãi lộn ầm ĩ.

Người ngoài đều không biết, nam thần quốc dân Hà Cẩm Duyên, nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu và đạo diễn nổi tiếng Cổ Kỳ Hành chính là 3 người bạn nổi khổ của nhau.

Ba người bọn họ náo loạn từ nhà trẻ đến bây giờ.

“Đứng rồi, chuyện này cậu không báo với chú dì hả?” Cổ Kỳ Hành hỏi.

“Không nói”

“Vậy cậu không định báo cho bọn họ biết à?”

“Không cần đâu, bây giờ bọn họ đang du lịch ở Hawaii, khó có dịp được ra ngoài du lịch, tôi không muốn bọn họ lo lắng vì chút chuyện nhỏ này.”

“Hon nữa, nếu tôi nói, ba mẹ tôi nhất định sẽ trả lời rằng, sao, không chết là tốt rồi, chờ ba mẹ đi về sẽ thăm con sau”

Lục Chi Ưu bắt đầu nhại lại giọng nói cùng nét mặt của ba mẹ mình giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hình như bác sĩ Thẩm tức giận rồi

“Ha ha ha... Lục Chi Ưu, cậu chắc là do đi nhật được đấy.” Hà Cẩm Duyên cười không chút khách khí.

Không cần anh nói, nhiều lúc cô cũng nghĩ mình không phải con ruột của ba mẹ ấy chứ o (´□`)o

Mấy người Hà Cẩm Duyên ở đây chơi hết buổi trưa, sau đó đều ra về.

“Này, hai người ra ngoài nhớ hóa trang cho kĩ vào, đừng để bị chụp ảnh, nếu có bị chụp thì cũng đừng nói từ phòng tôi ra nhé”

“Vậy muốn bọn tôi nói như thế nào?” Hà Cẩm Duyên lườm cô.

“Ha ha, trên web không phải liên tục đồn rằng hai người gì gì ấy sao, vừa khéo chứng thực một tí!”

Khóc miệng Cổ Kỳ Hành kéo ra, gương mặt lạnh lùng đen hơn một nửa.

“Nếu không nể tình cậu đang bị thương, tôi chắc chắn sẽ lôi cậu xuống đánh đòn đấy.” Anh nhìn cô mà nói.

Lục Chi Ưu dảng về không thể tin được: “Tôi yêu cậu như thế, cậu nỡ lòng nào đánh tôi?”

Gương mặt lạnh lùng của Cổ Kỳ Hành hơi xấu hổ: “Được, được, coi như cậu giỏi”

Hai người hóa trang kĩ càng mới rời khỏi.

Sau khi bọn họ đi, phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, vì Khương Thang mới ra ngoài mua đồ ăn cho cô, cho nên bây giờ chỉ có mình cô ở trong phòng.

Đoạn kịch nhỏ:

Hôm ấy, sau khi Hà Cẩn Duyên cùng với Cố Kỳ Hành ra khỏi bệnh viện, liền bị phóng viên đứng canh bắt ngay tại trận.

Phóng viên xx: Đạo diễn Cố, xin hỏi tại sao anh lại xuất hiện cùng lúc với Cố nam thần tại bệnh viện?

Phóng viên xxx: Hà nam thần, lúc trước có tin hai người là người yêu, bây giờ lại cùng nhau xuất hiện tại đây, xin hỏi hai người có muốn nói gì không?

Hà Cẩn Duyên: ...

Phóng viên xx: không lẽ chuyện tình của hai người đã được xác định? Đạo diễn Cố có thể nói rõ một chút cho chúng tôi được không?

Cố Kỳ Hành:

Chỉ muốn nói một câu: Lục Chi Ưu, mọi nó, cô đúng là quạ đen chuyển thế mà.

Hot search ngày hôm đó chính là:

Cố Kỳ Hành và Hà Cẩn Duyên 6857.8 vạn bình luận

Lục Chi Ưu tuyên truyền phim mới 4177.2 vạn bình luận

*

Lục Chi Ưu bây giờ không có tâm trạng nghịch di động, cũng không muốn xem TV.

Vì bây giờ mà mớ di động hay TV, không cần nói cũng biết, tin tức, đề tài đều là # Lục Chi Ưu tuyên truyền phim# nhìn đến là phiền, không bằng đừng xem thì hơn.

Dù sao như vậy cũng tốt, nằm trên giường bệnh có thể nghỉ ngơi một chút, vừa lúc mấy hoạt động sắp đến để cho Khương Thang thay cô từ chối, ha ha ha, cô quả nhiên là thiên tài.

Nằm một lúc, cô lại lê cái chân bị bó bột ngồi dậy, không được rồi, chán quá, thằng nhóc Khương Thang có đi mua com thôi mà đến giờ vẫn chưa về.

Chóp chóp đôi mắt to, cô đột nhiên nhớ đến Thẩm Trường An, chi bằng...

Cho nên cô ấn cái chuông ở đầu giường.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh liền được mở ra.

Lục Chi Ưu vội vàng lấy tay che chân, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Bác sĩ Thẩm, chân tôi...”

Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, mọi lời nói đều biến mất, vì người bước vào không phải Thẩm Trường An mà là cô y tá từng thay băng cho cô.

“Chị Lục, có việc gì không ạ?” Nữ y tá mỉm cười hỏi.

“Sao...Sao bác sĩ Thẩm không đến?”

“Bây giờ đang là giờ ăn tối, bác sĩ Thẩm đã đến căn tin rồi, giờ là ca trực của tôi”

“À, tôi muốn hỏi, táo trong phòng đã hết rồi, cô có thể mang thêm đến được không?” @ (_ - _) @

Y tá, "..."-_-||

“Được, chị chờ một lát, lát nữa tôi sẽ giúp chị mang đến.”

Cô y tá ra ngoài chưa đến vài phút đã quay lại, cầm một giỏ táo mới trên tay.

Lục Chi Ưu chỉ còn cách vừa gặm táo vừa chờ Khương Thang quay về.

Khương Thang chưa quay về, đã thấy đám người bên đoàn làm phim cùng với đạo diễn béo đến đây.

“Ôi chào, Chi Ưu của tôi, chân còn đau không?” Đạo diễn béo khoa trương bỏ nhào đến giường bệnh.

Lục Chi Ưu ghét bỏ nhìn ông ta.

“Tôi còn nhớ có người nào nói, đạo cụ rất an toàn”

“Ha ha, phim trường mà, khó tránh khỏi sẽ có...một chút ngoài ý muốn.” Đạo diễn Lý cười ngượng ngừng đáp lại.

Chi Ưu thể hiện thái độ không muốn nói chuyện với ông.

Đạo diễn Lý nhìn Lục Chi Ưu, rồi lại nháy mắt với đám nhân viên đứng phía sau, bọn họ vội vàng mang mấy túi to đi đến.

“Chi Uú nè, để chuộc lỗi, cô xem tôi mang đến cái gì nè?”

Đạo diễn Lý cầm túi to ào ào đổ toàn bộ lên giường.

Giường đơn màu trắng bây giờ ngập sắc xanh.

Kitkat Nestlé, sô cô la matcha, bánh xốp.

Glico, bánh bông lan trà xanh Collon, Pocky trà xanh, bánh quy vị trà xanh, sô cô la Meiji vị trà xanh.

Hai mắt Lục Chi Uú lập tức bùng sáng nhìn đồng đồ ăn vặt vị trà xanh trên giường.

Lục Chi Uú chính là fan cuồng của trà xanh, trước khi trở thành diễn viên, giấc mơ của cô chính là mở một tiệm bánh ngọt.

Nhưng cô là người dễ bị dụ vì mấy cái này chắc?

Cô khó khăn quay đi chỗ khác.

Đạo diễn Lý nhìn cô, sau lại ra hiệu cho một nhân viên.

Nhân viên kia liền mang đến một túi nữa.

Đạo diễn Lý cầm lấy, lại đồ ào ào xuống giường.

Bột trà xanh AGF, bánh quy trà xanh LANGULY, bánh quy trà xanh Meiji, cookie trà xanh, trà sữa trà xanh.

Cô hút một hơi trà sữa.

Miệng thơm ngát mùi trà xanh.

“Ngon không?”

“Ngon, lấy được lòng trăm rồi đấy!” → _ →

Mọi người...

Lại lên con rồi.

Cô lại xé tiếp gói bánh quy trà xanh Meiji

“Vây...”

“Phim trường xảy ra việc ngoài ý muốn là chuyện bình thường, tôi cũng thông cảm, nhưng cái cảnh chưa hoàn thành xong ấy, khoảng nửa tháng nữa...” Lục Chi Uú cố ra vẻ khó xử mà nhìn cái chân đang bó bột của mình.

“Không sao, không sao. Đoàn phim sẽ chờ cô, chúng tôi có thể quay trước những cảnh của những diễn viên khác, không vội”

“Được rồi, chỉ có đạo diễn Lý hiểu tôi”

Đạo diễn Lý nói thêm vài câu với cô rồi mới rời khỏi.

Chờ đến lúc Khương Thang mua com về, Lục Chi Uú đã no rồi.

“Trời ạ, chị Lục sao chị lại biến phòng bệnh ra thế này?” Khương Thang nhìn cô ghét bỏ.

Khắp nơi trong phòng bệnh đều là hộp to, túi nhỏ đồ ăn vặt.

Lục Chi Uú liếc cậu.

Cậu lập tức đổi sắc mặt ngay.

“Không sao hết, còn có em mà, em sẽ dọn dẹp đồng này trong vòng một phút” Cậu nhìn cô cười lấy lòng.

“Ngoan đấy”

-_-

Khương Thang nghe lời mang com để lên bàn, sau đó bắt đầu dọn dẹp.

“Chị Lục, có phải đạo diễn Lý đến đây không?”

“Ừ”

“Hèn gì. Có nhiều đồ ăn vặt như thế, đúng rồi, chị ăn ít thôi, đi ăn com đi”

“Tôi không muốn ăn cơm, hơn nữa tôi đã no rồi.” Lục Chi Ưu cự tuyệt

“Nếu chị không ăn, em sẽ ăn hết đồng này”

“Ăn, ăn mà”

*

Lục Chi Ưu buồn chán ngồi nghịch di động trên giường, cô nằm viện gần được nửa tháng rồi, nửa tháng này, cô không ăn thì ngủ, không ngủ thì cũng ăn, rồi lại nhấn chuông phá Thẩm Trường An.

Buổi tối, Lục Chi Ưu nhìn điện thoại, mới 8 giờ thôi, cho nên cô liền ấn chuông trên đầu giường.

Cô đã ấn chuông rất nhiều lần, không có chuyện gì cũng ấn chuông, cô cũng chỉ cần Thẩm Trường An đến đây thôi.

Thẩm Trường An mới quay về phòng làm việc, định nghỉ ngơi một lát, nhưng chưa được mấy phút, liền nghe chuông từ phòng bệnh 0812 của Lục Chi Ưu vang lên.

Đôi mắt lãnh đạm kóe lên, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy.

Vừa lúc gặp Mục Lạc đang bung cà phê vào phòng.

“0812 lại ấn chuông hả?”

“Ừ”

“Sức quyến rũ của bác sĩ Thẩm lớn thiệt nha, 0812 là phòng của nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu đấy, sao tôi cứ có cảm giác là cô ấy có tình ý với cậu nhí?” Mục Lạc uống một hớp cà phê rồi phát biểu.

Thẩm Trường An liếc anh ta, đôi môi mỏng phát ra 2 từ: “Cút đi”

Nói rồi Thẩm Trường An cũng chả thèm để ý đến anh ta, rồi đi ngay.

“Thẩm Trường An, nếu để mấy em gái y tá hãm mộ cậu biết được nam thần lạnh lùng cũng biết nói tục, cậu đoán coi các cô ấy nghĩ thế nào?”

“Àm”

Tiếc là anh không nhận được câu trả lời mà chỉ có tiếng đóng cửa đáp lại.

Mục Lạc nhún nhún vai, đúng là, không có thú vị gì hết, cái mặt lạnh như nước đá như thế, chỉ có mỗi mình anh có ý tốt làm bạn với cậu ta thôi, vậy mà cũng không biết ơn gì hết. Q_Q

*

Thẩm Trường An vừa suy nghĩ vừa đi đến phòng bệnh của Lục Chi Ưu.

Từ lúc cô nằm viện đến giờ, anh đều bị cô hành hạ, một ngày 24 tiếng, chỉ hận không thể ấn chuông liên tục.

Khi thì chân đau, khi lại đầu đau, lúc bụng lại đau, đúng là đa dạng hết sức.

Mấy y tá đi ngang qua chào anh, đều bị khí lạnh xung quanh đóng băng luôn rồi.

“Bác sĩ Thẩm sao thế? Sao tôi thấy một luồng khí lạnh bao quanh anh ấy vậy?” Một cô y tá hỏi.

“Chắc là cô Lục lại ấn chuông nữa rồi, có thể làm cho bác sĩ Thẩm ra nông nổi này, trừ cô Lục ra thì chả còn ai nữa đâu.”

“Đúng vậy, nhưng cô Lục này cũng thật là can đảm, chỉ có cô mới dám trêu bác sĩ Thẩm thôi”

“...”

Thẩm Trường An đứng trước cửa phòng bệnh, để anh xem lần này cô lại bày trò quỷ gì nữa.

Anh hít một hơi sâu, rồi bước vào.

Vừa vào đã thấy Lục Chi Ưu ngồi trên giường, mở to đôi mắt bỏ câu nhìn anh.

“Cô Lục, có chuyện gì sao?” Giọng nói anh có chút lạnh nhạt.

“Bác sĩ Thẩm, tôi thấy ngực hơi đau, làm sao bây giờ...”

Sắc mặt Thẩm Trường An trầm xuống.

Mấy tiếng trước, cô bảo chân đau.

Thẩm Trường An nhú mày.

Anh đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống.

“VẬY HẢ?” Anh hỏi.

Lục Chi Ưu không nói gì, cô còn đang bận ngắm anh.

“Đau như thế nào?” Đôi mắt anh lạnh đi, tiếp tục hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Không may bị kẹt thang máy

“Đau như thế nào?” Đôi mắt anh lạnh đi, tiếp tục hỏi.

“Tim bỗng nhói lên” Lục Chi Ưu vừa lấy tay che ngực vừa nói.

Thẩm Trường An biết được Lục Chi Ưu đang trêu mình, gương mặt càng thêm lạnh lẽo, mấy ngày nay cô đều như thế.

“Tim bỗng nhiên nhói lên, kì lạ thật” Anh mặt lạnh nói.

Lục Chi Ưu không phát hiện ra Thẩm Trường An đang khó chịu.

“Bác sĩ Thẩm biết tại sao tôi lại đau tim không?”

Thẩm Trường An “Tôi không biết”

“Là vì tim tôi quá bé, mà anh trong lòng tôi lại quá lớn, cho nên đau” Lục Chi Ưu cười tủm tỉm nhìn anh.

Nghe Lục Chi Ưu nói, khóe miệng anh run rẩy, nhưng gương mặt lại càng lạnh, anh lui về sau vài bước.

“Cô Lục, cô cảm thấy trêu chọc người khác vui lắm hả?” Thẩm Trường An lạnh lùng nhìn cô.

“Hả?” Lục Chi Ưu không phản ứng kịp.

“Cô hết đau chân rồi tới đau đầu, đau tim, cô không thấy phiền hả? Cô rảnh rồi có thời gian, nhưng không phải ai cũng có thời gian chơi với cô, có hiểu không hả?”

Lục Chi Ưu sững sốt hoàn toàn, mấy ngày nay mặc cho cô có nói cái gì, anh đều lạnh nhạt trả lời: “Ừ”, “Ồ”, “Được”

Chưa bao giờ anh nói nhiều với cô như thế này.

“Bác sĩ Thẩm, anh có sao không?” Cô nhìn anh.

“Anh đếm kỹ lại xem, vừa rồi anh nói với tôi một hơi 48 từ đấy!”

Thẩm Trường An, “...”

Cô lại ở đó mà đếm anh nói bao nhiêu từ! Thẩm Trường An cảm thấy mình sắp tức đến nổ phổi rồi, anh không nói gì thêm, liền bước ra khỏi phòng.

“Này, bác sĩ Thẩm, anh đừng đi, anh giận rồi hả? Bác sĩ Thẩm~”

“Ầm” tiếng cửa phòng bệnh lại vang lên.

Lục Chi Ưu nằm xuống giường.

Thẩm Trường An hình như giận rồi, hơn nữa là giận muốn điên rồi, nhưng sao cô lại thấy, Thẩm Trường An giận lên lại càng đẹp trai thế này! o (͡ ° ͡ °)o

*

Từ sau sự kiện kia, mấy ngày nay Thẩm Trường An không thèm quan tâm đến Lục Chi Ưu, mỗi ngày đến đây khám bệnh rồi rời đi, mỗi khi Lục Chi Ưu nhấn chuông, anh đều gọi y tá sang đấy.

Buổi chiều, khi y tá đưa cô đi đến bãi cỏ của bệnh viện phơi nắng, lại gặp một cô gái đeo đôi kính râm bụi bặm, bịt khẩu trang kín mít, không thấy gương mặt đâu cả.

Cô gái này nhìn quen lắm nha.

“Em gái y tá à, bạn của tôi đến thăm, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, có được không vậy?” Cô nói với y tá đứng phía sau.

Y tá nhìn cô gái đang đi về phía này, dù có chút nghi ngờ nhưng người ta đã nói vậy rồi, cô chỉ có thể tránh đi mà thôi.

Sau khi cô y tá rời đi, Lục Chi Ưu liền chào hỏi với cô gái kia.

“Hey, Kiều Mạch~”

Hứa Kiều chính là bạn khuê mật lâu năm của cô.

Cô gái này chính là chủ tiệm bánh ngọt, là bà chủ tiệm bánh nổi tiếng trên mạng, bởi vì dáng người eo nhỏ chân dài, lại còn biết làm đủ các loại bánh, cho nên được dân mạng tặng cho một cái tên Tây Thi bánh ngọt, fan của cô hầu như là khách hàng trung thành của tiệm bánh.

Vì thế tiệm bánh của cô nổi tiếng vô cùng, không chỉ bán tại cửa hàng, mà còn kinh doanh trên Taobao, tuy nhiên nhóm fan của Hứa Kiều chỉ vì muốn gặp cô một lần, còn không tiếc đi máy bay đến cửa hàng của cô mua bánh.

Ấn tượng đầu tiên của Lục Chi Ưu với Hứa Kiều khi xưa cũng chỉ là một đóa sen trắng* xinh đẹp mà thôi.

*Bạch liên hoa/ hoa sen trắng: là nấy cô trong sáng, thánh thiện như thánh nữ á.

Ban đầu Lục Chi Ưu một lòng một dạ muốn quyến rũ đóa sen trắng Hứa Kiều này.

Rất lâu sau, khi cuối cùng cô cũng đã quyến rũ được sen trắng thì mới phát hiện, người mình quyến rũ đầu phải sen trắng, rõ ràng là sen trắng giả nhá, nói cô ấy là sen trắng thì thật là si nhục mấy đóa sen trắng chính tông.

Cái cô nàng này mà tàn bạo lên thì đàn ông chỉ xách dép chạy, lúc mắng người cứ như sao độc mồm chuyển thể, mắng người bằng miệng không đủ, còn dùng đến cả bạo lực.

Nhưng mà bọn cô, một người mặt dày, một người lưu manh, đúng là tuyệt phối.

Hứa Kiều cao khoảng 1m70, hôm nay cô mặc một cái crop top đen, ôm sát người, khoác áo khoác jeans xanh đậm bên ngoài, váy dài lưng cao màu trắng, dưới chân mang một đôi sneaker mới tinh.

Mái tóc đen dài xõa sau lưng, không cần chạm vào cũng biết nhất định là mềm mại như tơ.

Sen trắng đều thích để tóc dài đen thẳng (´ε`)₃ (sen trắng giả cũng vậy.)

Hứa Kiều bước đến bên cạnh, chìa tay vào đầu cô: “Đừng có mà trâu tở”

Lục Chi Ưu cười: “Không phải do gặp cậu tở liền thấy vui hay sao~, lẽ nào cậu không vui khi gặp tở hả?”

Hứa Kiều lườm cô.

Lục Chi Ưu: “Này, tở là bệnh nhân đấy, cậu dám dùng ánh mắt đó nhìn tở hả, có muốn đi khám mắt không?” ←_←

“Biến ngay, cậu mà bệnh gì chứ, một cộng lông cũng có mắt đâu.”

“Cậu không thấy chân tở hả? Bó bột rồi nè” 〒_〒

Lục Chi Ưu dùng ánh mắt cú con nhìn cô.

“Bớt đi nhá, lúc đầu thì có nghiêm trọng, nhưng giờ đã khỏi rồi, còn làm bộ với tở hả?”

“Hừ (´ε`)₃, bản nữ thần chọn không trả lời”

Hứa Kiều tiện tay ném túi xách đang cầm lên đùi của Lục Chi Ưu.

“Kiều Mạch à, hình như tở lại chọc giận bác sĩ Thẩm rồi, mấy ngày nay anh ấy không thèm để ý tở nữa” Lục Chi Ưu bắt đầu tỏ khổ với Hứa Kiều.

“Cậu lại làm cái gì nữa hả?”

Vì thế Lục Chi Ưu liền đem sự việc hôm đó ra nói với Hứa Kiều.

Hứa Kiều cũng hết nói nổi với cô luôn.

“Anh ta bơ cậu là đúng, nếu là tở, tở cũng không thèm để ý đến cậu”

“Này, tở là nữ thần quốc dân đấy nhé!”

“Ha ha, chứ không phải là nữ thần kinh quốc dân hả, sao lại dát vàng lên đầy mặt mình thế kia?” Hứa Kiều không một chút ngại ngùng cười nhạo cô.

“Cậu gato với tở!” ←_←

“Gato cậu lùn hơn tở hả?”

(tác giả muốn nói: Lục Chi Ưu cao 1m66, Hứa Kiều cao 1m70)

“Có dám nói chuyện mà không lấy chiều cao ra không?” Lục Chi Ưu lườm cô.

“Vậy, cậu gato cậu cup B còn tở cup D hả?” ←_←

“Hứa Kiều, cậu là đồ đen tở!” 〒_〒

“Thế cũng không cần cậu tẩy trắng đâu.” (' ε ')

Lục Chi Ưu chỉ hận không thể phun vào mặt cô gái này, hồi đó mình đúng là mù mà, sao lại thấy một cô gái tóc đen dài thì khẳng định rằng đó là con gái nhà lành, có thể là lưu manh đó, nhờ vào có cái mặt nạ nên mới không lộ ra bản chất thật đấy.

“Này, tớ nói chứ, cậu nằm viện lâu thế rồi, khi nào mới chịu xuất viện, cậu đừng có mà tính ở lại đây luôn nhé?”

“Gi... ở lại luôn cái gì, chân tớ còn chưa khỏi hẳn mà!”

Hứa Kiều, “Tớ thấy cậu muốn ở đây để theo đuổi bác sĩ Thẩm nhà cậu thì có” π_π

“Ha ha...” (" _ ")

“Tớ nói không sai chút gì, còn nữa, sau khi xuất viện rồi thì nhớ rước Bánh Trứng của cậu đi nha, mỗi ngày đều giành ăn với Trà Sữa của tớ, cục cưng của tớ dạo này ốm đói lắm rồi!”

Bởi vì Lục Chi Ưu nằm viện, cho nên Bánh Trứng không có ai chăm sóc, chỉ đành nhờ Hứa Kiều trông nom dùm.

Bánh Trứng là cún con của Lục Chi Ưu nuôi, là một giống Poodle thuần chủng, Trà Sữa nhà Hứa Kiều chính là giống mèo Ragdoll, còn là nữ thần meo meo nổi tiếng trên mạng, từ hình tượng ngoan ngoãn đến ngốc nghếch đều có cả, mà Bánh Trứng của cô thì giống y như chú, đã ngu ngốc còn lười biếng. - _ -||

“Trà Sữa cũng đang giảm béo mà, hơn nữa có Bánh Trứng nhà tớ chơi cùng nó, nó phải vui chứ.” Lục Chi Ưu nhếch miệng nói.

“Ha ha, sao cậu không nói luôn là cùng ăn, cùng ngủ, rồi cùng đánh nhau luôn?”

“Thấy chưa, thấy chưa, cậu không nhìn thấy Bánh Trứng nhà tớ rất có ích sao, cậu còn không mau thay mặt Trà Sữa mà cảm ơn tớ?” Lục Chi Ưu cười tủm tỉm, mặt dày nói với Hứa Kiều.

Hứa Kiều thật không muốn nói nhiều với loại người này, lấy tay gõ một phát lên đầu cô.

“Lục Chi Ưu, cậu là đồ mặt dày không biết xấu hổ!”

“Cảm ơn, quá khen quá khen”

Hứa Kiều đưa Lục Chi Ưu trở về phòng, rồi cùng cô ằm ỉm một hồi, sau đó nhận một cuộc điện thoại rồi mới rời khỏi.

Ban đêm

“Ợt, ợt”

Cô lấy tay vuốt vuốt bụng: “Có dám chịu một chút hay không? Ngủ một giấc, tỉnh dậy là có cơm ăn!”

Vì thế cô ngửa mặt lên trời, trằm chằm lên đầu mà ngủ.

Nhưng yên lặng được mấy giây, cô lại bật dậy.

“Không được, không nhịn được rồi!”

Cô vén chăn lên, định đi xuống căn tin xem thử.

Hơn nửa tháng tĩnh dưỡng, chân cô đã hồi phục rất tốt, hơn nữa cô bị thương chân trái, chân phải vẫn còn đi được.

Cô cẩn thận mang dép cho chân phải rồi cầm cây gậy bên cạnh.

Cô mở cửa phòng bệnh, một tay chống gậy, một tay bám tường mà đi.

Bây giờ đã hơn 12 giờ khuya, hành lang bệnh viện trống trải, không một bóng người.

Trên hành lang, ánh đèn lơ mờ, chợt tối chợt sáng, lâu lâu lại có 1 trận gió thổi qua.

Trong lòng Lục Chi Ưu có chút sợ hãi, nghe nói bệnh viện vào ban đêm là kinh khủng nhất.

Có rất nhiều bộ phim ma đều lấy bối cảnh ở bệnh viện, âm khí ở đây là nặng nhất.

Mặc dù cô không tin vào chuyện ma quỷ, nhưng dù sao cũng là con gái, kiểu gì cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô bỗng thấy hồi hận, sớm biết vậy thì ráng nhịn ở phòng ngủ một giấc cho xong.

Cô đi dọc theo bức tường, bước từng bước đến thang máy.

Cuối cùng cô cũng bước vào thang máy.

Cô ấn nút tầng 1, rồi nhắm mắt dựa vào thang máy.

Đèn trong thang máy đột nhiên lóe lên, sau đó liền tắt ngúm.

Trong thang máy tối om, hình như thang máy cũng không hoạt động nữa, kẹt rồi.

Lục Chi Ưu hoảng hồn.

“Mợ nó, có... có ai không?” Lục Chi Ưu căng thẳng bước đến đập cửa thang máy.

Nhưng bên ngoài im ắng không chút tiếng động.

Giác quan trong bóng tối đột nhiên nhạy hơn rất nhiều, đặc biệt là thính giác, nhạy gấp đôi bình thường.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra, sờ sờ túi áo mới biết, lúc ra khỏi phòng không mang theo điện thoại.

“Có ai ở đó không? Có ai không?”

Cô bắt đầu cảm thấy khó thở, không gian trong thang máy quá nhỏ làm cho cô không thở được, vô lực ngồi bệt dưới sàn, cái trán trắng nõn toàn là mồ hôi lạnh, tay sít sao nắm chặt, lòng bàn tay cũng toàn là mồ hôi.

Lục Chi Ưu mắc chứng sợ không gian kín.

Tay vô lực đập cửa thang máy, nhưng đập lâu rồi mà vẫn không thấy có ai đến.

Ý thức của cô dần dần tan rã, cô mệt mỏi ôm đầu gối, cảm giác đầu ngày càng nặng, hô hấp khó khăn.

“Bên trong có người không? Ai ở bên trong vậy?”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa thang máy dồn dập.

Ngay lúc Lục Chi Ưu sắp sửa mê man, chợt nghe thấy tiếng động, âm thanh này tựa như hy vọng trong đêm tối.

“Có... Lục Chi Ưu...”

“Tôi là Thẩm Trường An, cô Lục, cô đừng sợ.”

“Thẩm... Trường... An”

“Ừ, tôi đây”

“Thẩm Trường An”

“Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Bác sĩ Thẩm, tôi biết lỗi rồi

“Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Thẩm Trường An, “Cầu dao điện của bệnh viện bị chập, tôi đã gọi người sửa rồi, một lát sẽ xong nên cô đừng sợ”

Lục Chi Ưu, “Bác sĩ Thẩm, tôi biết lỗi rồi, anh đừng giận nữa nha?”

Giọng của Lục Chi Ưu từ thang máy truyền ra, Thẩm Trường An sững sờ một lúc, giận cô, lúc đầu thì anh có giận một chút, nhưng về sau nghĩ lại cũng không có tức giận lắm

“Ừ, tôi không có giận cô.”

“Vậy lần sau tôi ăn chuông anh sẽ đến chứ?”

“...”

Cái này thì phải để anh suy nghĩ cái đã.

“Bác sĩ Thẩm?”

“Ừ” Mãi một lúc sau, Thẩm Trường An mới trả lời cô.

“Bác sĩ Thẩm, tôi...”. Giọng của Lục Chi Ưu quá nhỏ, dù chỉ cách có một cánh cửa thang máy, Thẩm Trường An vẫn không nghe rõ cô nói gì, anh đành bước lại gần một chút.

“Cô vừa nói gì thế?” Anh hỏi lại.

“Tôi đói quá.”

“Đói?”

“Ừ, tôi đói bụng, muốn ăn cái gì đó...”

“Vậy cô muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn chân gà nướng, hamburger, ăn cánh gà chiên...” Âm thanh của cô ngày càng nhỏ dần.

“Cô Lục?”

“Cô Lục, cô có sao không?”

“Lục Chi Ưu”

Ngay khi Thẩm Trường An đang đập cửa thang máy thì “lạch cạch” một tiếng, đèn bệnh viện bỗng chốc sáng lên.

“Leng keng” Cửa thang máy mở ra.

Thẩm Trường An liền nhìn thấy Lục Chi Ưu đang ngồi ở góc thang máy.

Anh bước nhanh vào, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cô Lục, cô không sao chứ?” Tay anh chạm nhẹ vào cô.

Anh thấy cái trán trắng nõn phủ một lớp mồ hôi lạnh, cả người giống như vừa từ hồ bơi lên.

“Thẩm Trường An... tôi khó chịu quá.”

Lục Chi Ưu khó khăn mở mắt ra, cô thấy anh cách cô rất gần, sợi dây căng thẳng trong lòng như được buông bỏ.

Cô liền ngã vào cái ôm thoang thoảng mùi bạc hà của Thẩm Trường An.

Cả người Thẩm Trường An cứng đờ, bàn tay của anh đặt trên vai cô cũng không hơn là bao.

Anh cúi đầu nhìn Lục Chi Ưu đang tựa sát vào ngực mình, gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

“Bác sĩ Thẩm, tôi sai rồi, anh đừng mặc kệ tôi nữa có được không...” Cô ôm chặt lấy thắt lưng gầy gò của anh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lục Chi Ưu cuối cùng ngắt đi trong lòng Thẩm Trường An, bởi vì đói...

Thẩm Trường An nhắm mắt lại, thở một hơi thật sâu, rốt cục cũng bế Lục Chi Ưu lên.

Cô thật giống như trong tưởng tượng của anh, nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn, mấy sao nữ bây giờ thật liều, liều nhan sắc, liều biểu diễn, bây giờ còn liều cả cân nặng.

Anh kinh ngạc phát hiện rằng, mình lại không thấy phản cảm khi ôm cô như thế này.

Vì thế anh liền bế cô về phòng bệnh của mình.

Vài cô y tá đang trực đêm vội vã chạy đến đây đều giật mình nhìn anh cứ như nhìn thấy quỷ.

Thậm chí còn có một cô khoa trương dụi mắt, lẩm bẩm nói: “Trời ạ, tôi không nhìn lầm chứ? Bác sĩ Thẩm thế mà lại bế cô ấy, còn là bế công chúa nữa chứ!!”

Cô khác lại nói: “Bác sĩ Thẩm không phải mắc bệnh sạch sẽ hả? Bình thường chỉ cần có ai dựa gần anh một chút thôi là anh đã khó chịu, sao lại bế người khác được? Tôi cảm thấy nhân sinh quan của mình đã bị lật đổ rồi!”

Mục Lạc dút tay vào túi quần, nhìn theo bóng lưng Thẩm Trường An mà suy nghĩ, khóe miệng khẽ hiện ra một nụ cười bí ối.

Hạ Căng bắt gặp dáng vẻ bí ối của Mục Lạc không nhịn được hỏi: “Mục Lạc, sao anh lại cười bí ối thế hả?”

Mục Lạc cúi đầu cười nói: “Ai đang nói vậy, sao tôi không thấy ai hết”

Hạ Căng tức điên, làm sao bây giờ, cô muốn đập thẳng cha này một phát.

“Ha ha” Hai cô y tá bên cạnh không nhịn được mà phì cười.

“Mục Lạc!” Hạ Căng hét lên.

“Ồ, ra là cô à, y tá Hạ, ngại quá, mắt tôi có vấn đề, vừa rồi không nhìn thấy cô” Mục Lạc mặt dày nói.

Mục Lạc cao 1m86, Hạ Căng thuộc nhóm thấp nhất trong tất cả y tá trong viện này, 1m58.

Mục Lạc rất thích lấy chiều cao của Hạ Căng ra mà trêu cô, vì thế hai người vừa gặp nhau là sẽ có chiến tranh.

Rốt cục Hạ Căng vẫn không chịu nổi, đá một cái vào bắp chân anh sau đó liền rời đi.

Mục Lạc bỗng chốc cứng đờ, vội vàng che bắp chân mình,

Cái cô này, dám đá mạnh như vậy? Đúng là độc ác nhất là lòng dạ đàn bà!”

“Này, Hạ Căng, tôi bị tàn phế rồi, cô phải bồi thường tiền thuốc men cho tôi!” Anh sờ sờ cái chân, rồi lảo đảo đi theo Hạ Căng.

“Hạ Căng?”

“Nắm lùn?”

“Nắm lùn?”

Hạ Căng không để ý đến anh, bước chân càng nhanh thêm.

Mấy cô ý tá nhìn theo bóng lưng họ mà âm thầm thả tim.

“Sao tôi lại thấy có một mối tình chíp bông ở đây thế này?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

**

Nửa đêm, Lục Chi Ưu đã tỉnh dậy, hơn nữa là do đói mà tỉnh.

Ánh đèn màu cam le lói phát ra từ phòng bệnh, cô vừa đói lại vừa khác. Lục Chi Ưu liền ngồi dậy.

“Tỉnh rồi sao?”

Cửa phòng bệnh bỗng mở ra.

“Bác sĩ Thẩm?”

“Ừ”

Trong tay anh đang cầm một hộp giữ nhiệt, “Đói không?”

Anh mở hộp giữ nhiệt ra, múc cháo vào chén.

“Ăn một chút cháo đi” Anh đưa cho cô chén cháo.

Không khí tràn ngập hương thơm của cháo thịt nạc trứng muối, Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, anh mua cho tôi hả?” Lục Chi Ưu mừng rỡ khi thấy anh.

“Không phải, là tôi nấu”

“Hả?” Lục Chi Ưu hóa đá, bác sĩ Thẩm thế mà lại nấu cháo cho cô?

“Anh nấu? Nấu cho tôi hả?” Cô cầm chén cháo vừa mừng vừa lo.

“Bác sĩ Thẩm, anh nấu cháo cho tôi hả? Nói thật đi, anh thăm mền tôi có đúng không?”

Thẩm Trường An đen mặt, đúng là tinh thần vừa tốt là lại lên cơn rồi.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì có người vì đói quá mà ngất đi đấy.”

Lục Chi Ưu quẫn, cô đúng là ngất vì đói, hơn nữa còn là tỉnh vì đói!

Cô vội ăn cháo để che dấu đi sự lúng túng.

Lục Chi Ưu lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Trường An ngồi bên giường, cúi đầu xem điện thoại, gương mặt lãnh đạm ẩn dưới ngọn đèn màu quýt, còn có mùi bạc hà thoang thoang của anh, làm cho Lục Chi Ưu cảm thấy không khí thật trong lành.

Cô thấy mắt có chút cay cay, cô nhớ đến lúc vừa rồi ở trong thang máy, anh liên tục nói chuyện với cô, anh bảo anh tên là Thẩm Trường An, anh kêu cô đừng sợ, anh an ủi cô, mỗi một lời nói của anh lúc đó, cô vẫn còn nhớ rất rõ.

“Sao vậy? Không ngon hả?” Giọng nói của anh vô cùng ấm áp.

“Không có” Cô vội vàng cầm lấy cái chén.

“Ngon lắm”

“Ngon là được rồi, cô ăn nhiều một chút”

Lục Chi Ưu ăn vài miếng cháo, rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm...”

“Sao?” Ngữ điệu hơi cao.

“Việc kia là tôi sai, anh tha thứ cho tôi có được không...” Lục Chi Ưu nhìn anh rồi cúi đầu nhỏ giọng nói.

Thẩm Trường An nhìn cô, cô cảm chén cháo, đầu cúi thấp, giống như một đứa trẻ mắc lỗi, đôi mắt mong chờ người ta tha thứ.

Nhìn cô như vậy, khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Vậy cô có còn dám ấn chuông lung tung nữa không?”

“Không dám, không dám nữa.” Lục Chi Ưu vội vàng trả lời, vẻ mặt vô cùng chân thành, chỉ thiếu việc đưa ba ngón tay lên mà thôi, không dám ấn chuông nữa.

Còn chưa chờ Thẩm Trường An đáp lại, Lục Chi Ưu lại cẩn thận hỏi tiếp: “Nhưng nếu có việc gấp thật, vậy tôi có thể ấn chuông không?”

“Được” Thẩm Trường An buông điện thoại trong tay, nhàn nhạt trả lời.

“Thật hả? Nếu vậy, anh tha thứ cho tôi rồi đứng không, bác sĩ Thẩm? Anh không giận nữa đúng không?”

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ cười híp mắt của cô, không khỏi trả lời: “Được”

“Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của cô trong thang máy, cô có phải mắc chứng sợ không gian kín đúng không?”

Nguyên nhân khiến Lục Chi Ưu mắc chứng sợ hãi không gian kín, đều có liên quan đến Hà Cẩn Duyên và Cố Kỳ Hành.

Họ là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, lúc Lục Chi Ưu 8 tuổi, họ cùng với những đứa trẻ trong tiểu khu chơi trò trốn tìm, khi đó Lục Chi Ưu cùng bọn Hà Cẩn Duyên núp một chỗ, Lục Chi Ưu trốn vào nhà kho của chung cư, nhưng vừa bước vào liền bị Hà Cẩn Duyên đùa dai đóng cửa lại, rồi bảo cô ở đó không được ra ngoài, cho đến khi bọn họ thắng trò chơi.

Cho nên cô liền trốn ở đó, chờ lâu thật lâu, đến khi sắc trời chuyển màu, nhà kho cũng trở nên tối đen, cô bắt đầu thấy sợ, dù cho cô có đập cửa cỡ nào cũng không có ai đến mở cho cô, vì khi đó bọn Hà Cẩn Duyên chơi vui quá nên quên mất cô vẫn còn trốn ở nhà kho.

Đến khi ba Lục thấy trời đã tối mà Lục Chi Ưu vẫn chưa về nhà, cho nên đã đến nhà Hà Cẩn Duyên tìm cô, lúc ấy bọn Hà Cẩn Duyên mới biết mình gây ra họa lớn rồi.

Lúc bọn họ chạy đến cái nhà kho đó, mở cửa liền thấy Lục Chi Ưu đã bất tỉnh, trên mặt lấm lem nước mắt.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Lục Chi Ưu bắt đầu sợ bóng tối, sợ những nơi chật hẹp, cũng chính là hội chứng sợ không gian kín.

Cũng bởi vì chuyện này mà Hà Cẩn Duyên và Cố Kỳ Hành bị ba mẹ xử cho một trận, ba của 2 người xách từng người đến nhà Lục Chi Ưu để xin lỗi cô.

Đối với chuyện đã qua, Hà Cẩn Duyên và Cố Kỳ Hành đều rất đau lòng cho Lục Chi Ưu, vì thế về sau cái gì họ cũng nhường nhịn, che chở cô, tuy Hà Cẩn Duyên luôn cùng cô gây gổ, nhưng thật ra lại rất quan tâm cô.

Thẩm Trường An thấy cô ăn xong rồi, liền dọn dẹp.

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi đây”

Khi Thẩm Trường An chuẩn bị bước ra ngoài, Lục Chi Ưu liền gọi anh.

“Bác sĩ Thẩm”

Anh xoay người lại nhìn cô.

“Ngày mai anh đưa tôi ra ngoài phơi nắng có được không?”

Thẩm Trường An nhìn đôi mắt to tròn long lanh của cô, mà xui quýt khiến thế nào lại nói...

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Bác sĩ Thẩm tôi muốn xuất viện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Chi Ưu nhìn bóng lưng rời đi của anh, trong lòng vô cùng ngọt ngào, cô lại càng kiên định hơn.

Đàn ông biết nấu cơm, cô nhất định phải theo đuổi Thẩm Trường An!

Vừa nghĩ đến lúc tóm được anh rồi, cô có thể làm nũng với anh, còn có thể được ăn cháo anh nấu mỗi ngày, Lục Chi Ưu vô cùng kích động.

Thẩm Trường An cầm hộp giữ nhiệt về phòng làm việc, vừa mới bước vào liền thấy Mục Lạc nhìn mình cười nham hiểm.

Thẩm Trường An nhin không được mà lườm anh ta.

“Đẹp cái nụ cười bỉ ổi đó của cậu đi, cảm ơn”

Mục Lạc chạy đến trước mặt Thẩm Trường An, đặt mông ngồi lên bàn làm

việc, nhìn cái hộp trên tay anh, nói: “Cậu cũng có lúc tri kỉ như thế nha, còn nấu cháo tình yêu cho người ta nữa chứ.” Thắm Trường An để cái hộp giữ nhiệt xuống bàn, “Vì nguyên nhân của bệnh viện chúng ta mà khiến người ta sợ hãi, tôi thân là bác sĩ chủ trị của cô ấy, chẳng lẽ không làm gì sao?.”

“Ồ~ vậy tôi còn thấy người nào đó bế người ta, hơn nữa là bế công chúa, sao tôi nhớ người nào đó mắc bệnh sạch sẽ nhỉ?” Thắm Trường An nhìn anh, gõ gõ ngón tay lên bàn “cộc cộc”, cứ im lặng nhìn anh không nói lời nào.

Mục Lạc cười nói: “Tôi sẽ méc anh Lạc Dương, cậu dám ăn hiếp tôi!” ←_←

“Tùy cậu, tôi đoán sẽ có lúc anh bị cả

2 người cùng bắt nạt.” →_→

“Tôi sẽ méc anh Lạc Dương, cậu dám ăn hiếp tôi!”

Mấy người thật đáng ghét!”

Nói xong liền quay về chỗ ngồi giả chết.

Nói thật, bị Thẩm Trường An bắt nạt, cùng lắm là tổn thương tinh thần, nhưng nếu bị Thẩm Lạc Dương để mắt tới, chắc chắn là thân tàn ma dại.

Cùng chơi với hai anh em nhiều năm, anh đã rút ra được kết luận, hai anh em nhà họ Thẩm này không dễ đắc tội được đâu.

Anh Thẩm Lạc Dương là một người vô cùng lưu manh, bạo lực, nếu giải quyết bằng miệng không được, trực tiếp lôi nắm đấm ra.

Thẩm Lạc Dương từ nhỏ đã được rèn luyện trong quân đội, học đại học cũng là

trường quân đội nổi tiếng, làm bộ đội đặc chủng vài năm, sau khi xuất ngũ thì tự

mở một võ quán, các võ sư trong võ quán đều là những quân nhân xuất ngũ giống như anh, công việc bây giờ cũng thuận buồm xuôi gió.

Em trai Thẩm Trường An thì là kiểu lạnh lùng, đối với ai cũng tỏ vẻ tôi không quen biết mấy người, không muốn ăn đòn thì đừng đụng đến tôi, chỉ có những người thân thiết anh mới lộ ra bản tính ác ma.

Nhìn thì lạnh lùng, nhưng thực chất chính là độc mồm độc miệng, bản chất xấu xa.

Hồi học đại học, anh cũng không ít lần bị Thẩm Trường An ngược cho tơi bời.

Anh chính là do không chịu nổi cái tính lạnh lùng ấy mà đi khiêu khích

người ta, nhưng cuối cùng mình đều là người bị ngược =.=!

Hai anh em nhà này, một người động thủ, một người động khẩu, anh có thể sống sót dưới tay của anh em họ cũng thật không dễ dàng chút nào.

*

Buổi sáng sau khi ăn xong, Lục Chi Ưu chờ không được mà ấn chuông.

“Bác sĩ Thẩm, anh nói hôm nay đưa tôi đi phơi nắng”

Thẩm Trường An vừa bước vào đã nghe cô ồn ào ở trên giường.

Anh nhìn cô, Lục Chi Ưu liền nở nụ cười tươi đáp lại.

Anh đến phía sau ghế sofa, lấy xe lăn để cạnh giường Lục Chi Ưu.

Tay anh nhẹ nhàng ôm cô, thân thể lại có khoảng cách nhất định.

da om Lục Chi Ưu từ trên giường bệnh xuống xe lăn.

Dưới bệnh viện là một bãi cỏ lớn, vì sáng hôm nay nắng sớm rất đẹp, không khí trong lành, cho nên rất nhiều bệnh nhân đến đây phơi nắng.

Còn có vài bạn nhỏ đang đuổi bắt nhau, tiếng cười nói, đùa giỡn vang khắp bãi cỏ.

Thẩm Trường An không nói lời nào, đẩy Lục Chi Ưu lên phía trước.

“Bác sĩ Thẩm, nắng hôm nay rất đẹp có đúng không?”

“Ừ”

“Bác sĩ Thẩm, hôm qua mấy giờ anh tan việc vậy?”

“12 giờ”

“12 giờ! Vậy sao hôm nay anh lại đi làm sớm thế!” Lục Chi Ưu hơi giật

mình.

“Ừ”

Lục Chi Ưu lại hỏi anh thêm vài câu, Thẩm Trường An đều không mặn không nhạt trả lời.

“Bác sĩ Thẩm, có phải anh thấy tôi rất phiền không?” Cô không nhịn được mà hỏi.

Thẩm Trường An nhìn cô, trong mắt có chút kinh ngạc. Anh có thể nói thật hay không? → _ →

“Thôi, thôi, bác sĩ Thẩm, anh không cần nói thì tôi cũng biết rồi”

Một đàn quạ đen bay qua đầu Thẩm Trường An, cô biết rõ à? Không giống chơi chữ.

“Bác sĩ Thẩm, anh có thể kể vài chuyện trước kia của anh cho tôi nghe được không?” Lục Chi Ưu quay đầu nhìn

được không? Lục Chi Ưu quay đầu nhìn anh.

“Chuyện trước đây?”

“Đúng vậy, anh đẹp trai như thế, lúc đi học chắc chắn là có nhiều nữ sinh theo đuổi đúng không?”

“Có lẽ vậy”

Nói thật, từ nhỏ đến lớn, bên cạnh anh không thiếu người theo đuổi, 4 năm đại học, trừ Mục Lạc ở bên cạnh ra, anh rất lãnh đạm, không thích nói chuyện với nữ sinh, hơn nữa còn mắc chứng sạch sẽ, cho nên 4 năm đại học trôi qua rất nhẹ nhàng.

“Khi học đại học anh có bạn gái không?” Lục Chi Ưu cẩn thận hỏi.

“Không có”

“Sao lại không? Anh tốt như thế, sao lại không có bạn gái chứ?” Ngoài mặt Lục

Chi Ưu tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, nhưng trong lòng vui ngất trời.

Ai bảo cô là diễn viên chứ.

“Ừ, không có thời gian”

Lục Chi Ưu cười thầm trong lòng.

“Vậy anh có bạn thân là nữ không?”

“Nếu như có thể tính, thì có một người”

“Ai vậy?”

“Mục Viện”

Mặc dù Thẩm Trường An không thích tiếp xúc với phụ nữ, nhưng Mục Viện là em gái của Mục Lạc, thân thiết

với Mục Lạc, cho nên đối với việc tiếp xúc với Mục Viện, anh không thể tránh được.

Mục Viện?

“Là cô gái như thế nào?”

Thẩm Trường An suy nghĩ một lúc

tham trường thì suy nghĩ một lúc rồi nói, “Chính là một nha đầu điên.”

Lục Chi Ưu nghiêng đầu, nha đầu điên, vậy vẫn còn là một cô bé, cô nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

“Bác sĩ Thẩm, anh không hỏi tôi sao?”

“Hỏi cái gì?”

“Tôi lúc đại học ấy”

“Hửm, vậy lúc cô học đại học thì sao?”

“Tôi học ở Nam Ảnh, chính là Học viện điện ảnh Nam Thành”

“Rất tốt”

“...”

Lục Chi Ưu cứng họng, cô không biết tiếp theo sẽ nói gì, ngay lúc cô đang vắt óc suy nghĩ để tiếp tục câu chuyện thì đột nhiên cô nghe được âm thanh

quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Khương Thang đang cuống cuống chạy tới.

“Chị Lục, chị Lục!”

“Sao lại hấp tấp thế?”

“Bác sĩ Thẩm” Khương Thang lễ phép chào anh.

Thẩm Trường An nhìn anh gật đầu.

Khương Thang lấy điện thoại từ trong túi ra, sau đó mở weibo lên rồi đưa cô xem.

Lục Chi Ưu nghi ngờ cầm lấy rồi

nhìn thoáng qua.

Chỉ mới nhìn thoáng qua thôi mà mém chút nữa tức điên lên.

Top tìm kiếm: #Nữ thần quốc dân
Lục Chi Ưu bị hủy dung#

Cô bấm vào xem, bài blog đăng Lục Chi Ưu nằm viên lâu như vậy là do

gương mặt bị hủy dung chứ không phải do chân bị thương, hiện giờ đang nằm viện để điều trị, phẫu thuật thẩm mỹ, vì thế mới không tiếp nhận thăm hỏi từ phóng viên truyền thông, còn có cả video lúc gặp tai nạn ở phim trường, trong video có thể thấy rất rõ ràng lúc cáp treo bị đứt thì mặt của cô đang hướng về phía vách núi.

Vô số bình luận ở phía dưới, vì từ lúc xảy ra tai nạn đến giờ, bên phía cô vẫn

chưa thông báo bất cứ tin tức gì, vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng, cô còn không đụng đến điện thoại, không hề đăng weibo, cũng không biết bên ngoài đang có tin tức gì nữa.

Vốn dĩ cái hot search này cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng chủ yếu là do bài

đăng trên weibo mà làm cho fan của cô cùng với truyền thông và anti fan gây ra một trận chiến bàn phím, trên weibo hiện giờ đang rất âm ỉ.

Đối với mấy lời đồn kiểu này trên weibo, cô xuất viện là biện pháp tốt nhất, tin đồn tự nhiên sẽ biến mất, dù cho ồn ào cách mấy cũng không có vấn đề gì.

Lục Chi Ưu trả điện thoại lại cho Khương Thang, rồi xoay lại nói với Thẩm Trường An:

“Bác sĩ Thẩm, xem ra tôi nhất định phải xuất viện rồi”

Thẩm Trường An, “....”

Bây giờ anh có thể bày tỏ lòng vui sướng hay không? O (∩_∩) O

*

Sau khi quay lại phòng bệnh, Khương Thang liền với vàng giúp Lục

Chi Ưu thu dọn đồ đạc.

“Chị Lục, sao chị vứt đồ lung tung thế này?” Khương Thang vừa thu dọn vừa lèm bèm.

Lục Chi Ưu lườm cậu, “Lo tập trung dọn đi, còn ở đó mà nói nhảm.” ← _ ←

“A”

Vừa lúc Thẩm Trường An bước vào.

Lục Chi Ưu lập tức thay đổi dáng vẻ, cô tươi cười nhìn Thẩm Trường An, “Bác

sĩ Thẩm, anh đến rồi.”

“Ừ”

Khương Thang u oán nhìn dáng vẻ tươi cười của Lục Chi Ưu, cảm thấy vô cùng tủi thân.

Tại sao thái độ của chị Lục đối với cậu và bác sĩ Thẩm khác xa nhau vậy?

Cậu mím mím môi, rồi lại tự giác thu dọn đồ đạc.

Cực cứng khổ không thể tả, nhưng cực cứng không nói

Vì nằm viện đã được nửa tháng, chân cô đã hồi phục gần như hoàn toàn, cho nên có thể tháo bột được rồi.

Thẩm Trường An ngồi xổm bên cạnh cô, cẩn thận giúp cô tháo thạch cao ra.

“Sau khi về nhà phải chú ý một chút, không được đứng vào nước, cũng không nên mang giày cao gót, nếu không sẽ lại càng nghiêm trọng hơn” Anh dặn dò kỹ càng.

“Được, nghe lời anh hết”

Thẩm Trường An gật đầu, mà sao anh thấy lời này có chút mờ ám vậy?

Sau khi tháo bột, Lục Chi Ưu cảm thấy chân mình thoải mái hơn rất nhiều,

cô chậm rãi từ xe lăn đứng lên, chân khẽ giẫm lên sàn, chỉ cần không dùng sức thì sẽ không cảm thấy đau.

“Bác sĩ Thẩm, chân tôi bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn, rủi như chân lại đau thì phải làm sao bây giờ?”

“...” =_ =

“Nếu chân tôi đau, lại không có y tá bên cạnh, vậy thì nên làm sao bây giờ?”

Tôi thật là đáng thương mà.” ☹_☹

“...” =_ =

“Bác sĩ Thẩm, tôi...”

“Cô muốn gì cứ nói thẳng đi” T_T

Lục Chi Ưu bật cười nhìn anh.

“Bác sĩ Thẩm, số điện thoại của anh là số mấy vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tin đồn tự nhiên biến mất

“Bác sĩ Thẩm, số điện thoại của anh là số mấy vậy?”

Thẩm Trường An, “...”

Nói nhiều như vậy, chính là muốn biết số điện thoại của anh mà thôi.

Bàn tay đang dọn dẹp của Khương Thang bỗng nhiên cứng đờ, kỹ năng cura trai của bà chị già nhà cậu, cậu cho điểm tối đa.

Lục Chi Ưu cười tươi đưa điện thoại của mình cho Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An nhìn cái tay đang cầm điện thoại trước mặt mình, rồi nhìn gương mặt đầy mong chờ của Lục Chi Ưu, không biết thế nào, lại cầm lấy di động của cô, yên lặng nhập số điện thoại của mình vào.

Nhập xong rồi, anh trả lại cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn danh bạ của mình được thêm vào một số liên lạc mới.

Thẩm Trường An.

Lòng đầy ngọt ngào, cô không còn ở bệnh viện, cũng không sợ mất liên lạc với Thẩm Trường An, nghĩ rồi lại nghĩ, cô cảm thấy rất vui vẻ, vì cô đã có số của Thẩm Trường An rồi nè.

Sau khi đưa số cho Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An liền rời khỏi, bởi vì Mục Lạc muốn thảo luận với anh về bệnh tình của một bệnh nhân.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Lục Chi Ưu thấy có không ít phóng viên đang đứng chực sẵn ở dưới, cô không nhận được nhủ mây.

Đúng là mấy phóng viên này ăn no rửng mỡ, rảnh rồi không có chuyện gì làm.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu đang nhủ mây, thì nói: “Chị Lục à, chị cũng đừng có nhủ mây nữa, lát nữa chúng ta cũng phải đối mặt với bọn họ.”

Lục Chi Ưu xoay người lại: “Tôi có thể từ chối không?”

“Không được, quang minh chính đại mà bước ra, tin đồn sẽ tự nhiên vì thế mà biến mất, cho nên nhất định phải làm như vậy.”

Khurong Thang đưa cho cô một túi đồ.

“Chị Lục, đây là quần áo lót nữa chị cần, còn có đồ trang điểm, chị chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi xuống, đáng về bây giờ của chị không được tốt lắm, vẫn nên trang điểm nhẹ một chút.

Lục Chi Ưu cầm nín, đáng về bây giờ của cô ra sao hả?

Xin lỗi nha, cô chính là gương mặt nữ thần nhá, dù cho không trang điểm đi nữa thì cũng là nữ thần đấy.

Lục Chi Ưu trợn mắt liếc cậu ta, nhưng vẫn ôm cái túi vào nhà vệ sinh.

Vừa bước vào, cô xém tí nữa thì chết ngất khi nhìn thấy gương mặt của mình trong gương.

Cái... cái... cái người trong gương là cô à? Có đúng là Lục Chi Ưu cô đây không?

Sao mặt lại trắng bệch như ma, môi cũng tái mét thế này!!

Chợt nghĩ đến cô luôn dùng gương mặt này để nói chuyện với Thẩm Trường An, cô chỉ hận không thể đâm đầu vào cái gương mà chết đi cho rồi.

Cô đứng trước gương, không nhanh không chậm trang điểm theo kiểu nhẹ nhàng, rồi lấy quần áo từ trong túi ra thay vào.

Lục Chi Ưu có một mái tóc nâu dài, làm xoăn kiểu gọn sóng.

Mái tóc nâu mềm mại xõa sau lưng, phần mái được tỉa mỏng làm nổi bật gò má xinh đẹp của cô.

Cô soi gương chỉnh lại tóc mái của mình, rồi lại mân mân đôi môi hồng, cuối cùng mới hài lòng gật đầu.

Cô mặc một cái áo sơ mi màu xanh đậm, bên dưới là chiếc váy bó sát màu trắng để lộ ra đôi chân thon dài, do cô bị thương, cho nên Khurong Thang đã mang đến cho cô một đôi dép lê màu trắng.

Khi cô bước ra, Khurong Thang liền cảm thấy đây chính là nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu thật sao, vậy cô gái tóc tai bù xù, gương mặt xanh xao trong bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình là ai vậy kia?

Anh đưa kính râm và khẩu trang trong tay cho cô.

“Đeo vào đi”

Lục Chi Ưu đeo khẩu trang và kính râm lên, cảm điện thoại trong tay, Khurong Thang đi phía sau lưng cô.

Họ mới vừa ra khỏi bệnh viện, phóng viên òa tới như ong vỡ tổ, toàn bộ micro đều chìa thẳng vào mặt Lục Chi Ưu.

“Cô Lục, gần đây trên weibo liên tục đưa tin cô nằm viện để chỉnh sửa lại gương mặt, cô có muốn phát biểu gì về chuyện này?”

“Cô Lục, xin hỏi cô có gì muốn nói về việc mình bị hủy dung không?”

“Cô Lục, trời nắng nóng thế này, sao cô lại đeo kính và khẩu trang, không lẽ tin tức cô bị hủy dung là sự thật?”

“Cô Lục, cô có thể kể cho chúng tôi chi tiết về việc này được không?”

“Cô Lục, tôi thay mặt cho toàn bộ cư dân mạng yêu cầu, cô có thể gỡ khẩu trang xuống cho chúng tôi xem được không?”

“Cô Lục...”

“Cô Lục...”

Phóng viên cứ liên tiếp đặt câu hỏi, câu sau còn hiểm hơn câu trước, Lục Chi Ưu đeo kính râm để che đi thái độ cạn lời của mình, trong lòng thì lại càng hận không thể chửi tục.

Khurong Thang vội vàng đẩy phóng viên đang đứng bên cạnh Lục Chi Ưu ra xa.

“Các bạn phóng viên thân mến, có thể im lặng một lát được không? Các bạn cứ người này một câu người kia một câu, chị Lục sẽ không thể trả lời cho các bạn được.”

Nghe Khurong Thang nói thế, mấy phóng viên đang ầm ĩ cũng im lặng hơn nhiều.

Lục Chi Ưu chậm rãi tháo kính ra.

“Về chuyện trên weibo tung tin tôi bị hủy dung, tôi tin rằng các bạn phóng viên cũng rất tò mò, nhưng về chuyện này...”

Lục Chi Ưu cố tình dừng lại.

Cả hiện trường đều yên tĩnh, mọi người đều im lặng nhìn Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu không nói gì, đưa tay đặt lên sợi dây khẩu trang bên tai.

Mọi người đều nín thở, đồng loạt cầm camera nhắm vào Lục Chi Ưu, rất sợ sẽ bỏ qua cái gì đó.

Lục Chi Ưu khẽ nhếch khóe môi sau lớp khẩu trang, sau đó nhẹ nhàng đem khẩu trang gỡ xuống.

Khẩu trang được gỡ ra, gương mặt trắng nõn hiện ra, là da mịn màng vô cùng, vẫn là gương mặt quen thuộc trước kia.

Phóng viên có mặt ở đây dù có ngốc đi chăng nữa cũng đã hiểu ra mọi việc.

Lục Chi Ưu liền lộ ra một nụ cười quyến rũ.

“Biện pháp đối phó với tin đồn chính là khiến nó tự biến mất.” Cô thần nhiên nói.

Sau khi nói sau cô lại đeo kính và khẩu trang lên, đi về hướng xe chuyên dụng của mình.

“Ôi, vậy cô Lục, cô có thể nói tiếp về sự kiện cấp treo vừa qua được không?”

Anh có bao nhiêu phân lượng, dựa vào cái gì mà tôi phải nói với anh, ha ha mơ đi, tôi không nói đấy →_→.

“Cô Lục, trên weibo bảo tại nạn tại phim trường là do cô muốn tuyên truyền cho phim mới, có thật vậy không?”

Mợ nhà anh, lấy mạng mình ra để tuyên truyền? Lục Chi Ưu tôi không có ngu như thế đâu.

“Cô Lục, về việc tuyên truyền kì này, cô có muốn nói gì không?”

Xin lỗi, không muốn trả lời, tuyên truyền cái gì, vớ va vớ vẩn, đều là nói bậy hết!

“Cô Lục...”

(Tôi không nghe thấy cái gì hết)

“Cô Lục...”

(cái gì cũng không nghe)

... .. Đối với mấy câu hỏi của phóng viên, Lục Chi Ưu đều chọn giữ im lặng, cô không nói lời nào bước đi.

Đôi mắt giấu sau kính râm không chịu được mà tròn trố lên, khóe miệng cũng cũng tục nhếch lên, phóng viên bây giờ là dạng gì thế?

Vừa nãy còn kéo cô hỏi “hủy dung”, thấy không “hủy dung” lại kéo cô hỏi sang “tuyên truyền”, nghĩ lại cũng thấy hay thật.

Khuong Thang vừa phải chặn phóng viên xung quanh vừa mở cửa xe giúp Lục Chi Ưu.

Sau khi Lục Chi Ưu ngồi vào xe, Khuong Thang nhanh chóng đóng cửa xe lại cái “rầm”, ngăn cách triệt để sự quấy rối của phóng viên.

“Các bạn phóng viên à, chị Lục vừa mới xuất viện, cần phải nghỉ ngơi, những chuyện khác công ty sẽ trả lời, đến lúc đó hoan nghênh các bạn đến.”

Sau khi nói hết, Khuong Thang liền nhanh chân ngồi vào xe, mặc cho các phóng viên đập cửa xe, không để ý đến câu hỏi, đập ga, bỏ lại đám phóng viên ở sau lưng.

“Thẩm Trường An, cậu đang nhìn gì vậy?” Mục Lạc đang nói chuyện về bệnh nhân với anh, ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt anh đặt ngoài cửa sổ, không nhìn được tò mò nên hỏi.

“Không có gì.” Thẩm Trường An thu hồi tầm mắt, thần nhiên nói.

“Không có gì?” Mục Lạc lặp lại câu nói của anh.

Anh bước đến cửa sổ, vừa lúc thấy cảnh Lục Chi Ưu ngồi trên xe rời đi, phóng viên vây xung quanh cũng dần tản ra.

Anh bỏ bệnh án trên tay xuống, một tay cầm cây bút xoay xoay, trên mặt nở một nụ cười bí ối quen thuộc.

“A, cô Lục kia đã xuất viện rồi hả?”

“Ừ”

“Cô ấy nằm viện hơn nửa tháng, phóng viên tập trung ngoài bệnh viện chúng ta tầng tầng lớp lớp.”

“Ừ”

“Nhưng mà bây giờ đã xuất viện, cũng tốt, ít ra không còn ai làm phiền cậu”

“Cậu có phải đang cảm thấy có chút mất mát không?”

“Hả?” Âm cuối cao hẳn, Thẩm Trường An nhìn anh một lúc, không nói gì.

“Thẩm Trường An này, tôi cảm thấy cậu có ý với con gái nhà người ta đấy, cậu ở đây rối loạn để làm gì?” Mục Lạc không sợ chết mà nói.

Thẩm Trường An vẫn cứ im lặng, anh mở điện thoại lên, tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, một lát sau mới vui vẻ cất điện thoại vào.

Mục Lạc nghi ngờ nhìn Thẩm Trường An, anh đột nhiên có dự cảm xấu.

“Này, Thẩm Trường An, cậu làm gì thế?”

Thẩm Trường An nhìn anh một hồi, nhẹ nhàng nói ra: “Không có gì, chỉ nhắn 1 tin weixin cho Thẩm Lạc Dương, bảo là dạo này cậu nhớ anh ấy.”

Mục Lạc nhất thời hóa đá, điện thoại bỗng chốc reng lên.

Anh nhìn Thẩm Trường An trân trối, Thẩm Trường An nhún nhún vai, nhàn nhạt cười.

Mục Lạc dờ dẩn móc điện thoại trong túi ra, thấp thỏm mở weixin lên, liền thấy tin nhắn từ Thẩm Lạc Dương.

“Mục Lạc, nghe thẳng nhóc Trường An nói, cậu nhớ tôi à?” →_→

Anh nhìn tin nhắn mà khóc không ra nước mắt, anh có thể nhắn lại là không sao? Nhưng nếu nhắn như thế, Thẩm Lạc Dương chắc chắn sẽ mắng anh vô lương tâm, lần sau mà gặp nhất định sẽ bị bạo hành.

Ngay lúc anh đang run rẩy nhắn tin lại thì tin nhắn của Thẩm Lạc Dương lại gửi đến.

“Nhớ tôi thì tốt, cuối tuần này đến võ quán gặp tôi.”

Mục Lạc bị tin này dọa đến nỗi mém tí nữa là làm rớt điện thoại. Anh vội vàng cầm điện thoại nhắn lại.

Tin nhắn chưa kịp gửi thì tin nhắn của Thẩm Lạc Dương lại tới.

“Đừng nói là cậu nói với tôi là không tới nhé?”

Tay Mục Lạc run rẩy, anh yên lặng đem tin nhắn mình vừa soạn “anh Lạc Dương, không cần đâu...” đổi thành “Không mà, không mà, em sẽ tới.”

Nhìn tin nhắn báo gửi thành công, Mục Lạc muốn rí máu trong lòng, anh để điện thoại xuống bàn.

“Thẩm Trường An, mợ nhà cậu!!”

Anh đem Thẩm Trường An đề lên tường, “Thẩm Trường An, cậu là đồ lòng dạ đen tối, cậu muốn chết hả?”

Thẩm Trường An lạnh nhạt nhìn đáng vẻ sắp phát điên của Mục Lạc, nói: “Nhưng sao tôi lại thấy, cậu là người chết trước.”

“Thẩm Trường An, tôi bóp cho cậu chết, cậu chết đi!”

Ngay lúc Mục Lạc đang để tay trên cổ Thẩm Trường An thì cửa đột nhiên bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hai mỹ nữ, hai chén sủi cảo

“Bác sĩ Thẩm, tài liệu này cần anh kí tên...”

Lời chưa kịp nói hết, đã bị mắc ở cổ họng.

Trong đầu Hạ Căng bây giờ chỉ có một câu.

WTF, mình vừa thấy cảnh tượng gì vậy, sao mà lại vui như thế nhỉ? Há há há~

Mục Lạc vừa nhìn Hạ Căng là biết cô chắc chắn đã hiểu lầm rồi, cô gái này đầu óc xấu xa lắm.

Anh vội vàng thả Thẩm Trường An ra, giải thích với Hạ Căng: “Y tá Hạ à, tôi nói nè, mọi chuyện không phải như cô thấy đâu.”

“Không sao, không sao, tôi hiểu mà.” Hạ Căng ra vẻ tôi đây hiểu mà.

Thẩm Trường An lạnh nhạt sửa lại quần áo bị Mục Lạc kéo lệch, nói với Hạ Căng: “Y tá Hạ, đưa tài liệu cho tôi”

Hạ Căng lập tức nhảy đến bên cạnh Thẩm Trường An, hai tay đưa tài liệu cho anh.

Thẩm Trường An cầm bút ở trên bàn, rồi đọc tài liệu.

Mục Lạc muốn giải thích với Hạ Căng, nhưng cô chỉ nhìn anh cười, giống như lời anh nói đều là không khí, cái gì cũng không nghe.

Thẩm Trường An đọc tài liệu, không thấy có vấn đề, liền kí tên vào.

Sau khi Hạ Căng nhận lại tài liệu, nhìn Mục Lạc cười cười.

“Vây, bác sĩ Thẩm, bác sĩ Mục...tôi ra ngoài trước”

Nói xong, cô vội vàng ôm tài liệu chạy ra ngoài.

“Ôi, y tá Hạ, này...” Mục Lạc nhìn Hạ Căng nắm lun chạy còn nhanh hơn cả thỏ, tự dung cảm thấy đau tim, đau đầu, cục cưng trong lòng bị tổn thương!

Sao mà anh lại thấy cái câu bác sĩ Mục cô vừa nói lúc nãy vô cùng kì quái nhỉ?

Đối với việc Mục Lạc đang phát điên, Thẩm Trường An ngược lại rất bình tĩnh, đáng về mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

“Này, Thẩm Trường An, cậu không sợ Hạ Căng đi nói lung tung hả?”

Thẩm Trường An không cho là đúng, nói với về mặt vô tội: “Tôi thấy Hạ Căng chỉ nhắm vào mỗi mình cậu mà thôi.”

Mục Lạc cứng họng, anh không thể không thừa nhận rằng Thẩm Trường An nói là sự thật.

“Thẩm Trường An, cậu là đồ xấu xa!” Mục Lạc không kiềm chế nổi mà bắt đầu mắng chửi.

“Ha ha, cậu cũng vậy.”

*

“Chị Lục, chị nói xem, đám phóng viên đó thật đáng ghét mà, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào.” Khương Thang vừa lái xe vừa nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu đã tháo kính và khẩu trang xuống, cô tùy tiện ngồi ở băng ghế sau, đôi chân dài gác lên nhau.

“Nếu không nhúng tay vào thì bọn họ đâu còn gọi là phóng viên.”

Lục Chi Ưu chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc, sau đó lấy đi động ra, tìm một góc chụp đẹp nhất.

“Tách”, Liền chụp được một tấm ảnh tự sướng.

Cô lại mở app VSCO lên, chọn một filter thích hợp rồi đăng nhập vào weibo.

Vừa vào weibo, tin nhắn riêng bắt đầu vang lên không ngừng, đa số là do fan của cô gửi đến, hỏi cô có khỏe hơn chưa, nói rằng mãi mãi đều ủng hộ cô.

Thật ra, nhìn những tin nhắn này Lục Chi Ưu vô cùng cảm động.

Cô đăng ngay một trạng thái mới.

Lục Chi Ưu [V]: Hôm nay trời đẹp, các bạn Chi Tử Hoa à, tôi đã xuất viện rồi ~ mấy bài báo gần đây tung tin tôi bị hủy dung, tôi cũng không muốn nói nhiều, ảnh tự sướng đã đăng lên, các Chi Tử Hoa thấy thế nào?

Hình kèm theo chính là tấm hình tự sướng vừa rồi của cô.

Cô vừa mới đăng weibo chưa được một phút, weibo lại bắt đầu sôi nổi.

Bài viết có hơn 780k lượt share, 500k bình luận.

Cô nhìn qua phản bình luận.

Nữ thần Lục Chi Ưu của tôi: Tôi nói, làm sao mà nữ thần nhà tôi lại hủy dung, nữ thần nhà tôi là đẹp nhất.

Chi yêu Lục Chi Ưu: Nữ thần là đẹp nhất ~ mãi yêu~

Chi tử hoa khai (Dành dành nở hoa): Sắc mặt của nữ thần vẫn chưa tốt lắm, hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng mệt mỏi quá.

Chi chi chi chi (Dành dành Dành dành): Mặc kệ người ta nói gì, chị vẫn là nữ thần của em, nữ thần cố lên, em sẽ mãi ủng hộ chị!

... .. Lục Chi Ưu đọc từng phản bình luận ở dưới, trong lòng bỗng nhiên thấy ấm áp.

“Chị Lục, bây giờ chị muốn đi đâu?”

“Hỏi nhầm, đương nhiên là về nhà rồi.”

“Được”

Lục Chi Ưu mở cửa, trong nhà vô cùng yên ắng, dù sao cũng bỏ hơn nửa tháng rồi.

“Cứ ngồi tự nhiên.”

Khương Thang cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống ghế sofa.

Lục Chi Ưu mở tủ lạnh ra, phát hiện trong đó không còn cái gì có thể ăn.

“Chỉ có nước khoáng thôi, cậu uống đỡ nhé.”

Cô ném chai nước cho Khương Thang, cậu nhanh tay chụp được chai nước khoáng.

Lục Chi Ưu cũng ngồi lên sofa, Bánh Trứng bây giờ còn đang ở nhà Hứa Kiều, xem ra tí nữa phải gọi cho Hứa Kiều, bảo cô mang Bánh Trứng đến đây.

Khương Thang ngửa đầu uống một hộp nước, sau đó lấy điện thoại ra lướt web, lát sau cậu đột nhiên kêu lên: “Chị Lục, sự kiện tuyên truyền lần này, phòng làm việc của đạo diễn Lý đã lên tiếng, nói đây là tai nạn trường quay ngoài ý muốn, không phải do tuyên truyền.”

Lục Chi Ưu gấp cuốn tạp chí ở trên đùi lại.

“Vậy thì tốt quá rồi, nếu đã lên tiếng phủ nhận, vậy tôi cũng không cần tổ chức họp báo làm gì, lại giảm đi được một chuyện phiền phức.”

Khương Thang, “...”

Cậu chỉ có thể nói, cô rõ ràng là lừa mà.

Khương Thang ngồi lại một lúc rồi mới rời khỏi.

Khương Thang đi rồi, Lục Chi Ưu mới gọi điện cho Hứa Kiều.

“A lô, Kiều Mạch.”

“Sao?”

“Tớ xuất viện rồi.”

“À, chúc mừng.”

“...” (͡° ͜ʖ ͡°)

“Này, tớ xuất viện rồi, cậu mang Bánh Trứng nhà tớ về đây đi.”

Hứa Kiều im lặng một hồi, cô nhìn nữ thần nhà mình đang chơi quên trời quên đất với Bánh Trứng ở trên thảm.

“Cậu không biết xấu hổ hả?” → _ →

“Hả...” Q_Q

“Tự mình đến đón, chị đây rất bận.”

“Không được đâu, cậu cũng biết mà, tớ bây giờ không dám ra khỏi cửa, phóng viên từng đột từng đột chặn kín cửa nhà, tớ vừa bước ra khỏi nhà, không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?”

“...”

“Đứng rồi, lúc tới cậu sẵn tiện giúp mình đến siêu thị mua một ít thực phẩm đông lạnh, tủ lạnh nhà tớ bãi công rồi.” O (͡° ͜ʖ ͡°) O

Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại mới truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Hứa Kiều.

“Lục Chi Ưu, chắc kiếp trước tớ nợ cậu hả?”

= _ ω _ =

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu nằm sấp trên ghế sofa, nằm một hồi lại ngủ mất.

Đến khi bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, cô mới từ trong mộng bừng tỉnh.

Cô tùy tiện mang dép vào, đoán chừng Hứa Kiều đã đến.

Vừa mở cửa ra, quả nhiên trông thấy Hứa Kiều một tay ôm Bánh Trứng với nữ thần, một tay cầm một bịch đồ ăn lớn.

Hứa Kiều sắc mặt không tốt nhìn cô.

“Cậu tới rồi hả, mau vô nhà đi.” Lục Chi Ưu lập tức nịn nọt mời Hứa Kiều vào nhà.

Hứa Kiều tùy ý đập rơi giày cao gót, cô bế Bánh Trứng trên tay đưa cho Lục Chi Ưu.

Bánh Trứng không gặp Lục Chi Ưu thán rồi, nằm trong lòng cô rên ư ừ, cái móng vuốt nhỏ đặt trên vai Lục Chi Ưu, chốc chốc lại le lưỡi muốn liếm mặt cô.

Lục Chi Ưu lấy tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Bánh Trứng.

“Bánh Trứng nhà mình nặng lên không ít nha. Nói mau, ở nhà Kiều Mạch ăn cái gì hả?”

Hứa Kiều để Trà Sữa xuống thăm trái sàn, rồi mang tất cả đồ ăn trong túi để vào tủ lạnh của Lục Chi Ưu.

“Trà Sữa nhà tớ ăn gì, nó ăn cái đó, ăn còn nhiều hơn Trà Sữa nữa.”

Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng ngồi lên sofa, Bánh Trứng đang rộng tứ chi nằm trên đùi Lục Chi Ưu, thỉnh thoảng dùng đầu cọ cọ vào cô, bày ra vẻ mặt khó ỡ.

Hứa Kiều cất thực phẩm vào rồi, bèn bế Trà Sữa lên ngồi vào bên cạnh Lục Chi Ưu.

Cô nhìn đáng vẻ lười nhác của Bánh Trứng nhện không được mà vỗ vỗ vào đầu nó.

“Thằng nhóc vong ơn bội nghĩa, không nhớ ai hầu hạ mày ăn hơn nửa tháng qua à?”

Bánh Trứng cũng chả thèm đoái hoài đến cô, chỉ ngo nguẩy trên chân Lục Chi Ưu rồi nằm xuống.

Hứa Kiều và Lục Chi Ưu có một điểm chung chính là, hai người bọn họ đều không biết nấu cơm, đối với hai từ “nấu cơm” này bọn họ 1 chữ cũng không biết.

Vì thế mỗi lần tụ họp, không gọi thức ăn bên ngoài thì nấu mì tôm, còn không thì mua thực phẩm đông lạnh ở siêu thị, bỏ vào nồi là xong.

Hứa Kiều lấy sủi cảo nhân thịt bò rau cần đông lạnh mới vừa mua ở siêu thị rồi xé bao bì ra.

“Tối nay chúng mình ăn sủi cảo nhé.”

Lục Chi Ưu đưa tay ra dấu OK cho cô.

Hứa Kiều nấu sủi cảo trong phòng bếp, Lục Chi Ưu ôm Trà Sữa với Bánh Trứng cùng xem phim Hàn trên ghế sofa.

Cô cho vào nồi hấp nhỏ một chút nước, rồi đặt lên bếp điện từ.

Một lát sau, đợi nước sôi lên, cô liền bỏ sủi cảo vào.

“Lục Chi Ưu, cậu ăn bao nhiêu cái?” Cô hỏi Lục Chi Ưu đang ở trong phòng khách.

“Mười cái.” Lục Chi Ưu không thèm quay đầu trả lời.

“Cậu là heo à?” Hứa Kiều không nhịn được mà mắng.

“Mười cái mà nhiều hả? Hơn nữa tớ nằm viện lâu như thế chưa có được một bữa ăn ngon.”

“Được, được, được, cậu nói gì cũng có lý, cho cậu mười cái, cho cậu no chết luôn.” Hứa Kiều vừa nói vừa bỏ mười cái sủi cảo vào cho Lục Chi Ưu.

Không lâu sau, sủi cảo mập mập trắng trẻo nổi lên mặt nước, cả phòng bếp đều tràn ngập mùi sủi cảo thơm lừng.

Cô nhìn sủi cảo chín hết rồi cầm muỗng múc vào chén.

“Ăn thôi.” Cô đặt chén sủi cảo lên bàn ăn.

“Được.”

Lục Chi Ưu để laptop xuống rồi đi đến.

Cô nhìn mười cái sủi cảo trong chén của mình, rồi nhìn qua phần của Hứa Kiều.

“Cậu ăn bao nhiêu cái?” Cô hỏi.

Hứa Kiều nhìn cô, rồi gấp cái sủi cảo bỏ vào miệng.

“Chín”

“...”

Lục Chi Ưu nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, mình ăn mười cái là heo, cậu ta ăn chín cái thì không phải là heo chắc →_→

Hứa Kiều không thèm nghĩ đến ánh mắt khi dễ của Lục Chi Ưu, tiếp tục ăn sủi cảo của mình, ăn xong cái thứ nhất, cô thân nhiên bảo: “Đẹp cái ánh mắt đó của cậu đi, nếu không ăn thì để lại làm bữa tối cho Bánh Trứng với Trà Sữa.”

Nghe vậy Lục Chi Ưu liền im lặng thu hồi lại ánh mắt.

Cô chạy đến sofa cầm lấy di động, chụp một tấm cho đĩa sủi cảo. Cô đến bên cạnh Hứa Kiều, ôm chầm lấy cổ cô ấy, “Em gái Kiều Mạch, tội mình làm một tấm tự sướng đi.”

Lục Chi Ưu tựa vào Hứa Kiều, Hứa Kiều xiên một cái sủi cảo giơ lên, Lục Chi Ưu tìm góc độ, điều chỉnh ánh sáng, hai người cười tươi nhìn ống kính.

“Kimchi”

“Đẹp quá đi.” Lục Chi Ưu ngọt ngào nói.

Chụp xong rồi Lục Chi Ưu mới phát hiện ra, không biết Bánh Trứng với Trà Sữa chạy vào giành khung hình.

Mở VSCO, chọn filter, rồi đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Hai mỹ nữ, hai chén sủi cảo, có thêm Bánh Trứng và Trà Sữa.

***Chi tử hoa: Hoa dành dành. Ở đây chỉ tên gọi FC của Lục Chi Ưu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tranh chấp ở phim trường, Cố đại giải vây

Kể từ khi Lục Chi Ưu đăng weibo chứng minh mình không bị hủy dung, những bài blog lúc trước đều bị chìm vào quên lãng.

Lục Chi Ưu nằm chán nằm trên sofa xem phim truyền hình, cô bèn lấy di động ra gửi cho Thẩm Trường An một tin weixin.

Vì sao Lục Chi Ưu lại có weixin của bác sĩ Thẩm? Chính là vào cái ngày cô xuất viện, bác sĩ Thẩm đã nói cho cô biết số điện thoại của mình.

Khi cô đăng nhập vào, weixin tự động hiển thị gợi ý kết bạn, từ thông tin người dùng, cô nhìn thấy tên Thẩm Trường An, vì thế cô liền gửi lời mời kết bạn ngay mà không cần suy nghĩ.

Thế là cô liền dễ dàng có số di động và weixin của Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, anh có onl không? (mặt cười)

Nhưng tin nhắn gửi đi cứ như đá chìm đáy biển, cô chờ thật lâu cũng không thấy nhắn lại, thế nên cô liền gửi tiếp một tin.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm~

Lần này thì Thẩm Trường An hồi âm lại.

Nam thần nhà tôi (tên Thẩm Trường An được Lục Chi Ưu lưu trong weixin): Tôi đây, sao vậy?

Nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu kiểm chế không được mà lẩn lộn trên sofa.

Lục Chi Ưu: Không có gì hết =__ω__= chỉ muốn chào anh một câu ~

Nam thần nhà tôi: Ồ

Lục Chi Ưu đầu đầy vạch đen nhìn tin nhắn của Thẩm Trường An, anh nhắn thế là sao, còn có thể tiếp tục trò chuyện được không?

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, tôi cảm thấy mình bị bệnh rồi ʘ_ʘ

Nam thần nhà tôi: Sao vậy?

Lục Chi Ưu: Từ lúc trở về liền cảm thấy ăn không vô, dạ dày cũng không thoải mái.

Nam thần nhà tôi: Uống nhiều nước ấm vào.

Lục Chi Ưu: Có, nhưng vẫn thấy không thoải mái (∩_∩)

Nam thần nhà tôi: ...

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, tôi cảm thấy là do quá nhớ anh đấy =__ω__=

Thẩm Trường An dựa lưng vào ghế, anh nhìn tin nhắn của Lục Chi Ưu, có chút sững sờ, đây là cô đang công khai đùa giỡn anh hả?

Trong đầu anh không khỏi hiện ra dáng vẻ của Lục Chi Ưu, thật ra, Lục Chi Ưu đã xuất viện được vài ngày rồi, nhưng anh có chút không quen, anh đồ đồ cái trán, đây là mình nghiện bị ngược hả?

“Thẩm Trường An, làm gì mà ở đó thất thần vậy, bị trẻ hợm rồi kìa.”

Ngay lúc Thẩm Trường An đang rối rắm không biết trả lời tin nhắn cho Lục Chi Ưu ra sao thì Mục Lạc cầm giấy tờ quay về.

“Ừ, đến ngay.”

Anh quen tay bỏ điện thoại vào ngăn tủ sau đó liền cầm tài liệu theo Mục Lạc ra ngoài.

Lục Chi Uú chờ thật lâu, nhưng vẫn không thấy Thẩm Trường An nhún lại, vì thế cô đứng lên, đến tủ lạnh lấy một chai sữa ra uống hết.

Bởi vì ở nhà quá nhàn rỗi, cô sắp bệnh vì chán rồi, cho nên liền quyết định quay trở lại phim trường.

Cô gọi cho Khương Thang bảo cậu ấy lát nữa đến đây đón cô.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô nhìn vào trong gương động viên chính mình.

“Lục Chi Uú, cố lên ٭ (^ ω ^) ٭!”

Cô trang điểm nhẹ nhàng, sau đó lấy quần áo trong tủ ra thay.

Áo thun có cổ tay ngắn màu xanh đậm, cổ áo màu đen, váy ngắn màu cam nhạt, áo được sơ vin làm hiện ra vòng eo mảnh mai.

Cô bước đến tủ giày đặt cạnh cửa, cầm lấy đôi giày cao gót màu trắng định mang vào, nhưng vừa cúi xuống, đột nhiên lại nhớ đến lời của Thẩm Trường An đã nói, anh nói hiện giờ cô không được mang giày cao gót, cho nên cô quyết tâm để đôi giày xuống, cầm lấy đôi giày thể thao màu trắng mang vào.

Lúc cô đang chuẩn bị mở cửa thì không biết Bánh Trứng từ đâu xuất hiện, trong miệng còn ngậm một xâu chìa khóa.

Lục Chi Uú nhìn chìa khóa trong miệng Bánh Trứng, vỗ một cái mạnh vào gáy mình, cô đứng là não cá vàng, xem tí nữa là quên mang chìa khóa, cô ngồi xuống, Bánh Trứng ngậm chìa khóa đặt vào lòng bàn tay của cô. Lục Chi Uú cảm động ôm Bánh Trứng vào lòng.

“Bánh Trứng bảo bối, sao cung lại dễ thương như thế, cảm ơn cung, nếu không tôi về mẹ lại bị nhốt ở ngoài cho xem.

Cô cung chiều sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, lại vuốt vuốt bộ lông mềm mượt rồi mới đặt Bánh Trứng xuống.

“Bảo bối à, mẹ phải đi làm đây, kiếm được nhiều tiền mẹ sẽ mua một căn biệt thự mới, đổi mới toàn bộ cho cung, cung phải ở nhà ngoan ngoãn đấy ~”

“Chị Lục”

Khương Thang từ xa nhìn thấy Lục Chi Uú, cậu vẫy vẫy tay với cô.

“Đi thôi.”

“Được”

“Chị Lục, sao chị không nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa?” Khương Thang vừa lái xe vừa hỏi.

Lục Chi Uú nhàn nhả trả lời: “Tôi mà nghỉ nữa, tháng sau cậu có muốn cạp đất mà sống không?”

Khương Thang lập tức im lặng, cậu cũng không muốn tháng sau cạp đất đâu.

Họ đến tổ quay phim đúng vào lúc cả đoàn đang được nghỉ giải lao.

“Đạo diễn Lý.” Lục Chi Uú chào đạo diễn.

Đạo diễn tươi cười nhìn cô, “Đến rồi à”

“Vâng, cảnh quay tiếp theo là gì vậy?” Cô hỏi.

“Cô đã đến rồi, cảnh lúc trước khi cô bị ngã vẫn còn nhiều, vậy thì cảnh tiếp theo đến lượt cô, cô chuẩn bị có kịp không?” Đạo diễn hỏi.

Lục Chi Uú nghĩ một chút rồi nói, “Kịp chứ, vậy tôi đến phòng hóa trang chuẩn bị một chút, vừa hóa trang vừa xem lại kịch bản.”

“Được”

Lúc này Lâm Tuệ đang ở phòng vệ sinh chỉnh trang lại, nghĩ đến lát nữa được quay phim cùng với Hà Cẩn Duyên, trong lòng Lâm Tuệ ngọt như mật.

Bỗng nhiên cửa phòng vệ sinh bị mở ra.

Người bước vào chính là mấy diễn viên đóng vai cung nữ, Lâm Tuệ không để ý lắm, tiếp tục chỉnh trang.

“Cô biết gì không, tôi mới vừa nghe nói một chuyện” Tiểu Nguyên nói.

“Chuyện gì?” Tiểu Mẫn hỏi.

“Chị Chi Uú đã quay lại rồi.”

Tiểu Mẫn, “Trở về thì sao, cũng không có liên quan gì với tôi.”

Hai cô diễn viên bắt đầu to nhỏ rầm rì.

“Nhưng mà, tôi vừa nghe được, cảnh tiếp theo sẽ để chị Chi Uú diễn cùng với anh Cẩn Duyên.”

“Hà? Không phải cảnh tiếp theo là của chị Lâm Tuệ với anh Cẩn Duyên sao?”

“Bị hủy rồi.”

Vốn Lâm Tuệ không có ý định nghe lén, nhưng nghe thế cô mở cửa ra một cái rầm.

“Các cô vừa mới nói gì?”

Hai cô diễn viên không ngờ Lâm Tuệ có mặt ở đây, trong lúc nhất thời bị dọa chết đứng.

“chị...chị Lâm Tuệ...” Tiểu Mẫn lắp bắp.

“Tôi hỏi cô, chuyện cô vừa nói có thật hay không?”

“Chị Lâm Tuệ...” Tiểu Nguyệt do dự không dám nói.

“Nói mau!” tâm trạng Lâm Tuệ bây giờ không tốt tí nào.

“Là thật, chính tai em nghe đạo diễn nói vậy.”

Lâm Tuệ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh đổ ào xuống.

Cô đã chuẩn bị từ lúc 6 giờ đến bây giờ, chỉ vì Lục Chi Ưu quay lại, cảnh quay của cô bị hủy một cách nhẹ nhàng.

“Không được, tôi phải tìm Lục Chi Ưu tính sổ, thật không công bằng mà!”

Nói xong, Lâm Tuệ chạy nhanh ra ngoài như một con gió, bỏ lại hai cô diễn viên đang trợn mắt há mồm.

Tiểu Nguyệt: “Hình như tôi mắc phải sai lầm rồi...”

Tiểu Mẫn: “Tôi thấy hai chúng ta đều toi rồi...”

*

Lục Chi Ưu ngồi trước bàn trang điểm, Tiểu Mễ đang giúp cô hóa trang, còn cô đang chăm chú nghiên cứu kịch bản.

“Chị Lục, xong rồi.” Tiểu Mễ bỏ hộp phấn trên tay xuống, nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu nhìn mình trong gương, gương mặt xinh đẹp, môi hồng răng trắng.

“Cám ơn.” (" ^ ω ^ ")

“Không có chi.”

“Chị Lục, trang phục diễn hôm nay của chị đây.” Một nhân viên cầm đến một bộ trang phục màu tím.

“Được rồi, cám ơn.”

Lục Chi Ưu cầm lấy váy, rồi vào phòng thay quần áo.

“Tôi đi đây.”

“Vâng ~”

Cô đi về phía cửa, định mở cửa thì đụng phải Lâm Tuệ đang xông đến.

Lâm Tuệ xông vào hơi mạnh khiến cho Lục Chi Ưu bị đẩy về sau mấy bước.

Cô nghi hoặc nhìn Lâm Tuệ, còn chưa kịp hỏi thì Lâm Tuệ đã gần cô lên gào với cô.

“Lục Chi Ưu, chị dựa vào đâu mà cướp cảnh diễn của tôi?”

Lục Chi Ưu không hiểu gì: “Cô đang nói cái gì vậy?”

Cướp cảnh diễn của cô ta?

Lục Chi Ưu về mặt ngờ ngác.

“Chị dám nói là không sao, cảnh tiếp theo rõ ràng là của tôi và anh Cẩn Duyên, tại sao lại đổi thành chị, cho dù chị có nổi tiếng thì cũng đừng có ức hiếp người thế chứ.”

Vì giọng của Lâm Tuệ quá to, cho nên nhiều người chạy đến vây quanh phòng hóa trang, đa số là những người đến xem kịch hay.

Lâm Tuệ là thiên kim tập đoàn Lâm thị, đây cũng là bộ phim đầu tiên của cô, nghe nói lúc trước được vào vai nữ hai là do ba cô là người đầu tư bộ phim, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, cho nên tính tình cũng không tốt.

Vừa nghe Lâm Tuệ nói vậy, Lục Chi Ưu liền hiểu ngay vấn đề, vốn dĩ cảnh tiếp theo là của cô ấy, vì đạo diễn tạm thời thay đổi, vì thế cô ấy cảm thấy khó chịu nên đến tìm mình,

“Việc này thật ra...”

“Lục Chi Ưu tôi nói cho chị biết, đừng tưởng chị nổi tiếng hơn tôi rồi muốn làm gì thì làm.”

Không chờ Lục Chi Ưu nói hết, Lâm Tuệ lại gào lên, Lục Chi Ưu bỗng nhiên không muốn nói nhiều nữa, cô vốn muốn giải thích với cô ấy, nhưng nhìn tình hình này, cũng không cần thiết nữa.

“Chị Lâm à, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?” Tiểu Mễ bước đến hỏi.

“Hiểu lầm cái gì?”

Lục Chi Ưu nhìn cô không còn gì để nói, thân nhiên đáp lại: “Về vấn đề quay phim, mấy người có bất mãn gì thì cứ đi tìm đạo diễn, ồn ào với tôi cũng vô ích, xin lỗi, bây giờ tôi phải quay phim, mọi người cứ việc ở lại.”

Nói xong cô liền muốn rời khỏi, chẳng muốn dây dưa nhiều với cô ấy làm gì.

Nhưng Lâm Tuệ sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy, cô nắm lấy cổ tay của Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu không ngờ cô ấy sẽ ra tay với cô, không có chút phòng bị nào liền bị kéo vào đảo, may là có Tiểu Mễ ở phía sau đỡ lấy cô, nhưng cái chân bị thương không cần thận trọng vào cái ghế.

“Á” Lục Chi Ưu hít một hơi, cô cảm giác được sau lưng mình đã bắt đầu đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Á! Đau chết mất!

“Chị Lục, có sao không?” Tiểu Mễ hỏi.

“Không sao.” Lục Chi Ưu miễn cưỡng đáp lại.

Cô nhìn Lâm Tuệ đang nắm lấy cổ tay mình, mắt không khỏi lạnh đi.

“Buông tay!” Giọng nói lạnh lùng.

Lâm Tuệ ngẩn người, cô chưa bao giờ nhìn thấy Lục Chi Ưu như vậy, dù trong lòng có chút bất ngờ, nhưng cô vẫn cứng đầu không buông.

Mọi người cũng bị giọng điệu đột nhiên lạnh lùng của Lục Chi Ưu làm cho hoảng sợ, bởi vì Lục Chi Ưu lúc nào cũng nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, ôn hòa.

“Dù sao chị cũng không được đi quay, tôi sẽ không buông tay! Dựa vào đâu chị đoạt cảnh diễn của tôi mà còn lớn lối như thế!”

Lục Chi Ưu bây giờ vừa đau lại vừa giận, cảm giác đau đớn trên đùi truyền đến làm cho đầu cô choáng váng.

“Mọi người đang làm gì đó?”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh nhạt trầm thấp từ phía sau truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Kỳ thực Cẩn Duyên diễn khá tốt

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên, mọi người vây quanh đều quay đầu lại.

Người đến là Cố Kỳ Hành.

Hôm nay anh diện trang phục màu đen, đôi chân dài ẩn giấu dưới quần tây, giày da màu đen, cả người tỏa ra khí chất lạnh lùng.

Anh cũng là người đầu tư cho bộ phim này, hôm nay nghe Hà Cẩn Duyên thông báo Lục Chi Ưu đến quay phim, vì thế thuận tiện ghé thăm cô một chút, không ngờ rằng anh vừa đến lại thấy chuyện vừa rồi.

Cố Kỳ Hành nhìn Lục Chi Ưu đang bị Lâm Tuệ nắm cổ tay, trên trán giàn giụa mồ hôi, vẻ nguy hiểm lóe lên trong đáy mắt, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. Lâm Tuệ thấy ánh mắt của Hà Cẩn Duyên, vội buông cổ tay Lục Chi Ưu ra.

Cố Kỳ Hành là nhân vật lớn trong giới giải trí, từ lúc mới bước vào giới, cô đã biết hai người khó trừ vào nhất trong giới, một là Hà Cẩn Duyên, người còn lại chính là Cố Kỳ Hành.

Cố Kỳ Hành không thèm ngó ngang đến cô, trực tiếp bước đến bên cạnh Lục Chi Ưu.

“Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Cậu đoán xem?” Lục Chi Ưu vừa nói vừa xoa xoa cổ tay bị Lâm Tuệ nắm.

Nhìn cô bé Lâm Tuệ gầy gầy, yếu yếu như thế nhưng lực tay mạnh vô cùng.

Nghe Lục Chi Ưu nói, mọi người xung quanh không dám hó hé.

Cô lại dám dùng cái thái độ đó nói chuyện với Cố Kỳ Hành, điều làm cho bọn họ kinh ngạc chính là Cố Kỳ Hành không có một chút tức giận nào.

Anh bước đến trước mặt Lâm Tuệ.

Lâm Tuệ nhìn anh trong khoảng cách gần như thế mà quên cả hô hấp.

“Đây là ngày đầu tiên vào showbiz à, cô không nắm rõ quy tắc trong giới hay sao, cô còn biết phép tắc gì không hả? Nếu như không biết thì tôi khuyên cô mau mau rút khỏi ngành đi!” Cố Kỳ Hành lạnh lùng nhìn cô.

“Anh Kỳ Hành, em...”

“Ai là anh của cô, đừng có nhận vơ, tôi làm gì có đứa em gái nào như cô.”

Cố Kỳ Hành xưa nay vô cùng lạnh lùng, chưa bao giờ để người khác vào mắt, bây giờ còn phát ngôn những lời lẽ cay nghiệt như thế, ai còn dám lên tiếng chứ.

“Bây giờ, xin lỗi Lục Chi Ưu.”

“Em...” Lâm Tuệ nhìn anh.

“Hai lựa chọn, một xin lỗi, hai rút ra khỏi đoàn phim.”

Khóe mắt Lâm Tuệ lập tức đỏ lên, đôi mắt ngập nước, ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, nhưng người đối diện cô bây giờ không phải là người bình thường, đó là Cố Kỳ Hành.

Lâm Tuệ dù cho không cam lòng cũng phải xin lỗi Lục Chi Ưu, bởi vì cô tin chắc, nếu cô không xin lỗi, Cố Kỳ Hành có thể ném cô ra khỏi đoàn phim ngay.

“Chị Chi Ưu, em xin...”

“Không cần đâu.” Lục Chi Ưu nhàn nhạt nhìn cô.

Lâm Tuệ chột trợn tròn mắt đầy vẻ nghi ngờ nhìn cô.

“Việc hôm nay coi như chưa xảy ra, mọi người giải tán đi.”

Nói xong Lục Chi Ưu liền bước về phía cửa ra vào, lúc đi ngang qua Lâm Tuệ cô dừng lại.

“Việc quay phim tôi thật sự không biết, cũng không cố ý tranh cãi diễn với cô, có lẽ tôi phải nói một tiếng xin lỗi với cô, nhưng tôi vẫn muốn nói, bất kỳ chuyện gì liên quan đến quay phim cô có thể tìm đạo diễn hỏi trực tiếp.”

Thân thể Lâm Tuệ khẽ run, cô ngẩng đầu nhìn Lục Chi Ưu, nhưng Lục Chi Ưu cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, trực tiếp bước thẳng ra ngoài.

“Tôi hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai, tôi cũng cảnh cáo mọi người, đừng tự cho mình là đúng, ra về ta đây.” Cố Kỳ Hành nói, ánh mắt quét một vòng mọi người xung quanh.

Bây giờ còn có người nào dám ngẩng đầu lên nữa, ánh mắt của Cố Kỳ Hành quá mức sắc bén, bén đến nỗi anh có thể đem tất cả bí mật của mọi người thu vào mắt, giống như trước mặt anh, mọi người đều trống trơn, không cất giấu được một cái bí mật nào.

Sau khi nói xong, Cố Kỳ Hành không thèm quay đầu lại mà bước theo Lục Chi Ưu ra ngoài.

Lâm Tuệ nhìn bóng lưng họ rời đi, không biết tại sao lại cảm thấy buồn.

*

Bởi vì chân vừa bị va vào ghế, cho nên bước đi của Lục Chi Ưu hơi khó khăn, Cố Kỳ Hành không mất bao lâu đã đuổi kịp.

Anh đến bên cạnh cô, quan tâm hỏi: “Có sao không?”

Cố Kỳ Hành tuy vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, nhưng trong mắt đọng đầy quan tâm, ánh mắt ấm áp hơn.

“Không sao, tôi đâu có yếu ớt như thế.” Lục Chi Ưu cười khoát khoát tay với Cố Kỳ Hành,

Nghe cô nói thế, Cố Kỳ Hành không nhịn được mà búng một cái vào gáy cô.

“Cái gì thế! Đau quá!” Lục Chi Ưu đánh vào mu bàn tay anh.

Cố Kỳ Hành cũng không tức giận.

“Lục Chi Ưu, cậu ở trong cái giới hỗn tạp này mấy năm rồi, có một việc bé tẹo thế này thôi mà cũng làm mình bị thương được hả?”

“Cậu nghĩ tôi muốn chắc, người ta tìm tôi gây sự, tôi phải làm sao, hơn nữa, tôi lại là nữ thần quốc dân, đi theo con đường thanh thuần, tôi cũng phải duy trì hình tượng nữ thần chứ.” (´ε`)

Dù cho Cố Kỳ Hành lạnh lùng cỡ nào, khi nghe Lục Chi Ưu nói cũng không kìm được nhếch khóe môi,

“Cậu mà còn hình tượng nữ thần? Sao tôi thấy nữ thần kinh lại hợp với cậu hơn, mỗi ngày ra vẻ đoan trang, bản chất chính là điên điên khùng khùng.”

“Điên điên khùng khùng cái gì, tôi đây là hào phóng, tùy ý, không câu nệ tiểu tiết đả nhá, cậu có thể đừng si nhục tôi được không?”

“Được được được, tôi không si nhục cậu, vậy bây giờ cậu còn muốn tiếp tục quay nữa không, nếu không thì xin nghỉ, đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Đi bệnh viện? → _ →

Nói như vậy nghĩa là mình có thể gặp lại bác sĩ Thẩm đó → _ →

Nhưng suy nghĩ lại, nếu cô mà xin nghỉ đi bệnh viện, Hà Cẩn Duyên chắc chắn sẽ giết cô.

Cô không quên, hôm nay lúc thông báo đổi cảnh quay Hà Cẩn Duyên đã hầm hầm đi đọc lại kịch bản, bây giờ mà cô nói không quay, cô bảo đảm luôn, vừa ra khỏi bệnh viện, Hà Cẩn Duyên sẽ trùm bao bố mang cô đi, chờ anh ta xử cô.

Trong lòng suy đi tính lại, cô vẫn là an phận quay tiếp, sau đó rồi tìm bác sĩ Thẩm sau vậy.

= _ ω _ =

“Thôi khỏi, để quay phim rồi tính sau, cũng không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc mà chắc mà, cậu đi nhanh đi, không thì Hà Cẩn Duyên lại lên con bây giờ.”

*

Hà Cẩn Duyên nhìn cô khắp khiêng bước đi mà nhúu đôi chân mày.

Lúc cô bước đến chỗ anh, anh nhỏ giọng hỏi: “Không phải vừa nãy không sao mà, sao giờ lại què rồi?”

“Lúc nãy không cẩn thận nên va vào ghế.”

Hà Cẩn Duyên liếc cô, “Cậu còn làm được cái gì nữa hả?”

Lục Chi Ưu ở góc không ai để ý lườm anh một cái: “Tôi thích”

“Cẩn Duyên, Chi Ưu, chuẩn bị xong chưa, chúng ta bắt đầu thôi.”

Đây là cảnh trùng phùng giữa Nhan Khanh và Lạc Nghệ Thường sau khi nàng bị rơi xuống vách núi rồi mất trí nhớ, cảnh tình cảm này rất quan trọng, căn bản là không cần nhiều thoại, đa phần là dùng ánh mắt để biểu đạt.

Lục Chi Ưu ra dấu Ok cho đạo diễn.

“Được, máy quay chuẩn bị, 5 4 3 2 1 Action!”

Trong màn hình, Lục Chi Ưu chậm rãi đi qua ngõ nhỏ, bước đến trước chân cầu, nàng nhìn người đến người đi trên cầu. Sau đó bước từng bước lên cầu, mặt được che lại bởi chiếc khăn, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, luôn nhìn về phía trước, ánh mắt nhàn nhạt không một chút rung động.

Nhưng Lục Chi Ưu lại đang nghĩ, gì chứ, từng bước bước lên bậc, sao lúc trước cô không để ý cầu lại có nhiều bậc thang như vậy, bình thường cô toàn là một bước hai bậc mà nhảy lên cầu thôi.

Hơn nữa chân cô bây giờ lại rất đau, cho nên bước chân càng chậm hơn, nhưng như thế lại vô cùng phù hợp với Nghệ Thường hiện giờ.

Khi sắp bước lên đến cầu, nàng mới nhìn thấy Hà Cẩn Duyên cũng đang chậm chậm tiến về phía mình.

Không thể không nói, dù Hà Cẩn Duyên độc mồm độc miệng, lại xấu xa, nhưng khoác lên người một bộ bạch y, cũng có vài phần đáng vẻ của một công tử hào hoa, bảo sao Lạc Nghệ Thường trong phim lại nguyện ý nhảy vực vì hắn.

Nàng chậm rãi bước đến bên hắn, hắn cũng bước đến bên nàng, cho đến khi hai người gặp nhau, máy quẹt dừng lúc thổi lên một con gió, đem khăn che mặt của nàng rơi xuống trên mặt đất.

Ngay lúc nàng cúi xuống nhặt lên, một đôi tay trắng trẻo nhanh nhẹn nhặt khăn che mặt của nàng.

Hắn tự tay đưa khăn che mặt cho nàng, nàng chậm rãi ngược lên nhìn hắn.

Con người Hà Cẩn Duyên trong chớp mắt liền co lại, vẻ mừng rỡ thoáng hiện lên.

“Nghệ Thường...”

Giọng hắn trầm thấp đầy từ tính, ôn nhuận như nắng ấm.

Lục Chi Ưu bỗng chốc ngẩn ngơ, tay cũng không nhận lại khăn che mặt, chỉ nhìn vào hắn.

“Cắt! Cảnh này rất đẹp, Cẩn Duyên, Chi Ưu, hai người diễn tốt lắm, tình cảm vô cùng thích hợp, nhất là đoạn quay cận mặt của Chi Ưu.” Đạo diễn vui mừng nói, chỉ có Hà

Cần Duyên và Lục Chi Ưu mới có thể khiến ông không lo lắng, vì hai người chỉ cần diễn một lần là đạt, sự phối hợp giữa hai người cũng vô cùng ăn ý.

Hà Cần Duyên đặt cái khăn che mặt lên tay Lục Chi Ưu.

“Sao, bị cách diễn của tiểu gia đây thu phục rồi đúng không?” Anh vênh váo hỏi cô.

Lục Chi Ưu trợn trắng mắt, nhìn đáng vẻ thiếu đòn của anh, dù cho cô có bị thu phục cô cũng sẽ không khen anh đâu.

“Ha ha ha” o (^ ^ o)

Bởi vì cô và Hà Cần Duyên có độ ăn ý cao, cho nên chỉ trong một buổi trưa ngắn ngủi, cô đã hoàn thành được một nửa cảnh quay trước đó

Quay hết một buổi, Lục Chi Ưu toàn thân mệt mỏi ngã xuống ghế ngồi, cả người không muốn nói chuyện, cô kéo kéo trang phục trên người, y phục cô rất phiền phức, một lớp vải rồi đến một lớp voan, dù chưa đến hè nhưng cũng rất nóng

Tiểu Mễ cầm lấy cây quạt quạt cho Lục Chi Ưu.

“Khương Thang sao vẫn chưa quay lại?” Cô nhin không được mà hỏi.

“Sắp rồi.” Tiểu Mễ vừa dứt lời đã nghe tiếng của Khương Thang truyền đến.

“Chị Lục, đá bào matcha về rồi đây!”

Khương Thang cầm ly đá bào đưa cho Lục Chi Ưu, cô liền đưa tay nhận lấy.

“Đây, đá bào vị thảo mộc của cô” Khương Thang đưa cho Tiểu Mễ một ly.

“Cám ơn”

Lục Chi Ưu múc một muỗng đá bào to bỏ vào miệng, mát lạnh lại mang vị matcha thơm ngát, Lục Chi Ưu cảm thấy mình hạnh phúc quá đi.

Cô đưa điện thoại cho Khương Thang, “Chụp cho tôi một tấm, tôi muốn đăng weibo.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bác sĩ Thẩm, tôi đến khám bệnh

Khương Thang vội vàng đặt ly đá bào ô mai xuống, cầm lấy điện thoại.

Lục Chi Ưu hai tay cầm ly đá bào, miệng nở nụ cười hạnh phúc, Khương Thang chọn góc chụp rồi nhanh tay chụp một tấm, còn chụp thêm vài tấm Lục Chi Ưu đang ăn đá bào.

Cậu nhìn hình trong điện thoại, cảm thấy từ khi đi theo chị Lục đến nay, level chụp choẹt cũng được nâng lên rất nhiều, nói không chừng cậu còn có thể kiếm thêm một khoản từ nghề tay trái này. (^ _ ^)

Lục Chi Ưu nhận lại điện thoại, nhìn hình được Khương Thang chụp, tìm filter rồi chọn lấy một tấm đẹp nhất đăng weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Làm việc cả buổi trưa, bây giờ cầm được một ly đá bào matcha, cảm thấy hạnh phúc quá đi = ω =

“Khương Thang, dạo này chụp hình lên tay rồi đấy nha.”

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu vừa ăn đá bào vừa nói: “Đâu có, em chỉ là tay mơ thôi, là do vẻ đẹp xuất sắc của chị Lục ấy chứ.”

“Ừ, đúng là trẻ con dễ dạy ~” Lục Chi Ưu hài lòng đáp.

Đạo diễn Lý thấy Lục Chi Ưu cũng đã mệt cả ngày rồi, hơn nữa vẫn còn đang bị thương, cho nên ông cũng không sắp cảnh quay đêm cho cô mà để cô quay về nghỉ ngơi.

Lục Chi Ưu không từ chối, dù sao cô cũng nhân cơ hội này để đến bệnh viện gặp bác sĩ Thẩm, nghĩ đến là thấy vui ngay. (_ _)

“Khương Thang, đưa tôi đến bệnh viện.”

“Chị Lục, chuyện lúc trưa em cũng có nghe nói.” Khương Thang vừa lái xe vừa nói.

“Nghe cái gì?” Lục Chi Ưu ngồi nghịch móng tay.

“Chị Lục, đừng có lừa em”

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua Tiểu Mễ ngồi kế bên, Tiểu Mễ lập tức lác đầu.

“Tôi lừa cậu cái gì?”

“Chính là chuyện Lâm Tuệ tìm chị gây sự ấy, cái cô Lâm Tuệ đó thiệt là, đúng là lỗ mắng.” Khương Thang lăm bằm trong miệng.

“Thật ra chuyện này cũng không thể trách Lâm Tuệ.” Lục Chi Ưu bỏ tay ra.

“Sao lại không trách cô ta? Rõ ràng cô ta làm chị bị thương!”

“Cũng có thể không hoàn toàn là lỗi của cô ấy, đoán chừng chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm, vậy có khi nào có người châm lửa không? F*ck, chị nói xem, có phải bitchy quá không?” Khương Thang tức giận hỏi cô.

Bitchy?

Lục Chi Ưu nhin không được mà cười, “Cậu tập trung lái xe đi, lo nhiều thế làm gì, bitchy hay không cũng không liên quan đến cậu.”

“Vậy sao được, em là trợ lý duy nhất của chị mà!”

Lục Chi Ưu cũng không thềm nói với Khương Thang nữa, dựa lưng vào ghế, lòi cái bịt mắt ở dưới ghế lên đeo vào.

Thật ra, quay cả một buổi trưa, dù diễn một lần là đạt, nhưng cô vẫn rất mệt, bây giờ có thể nghỉ ngơi nên cô cũng không muốn nói chuyện.

Khương Thang từ kính chiếu hậu nhìn thấy cô nhắm mắt nghỉ ngơi phía sau ghế, cũng tự giác im lặng tập trung lái xe, để cô có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Qua một lúc sau.

“Chị Lục, xuống xe thôi, đến rồi.” Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi Lục Chi Ưu vẫn còn đang mơ ngủ.

Lục Chi Ưu khi ngủ cũng không sâu, bị Tiểu Mễ gọi nên cô cũng từ từ tỉnh lại.

Cô duỗi tay tháo bịt mắt xuống.

“Đến rồi hả?”

“Vâng.”

Lục Chi Ưu vội vàng lấy son từ trong túi xách ra, trang điểm, chỉnh chỉnh lại mái tóc.

“Chị Lục, không phải chị đi khám bệnh thôi sao, sao chị lại thế?” Tiểu Mễ không nhin được hỏi.

“Cô thì biết gì, tôi đây là đi gặp bác sĩ Thẩm – Thẩm Trường An, cô nói xem có cần phải trang điểm không?” Lục Chi Ưu ghét bỏ nhìn cô.

“Chị Lục, chị quyết tâm theo đuổi bác sĩ Thẩm hả?”

“Nhảm nhí, bộ cô thấy tôi rảnh lắm hả?”

Lục Chi Ưu soi soi trước gương, “Khương Thang, đẹp không?”

“Đẹp, đẹp, rất đẹp.”

“Bớt diễn lại đi.”

“Em đang khen chị mà.”

“Được rồi, không nói nữa, tôi vô đây, lát nữa cậu về trước đi nhé.”

“Hả? Em về trước, vậy chị thì sao? Chị về bằng cách nào?”

“Lát nữa tôi muốn hẹn hò với bác sĩ Thẩm nhà tôi, tôi không muốn mang theo hai cái bóng đèn cao áp như mấy người đi theo.”

“Ôi, không được đâu chị Lục...”

“Ngày mai 9 giờ đến đón tôi nhé, bái bai ~”

Lục Chi Ưu cũng không để cho Khương Thang nói tiếp, đeo kính râm và khẩu trang lên rồi xuống xe ngay, đóng cửa xe cái rầm, bước đi không thềm quay đầu lại.

Khương Thang và Tiểu Mễ lòng chua xót nhìn theo bóng lưng của Lục Chi Ưu.

Thế nào gọi là qua cầu rút ván, hôm nay bọn họ đã được chứng thực.

“Đi, anh trai dẫn em đi ăn.” Cậu xoay người nói với Tiểu Mễ.

“Yeah, đi thôi.” Tiểu Mễ nhảy lên sung sướng.

*

“Thẩm Trường An có ở đây không?”

Lục Chi Uú giữ một y tá lại hỏi.

“Bác sĩ Thẩm hả?” Hạ Căng hỏi lại.

“Vâng.”

“Xin hỏi chị có hẹn trước không ạ?” Hạ Căng lễ phép hỏi.

Cô nhìn cô gái bịt khẩu trang kín mít trước mặt, không biết sao lại thấy rất quen.

“Tôi không phải đến khám bệnh, tôi là bạn của anh ấy.” Lục Chi Uú cười cười.

Cô cũng không ngu, nếu bảo đến khám bệnh, phải xếp hàng lại còn hẹn trước, thế thì phải đợi đến bao giờ.

“À, bác sĩ Thẩm đang họp.”

“Được, vậy để tôi đến phòng làm việc của anh ấy chờ là được, cảm ơn cô.” Lục Chi Uú gật đầu với Hạ Căng, rồi nhấc chân bước về phía phòng làm việc của Thẩm Trường An.

Hạ Căng nhìn bóng lưng của Lục Chi Uú, cảm thấy rất quen thuộc... giống... ôi... vẫn không nhớ ra.

Thôi, bỏ qua, dù sao cô vẫn là một sinh vật đơn bào.

Cô không thèm nghĩ nhiều, lắc đầu rồi đi về phía phòng làm việc của y tá trưởng.

Lục Chi Uú đứng trước cửa phòng của Thẩm Trường An, sau đó mở cửa đi vào.

Trong phòng làm việc không có ai, căn phòng rộng lớn chỉ đặt hai cái bàn làm việc, và một cái ghế sofa, xung quanh phòng toàn là kệ sách được xếp đầy sách về y khoa.

Bàn làm việc của Thẩm Trường An nằm ở bên cạnh cửa sổ.

Cô đặt túi xách lên bàn, sau đó không khách sáo mà ngồi lên cái ghế của Thẩm Trường An.

Hai tay chống cằm, mắt cô mở to quan sát một lượt căn phòng.

Cô nhìn thấy trên tường treo đầy những lá cờ khen thưởng của Thẩm Trường An, đây chắc là do bệnh nhân của anh tặng cho.

Lục Chi Uú nghĩ, hay là mình cũng tặng cho anh một lá, để anh treo ngay chính giữa @ (- -) @

Thẩm Trường An từ phòng họp bước ra liền gặp ngay Hạ Căng.

“Bác sĩ Thẩm?” Hạ Căng gọi anh lại.

“Hả?” Thẩm Trường An dừng lại.

“Bác sĩ Thẩm, vừa rồi có một cô gái đến tìm anh, bảo là bạn của anh.

“Bạn tôi?” Thẩm Trường An nghi ngờ, anh làm gì có bạn là con gái.

“Đúng rồi, cô ấy đang ở trong phòng làm việc của anh đấy.”

“Vâng, cảm ơn, để tôi đi xem thử.” Thẩm Trường An lịch sự cảm ơn, rồi xoay người bước đi.

Hạ Căng nhìn bóng lưng Thẩm Trường An, không khỏi than thầm, thương để thật bất công, tại sao tạo ra một bác sĩ Thẩm hoàn mỹ như vậy, mà chỉ để cho y tá bọn họ chỉ ngắm mà không thể chạm chứ.

“Người đã đi rồi mà cô còn nhìn.” Mục Lạc nhìn Hạ Căng trêu chọc.

Nghe giọng nói quen thuộc, Hạ Căng liền quay đầu lại.

Kết quả lọt vào tầm mắt của cô không phải gương mặt mà là lồng ngực của Mục Lạc.

Cô bèn ngẩng đầu lên.

Trùng hợp là Mục Lạc đang khom người, cô lại ngẩng đầu, tư thế hai người bây giờ thật là... mờ ám.

Mặt Hạ Căng bỗng chốc đỏ lựng, cô vội lui về sau vài bước.

Mục Lạc thấy gò má đỏ ửng của cô, liền muốn trêu chọc.

“Hạ Căng, cô có biết, lúc này khi cô ngược mặt lên, tôi bỗng nhiên cảm thấy...” Mục Lạc dừng lại một chút.

Hạ Căng ngừng thở nhìn anh.

“Mặt... mặt cô thiệt bự! Ha ha ha ha...”

“Anh...đồ điên! Mục Lạc, sao mồm anh vô duyên thế!” Hạ Căng thở hỗn hển.

“Ồ...cô cũng không phải người đầu tiên nói tôi như thế.” Mục Lạc lại cười như được mùa.

Hạ Căng hung hăng liếc anh, lúc này vừa hay gặp phải cô y tá đi ngang qua, trong đầu cô chợt lóe sáng.

Này, Mục Lạc, anh cứ chờ đó.

Cô bước nhanh về phía máy cô y tá.

“Này, chị Vi, chị biết không, thật ra bác sĩ Mục là...a...”

Lời nói chưa hết, miệng cô đã bị hai bàn tay bịt chặt.

Mục Lạc cười với các cô ấy, “Hạ Căng dạo này đầu óc không được bình thường, để tôi đưa cô ấy đi uống thuốc, các cô tha lỗi cho cô ấy nha.”

Nói xong cũng không thèm xem Hạ Căng có đồng ý không, thấy cô vẫn tiếp tục giãy dụa, anh cúi xuống, vác cô lên vai rồi khiêng đi.

“Mục Lạc, đồ vô liêm sỉ, bỏ tôi xuống mau!”

Hạ Căng ở trên vai Mục Lạc quấy đạp, dùng hết sức mà đập vào lưng anh.

“Hạ Căng, cô mà còn lộn xộn, có tin tôi thả tay ra, xem xem cô có dám nhảy xuống hay không?” Mục Lạc uy hiếp cô.

Nghe Mục Lạc nói, Hạ Căng liền im lặng, nói giỡn chặc, anh ta cao 1m86, nếu buông tay ra mà té thì làm sao đây.

“Ngoan ngoãn thế này có phải được không?”

“...”

“Oa...”

“Tôi biết ngay mà, bác sĩ Mục với Tiểu Hạ có gian tình mà.”

“Ngọt ngào thế, tôi cho điểm tôi đa!”

.....

Thẩm Trường An mở cửa phòng, liền thấy một cô gái ngồi quay lưng lại với anh, nói chính xác hơn là, nằm úp mặt trên bàn làm việc, đưa lưng về phía anh.

Chỉ nhìn bóng lưng thôi Thẩm Trường An liền biết người đó là ai.

Nhìn dáng vẻ như cô đang ngủ, anh liền bước đi nhẹ nhàng đến bàn làm việc.

Anh nhìn Lục Chi Ưu gối mặt lên cánh tay mình, hình như ngủ rất ngon, mái tóc mềm mại che kín nửa bên mặt cô.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 6 giờ rồi, anh nhẹ nhàng đẩy Lục Chi Ưu một cái.

“Cô Lục, cô Lục”

Lục Chi Ưu vẫn còn đang mê ngủ, nhú nhú chân mày, một lát sau mới mở mắt ra.

Cô ngẩng đầu dậy, cảm thấy cánh tay đau nhức, là do tự mình đè mình.

“Thẩm Trường An...” Cô vẫn còn chưa tỉnh hẳn, giọng mềm mại, nhẹ nhàng.

“Sao?”

Trong lòng Thẩm Trường An bỗng có chút khác thường xẹt qua, không thể diễn tả thành lời.

Một lúc sau, Lục Chi Ưu tỉnh hẳn rồi mới nhìn rõ người ngồi trước mặt mình là Thẩm Trường An.

“Sao cô lại đến đây?” Thẩm Trường An nhân nhặt hỏi.

Lục Chi Ưu mím môi, ra vẻ tội nghiệp:

“Tôi nói tôi đến khám bệnh anh có tin không?”

Nghe thấy Lục Chi Ưu nói mình đến khám bệnh, Thẩm Trường An không biết sao lại nhớ đến lúc sáng cô nói với anh hình như mình bị bệnh, tại sao cô bệnh... thôi, anh lại nghĩ nhiều rồi...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bác sĩ Thẩm, tôi đói rồi!

“Hôm nay tôi ở trường quay không cẩn thận vấp phải cái ghế, bây giờ đau lắm.”

Thẩm Trường An đứng dậy bước đến cạnh cô.

Đúng là chỗ chân cô bị ứ máu, còn bị sưng đỏ lên.

Anh khẽ nhủ thầm, cô chỉ mới xuất viện vài hôm, vết thương cũ chưa lành, giờ cô lại biến mình thành thế này, cũng nê cô lun.

Anh lấy từ trong ngăn kéo bên cạnh một chai xịt Vân Nam với bông băng ra.

Anh đến ngồi cạnh cô, rồi lắc đều chai thuốc. Sau đó anh trực tiếp xịt vào chỗ bấp chân bị ứ máu, rồi dùng bông băng xử lý, thuốc xịt vào vết thương có cảm giác hơi đau khiến cho Lục Chi Ưu rụt chân lại.

“Đừng động.”

Nghe Thẩm Trường An nói, Lục Chi Ưu liền im lặng không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ mắc lỗi.

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô, nhìn thấy đáng vẻ ngoan hiền như thế, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

“Có hơi đau, cô ráng chịu một chút.”

“A” -.-

Thẩm Trường An lần này nhẹ tay hơn nhiều.

“Bác sĩ Thẩm, sao hôm nay anh không trả lời tin nhắn của tôi?” Lục Chi Ưu mở miệng hỏi.

Thẩm Trường An sững sờ một lát, lực tay bỗng mạnh hơn.

“À.” Lục Chi Ưu nhẹ răng trợn mắt vì đau.

“Ngại quá, có đau không?”

“Không sao, không sao.” Lục Chi Ưu vội vàng lắc đầu.

“À, hôm nay tôi rất bận, sáng sớm có một cuộc họp, buổi chiều lại có hai ca mổ, vừa nãy lại họp tiếp, cho nên quên mất.”

“Thì ra anh bận rộn như thế.”

Lục Chi Ưu giật mình, cô vốn nghĩ rằng làm bác sĩ thật nhẹ nhàng, mỗi ngày chỉ cần ngồi chờ bệnh nhân đến khám bệnh là xong, không ngờ bác sĩ cũng là một công việc vất vả.

“Đương nhiên rồi.”

“Vâng.”

Thẩm Trường An đứng lên cất thuốc, sau đó viết một đơn thuốc.

“Sau khi về nhà, dùng khăn nóng chườm lên khoảng 30 phút, sau đó thì thay khăn, để thúc đẩy tuần hoàn máu, mỗi tối tốt nhất nên chườm nóng, thế sẽ mau khỏi.

“Được.”

Anh cởi áo blouse trắng ra treo lên móc rồi mặc áo khoác vào.

“Đi thôi.”

Đây là lần đầu tiên Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An mặc đồ bình thường.

Anh mặc một cái áo thun dài tay màu xám nhạt bên trong, áo khoác mỏng ở bên ngoài, quần tây đen thẳng tắp cùng với đôi giày da màu đen.

Thêm gương mặt đẹp trai không góc chết này, hảo cảm của cô lại tăng thêm một bậc.

Trước khi bước ra ngoài cùng anh, Lục Chi Ưu vội vàng đeo khẩu trang vào.

Thẩm Trường An dẫn cô đến tiệm thuốc tây mua thuốc rồi đưa cho cô.

“Mỗi ngày xịt 3 – 5 lần, vết thương không nặng, nên cô chỉ cần dùng Vân Nam là được.

“Tự tôi xịt sao?” Lục Chi Ưu nhìn anh.

Thẩm Trường An dừng bước, im lặng nhìn cô.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An nuốt nước bọt, sao cô lại thấy Thẩm Trường An bây giờ có chút... có chút...

“Thôi được rồi, tự xit thì tự xit...” o (^ ^ o)

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Lục Chi Ưu liền nắm tay áo anh không buông.

“Bác sĩ Thẩm, tôi đói rồi, anh có muốn mời tôi một bữa không?” Lục Chi Ưu ra vẻ dễ thương nhìn anh.

Thẩm Trường An nhìn rồi nói, “Đứng đây chờ tôi.”

“Được = ^ ^ ω ^ ^ = ”

Lục Chi Ưu nhìn theo hướng Thẩm Trường An đi về phía bãi đậu xe.

Cô cúi đầu nghịch di động một hồi, lát sau liền nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng chạy về phía mình.

“Lên xe.” Thẩm Trường An hạ cửa kính xuống nói với cô.

Lục Chi Ưu vội vàng mở cửa xe ngồi vào, sau khi lên xe, Lục Chi Ưu vội tháo khẩu trang xuống, sắp ngộp chết rồi.

“Bác sĩ Thẩm, đây là xe của anh hả?” Lục Chi Ưu hỏi.

“Ừ.”

“Đại gia à, chúng ta kết bạn nha.” Lục Chi Ưu ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

Thẩm Trường An liền nở nụ cười.

“Cô là người nổi tiếng, còn không có tiền mua xe sao?”

“Tôi mà nổi tiếng cái gì, hơn nữa, tôi không chỉ nuôi sống bản thân, còn phải nuôi Bánh Trứng nhà tôi, biệt thự của Bánh Trứng còn rộng rãi hơn của tôi, đã vậy còn phải nuôi thêm một trợ lý, tôi rất nghèo mà.”

“Thất dây an toàn vào.”

“Ok”

Thẩm Trường An vừa lái xe vừa nghe cô nói chuyện, anh không để tin cô đâu.

Trợ lý của cô thì anh biết, nhưng còn Bánh Trứng...

“Bánh Trứng?”

“Ừ, là con gái của tôi.”

“Con gái?” Thẩm Trường An có cảm giác mình không đuổi kịp tư duy của cô gái này.

“Cũng không phải là con gái thật, nó chính là một con poodle, nhưng mà bọn tôi thích xưng là mẹ đó mà.” Lục Chi Ưu nghiêm túc giải thích với anh.

À, nếu theo như lời cô nói, vậy Đại Hắc nhà anh là con trai của anh hả?

...Thôi đi, anh vẫn thích Đại Hắc làm sen cho anh hơn.

“Thật thú vị.”

Vừa lúc đèn đỏ, Thẩm Trường An liền dừng xe.

“Cô muốn ăn gì?” Anh xoay đầu hỏi cô.

“Gì cũng được, tôi không kén chọn.”

“Ăn món Trung hay món Tây?”

“Món Trung đi, món Tây phiền lắm.” Lục Chi Ưu nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói.

“Được.”

*

Thẩm Trường An dừng xe trước cửa một tủ lâu.

Không sai, đúng là một tủ lâu, giống y như mấy cái tủ lâu trong phim cổ trang, nhìn rất cổ kính, ngạc nhiên hơn là, tủ lâu lại treo hai cái đèn lồng trước cửa.

“Lạc Luân Các”

Tên nghe thiệt hay.

Lục Chi Uú theo Thẩm Trường An bước vào.

“A, anh Trường An, sao anh tới đây?”

Vừa mới bước vào, một cậu bé khoảng 15 16 tuổi nhiệt tình chào hỏi Thẩm Trường An, nhìn đáng vẻ hai người như thế, hình như rất thân thiết.

“Anh còn muốn hỏi em, sao em lại ở đây?”

“Dù gì cũng sau giờ học, em đi ngang nên ghé vào giúp đỡ, ôi, anh lại còn dẫn theo một chị, xinh thật, nhưng sao nhìn thấy quen quen nhỉ?”

Lục Chi Uú cười với cậu.

“A, Lục Chi Uú! Là Lục Chi Uú có phải không? Là nữ thần quốc dân!” Cậu bé đột nhiên la lên.

Lục Chi Uú dưới cái nhìn nóng bỏng của cậu gạt đầu một cái.

“Nữ thần! Em là fan trung thành của chị đó! Em rất thích chị!” Cậu bé kích động duỗi tay ra nắm lấy tay Lục Chi Uú.

Thẩm Trường An mặt không biến sắc kéo Lục Chi Uú ra phía sau, “Nhìn thấy người đẹp liền nhận là nữ thần của mình, Thẩm Tự, có phải cậu thiếu đồn hay không?”

Thẩm Tự bất mãn nhìn anh, “Gi chứ, chị Chi Uú vốn là nữ thần của em mà?”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Lục Chi Uú, Thẩm Trường An giải thích: “Nó là em họ của tôi, là con trai của nhà bác.”

Lục Chi Uú hiểu rõ gạt đầu.

“Chị Chi Uú, có thể kí tên cho em được không?” Thẩm Tự nhìn cô tràn đầy mong đợi.

“Được chứ, kí ở đâu?”

“Đây, đây, ở đây.” Thẩm Tự đưa bút cầm trong tay cho cô, rồi chỉ ngực mình, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Trường An liền đổi giọng:

“Thôi... chị Chi Uú, kí sau lưng là được.” Nói xong cậu liền đưa lưng về phía Lục Chi Uú.

“Được.”

Lục Chi Uú nhanh chóng kí lên lưng của cậu.

Thẩm Trường An nhìn cô kí tên không nhịn được cười.

“Anh Trường An, anh cười cái gì?” Thẩm Tự khó hiểu hỏi.

“Không có gì.”

“Hả?”

Thẩm Tự vô cùng cao hứng chạy vô phòng bếp, phía sau cái áo thun trắng có 4 chữ vô cùng rõ ràng.

“Nữ thần quốc dân!!!

“Cô làm vậy liệu có được không?” Thẩm Trường An nín cười hỏi.

“Không sao, sau này lại bù đắp cho cậu ấy là được.”

Lục Chi Uú cười cười.

Bù đắp bằng cách nào hả? Chờ đến khi cô theo đuổi được Thẩm Trường An rồi, cô chính là chị dâu cậu ta. Đến lúc đó, cậu muốn bao nhiêu chữ kí cô sẽ kí bấy nhiêu là được. = ω =

“Đi thôi, chúng ta lên lầu.”

Vừa bước vào phòng, Lục Chi Uú liền bị thiết kế của nó làm cho kinh ngạc.

Căn phòng rất đẹp, rất có cảm giác cổ kính, giống với mấy từ lâu trong phim cổ trang cô đóng.

Hơn nữa thiết kế bên trong cũng rất đặc biệt, quan trọng là rất an toàn, không lo sẽ bị chụp trộm.

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An: “Có phải anh có ý dẫn tôi đến đây không?”

“Ừ, ở đây cô có thể thoải mái một chút vì nơi này không có phóng viên”

“Bác sĩ Thẩm, không ngờ anh lại bảo vệ tôi như thế, cảm động quá đi mất ~.”

Anh có thể nói anh làm vậy là muốn tự bảo vệ mình được không? ◯__◯

Không lâu sau, Thẩm Tự mang thực đơn lên.

Cậu tùy tiện vớt thực đơn cho Thẩm Trường An, mình thì ngồi vào bên cạnh Lục Chi Ưu nói chuyện phiếm với cô.

Thẩm Trường An cũng không hề tức giận.

Anh đem thực đơn cho cô xem, “Cô chọn món đi.”

“Tôi không quen chỗ này lắm, anh cứ chọn đi.”

Thẩm Trường An suy nghĩ một lát, thấy cô nói đúng cho nên tự mình chọn vài món.

Thẩm Trường An đưa thực đơn cho Thẩm Tự, cậu nhếch khóe miệng, nhận thực đơn nhưng vẫn lưu luyến không muốn đi.

“Thẩm Tự thật dễ thương.”

“Nó là một thằng nhóc chuyên gia gây sự.”

Lục Chi Ưu cười cười, dù sao cô cũng rất thích thằng nhóc Thẩm Tự này.

“Anh quen với ông chủ nhà hàng này hả?”

“Ừ, là bạn của tôi.”

Người mang đồ ăn lên không phải Thẩm Tự mà là một nhân viên không biết tên, sau lưng cậu ta còn có một người vô cùng đẹp trai, rất men, Lục Chi Ưu nhìn anh, cảm giác đầu tiên chính là anh giống như một khối ngọc được mài dũa bởi thời gian,

“Vừa nghe Thẩm Tự nói, cậu dẫn theo một cô gái rất xinh đến đây, đúng là sự thật.”

Thẩm Trường An liếc nhìn anh rồi giới thiệu: “Đây là Tống Ngọc Luân bạn thân của tôi, còn đây là Lục Chi Ưu.”

“Chào anh.” Lục Chi Ưu chủ động chào anh.

“Chào cô.”

“Sao hôm nay lại muốn đến chỗ tôi ăn vậy?” Tống Ngọc Luân cười hỏi Thẩm Trường An.

“Không chào đón hả?” Thẩm Trường An nhún mày.

Tống Ngọc Luân sững sờ, “Đâu có.”

Nhân viên phục vụ đưa món ăn lên bàn.

“Anh Ngọc Luân, có khách.”

Thẩm Tự ở dưới lầu hét lên, giọng lớn đến nỗi có thể xuyên tường.

“Vậy hai người cứ tự nhiên, tôi xin phép đi trước.”

“Được.”

Tống Ngọc Luân rời đi rồi, Lục Chi Ưu mới tò mò hỏi.

“Nhà hàng này là của anh ấy hả?”

“Đúng, cậu ta là chủ nhà hàng này.”

Lục Chi Ưu chợt nhớ đến tên anh là Tống Ngọc Luân, tên nhà hàng là “Lạc Luân Các”, ở đây chắc có một mối liên hệ nào đó.

Trực giác mách bảo cô rằng, Tống Ngọc Luân nhất định còn có một câu chuyện xưa.

Bữa ăn đúng chuẩn một bữa ăn thông thường bốn mặn một canh, canh thịt cay, rau xào cay, bò hầm Tứ Xuyên, sườn xào chua ngọt và một phần canh trứng rong biển nữa.

Dù chỉ là vài món ăn gia đình đơn giản, nhưng qua tay của Tống Ngọc Luân lại trở nên rất ngon miệng.

Sau khi ăn com xong liền chào tạm biệt đám người Tống Ngọc Luân, Thẩm Trường An đưa cô về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đã giấu sao không giấu kín một chút

Vừa về đến nhà, Lục Chi Ưu liền tháo giày đi chân trần bước vào.

Đi chân trần là thoải mái nhất. Lục Chi Ưu than thở.

Nghe tiếng mở cửa, Bánh Trứng liền hớn hờ chạy đến.

Lục Chi Ưu sờ cái đầu nhỏ của Bánh Trứng, cô đã no rồi, nhưng Bánh Trứng nhà cô vẫn đang rất đói đấy.

Cô bước đến ngăn tủ đằng trước, lấy hộp thức ăn cho chó ra rồi đổ một ít vào trong khay com của nó.

Cho Bánh Trứng ăn xong rồi cô bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong cô liền đắp mặt nạ rồi đi ngủ, hôm nay thật mệt chết được mà.

Nằm chưa còn được ấm giường, thì chuông cửa bỗng vang lên không ngừng.

Lục Chi Ưu đành phải lết cái thân rã rời này đi mở cửa.

Ày, người đứng bên ngoài không phải là ba mẹ của cô thì còn ai vào đây.

“Ba, mẹ, hai người trở về lúc nào?” Cô kinh ngạc hỏi, không phải bây giờ bọn họ vẫn còn nghỉ mát ở Hawaii sao?

Ba mẹ Lục trực tiếp đi vào mà không nói gì.

“Con còn không biết xấu hổ mà hỏi?” Ba Lục ôm gối ngồi trên ghế sofa nhìn cô.

“Sao ba lại nói vậy?” Lục Chi Ưu tức giận hỏi lại.

“Con nói đi, xảy ra chuyện lớn ở studio như thế, vậy mà con cũng không báo cho cha mẹ một tiếng, con muốn để ba mẹ lo lắng hả, nếu không nhìn thấy tin tức ở trên mạng thì ba mẹ còn không biết có chuyện xảy ra nữa đấy.” Ba Lục giận dữ nhìn cô.

“Con mà báo với ba mẹ thì mới để mọi người lo lắng thêm ấy chứ, nếu hai người biết, sẽ từ Hawaii mà bay về ngay lập tức, với lại con cũng không có sao hết mà.”

Ba Lục còn đang định nói tiếp thì mẹ Lục bỗng nhiên lên tiếng.

“Lục Chi Ưu, con biết sai không?”

“Dạ...”

Lục Chi Ưu nhìn mẹ, sao cô lại có cảm giác hôm nay mẹ có gì đó sai sai, nhưng để tránh chịu khổ, cô vội vàng gặt đầu nhận tội.

“Dạ biết, dạ biết.”

“Sai ở đâu?” mẹ Lục ôm bánh Trứng hỏi.

Ánh mắt cô rơi xuống Bánh Trứng đang làm tổ trong lòng mẹ Lục, được mẹ vuốt vô cùng dịu dàng.

Đây chính là phân biệt đối xử, phân biệt đối xử mà!

Vì sao mẹ lúc nào cũng dịu dàng với Bánh Trứng vậy, đúng là không công bằng mà!!

“Còn đúng đó mà ngậy người, trả lời mau.”

“Dạ...Không nên giấu giếm hai người, làm ba mẹ lo lắng” Lục Chi Ưu suy nghĩ một lúc mới trả lời.

“Không đúng.” Mẹ Lục liếc nhìn cô.

“Hả?”

Lục Chi Ưu ngơ ngác, sao lại không đúng?

“Không lẽ còn có gì khác?” Cô không nhịn được mà hỏi.

“Nói nhảm” Mẹ Lục trợn mắt.

“Cái sai lớn nhất của con chính là gặp chuyện không nói cho ba mẹ biết, lại còn gạt ba mẹ, nhưng đã lừa gạt thì phải làm cho trót chứ.” Mẹ Lục giận dữ nói.

Lục Chi Ưu, “...”

Ba Lục: “...”

“Mẹ, con thấy mẹ phí lời rồi, không cần giải thích nữa, con hiểu rõ rồi” Lục Chi Ưu nằm bẹp trên sofa, vẻ mặt không cảm xúc mà nói với bà.

Ba mẹ Lục nhìn nhau một cái.

*

Mấy ngày nay Lục Chi Ưu vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều bắt đầu quay phim từ sáng sớm đến rạng sáng hôm sau mới kết thúc, cho nên cô lại gửi Bánh Trứng đến nhà Hứa Kiều, vì cô đã mệt đến độ không thể chăm sóc nó rồi.

Nghỉ lại cũng đã mấy ngày rồi không được gặp Thẩm Trường An, nói thật, cô rất nhớ anh, bây giờ cô chỉ muốn mau mau đóng máy, dùng thời gian được nghỉ đó để bắt anh về nhà mình.

Cô nằm trên ghế dựa mắt lim dim, có chút buồn ngủ, cô quay phim từ 7 giờ sáng đến bây giờ đã 12 giờ, thiết sự là mệt muốn kiệt sức.

“Cất, cảnh này Ok, nhân viên đến di chuyển đạo cụ để chuyển sang cảnh tiếp theo.” Đạo diễn cầm cái loa to trên tay chỉ đạo.

Ông vừa dứt lời, Lục Chi Ưu liền giật mình tỉnh giấc, studio vốn dĩ rất yên tĩnh, nhưng vì công lực của cái loa của đạo diễn đã đánh thức Lục Chi Ưu bừng tỉnh từ trong mộng.

Cô vừa mở mắt liền thấy Khương Thang vốn dĩ đang ngồi cạnh mình đã chạy đến xun xoe ân cần hỏi han Hà Cẩn Duyên.

“Anh Cẩn Duyên, anh có nóng không? Anh có khát không?”

Lục Chi Ưu khoanh tay đứng nhìn Khương Thang, hừ, thẳng thóc này, bình thường lúc cô quay xong cũng không thấy cậu ta sốt sáng như thế.

Rõ ràng cô mới là cấp trên, là áo com cha mẹ của cậu ta đấy nhè, hừ ㄟ(ˊ ˋ)ノ

“Hà Cẩn Duyên” Cô gọi anh.

Hà Cẩn Duyên xoay lại nhìn cô đầy khó hiểu.

“Cậu đâu có thiếu trợ lý, mà nếu như có thiếu, Khương Thang cho cậu đấy.”

Hà Cẩn Duyên, “...”

Khương Thang, “...”

Khương Thang tức tối chạy đến bên cạnh Lục Chi Ưu, ngồi xổm xuống nịt nọt xoa bóp chân cho cô.

“Chị Lục, chị không cần em nữa ư?” Khương Thang giả vờ đáng thương nhìn cô.

Lục Chi Ưu quay mặt đi, cô không có tha thứ cho cậu ta đâu.

“Tôi có quen với cậu hả? Bộ tôi với cậu thân nhau lắm à?”

“Đừng mà chị Lục, em chính là trợ lý trung thành nhất của chị mà, chị không thể đối xử với người ta như vậy chứ ~”

“Trung thành? Sao tôi lại không nhìn ra vậy?” Lục Chi Ưu lờm cậu ta.

“Chị Lục, nói đến em lại càng giận, chị xem ai là người đưa chị đến studio, ai đón chị về nhà, đồ ăn vặt, đá bảo matcha là ai mua, là ai bưng trà rót nước cho chị mỗi lần chị quay xong chứ...”

Lục Chi Ưu trừng lớn hai mắt nhìn Khương Thang vẫn còn đang nói không ngừng, vẻ mặt ngơ ngác.

Đây không phải là công việc bình thường của một trợ lý phải làm hay sao?

Cậu ta nói vậy, sao lại không nhắc đến mỗi tháng là ai phát lương cho cậu chứ.

“Chị Lục, em đối với chị một lòng một dạ, có trời đất chứng giám, chị không thể đối xử như vậy với người ta, nếu chị không cần em thì em phải sống như thế nào đây chứ.” Khương Thang ôm đuôi Lục Chi Ưu tiếp tục màn khóc lóc kể lể.

Hà Cẩn Duyên ngồi bên cạnh Lục Chi Ưu, vừa nhìn Khương Thang diễn sâu rồi lại quay sang nhìn Lục Chi Ưu đang ngơ ngác, không nhìn được mà bật cười.

“Anh Cẩn Duyên, anh thấy em nói có đúng không?” Khương Thang thấy Hà Cẩn Duyên cười, liền kéo anh về phe mình.

Hà Cẩn Duyên phớt lờ ánh mắt u oán của Lục Chi Ưu trả lời: “Đúng.”

“Chị Lục, chị thấy chưa...” Khương Thang lại bắt đầu một cuộc tấn công mới.

Mọi người xung quanh đều lên lút che miệng cười trộm, Lục Chi Ưu liền đỏ trắn.

“Stop!” Lục Chi Ưu vội vàng can cậu ta, cô đã tạo nghiệp gì hả? Tuyền một con người dờ hoi như vậy, mỗi ngày chọc tức cô không nói thì thôi, bây giờ lại hợp tác với người ngoài chọc tức cô.

“Chị Lục, chị không cần em nữa ư?” Khương Thang ra vẻ tội nghiệp nhìn cô.

Lục Chi Ưu đầu đầy vạch đen, cô bây giờ nói NO có còn kịp không?

“Cần cần cần, được chưa, tôi phục cậu luôn rồi.”

Lục Chi Ưu cảm thấy đầu đau, mà tim cũng mệt theo.

“Em cũng biết chị không bỏ được em mà.” Khương Thang đầy kiêu ngạo.

“Được được rồi, tôi muốn ăn đá bào matcha, cậu đi mua đi, Cần Duyên, cậu muốn ăn gì?”

“Cậu mời hả?” Hà Cần Duyên nhướn mày.

“Nếu không thì sao?”

“Được...cho tôi đá bào chocolate”

Lục Chi Ưu khinh bỉ nhìn anh, mặc dù từ nhỏ đã biết Hà Cần Duyên thích ăn chocolate nhưng vừa nghĩ đến một người đàn ông cao to thế mà lại cuồng chocolate, cô cũng thấy choáng.

“Được, chị Lục, em muốn ăn vị ô mai, được không?.”

“Nếu như tôi nói không thì cậu cũng sẽ không mua chắc?”

“Ha ha, không đâu.”

“Vậy cậu còn hỏi tôi làm gì?”

Khương Thang cười một cái, rồi đứng dậy, phui phui cái quần liền quay đi mua đá bào cho cô.

Hà Cần Duyên dựa lưng vào ghế, bày ra bộ dáng thoải mái.

“Lục Chi Ưu, tôi nghe nói chú và dì đã quay lại, vậy họ đã biết chuyện của cậu chưa?”

“Cậu đừng nói nữa, bây giờ nghĩ lại mấy lời mẹ nói, tôi lại đau tim”

“Dì lại nói gì?”

“Mẹ nói lỗi lớn nhất của tôi chính là giấu diếm bọn họ, đã vậy mà cũng không làm cho trót, giấu kín một chút.”

Ha ha. Hà Cần Duyên bật cười.

“Dì thật tuyệt.”

“Ai dám phủ nhận chứ, mặt tôi lúc đó thật sự là không còn một chút cảm xúc gì luôn ấy chứ.” Lục Chi Ưu cố tình bày ra vẻ đau lòng, tay dầm dầm vào ngực.

“Cần Duyên, Chi Ưu, chuẩn bị đi, cảnh tiếp theo đến lượt cô cậu” Đạo diễn Lý gọi nhắc nhở 2 người.

“Biết rồi.”

Lục Chi Ưu cảm kích bản lên đọc lại một lần nữa.

Do mấy ngày qua quay liên tục suốt đêm cho nên bộ phim này đã hoàn thành được gần hai phần ba chặn đường.

Hà Cần Duyên tùy ý mở kịch bản, nói với Lục Chi Ưu: “Có muốn tập kịch bản với tôi không?”

“Không cần đâu, cũng không có gì phải tập, với lại độ ăn ý giữa hai chúng ta cao như thế, nếu để thời gian đi tập kịch bản thì thà để tôi ngủ một giấc còn hơn.” Lục Chi Ưu lười biếng nói.

“Được rồi, cậu đã không gấp, thế tôi lại càng không vội.”

*

Lâm Tuệ mới vừa kết thúc cảnh quay với nữ ba, đang định quay về phòng nghỉ ngơi một chút, từ xa cô đã thấy Lục Chi Ưu và Hà Cần Duyên đang ngồi với nhau nói chuyện phiếm

Bây giờ cô có chút rối rắm, có nên bước đến hay không?

Dù sự việc lần trước khiến mọi người không vui, nhưng cô cũng không có ghét Lục Chi Ưu, hơn nữa vụ việc ấy Lục Chi Ưu đã xin lỗi cô rồi,

Cô mặc dù có một chút tính tình đại tiểu thư, nhưng cũng không phải là người không biết phép tắc, do dự một lúc, cô liền bước đến.

“Anh Cần Duyên, chị Chi Ưu” Cô chào hai người.

Hà Cần Duyên lúc nào cũng đối với mọi người bên ngoài đều lãnh đạm, cho nên anh chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, cũng không có để ý đến cô.

Lục Chi Ưu cho cô một nụ cười thân thiện, ở trong mắt cô, Lâm Tuệ là một cô bé, cho nên cô cũng không cần so đo.

Chị Chi Ưu, chuyện lần trước, em thật lòng xin lỗi chị.”

Lâm Tuệ xin lỗi làm cho Lục Chi Ưu cảm thấy kinh ngạc, Hà Cẩn Duyên lại càng mờ mịt, anh bình tĩnh nhìn qua Lục Chi Ưu, dùng ánh mắt hỏi cô.

Cô ấy sao lại xin lỗi cậu?

Lục Chi Ưu nhìn anh, lát sau rồi nói.

Hà Cẩn Duyên hiểu ý cô, cho nên ánh mắt lại tập trung vào kịch bản.

“Việc đó tôi không có đề trong lòng, không sao cả.” Lục Chi Ưu cười cười.

Nghe Lục Chi Ưu nói vậy, Lâm Tuệ liền cười vui vẻ.

Hai người nói chuyện một lúc, đến khi trợ lý của Lâm Tuệ đến tìm, cô mới rời khỏi.

Lâm Tuệ vừa rời khỏi, Hà Cẩn Duyên liền hỏi ngay: “Cậu có chuyện gạt tôi phải không?”

“Cũng không có chuyện gì lớn.”

“Nếu vậy sao cô ta lại đến xin lỗi cậu?”

Lục Chi Ưu biết không thể gạt được anh, liền thành thật kể lại vụ việc lúc trước.

Hà Cẩn Duyên, “Sao lúc ấy cậu không nói với tôi?”

“Có phải chuyện to tát gì đâu, cũng không có gì hay để nói.”

Hà Cẩn Duyên lờm cô, sau đó không thêm đề ý đến cô.

Lục Chi Ưu cũng không thể giải thích thêm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Anh trai Thẩm Lạc Dương

Khương Thang nhanh nhẹn mang 3 ly đá bào về, cách studio bọn họ đang quay không xa có mở một tiệm đá bào, từ lúc khai máy đến bây giờ đã được hai tháng, Khương Thang cũng trở thành khách quen của tiệm, mỗi ngày chỉ cần cậu đến tiệm báo danh thì chủ tiệm liền biết cậu mua đá bào vị gì.

“Đá bào là nhất” Lục Chi Ưu khen lấy khen để, cô rất thích tiệm đá bào này, ngon vô cùng, hơn nữa cô cảm thấy mình bị nghiện đá bào của tiệm này mất rồi, một ngày không ăn thì khó chịu vô cùng.

Lục Chi Ưu nhìn Hà Cẩn Duyên mức đá bào đưa lên miệng mà cười cười.

Bình thường trông cái dáng vẻ xa cách, chỉ cần một ánh mắt quét qua sẽ làm người khác đông cứng khiến mọi người không ai dám đến gần anh. Nhưng chỉ có mấy người Lục Chi Ưu biết rõ, Hà Cẩn Duyên chính là một người vô cùng hào phóng.

*

Hôm nay là cuối tuần, các huấn luyện viên của võ quán đều đang lên lớp, cho nên chỉ có Thẩm Lạc Dương và Thẩm Trường An ở đây.

Thẩm Lạc Dương lúc thì xem di động, một lúc lại nhìn đồng hồ. Cái thẳng nhóc Mục Lạc này, sao vẫn chưa chịu đến! Thẩm Lạc Dương thầm mắng trong lòng.

Mục Lạc cứ nghĩ rằng Thẩm Lạc Dương đã quên vụ gọi anh đến võ quán, thế thì anh có thể qua ỉa rồi, nhưng ngay lúc anh đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì Thẩm Lạc Dương lại gọi đến.

“Mục Lạc, cậu chết ở đâu rồi?”

“Hả?” Hiện giờ anh chỉ có thể giả ngu mà thôi.

“Hả cái gì, đừng nói cho anh biết là cậu đã quên rồi nhé?” Giọng nói của Thẩm Lạc Dương mang theo ý tứ uy hiếp.

Mục Lạc nghe thế thì đầu còn dám giả ngu với anh, vội vàng đáp: “Sao mà quên được chứ anh Lạc Dương, em vừa ra khỏi nhà, lát nữa sẽ đến ngay đây ~”

“Được, vậy anh chờ cậu”

“Dạ”

Cúp điện thoại rồi, Mục Lạc cứ như trái cà héo, mặt mày ỉu xiu.

“Thằng nhóc này còn dám trốn, chờ cậu đến, coi anh làm sao thu phục cậu.”

Thẩm Lạc Dương cất điện thoại vô túi, gương mặt tuấn tú khẽ nheo lại, anh quay sang nhìn Thẩm Trường An đang ngồi bên cạnh.

Tuy là anh em ruột, nhưng ngoại trừ cặp chân mày giống nhau thì hai người bọn họ lại khác nhau một trời một vực.

Thẩm Lạc Dương ngoại hình nhìn hơn một chút, đáng vẻ anh tuấn và lại từng được huấn luyện trong quân đội cho nên lại càng thêm cao lớn, mạnh mẽ, đúng chất đàn ông, tuy có hơi thô tục, nhưng thực chất lại Man vô cùng.

Thẩm Trường An lại mang dáng vẻ ôn hòa, gương mặt sạch sẽ, khí chất sạch sẽ, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng, mang lại cho người khác cảm giác, chỉ có thể ngấm không thể nào yêu.

Nếu nói Thẩm Trường An mang khí chất sạch sẽ, thì Thẩm Lạc Dương lại vô cùng lưu manh.

Thẩm Lạc Dương bước đến, dùng chân đạp đạp ghế ngồi của Thẩm Trường An, ý bảo anh ngồi dịch vào một chút, Thẩm Trường An nhìn anh rồi miễn cưỡng lùi vào.

Thẩm Lạc Dương nhìn chỗ Thẩm Trường An vừa nhường, bỗng nhiên nổi giận.

“Này, cái chỗ chỉ để vừa cái lông gà, cậu bảo anh ngồi như thế nào!”

Thẩm Trường An lãnh lãnh nhìn anh, “Ngồi thế nào à, cứ ngồi xuống là được rồi.”

“Thẩm Trường An, có phải dạo này không đánh cậu cho nên ngứa da rồi phải không?”

Thẩm Trường An nhìn anh, đành phải dịch vào nhường chỗ cho anh

Không phải vì sợ mà anh mới nhường chỗ đâu nhé, anh chỉ là...ừ...chỉ là không muốn cùng anh ấy so đo mà thôi. Đúng, chính là như vậy!

Thẩm Trường An im lặng bổ sung trong lòng.

Thẩm Lạc Dương ngồi xuống, gác đôi chân dài lên ghế sofa bên cạnh, sau đó lấy thuốc từ trong túi quần ra, đốt lửa thỏa mãn hút vài hơi.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ nuốt mây nhả khói của Thẩm Lạc Dương, nhú nhú chân mày.

“Hút nhiều thuốc dễ làm thận hư đấy.” Anh thân thiện góp ý.

Thẩm Lạc Dương liền đen mặt.

“Thẩm Trường An, muốn ăn đòn thì cứ nói.”

Thẩm Trường An không thèm quan tâm, lấy di động ra lướt web.

Hơn nửa tiếng sau, Mục Lạc thở hổn hển chạy đến. Vừa vào cửa, Thẩm Lạc Dương không nói lời nào liền mang anh bước lên đài tỷ võ.

“Á, anh Lạc Dương, anh bị sao vậy?” Mục Lạc đau khổ hỏi.

“Anh đây tâm trạng không vui, cho nên muốn luyện võ!”

Mục Lạc mém tí là khóc òa lên, vì sao anh lúc nào cũng gặp xui hết vậy!

Anh tìm kiếm Thẩm Trường An xin giúp đỡ, thế nhưng người ta chỉ cười với anh một cái rồi bỏ mặc anh luôn.

Trong lòng Mục Lạc liền đem 18 đời tổ tông nhà Thẩm Trường An ra mà mắng một vòng, nghĩ lại thì hình như mình cũng đem Thẩm Lạc Dương ra mắng luôn rồi, lại cảm thấy tay chân lạnh buốt, cũng may là anh chỉ dám mắng thầm ở trong lòng.

“Vậy có thể để em thử một tí được không, em vừa mới đến mà.” Anh cẩn thận thương lượng với Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương cũng không nói gì, chỉ nhìn anh cười, nhìn cái gương mặt đẹp trai đối diện mình, Mục Lạc cảm thấy lạnh toát.

Mục Lạc vội vàng cười nói: “Được rồi, được rồi, không nghĩ thì không nghĩ, lên đi!”

Vài phút sau.

“Á!”

“Má ơi!”

“Anh, em nhận thua, em nhận thua!”

“Nhẹ một chút!”

“Mục Lạc sao cậu lại chả tiến bộ gì hết, bao lâu rồi, thế mà vẫn yếu ớt như thế, cậu có còn là đàn ông hay không?”

Đằng trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Mục Lạc kèm theo âm thanh nằng nê của Thẩm Lạc Dương, Thẩm Trường An vẫn lựa chọn im lặng tiếp tục lướt weibo.

Vừa mới kéo xuống, anh liền thấy bài viết mới của Lạc Chi Ưu.

Lục Chi Uú [V]: Mỗi ngày thời gian hạnh phúc nhất ở studio chính là được ăn đá bào matcha.

Kèm theo là tấm ảnh cô cầm ly đá bào matcha.

Anh yên lặng ấn like một cái.

“Thảm Trường An, đến lượt cậu” Âm thanh trầm thấp ở đằng trước vang lên.

Anh đặt điện thoại xuống, rồi bước lên.

Mục Lạc nằm trên sàn nhà thờ hồng học, nhìn cứ như mất nửa cái mạng vậy.

Thảm Trường An nhìn không được mà đá vào mông anh mấy phát, cúi đầu nói với anh: “Dọn chỗ.”

Mục Lạc bây giờ chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi với anh cho nên dùng hết sức mà lăn sang một bên, để lại sàn đấu cho hai anh em họ. Anh đứng dưới đài, hai tay gác lên thành nhìn hai người thi đấu.

“Lâu rồi không kiểm tra cậu, không biết có tiến bộ lên không?” Thảm Lạc Dương nói với Thảm Trường An.

Thảm Trường An liếc nhìn anh, “Thử thì biết thôi mà.”

“Khá lắm nhóc.”

Vừa nói xong Thảm Lạc Dương liền đá một cái về phía Thảm Trường An.

Thảm Trường An cảm nhận được cú đá chết người ấy, không dám lơ là, anh nhanh chóng né sang một bên nên may mắn thoát khỏi một cước của Thảm Lạc Dương.

“Ồ, có tiến bộ đấy.” Thảm Lạc Dương sờ mũi khiêu khích nói với Thảm Trường An.

Thảm Trường An cũng không thêm nói nhiều, trực tiếp ra tay, một cú đấm bay về phía anh ấy.

“F*ck, Thảm Trường An, mợ nó, đánh người không đánh mặt, cái đạo lý này cậu không biết sao? Cậu không xứng mặt đàn ông mà.”

Thảm Lạc Dương vừa dứt lời liền nhận được một trận khinh bỉ từ Thảm Trường An và Mục Lạc.

Thảm Trường An, “Mẹ em không phải là mẹ anh chắc?”

Thảm Lạc Dương, “...”

Mục Lạc, “Ai nói đánh người không đánh mặt vậy?” Anh lấy tay chỉ lên gương mặt bầm dập vết thương của mình.

Thảm Lạc Dương, “...”

“Ha ha, ngoài ý muốn thôi mà.” Anh cười ngượng ngùng.

Kết quả cũng chỉ đổi lấy cái nhìn khinh khinh của bọn họ.

Thảm Lạc Dương lại nhanh chóng dùng chân đá liên tiếp tấn công ngực Thảm Trường An, anh mau chóng tránh được, xoay người đánh trả mới chặn được sự tấn công từ Thảm Lạc Dương.

Thảm Lạc Dương nhìn Thảm Trường An cười cười, sau đó dùng tốc độ kinh người tiến công.

“Pằng”

“Pằng”

Mục Lạc đứng một bên nhìn mà sững sờ, DM, bọn họ lại trụ được lâu như thế, chắc chắn là Thảm Trường An đã lên luyện tập khi anh vắng mặt đấy mà.

Nhưng Thảm Trường An cũng không phải là võ sư, sao có thể đánh thắng được Thảm Lạc Dương, vì thế rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong, nhưng nói thế nào đi nữa, Mục Lạc và anh đều là kẻ thua cuộc, nhưng chỉ có Mục Lạc là lăn xuống đài, cảm giác này rất khác nhau đấy!

“Thảm Trường An dạo này tiến bộ hẳn ra nha” Thảm Lạc Dương lưu manh vỗ vỗ vào vai Thảm Trường An, giọng điệu vô cùng lưu manh.

“Cám ơn đã khen”

“Đi, tôi mời các cậu ăn cơm.” Thảm Lạc Dương nói.

Nghe được câu này, Mục Lạc nhanh nhẹn từ dưới đất đứng lên, vội vàng phui phui bụi trên người, cảm thấy sinh lực bỗng chốc tràn về.

“Anh Lạc Dương, em muốn ăn gì cũng được hả?” Rõ ràng là Mục Lạc đã quên vừa rồi mình bị người này chinh đến thảm.

Thảm Lạc Dương nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Mục Lạc chỉ cười rồi nói: “Chỉ cần cậu có thể ăn là Ok.”

“Vậy đi thôi, chúng ta đến Hồng Vận Lâu đi.”

Món ăn ở Hồng Vận lâu tuy mắc đến kinh người nhưng hương vị lại rất ngon.

Thẩm Lạc Dương lái xe đưa bọn họ đến Hồng Vận lâu, bởi vì người chủ xị là Thẩm Lạc Dương cho nên Mục Lạc không khách sáo mà gọi cả một bàn đồ ăn.

Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà Mục Lạc cảm giác bụng mình như bóng bay sắp nổ rồi.

Sau khi ăn xong, Thẩm Lạc Dương liền quay về vũ quán, chiều nay anh còn có rất nhiều khách đã hẹn trước, hầu như cuối tuần anh đều không được nghỉ ngơi, bởi vì cuối tuần là thời gian vũ quán đông khách nhất.

Mục Lạc và Thẩm Trường An vốn định quay về nhà mình nghỉ ngơi, nhưng một cuộc điện thoại của viện trưởng báo có một cuộc phẫu thuật rất gấp nên hai người phải gấp rút quay trở lại bệnh viện.

*

Lục Chi Ưu mới vừa kết thúc một cảnh quay với nam hai, thời tiết quá nóng nên cô quay về chỗ ngồi nghỉ tạm một chút.

Mùa hè nắng nóng là thế, cô lại phải mặc váy vừa dài vừa dày, vì cảnh quay trong phim đang là mùa đông cho nên trang phục diễn cũng là quần áo dành cho mùa đông, vừa chán vừa nóng cô không khỏi dùng tay kéo kéo cái bộ đồ dày cộm này.

Không bao lâu sao, Khương Thang từ xa gọi tên cô: “Chị Lục, chị xem em mang gì đến cho chị nè?”

Bây giờ Lục Chi Ưu chả còn sức đâu mà để ý đến Khương Thang, cô chả thèm đáp lại cậu lấy một câu.

Cô thấy hình như mình tự tìm đường chết thì phải, sao hồi đó lại chọn theo nghề diễn viên chứ, mùa đông thì chụp mùa hè thì diễn, cô liệu sống liêu chết quay phim, thế mà năm không cũng trúng đạn, cảm giác đúng là khó tả.

Khương Thang cầm một cây quạt điện trên tay, mở nút hướng về Lục Chi Ưu, một làn gió mát bỗng chốc ùa về.

Lục Chi Ưu bỗng mở mắt ra.

“Cậu lấy ở đâu ra vậy?”

“Từ chỗ anh Đường Dịch đây.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Khương Thang, tôi muốn chuyển nhà!

Đường Dịch chính là người đại diện của Hà Cẩm Duyên.

Lục Chi Ưu ôm cây quạt trong tay quạt không ngừng, lúc cây quạt nhỏ quạt lại có thể phun hơi nước, thoải mái vô cùng.

“Đường Dịch đến đây há?” Cô hơi ngạc nhiên.

Cũng đã lâu rồi Đường Dịch không đến studio với Hà Cẩm Duyên, dạo gần đây đều do trợ lý Trần đến, không biết Đường Dịch đang bận cái gì mà ngay cả Hà Cẩm Duyên cũng bỏ mặc.

“Vâng, em mới gặp anh ấy trong phòng hóa trang.” Khương Thang ngồi xuống cạnh Lục Chi Ưu.

“Biết rồi.”

Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, bây giờ mới 5 giờ thôi.

“Tôi ngủ một lát, nếu không đến tối lại không tập trung diễn được.”

Tối nay cô còn có vài cảnh diễn, chắc chưa đến 11 12 giờ khuya thì chưa xong.

“Dạ”

Lục Chi Ưu chuyển cây quạt đang cầm đưa cho Khương Thang, cô không cần nói nhiều Khương Thang vẫn hiểu ý cô.

Cậu cầm cây quạt quạt cho cô, Lục Chi Ưu dựa vào ghế ngồi, chậm rãi khép đôi mắt lại.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu, cảm thấy chị đại nhà mình chỉ khi nhắm mắt ngủ mới giống nữ thần nhất.

Bất kể là trang phục cổ trang hay hiện đại, chỉ cần cô mặc vào đều mang một nét đẹp riêng.

Lục Chi Ưu hoàn tất cảnh quay lúc 11 giờ 30 tối, đến lúc Khương Thang đưa cô về nhà đã là 12 giờ 30, sau khi tắm xong cô cũng mặc kệ tóc chưa khô mà leo lên giường thiếp đi.

Sáng sớm Lục Chi Ưu đã bị âm thanh máy cưa, gỗ tường ở tầng trên đánh thức, nói đúng ra thì bây giờ vẫn còn chưa sáng ấy chứ, cô ngồi dậy xem giờ, mới có 5 giờ rưỡi

thôi!

Sau đó mới biết, tầng trên mới có một cặp vợ chồng chuyển đến, vì không thích thiết kế căn phòng cho nên liền gọi người đến sửa sang lại, mặc dù rất ồn ào, ảnh hưởng đến mọi người rất nhiều, nhưng hàng xóm cũng không trách được, ai bảo nhà của mọi người là nhà sang tay cơ chứ, cho nên bọn họ cũng chả có quyền gì can thiệp vào.

Mấy ngày nay, Lục Chi Ưu đều mang cặp mắt thâm quầng đến studio mỗi ngày, phải đánh mấy lớp phấn lót mới che đi được, chỉ cần không có cảnh của mình cô đều dùng thời gian ở studio để ngủ.

Vào một buổi sáng, Lục Chi Ưu lại bị đánh thức bởi âm thanh ầm ĩ trên tầng trên, cô bật dậy từ trên giường, nhìn xung quanh căn phòng bẽ bộn của mình, hơn 1 giờ rưỡi sáng hôm nay cô mới quay xong, bây giờ mới có 5 giờ, mới ngủ được chưa tới 3 tiếng đã bị đánh thức rồi, 7 giờ sáng nay cô còn có cảnh quay bây giờ bị ồn đến mức không ngủ được, sắp 1 tuần rồi đây, bộ không muốn cho người ta sống hả?

Cô bực bội cầm lấy di động trên đầu giường gọi ngay cho Khương Thang.

Vừa bắt máy, Khương Thang vẫn còn mê ngủ đã nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn không thể chịu nổi nữa của Lục Chi Ưu.

“Khương Thang, tôi mặc kệ, cậu phải tìm một căn phòng khác ngay cho tôi, tôi không muốn ở đây thêm một giây phút nào hết, mau tìm đi! Tốt nhất là cuối tuần này phải chuyển được nhà, cứ cái đà này, chắc chắn tôi sẽ bị tâm thần mất!”

Khương Thang tội nghiệp bị Lục Chi Ưu đánh thức, nghe giọng nói khủng bố như thế, ai mà ngủ được nữa.

“Chị Lục, sao vậy?” Cậu cẩn thận hỏi từ đầu bên kia điện thoại.

“Gia đình lâu trên đang sửa lại nhà, sáng sớm là bắt đầu ầm ĩ, ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, tôi sắp điên lên rồi!”

Khương Thang bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày nay tinh thần của Lục Chi Ưu đúng là không được tốt lắm, cứ luôn mệt mỏi uể oải.

“Được rồi chị Lục, chị yên tâm, em sẽ tìm chỗ mới cho chị với tốc độ ánh sáng.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu lại nghe thấy tiếng ồn từ tầng trên, buồn ngủ cách mấy cũng không thể nào ngủ được, cô cũng không thể chạy lên đó mà mắng vốn người ta được, đúng là không chữa đường sống cho người khác mà.

Bởi vì cô chắc chắn rằng, cô mà lên đó, chưa đến một ngày Lục Chi Ưu cô sẽ lại lên top search ngòi, chủ đề là gì ư?

#nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu là người phụ nữ chanh chua, xảy ra tranh chấp với hàng xóm#

Rồi sao nữa, cô sẽ bị một đám ăn no rừng mỡ tạng cho một bể nước miếng để dìm chết cô trong đó.

Lần đầu tiên cô ghét bỏ nghề nghiệp của mình, ai bảo làm diễn viên là sướng, đều là đồ lừa đảo, bị ăn hiếp mà còn phải ngậm đắng nuốt cay, muốn xả cũng không có chỗ để xả, không có tự do cá nhân, chỉ cần nằm thoi cũng trúng đạn, sướng... sướng cộng lòng á mà sướng.

Trong lòng Lục Chi Ưu bây giờ có hàng ngàn con thảo nê mã chạy qua.

Cô đành đứng lên bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, cả người đều vô cùng sáng khoái, tinh thần cũng tốt lên nhiều.

Nhờ ơn của vợ chồng lâu trên, ngàn năm mới có dịp cô dậy sớm, cho nên liền tận dụng thời gian này để make up.

Cô ngồi trước bàn trang điểm nhìn vào gương, sắc mặt trắng bệch, quầng mắt thâm đen, tự mình dọa mình, thật là tui thân mà.

Cô bắt đầu với những bước quen thuộc, bôi emulsion lên trước, sau đó lại thoa thêm 2 lớp chống nắng, 3 lớp kem che khuyết điểm mới che đi được quầng thâm gấu trúc của mình.

****emulsion:** một loại kem dưỡng da dạng sữa

Toa một lớp CC cream, rồi lại phủ thêm một lớp phấn, tiếp theo đánh mắt, kẻ mắt và vuốt mascara, tô son xong rồi cô mới bước đến bên tủ quần áo chọn đồ

Tủ đồ của Lục Chi Ưu nói nhiều cũng không nhiều, nhưng những mẫu nào đang thịnh hành cũng đều xuất hiện trong tủ của cô, chỉ cần gom trang phục mùa này thôi cũng đủ nhét đầy cả một tủ quần áo to.

Cô chọn cái áo có tay màu đỏ rực rỡ cùng với váy jeans ngắn ôm sát phần hông, áo được sơ vin càng làm tôn lên dáng eo mảnh mai của cô.

Đợt trước, trên mạng rất thịnh hành “vòng eo A4”, nó cũng trở thành trò tiêu khiển trong giới, cô đương nhiên cũng đã thử thách trên weibo của mình, hình ảnh vừa được đăng lên, Lục Chi Ưu cũng nhảy lên hot search, bởi vì sao? Là vì eo của cô còn nhỏ hơn cả giấy A4, thậm chí nhờ vào sự kiện vòng eo A4 này mà cô được bình chọn là ngôi sao có vòng eo đẹp nhất, cô không thể không công nhận, cư dân mạng bây giờ quả thật là lắm trò.

Lục Chi Ưu dùng tay chỉnh lại mái tóc nâu gọn sóng của mình, cầm lấy chai dưỡng tóc ở trên bàn xịt vài cái, mấy cọng tóc con không an phận bây giờ đã đầu vào đấy.

Do mấy ngày qua cô đều quay phim cổ trang, cho nên tóc mái không có cơ hội được thả xuống, tóc mái ban đầu dài đến chân mày, nay đã dài che khuất mắt, vì thế cô lấy phấn tóc máy, quấn vào máy uốn xoắn để tạo kiểu, làm cho gương mặt lại càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Cô hài lòng nhìn chính mình trong gương, nhìn thời gian trong điện thoại, đã 6 giờ rưỡi, đoán chừng Khương Thang cũng sắp đến đây rồi.

Cô đến tủ giày cạnh cửa lấy ra một đôi giày gót nhọn màu bạc mang vào.

Lục Chi Ưu cũng không mang mũ đeo khẩu trang, chỉ đơn giản mang theo cái kính râm rồi sau đó ra khỏi nhà.

Không khí sáng sớm vô cùng trong lành, hương hoa nhàn nhạt tràn ngập trong không khí.

Trên bãi cỏ vẫn còn vương đọng vài giọt sương, long lanh dưới ánh nắng mặt trời.

Trời vẫn còn sớm, cho nên xung quanh tiểu khu cũng không có người, Lục Chi Ưu đứng ở chỗ bãi cỏ ngắm một lúc, rồi lấy di động ra, tìm góc chụp rồi nhấn một cái “tách”

Bởi vì gần đây khá bận, buổi sáng đến studio liền cầm đầu quay phim, thời gian còn lại chỉ dùng để ngủ bù, buổi tối về đến nhà tắm rửa xong xuôi lại ngã xuống giường bất tỉnh nhân sự, cho nên đã lâu lắm rồi cô không cập nhật trạng thái mới.

Những lúc cô rảnh rỗi, một ngày 5 6 bài đăng là ít, nhưng khi bận bịu thì 5 6 ngày vẫn không đăng một bài, làm fan của cô cũng chẳng sung sướng gì cho cam.

Thật là đáng thương mà.

Sau khi đăng nhập, gần cả trăm tin nhắn hiện lên liên tục, đa phần là của fan gọi đến hỏi dạo gần đây đã xảy ra chuyện gì, sao cô lại không đăng weibo.

Cô liền đăng lên một tấm ảnh, chính là tấm cô vừa mới chụp khi nãy.

Lục Chi Ưu [V]: Mọi người muốn hình, tôi đã đăng hình rồi đây, mời các Sơn Chi Hoa vào nhận hàng = ￣ ω ￣ =.

Sau khi thoát weibo, cô lại vào weixin, mấy ngày nay cô cũng bỏ rơi Thẩm Trường An luôn rồi, Lục Chi Ưu bỗng cảm thấy, dạo gần đây không hiểu sao luôn nghĩ đến Thẩm Trường An o(̎ ̎)o.

Thẩm Trường An nằm trong danh sách bạn thân của cô, cho nên rất dễ tìm được anh, cô mặt dày gửi ngay cho anh tấm hình tự sướng vừa nãy của mình rồi nhấn.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, anh dậy chưa? Hôm nay mới có thời gian gửi tin nhắn cho anh, mấy ngày nay tôi bận quay phim, mệt như cún ￣_￣.

Một lát sau, cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Trường An.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn còn sớm, nên chắc Thẩm Trường An chưa dậy đâu.

Hơn nữa đúng lúc Khương Thang đến đón cô, cho nên cô để điện thoại vào túi, rồi bước về phía cậu.

Ngồi vào xe, Khương Thang đã đưa bữa sáng đến trước mặt cô.

“Chị à, em mua đồ ăn sáng cho chị đây, chị chắc chưa ăn sáng đúng không?”

Khương Thang mua cho cô một phần cơm nắm Hàn Quốc và một chai sữa chua.

“Com nắm? Khương Thang, cậu thật là tốt mà, tôi đang rất thèm com, mấy bữa nay tôi cũng không được ăn một bữa com hoàn chỉnh nữa.”

Thức ăn ở phim trường đúng là rất khó ăn, cho nên lúc nào Lục Chi Ưu cũng chỉ ăn vài miếng qua loa, hơn nữa về nhà nửa đêm cũng không có đồ ăn khuya, cho nên mấy ngày nay đã giảm được mấy kg rồi.

Cô cũng không ra về ngại ngủ, mở hộp ra ăn ngay, cô đang rất đói, tối qua tới rạng sáng mới xong việc, về nhà cũng không còn sức mà nấu mì tôm, dù sao cô cũng không biết nấu com, tắm xong liền ngủ ngay.

Cho nên sáng nay tỉnh dậy, có thể là bị lâu trên đánh thức, mà cũng có thể là do đói quá mà tỉnh. Cô ăn thêm vài nắm com, uống thêm sữa chua mới tạm no bụng.

“Chị Lục, chị muốn tìm phòng như thế nào?” Khương Thang hỏi cô.

“Yên tĩnh một chút, có cây cối xanh tươi, đủ ánh sáng mặt trời.”

“Được, để em gọi cho Joy, hỏi xem anh ấy còn phòng hay không?”

“Đúng rồi, dạo gần đây chị đều bị bọn họ đánh thức à?”

Khi Lục Chi Ưu gọi cho cậu, cậu cũng nghe được loáng thoáng tiếng ồn bên phía Lục Chi Ưu.

“Còn gì nữa, đã bao nhiêu ngày tôi chưa được ngủ một giấc yên ổn rồi, mỗi ngày làm mệt như cún, về nhà còn không được ngủ một giấc tử tế, phát bực mà phải nhịn không thể xả, cậu có biết tôi phải chịu đựng như thế nào đâu.” Lục Chi Ưu nhắc đến là lại phát hỏa.

“Ôi, hết cách, ai bảo chị là nhân vật công chúng làm gì.” Khương Thang cũng bất đắc dĩ.

“Nhân vật công chúng thì phải nhịn nhục hả?”

“Trừ khi chị muốn lên hot search, kì này sẽ là [Lục Chi Ưu đánh đá chửi đồng].”

Lục Chi Ưu, “...”

Được rồi, không nói nữa.

“Hôm nay tôi không về nhà đâu, tối nay quay xong cậu đưa tôi đến khách sạn, nếu không sáng mai tôi thực sự sẽ điên mất.”

“...” ~ ~

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giảng long thập bát chương của Hứa Kiều

Mãi đến trưa Thẩm Trường An mới xem được tin nhắn của Lục Chi Ưu, sáng hôm nay anh có 2 ca mổ.

Vừa cầm di động lên đã thấy weixin của Lục Chi Ưu, anh hơi bất ngờ.

Anh mở tin ra.

Lúc trước Lục Chi Ưu đều gửi weixin cho anh mỗi ngày, nói chuyện này chuyện kia, nhưng đột rồi cô giống như biến mất không thấy tăm hơi, không có lấy một tin nhắn, khi ấy còn khiến anh bối rối.

Là ảnh tự sướng của cô. Cô trong ảnh mặc áo đỏ, hướng về ống kính cười tươi rói.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy nụ cười của cô, khóe miệng anh bất giác vẽ lên một nụ cười nhẹ.

Mục Lạc ngẩng đầu bất giác anh đang nhìn di động, khóe miệng mỉm cười, anh cười bí ối nói: “Này, xem gì vậy? Coi cái mặt phát xuân của cậu kìa.”

Thẩm Trường An ngẩng đầu liếc anh, môi mím phun ra 2 từ: “Cút đi.”

Mục Lạc nhếch miệng, cười nói: “Đừng nói là cậu lén lút nuôi tình nhân nhé?”

“Mục Lạc, cậu bị ngứa da rồi đúng không?”

“Cậu uy hiếp tôi...”

“Uy hiếp cậu?”

“...”

Mục Lạc cúi đầu im lặng. Coi như cậu giỏi!

Hôm qua chứng kiến cảnh Thẩm Trường An đấu tay đôi với Thẩm Lạc Dương, anh đã biết, từ nay về sau, anh không phải chỉ chịu đựng mỗi Thẩm Lạc Dương ăn hiếp, mà còn bị Thẩm Trường An bắt nạt từ tâm hồn đến thể xác.

Thẩm Trường An đặc ý nhìn Mục Lạc, sau đó lướt trên màn hình di động nhanh chóng trả lời tin nhắn.

“Ting ting”

Lục Chi Ưu nằm trên sofa, đang định ngủ thì di động bỗng vang lên. Cô vội vàng lấy ra xem.

Nam thần nhà tôi: Vậy phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, đúng rồi, vết thương ở đầu gối đã đỡ hơn chưa?

Lục Chi Ưu nhìn tin nhắn của Thẩm Trường An, bất giác nhìn xuống chân mình.

Chân bị gãy xương đã tốt lên rồi, bây giờ mang giày cao gót cũng không đau nữa, đầu gối thì sau khi thoa mấy lần thuốc cũng đã bắt đầu kết vảy.

Lục Chi Ưu chuyển động đôi mắt to tròn, sau đó nhắn tin trả lời.

Lục Chi Ưu: À, đầu gối vẫn còn đau một tí *đáng thương*

Thẩm Trường An nhìn icon đáng thương ở cuối tin nhắn, bỗng nhiên nghĩ đến gương mặt của Lục Chi Ưu, anh không cần nghĩ cũng biết cô lại giả vờ tội nghiệp rồi.

Anh không khỏi nở nụ cười khi vừa nghĩ đến.

Mục Lạc lén nhìn anh, quào, rốt cục là ai, ai mà có thể làm cho cái con người này ôm di động mà cười như thế.

Anh rất tò mò, rốt cục là ai, là ai hả?

“Chị Lục, chuẩn bị cánh tiếp theo, nhân viên trong đoàn gọi cô.

“Được, đến ngay.”

Lục Chi Ưu đứng dậy, Thẩm Trường An vẫn chưa hồi âm, cô lưu luyến không rời bỏ điện thoại xuống rồi bước về phía nhân viên trường quay.

*

Từ phòng làm việc bước ra, Mục Lạc rút tay vào túi, trông có vẻ rất cao hứng.

Mấy cô y tá đi ngang qua gật đầu chào anh, anh đều cười đáp lại.

Khi anh ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Căng nhưng cô dường như đang suy nghĩ chuyện gì, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Anh bỗng cười một cái, bắt đầu đùa dai bước tới chỗ Hạ Căng, cô vẫn còn đang cúi đầu, không hề biết đằng trước có người, vì thế liền đụng phải.

Hạ Căng sờ sờ cái trán bị đụng đau, cô đụng vào cái gì vậy, đau muốn chết luôn rồi!

Nhìn Hạ Căng xoa xoa trán mình, đáng vẻ vô cùng đáng thương, Mục Lạc không khỏi nở nụ cười, Hạ Căng vừa ngẩng lên liền thấy Mục Lạc đang cười, mặt bỗng sa sầm.

Cô vừa mới bị y tá trưởng mắng, trong lòng đang không được vui, Mục Lạc lại còn đến kiếm chuyện nữa.

“Mục Lạc, anh bị bệnh hả?”

“Đau không?” Mục Lạc hỏi, đưa tay xoa xoa đầu cô.

Hạ Căng nhanh tay đánh vào mu bàn tay của anh.

“Đừng đụng vào tôi!” Hạ Căng trừng mắt nhìn anh, rồi bước đi không thèm quay đầu lại.

Mục Lạc nhìn bàn tay bị Hạ Căng đánh đến đỏ cả tay, cũng không thèm giận.

“Hạ Căng, cô giận rồi hả?”

Mục Lạc sai chân dài đuổi theo cô, cười hi hi hời.

Hạ Căng tròn mắt liếc anh, “Không có.”

“Gạt người.” Mục Lạc không tin.

“Đã nói không rồi mà.”

“Con gái hay dối lòng, mỗi lần nói không sao, nhất định là có sao, nói không giận chắc chắn là đang giận, con gái chính là thích nói ngược...”

“Mục Lạc, anh có thấy phiền không hả? Đúng đó, tôi bây giờ rất bức mình, cho nên anh có thể đừng làm phiền tôi nữa không?” Hạ Căng cảm thấy núi lửa trong lòng sắp phun trào, cô bỗng dừng lại, quát lên với Mục Lạc.

Mục Lạc ngơ ngác nhìn Hạ Căng.

Hạ Căng nhìn anh một lúc, rồi sau đó xoay người bước đi chả thèm quay đầu.

Anh nhìn bóng lưng Hạ Căng, trong lòng cảm thấy bất lực, bình thường hai người nói giỡn, Hạ Căng cũng không có phản ứng như hôm nay.

“Gặp quạ báo rồi.”

Thẩm Trường An không biết từ đâu xuất hiện, khi bước đến gần Mục Lạc, lạnh lùng nói ra.

Mục Lạc đầu đầy vạch đen.

“Thẩm Trường An, cậu nói xem, có phải Hạ Căng hôm nay hơi khác thường không?”

Thẩm Trường An nhìn anh, “Tôi thấy Hạ Căng rất bình thường, nhưng...” Thẩm Trường An cố tình dừng lại không nói tiếp.

“Nhưng gì hả?” Mục Lạc sốt ruột hỏi.

Thẩm Trường An cười cười, sau đó Mục Lạc chỉ nghe được giọng cười bí ối của anh.

“Không bình thường là cậu đó.”

Mục Lạc, “...”

Mục Lạc trông theo bóng lưng của Thẩm Trường An, không nhận được mà gờo thẳng ngón giữa.

Thẩm Trường An, đồ độc miệng, lại còn lòng dạ đen tối, cậu như vậy chả có ai yêu đâu, điều ước sinh nhật năm nay của tôi chính là Thẩm Trường An muốn đòi làm cún FA. ←_←

*

Hiệu suất làm việc của Khương Thang nhanh vô cùng, chưa đến vài ngày, cậu ấy đã tìm được phòng mới cho cô.

Lục Chi Ưu tranh thủ đi xem phòng, nhìn rất được, hướng nhà phía nam, còn có một cái ban công rất rộng, cô thích nhất chính là ban công, có thể đặt một cây dứa, đặt thêm một cái ghế dựa, chỉ cần nghĩ đến được nằm thoải mái trên ghế ôm Bánh Trứng, được sáng khoái uống đá bào matcha, đây chính là một sự hưởng thụ.

Tìm được phòng rồi, Khương Thang và Hứa Kiều đều trở thành nhân viên dọn nhà giúp cô, vận chuyển hành lý sang chỗ mới.

Phòng ở được thiết kế theo phong cách Âu – Mỹ, trang bị đầy đủ thiết bị, nhưng có một điều không tốt chính là mình phải tự dọn vệ sinh, thật ra phòng cũng không có bẩn, nhưng Lục Chi Ưu bị chứng nghiện sạch sẽ, cho nên cô phải dọn dẹp sạch sẽ thì mới cảm thấy thoải mái.

“Chị Lục, cái thùng này để đâu bây giờ?”

Khương Thang khiêng một cái thùng to đứng bước tới, cái thùng to đến nỗi che mất tầm nhìn của cậu, cậu không nhìn rõ đường lắm.

“Mang đến phòng tôi là được.” Lục Chi Ưu vừa quét dọn vừa nói với Khương Thang.

Cô nhìn Khương Thang khiêng cái thùng to, bước chân xiêu vẹo, nhìn mà tức cười.

Hứa Kiều mang bao tay nilon, khoanh tay trước ngực nhìn Lục Chi Ưu.

“Này Lục Chi Ưu, sáng sớm gọi cho tớ, là muốn tớ dọn nhà giúp cậu đấy à?”

Lục Chi Ưu mặt dày nhìn Hứa Kiều cười rồi nói, “Là bạn thân của tớ, sứ mệnh của cậu là đến đây trợ giúp mà.”

Hứa Kiều nhìn đáng vẻ bỉ ổi của Lục Chi Ưu, nhin không được mà tung một đòn Giáng long thập bát chưởng, Lục Chi Ưu thuận thế ngã xuống sofa, ra vẻ bị nội thương.

“Hự, Hứa Kiều cậu sao có thể nhẫn tâm ra tay như thế... tâm... tâm của tớ...”

Một tay cô che ngực, một tay chỉ về phía Hứa Kiều.

Hứa Kiều lạnh nhạt nhìn cô tự biên tự diễn.

Khương Thang nhìn thấy thế không khỏi lắc đầu, xong rồi xong rồi, chị Lục lại phát bệnh nữa rồi.

Hứa Kiều hôm nay cũng mang Bánh Trứng sang đây, mấy bữa nay cô cũng không có cánh quay nhiều, chủ yếu là của nam chính và nam phụ, cho nên cô mới có thời gian chăm sóc cho Bánh Trứng.

Vì đến chỗ ở mới, cho nên Bánh Trứng bình thường luôn tăng động bây giờ đang nằm sấp trên sofa ngủ.

Mọi người mất hơn 3 tiếng đồng hồ mới dọn dẹp nhà xong, không còn một hạt bụi.

Dọn dẹp xong, cả ba đều mệt như cún nằm sấp trên ghế sofa không nhúc nhích.

Khương Thang vỗ vỗ cánh tay, cậu cảm giác cánh tay của mình sắp bị liệt mất, cậu cũng không nhớ mình chạy lên chạy xuống lầu bao nhiêu lần, khiêng bao nhiêu cái thùng nữa rồi.

Hứa Kiều cũng mệt mỏi, cô giúp Lục Chi Ưu lau bàn, lau cửa sổ, lưng cô bây giờ mất cảm giác luôn rồi.

Ba người ngồi trên sofa nghỉ ngơi hơn mười phút. Bỗng nhiên Lục Chi Ưu bật dậy, “Đi thôi, vì báo đáp hai người, tớ quyết định sẽ mời mọi người đi ăn tối. Thấy sao, thấy tớ có tâm không?”

“Tớ bây giờ mệt đến nỗi chả muốn ăn cơm nữa rồi.” Hứa Kiều lười nhác nói.

“Không được, như vậy không thành tâm rồi, tớ mới tìm trên Mỹ Đoàn, gần đây có một tiệm thịt nướng Hàn Quốc rất ngon, đi không?”

Lục Chi Ưu kéo Hứa Kiều dậy, rồi lại đạp chân Khương Thang đang ngồi kế bên.

Nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc này rất chính tông, hơn nữa lại rất có không khí.

Hứa Kiều vốn không có khẩu vị nhưng nhìn thấy trên bàn bày nào là thịt nướng, rau dưa, nước ngọt các kiểu, con thèm ăn bỗng chốc trở dậy.

Vì hôm nay Hứa Kiều với Khương Thang vô cùng cực khổ, cho nên Lục Chi Ưu liền đảm nhận nhiệm vụ nướng thịt, Hứa Kiều và Khương Thang chỉ việc ăn là được.

Lục Chi Ưu thuần thục nướng thịt, miếng thịt ba chỉ đỏ tươi trong chảo lát đã được nướng chín, trong không khí cũng tràn ngập mùi thịt nướng.

Cô đem ba chỉ đã nướng chín bỏ vào chén của bọn họ, rồi lại tiếp tục nhiệm vụ nướng thịt của mình.

Hứa Kiều dùng xà lách cuốn miếng thịt, thêm vào vài miếng kimchi, rồi lại thêm tương, cuộn lại rồi cho hết vào trong miệng.

Xà lách tươi sống, kimchi thấm vị lại thêm ba chỉ tươi non kèm theo tương chấm, chính là một loại hưởng thụ.

Khương Thang cũng không khách sáo, dù sao cậu cũng đang rất đói, ăn từng cuốn thịt, Lục Chi Ưu cũng không nướng kịp cho bọn họ.

Sau khi ăn thịt nướng, mỗi người lại ôm một ly kem.

Lục Chi Ưu vẫn trung thành với vị matcha, Hứa Kiều vị chanh, còn Khương Thang là vị ô mai.

Mỗi lần nhìn Khương Thang ăn đồ ăn vặt vị ô mai, Lục Chi Ưu lại buồn cười, dường dường là một chàng trai thân cao mét tám, thế mà lại xem ô mai như mạng sống, cứ nghĩ là lại buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bác sĩ Thẩm, gặp được anh thật tốt!

Sau khi ăn xong, Hứa Kiều và Khương Thang ai về nhà nấy, Lục Chi Ưu cũng về nhà mình.

Lúc đi ngang qua chung cư, Lục Chi Ưu nhìn thấy có một cái siêu thị lớn ở bên cạnh, cô vừa mới chuyển đến, trong tủ lạnh cũng không có gì, nên cô quyết định vào siêu thị mua vài thứ để nhét vào tủ lạnh nhà mình.

Cô lấy khẩu trang và nón từ trong túi xách đeo lên, rồi mới bước đến siêu thị.

Lục Chi Ưu đẩy xe đẩy đến quầy ăn vặt đầu tiên. Cô nhìn cũng chả thèm nhìn, chỉ cần là vị matcha, cô đều bỏ vào xe đẩy, động tác vô cùng lưu loát.

Hành động phóng khoáng của cô thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Lục Chi Ưu cũng mặc kệ, dù gì cô cũng đã trang bị kỹ càng, cô không tin còn có người nhận ra cô.

Lúc cô đang định bước đến quầy bánh mì thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Áo sơ mi trắng, quần tây đen, chân mang giày da, đôi chân dài miên man hiện ra trước mắt.

Lục Chi Ưu đang ngắm anh, người đàn ông dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, liền quay đầu nhìn lại.

Trời ạ, trời ạ, người đó không phải Thẩm Trường An thì còn ai vô đây!

Cô đi siêu thị vậy mà lại gặp được Thẩm Trường An! Không lẽ anh ấy cũng ở chung cư này hay sao?

Mái tóc đen rũ xuống trước trán, gương mặt bình thản, sạch sẽ, sống mũi cao thẳng, đôi môi đang mím lại, anh mắt anh đang nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, trái tim Lục Chi Ưu bỗng chốc đập không ngừng, giống như bị trúng tên của thần tình yêu.

Thẩm Trường An nhìn cô, dường như cảm thấy quen quen, nhưng lại không nhớ ra là ai, vì cô che mặt quá kỹ, trừ cặp mắt lộ ra bên ngoài, còn lại đều được che kín.

Trong lúc anh đang cố nhớ lại thì cô đã đẩy xe đẩy về phía anh.

Lục Chi Ưu cố gắng kiềm chế hưng phấn trong lòng, bước đến trước mặt Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, đã lâu không gặp ~”

Ngay khi cô vừa mở miệng, Thẩm Trường An lập tức nhận ra cô.

“Lục Chi Ưu?”

“Bác sĩ Thẩm, anh nhận ra tôi hả, khai thật đi, có phải anh thích tôi không?”

→ _ →

Lục Chi Ưu kéo khẩu trang xuống, đôi mắt cong cong nhìn Thẩm Trường An cười.

Thẩm Trường An xấu hổ rồi.

“Sao cô lại ở đây?” Anh hỏi.

“Tôi hả, hôm nay tôi mới chuyển đến đây.”

“Có phải ở Gia Viên không?”

“Đúng rồi, Gia Viên.”

“Khéo thật, tôi cũng ở Gia Viên.”

“Vậy là chúng ta rất có duyên đó nha.” Lục Chi Ưu vui vẻ cầm bàn tay lạnh lạnh của Thẩm Trường An.

Trong mắt Thẩm Trường An một mảnh cuộn cuộn, anh cúi đầu nhìn bàn tay bị Lục Chi Ưu nắm lấy. Đôi bàn tay mảnh mai, khéo léo, năm ngón tay như những búp măng, móng tay hồng hồng lại càng làm cho bàn tay trắng nõn, trên ngón vô danh có một chiến nhẫn bạc, nhìn vô cùng đơn giản.

Lục Chi Ưu nhìn đến bàn tay Thẩm Trường An bị mình nắm lấy, đôi bàn tay to của anh có thể bao lấy đôi tay nhỏ xinh của mình.

Cô nhìn Thẩm Trường An một lúc, sảm sỡ Thẩm Trường An một hồi lâu rồi mới lưu luyến mà buông tay anh ra.

“Bác sĩ Thẩm, mình đi mua bánh mì đi, xe đẩy của tôi nhờ anh nha ~”

Lục Chi Ưu chạy về phía quầy bánh mì.

Thẩm Trường An nhìn bóng lưng của Lục Chi Ưu, rồi lại cúi xuống nhìn đôi tay của mình, bàn tay dường như còn sót lại chút hơi ấm của Lục Chi Ưu, ấm áp, mềm mại, không có một chút cảm giác bài xích, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Anh đến đây xe của cô, thuận tiện nhìn qua những thứ cô vừa mua liền giặt mình, trên xe chỉ toàn một màu xanh xanh.

Nhìn thấy toàn bộ đều là đồ ăn vặt vị matcha anh không khỏi lú lờ, cô nhóc này sao lại có thể cuồng matcha đến thế?

Lục Chi Ưu vô cùng tập trung ngắm nhìn mấy cái bánh ngọt trong tủ kính.

“Này, cô gái ở đằng trước, tránh ra một chút!”

“Cô gái! Mau tránh ra!”

Cô gái, là đang gọi mình sao?

Lục Chi Ưu liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía giọng nói phát ra, cô liền thấy nhân viên siêu thị đang trượt trên một xe hàng về phía cô, đúng vậy, không phải đây, mà là trượt, có lẽ là do xe đẩy hàng của người ấy bị hư, xiêu xiêu vẹo vẹo, mất kiểm soát, hơn nữa trên xe của anh ta còn chất một núi hàng hóa.

Lục Chi Ưu sững sờ đứng im tại chỗ.

“A!”

Àm

Nhân viên đẩy xe hàng lao sầm vào quầy bánh mì phía sau Lục Chi Ưu, toàn bộ hàng hóa trên xe và toàn bộ bánh mì đặt trên kệ đều vung vãi trên sàn nhà.

Lục Chi Ưu được Thẩm Trường An kịp thời kéo lại, nhưng hai người cũng bị té lăn xuống sàn.

“Trời ơi, hai người có sao không? Vô cùng xin lỗi!” Nhân viên siêu thị vội vàng chạy đến.

Lục Chi Ưu vui đầu vào ngực của Thẩm Trường An, anh duỗi tay vỗ vỗ Lục Chi Ưu đang bị dọa cho kinh hãi, từ từ đỡ cô ngồi dậy.

“Chúng tôi không sao.” Thẩm Trường An đưa tay phui phui bụi trên người.

Anh khẽ kéo Lục Chi Ưu ra kiểm tra, ân cần hỏi han: “Cô có sao không?”

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, lắc lắc đầu.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ của Lục Chi Ưu, có vẻ như cô bị dọa sợ rồi, anh nhìn không được đưa tay xoa xoa đầu cô.

Lục Chi Ưu bị hành động dịu dàng của anh làm cho sững sờ, gò má liền chuyển hồng.

Cô nhìn bánh mì với thùng hàng rơi đầy trên sàn, lại nhìn nhân viên siêu thị, cô liền ngồi xuống giúp anh ta nhặt đồ lên.

“Đề tôi làm là được rồi, sao có thể đề cô...”

“Không sao, đề tôi giúp anh.” Lục Chi Ưu nhìn anh mỉm cười, sau đó nhanh chóng giúp đỡ nhặt hàng.

“Cám ơn, cô thật là tốt.”

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang ngồi xuống giúp đỡ người nhân viên thu gom đồ đạc, không hiểu vì sao lại rung động, vừa rồi nhìn thấy cô mém tí bị xe hàng này đụng phải, anh lại phản xạ có điều kiện ném cái xe đẩy sang một bên, nhanh chóng chạy đến ôm cô vào trong lòng.

Khi cô được bảo vệ trong vòng tay anh, anh mới cảm thấy an tâm.

Nhân viên siêu thị nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên nói, “Hình như...chị...trông chị rất quen...chị có phải là...”

Anh ta càng nhìn lại càng thấy Lục Chi Ưu rất quen, nhưng lại không nghĩ ra là ai.

Lục Chi Ưu sờ sờ đầu mình, phát hiện cái nón đầu mất rồi, thôi xong, chắc là do lúc nãy bị đụng ngã mà rớt ở đâu rồi.

Ngay lúc cô cuồng lên tìm mũ, thì trên đầu được đội vào cái gì đó, cô đưa tay sờ thử lại thấy cái nón của mình.

Cô đứng dậy nhìn Thẩm Trường An vừa mới giúp mình đội nón. Do Thẩm Trường An đội giúp cô từ phía sau, cho nên lúc cô đứng dậy anh mới thấy nón bị lệch, hơn nữa mái tóc dài chưa kịp cắt của cô cũng bị nón làm cho rối tung lên.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác lúc này của Lục Chi Ưu làm anh không kiềm được nở nụ cười.

Lục Chi Ưu không hiểu chuyện gì, cô nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Anh cười cái gì?”

Thẩm Trường An nhìn mái tóc của cô sau đó lấy đi động từ trong túi ra đưa đến trước mặt cô.

Lục Chi Ưu nhìn mình trên màn hình di động, mũi thì đội lệch, đầu tóc thì lộn xộn, mặt bỗng chốc đỏ bừng, anh ấy cười cả buổi là vì đáng về lỗi thôi của mình.

Cô nhếch miệng, quay đầu sang chỗ khác không thèm quan tâm anh nữa.

Thẩm Trường An cười một hồi, thấy cô giận dỗi không để ý đến anh, đột nhiên lấy mũi lưỡi trai xuống.

Lục Chi Ưu chưa kịp hoàn hồn, bàn tay lạnh lạnh của anh đã đặt lên trán cô, Lục Chi Ưu như bị điện giật, sững sờ tại chỗ, cô ngây ngốc nhìn anh.

Ngón tay lạnh lẽo của Thẩm Trường An vuốt tóc mái của cô sang hai bên, sau đó dùng tay kia lấy mũi đội lên cho cô, cuối cùng còn vuốt vuốt tóc ở hai bên má cô cho ngay ngắn.

Lục Chi Ưu bỗng thấy tim lại đập nhanh rồi, máu không kịp lưu thông làm cho gò má phồng hồng.

Kỹ năng thả thính của Thẩm Trường An, cô cho điểm tối đa!

“Xong rồi đó.”

“Thật hả?” Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn ngấn ngấn nước.

Anh bỗng cảm thấy, nhìn Lục Chi Ưu bây giờ anh lại nhớ đến đáng về làm nũng của Đại Hắc nhà anh.

“ừ” Anh cười khẽ.

Lục Chi Ưu nhìn cậu nhân viên vẫn còn ngồi xồm suy nghĩ nên vội vàng kéo tay Thẩm Trường An.

“Chúng ta đi thôi”

Nếu để cậu nhân viên này nhận ra cô, thời gian sắp tới của cô chắc chắn không còn yên ổn nữa.

Thẩm Trường An gật gù đầu cười với cô, anh đẩy xe đẩy của Lục Chi Ưu đi phía sau.

Nhân viên siêu thị nhìn bóng lưng hai người, mai đến một lúc lâu bỗng nhiên vỗ một phát vào đầu mình, lẩm bầm một mình.

“Lục Chi Ưu, là nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu mà...”

*

Từ siêu thị đi ra, Thẩm Trường An giúp cô xách mấy túi đồ đi sau.

Trên phố bây giờ cũng không có ai trừ mấy chiếc xe chạy qua lại thì cũng chỉ có hai người Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An.

Gió mùa hạ mang theo hơi lạnh thổi đến, thổi bay mái tóc xinh đẹp của Lục Chi Ưu, cũng thổi đi cái nóng, cô rất thích kiểu thời tiết như thế này, gió thổi một cái thì cả người đều sáng khoái.

Lục Chi Ưu lắc lắc cái đầu, bỗng nhiên nảy ra ý muốn trêu chọc Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, anh có thấy không khí bây giờ rất tốt không?” → _ →

Thẩm Trường An mỉm cười nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

“Bác sĩ Thẩm, không khí tốt như thế, chúng ta có nên...”

“Nên cái gì?” Thẩm Trường An dừng bước, mỉm cười hỏi cô, dường như có một cảm giác không nói nên lời.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, tim lại đập thình thịch, cô thấy tình hình có chút sai sai, cô đang trêu người ta mà, Thẩm Trường An là người bị trêu mà, sao cô lại thấy bị đảo ngược vậy.

Lục Chi Ưu cười nịnh nọt, sau đó chạm rãi móc gói bánh bông lan matcha Collon ra.

“À...bầu không khí tốt như vậy thì phải ăn bánh matcha Collon...”

Lục Chi Ưu im lặng khinh bỉ chính mình, Lục Chi Ưu ơi Lục Chi Ưu, mày đúng là không có khí phách, thật đáng sợ.

Thẩm Trường An bỗng nhiên bật cười, gương mặt anh lúc này trông vô cùng ấm áp.

“Bác sĩ Thẩm, anh có muốn ăn thử một miếng không? Ngon lắm đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bác sĩ Thẩm, tôi có thể ăn chùa không?

Lục Chi Uú xé vỏ bánh, đưa cái bánh lên trước mặt Thẩm Trường An, cô cảm miếng bánh nhìn anh, ra vẻ nịnh nọt

Thẩm Trường An nhìn miếng bánh trên tay cô, thần nhiên nói: “Không cần đâu, cô ăn đi.”

Lục Chi Uú nhú mày, “Ngon lắm, em đảm bảo sau khi ăn hết miếng bánh này, anh sẽ trở thành fan cuồng matcha ngay, anh ăn thử đi.”

Cô cố chấp đưa miếng bánh đến bên miệng Thẩm Trường An. Thẩm Trường An quá cao, mà hôm nay cô lại mang giày đế bệt, cho nên cánh tay đưa lên cao cũng không chịu được lâu.

Ngay khi Lục Chi Uú sắp bỏ cuộc, rút miếng bánh về thì Thẩm Trường An đã cúi xuống ăn hết miếng bánh trên tay cô.

Trong nháy mắt, bánh bông lan xốp mềm hòa tan trong miệng, trong cổ họng bỗng chốc ngập tràn hương vị matcha.

Anh từ trước đến nay rất ít ăn đồ ngọt, nhưng nhìn thấy Lục Chi Uú trước mặt anh cố chấp như thế, nhìn vào mắt cô, không hiểu sao anh lại ăn nó.

“Thế nào? Thế nào? Có phải ngon lắm không?” Lục Chi Uú nhìn anh với vẻ mặt mong đợi.

Thẩm Trường An chậm rãi gật đầu.

Lục Chi Uú lập tức nở nụ cười, “Em nói mà, matcha ngon lắm, từ nhỏ em đã thích ăn matcha rồi.”

Lục Chi Uú nói xong cũng tự mình ăn miếng bánh trên tay.

Thẩm Trường An nhìn cái tay vừa nãy mới dứt cho mình ăn của Lục Chi Uú bây giờ đang cầm miếng bánh khác, hơn nữa cô lại vô tư mà ăn, gương mặt của anh liền đỏ lên, cũng may là anh cao hơn cô rất nhiều, trời lại tối cho nên Lục Chi Uú cũng không nhìn thấy.

“Bác sĩ Thẩm, nhà anh ở tầng mấy?” Sau khi bước vào thang máy, Lục Chi Uú hỏi anh.

“Tầng 12”

“Trời ạ, em cũng ở tầng 12, chúng ta có duyên quá nhỉ?”

“Đúng thật là có duyên mà.”=_=

Lục Chi Uú cười trộm, làm sao đây, làm sao đây, tối nay chắc chắn cô sẽ kích động mà mất ngủ mất, cô không chỉ cùng anh ở cùng 1 chung cư hơn nữa còn chung một tầng, về sau bọn họ là hàng xóm đó!

Sau này cô không lo vì công việc bận rộn mà không gặp được anh nữa rồi, vì anh ở sát nhà mình, lúc nào cũng có thể gặp được.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, kiểu này, cô mà không thu Thẩm Trường An vào túi mình, thì sẽ phụ lòng ông trời se duyên rồi.

Lục Chi Uú ở tầng 12 nhà số 310, nhà Thẩm Trường An số 311

Lục Chi Uú đem toàn bộ đồ ăn vặt trong túi mua hàng nhét vào trong tủ lạnh.

Cô nằm trên sofa một lúc, ngay lúc cô sắp đi vào giấc ngủ thì Bánh Trứng chạy đến chỗ của cô, dùng mũi cọ cọ, cô liền tỉnh dậy.

Bỗng nhiên nhớ ra, cô chưa cho Bánh Trứng nhà mình ăn tối, vì thế liền đứng dậy, lấy túi thức ăn cho chó ở ngăn kéo phía dưới TV, rồi đổ vào chén cho Bánh Trứng.

Hai mắt Bánh Trứng lập tức tỏa sáng, bốn chân quỳ rạp trên sàn nhà, liếm thức ăn trong chén, chỉ hận không thể dán cả gương mặt vào cái chén ấy.

Lục Chi Uú nhìn Bánh Trứng ngốc nhà mình, vừa bực mình vừa buồn cười, đúng là ăn cơm thì chỉ hận không thể nằm sấp mà ăn, cô dùng tay sờ sờ cái chân ngắn của nó, cho đến khi Bánh Trứng bắt đầu quay lại gầm gừ với cô, cô mới vui vẻ mà buông nó ra đi đến phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, lau khô tóc rồi, cô chui vào trong cái ổ chăn của mình, nằm trên giường lướt web, trạng thái weibo mới nhất của cô là 3 ngày trước, bình luận đã hơn 100 vạn, Lục Chi Uú nhìn lướt qua một lúc.

Nghĩ đến chuyện hôm nay, Lục Chi Uú không khỏi cảm thán, duyên phận đúng là kì diệu, sau đó cô liền đăng bài mới lên.

Lục Chi Uú [V]: Gặp được anh thật may mắn.

Lục Chi Uú vừa đăng, khu bình luận của cô liền bùng nổ ngay sau đó.

Khi các fan thấy tin này, rõ ràng là người thấy mùi gian tình, liền bình luận ở dưới hỏi rằng có phải nữ thần đang yêu không? Muốn công bố rồi sao?

Lục Chi Uú chỉ vì được làm hàng xóm của Thẩm Trường An mà vui vẻ, cho nên mới đăng weibo, nhưng không ngờ bài weibo ấy lại đưa cô lên đứng đầu hot search.

“Lục Chi Uú, cậu thật là lợi hại, không cập nhật weibo thì thôi, chỉ cần có cập nhật thì chắc chắn cậu lại được lên hot search nha.”

Lục Chi Uú ngồi trước bàn trang điểm, vừa cúi đầu chơi điện thoại, vừa nghe Hứa Kiều ở bên lèm bèm.

Vì Hứa Kiều hôm nay không có tiết, cho nên liền theo cô đến đây thăm cô.

Nghe Hứa Kiều nói thế cô không nhịn được mà đáp "Tại mình à?"

Hứa Kiều cười cười, "Ha ha, nhưng nếu đúng như những gì trên mạng bàn tán, cậu muốn công bố tình cảm hả?"

Lục Chi Ưu buông điện thoại xuống, nhòai người về phía Hứa Kiều.

“Công bố tình cảm gì, ngay cả bác sĩ Thẩm tố còn chưa theo đuổi được, thì công bố như thế nào?”

“Vậy cậu đang như vậy là có ý gì?”

Lục Chi Ưu nhìn Hứa Kiều nở một nụ cười thần bí, ngoắc ngoắc Hứa Kiều, Hứa Kiều nhíu mày, nhòai người về phía trước.

“Bác sĩ Thẩm ở cạnh nhà tớ.” Lục Chi Ưu nói bên tai Hứa Kiều.

Về mặt Hứa Kiều ngơ ngác, cô nhìn Lục Chi Ưu có chút nghi ngờ.

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật rồi, có phải cậu cảm thấy rất có duyên hay không.” Giọng nói Lục Chi Ưu réo rắt, hai chân bắt chéo, vui vẻ lắc lư.

“Tớ thấy chắc là cậu đã gom hết vận may năm nay xài hết rồi đấy.”

“Hả? Cậu nói thế tớ không thích đâu, dùng hết may mắn thì cũng phải theo đuổi được bác sĩ Thẩm chứ.”

“Lục Chi Ưu, lần này cậu chơi thật à?”

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Lục Chi Ưu như vậy, từ nhỏ đến lớn Lục Chi Ưu không có thiếu người theo đuổi, hơn nữa bây giờ cô ấy là nữ thần quốc dân nổi tiếng trong giới giải trí, tuy cô luôn dè bùi, nói xấu cô ấy, nhưng không thể không thừa nhận rằng, người theo đuổi Lục Chi Ưu có thể xếp hàng từ trong nước đến nước ngoài, nhưng Lục Chi Ưu thần kinh thô, chuyện tình cảm cứ để tùy duyên.

Cô chưa bao giờ thấy cô ấy để tâm một người đàn ông như vậy, nhưng bây giờ cứ mỗi lần nói chuyện thì hai ba câu cũng không rời được Thẩm Trường An, cả ngày cứ nhắc đến bác sĩ Thẩm thế này, thế kia, bác sĩ Thẩm nhà tớ hôm nay làm gì, bây giờ làm gì, lát nữa sẽ làm gì.

“Chơi cái gì? Tớ thật lòng với bác sĩ Thẩm có trời đất chứng giám đấy, có được không hả? Hơn nữa tớ rất nghiêm túc đấy.”

"Cậu cũng biết tớ là người "sáng nắng chiều mưa", bao nhiêu năm qua, việc khiến tớ kiên trì nhất, trừ cấm điện thoại sạc pin mỗi ngày ra thì chính là thích bác sĩ Thẩm đấy."

Hứa Kiều nhìn gương mặt nghiêm túc của Lục Chi Ưu, xem ra Lục Chi Ưu hăm sâu vào Thẩm Trường An rồi, kiểu gì cũng không thể nào nhỏ ra được.

"Lục Chi Ưu, chúc mừng cậu, cậu xong đời rồi."

"Xong đời gì, tớ không phải chỉ thích Thẩm Trường An thôi sao?"

"Cậu, Lục Chi Ưu nữ thần quốc dân, anh ấy, Thẩm Trường An nam thần giới y học, hai người mà hẹn hò, đoán chắc sẽ gây ra chấn động không nhỏ đâu."

"Làm gì mà khoa trương như thế?" Lục Chi Ưu liú lười.

"Sao lại không, Thẩm Trường An hả, là nam thần trong mắt các cô gái, cậu tưởng là dễ dàng lắm chắc?"

"Vậy thì sao, dù sao đối với Thẩm Trường An, tớ nhất định phải theo đuổi cho bằng được."

Hứa Kiều, "..."

"Chị Lục, quay phim thôi."

"Được, đến ngay đây."

Lục Chi Ưu ra dấu OK với nhân viên trường quay, sau đó nói với Hứa Kiều: "Chờ tớ quay xong, chúng ta đi quẩy nhé."

"Được thôi, cậu bao." Hứa Kiều vẫn như cũ nghịch nghịch móng tay của mình không đếm xỉa tới.

Lục Chi Ưu, "Đại gia, cho cậu tha hồ ăn." → _ →

Hứa Kiều, - _ -

Có điều cuối cùng Hứa Kiều cũng không có đi ăn với Lục Chi Ưu, bởi vì cô nhận được điện thoại của tiểu Q nói trong tiệm bánh có chút chuyện, vì thế cô đành phải chạy về.

Lúc cô rời đi, thấy Lục Chi Ưu đang quay, nên cô cũng không muốn làm phiền cô ấy, chỉ gửi weixin cho cô ấy sau đó rời khỏi.

Vì Hứa Kiều rời khỏi, cho nên Lục Chi Ưu cũng không có tâm trạng đi ăn một mình, vì thế khi kết thúc cảnh quay cô liền bảo Khương Thang đưa mình về nhà.

Sau khi ra thang máy, Lục Chi Ưu nhìn nhà của Thẩm Trường An kế bên, nhìn vào trong qua khe cửa cũng không thấy ánh đèn, cô liền kết luận Thẩm Trường An vẫn chưa tan làm.

Đi vào nhà, cô tùy tiện tháo giày ra, chân trần bước vào phòng khách.

Cô thong thả bước đến tủ lạnh, mở cửa, bên trong toàn là rau củ, hoa quả với mấy chai nước khoáng, cô bĩu bĩu môi bắt đầu dỗi, cho nên cô quyết định tối nay làm salad rau củ đơn giản, coi như tối nay giảm béo vậy.

Cô đem cà rốt, cần tây, xà lách, cà chua bi, và cả bắp cải tím vào nhà bếp rửa sạch sẽ.

Rửa xong rồi, cô lại dùng dao xắt từng thứ từng thứ bỏ vào bát, hồng hồng, xanh xanh, tím tím, trắng trắng, cảm thấy đây cũng là một loại hưởng thụ bằng mắt.

Cô mở hộp sữa chua ra, cho toàn bộ vào bát salad, rồi lấy muỗng trộn đều sữa chua.

Lục Chi Ưu cầm lấy muỗng, bát salad rồi đi ra ngoài đặt trên bàn ăn, đang chuẩn bị ăn thì cô nghe âm thanh mở cửa nhà kể bên từ bên ngoài vọng vào.

Không lẽ Thẩm Trường An đã trở về?

Nghĩ thế, cô vội vã đứng lên, chạy như bay ra ngoài cửa.

Mở cửa, cô ló đầu ra xem, liền thấy Thẩm Trường An đang đưa lưng về phía này đang ấn password để mở khóa.

"Bác sĩ Thẩm, anh về rồi."

Thẩm Trường An quay đầu lại, liền thấy Lục Chi Ưu đang lấp ló trước cửa nhà cô, chân thì ở bên trong nhà, nhưng cả thân trên đều nhòai ra khỏi cửa.

"Ừ"

Tầm mắt cô di chuyển từ trên mặt anh xuống túi đồ ăn anh đang cầm trên tay, cô nhìn thoáng qua, thấy có rau cải mà lại còn có thịt nữa.

"Bác sĩ Thẩm, anh biết nấu cơm hả?"

Thẩm Trường An cười cười, đáp: "Ồ một mình, lại là một người đàn ông, phải biết nấu vài món thì mới không bị đói chết.

"Vậy tài nấu nướng của anh như thế nào?" Cô không nhịn được mà hỏi.

"Tuy là không bằng Tống Ngọc Luân, nhưng tôi tự cảm thấy cũng không quá kém."

Nghe Thẩm Trường An nói xong, Lục Chi Ưu im lặng cúi đầu nuốt nước miếng, rồi ngẩng đầu lên, cười lấy lòng: "Bác sĩ Thẩm, em có thể bàn bạc với anh một chuyện không?"

Thẩm Trường An nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tỏ vẻ lấy lòng của Lục Chi Ưu thì không khỏi nhíu mày, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, hai tay nắm lại đặt ở dưới cằm.

"Bác sĩ Thẩm có thể cho em ăn cơm chùa không?"

Thẩm Trường An nhìn thấy hành động lấy lòng của cô, đôi mắt lúc này long lanh trông thật ngọt, không nén được liền nở nụ cười:

"Vậy thì qua đây cùng ăn."

"Thật sao?" Lục Chi Ưu vui sướng nhảy cẫng lên.

"Ừ."

"Ha ha ha ha, bác sĩ Thẩm, anh chờ một lát, em lập tức qua ngay~" Lục Chi Ưu vừa dứt lời, liền chạy vào nhà, nhanh nhẹn mang giày vào, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn lướt qua bát salad còn đặt trên bàn ăn.

Sắp được ăn đại tiệc rồi, hơn nữa là do nam thần nhà cô xuống bếp, còn ai ăn salad rau quả này nữa chứ.

Mang giày xong xuôi, Lục Chi Ưu lập tức đóng cửa nhà rồi đi sang nhà của Thẩm Trường An.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bác sĩ Thẩm, để em giúp anh

Thẩm Trường An vẫn còn xách túi thức ăn đứng chờ trước cửa. Anh thấy Lục Chi Ưu đi tới, mở cửa rồi nói với cô, "Vào đi."

Bước vào nhà, Lục Chi Ưu lặng lẽ quan sát căn nhà của Thẩm Trường An, có thể hình dung rằng nhà của anh vô cùng đơn giản nhưng lại sạch sẽ và thoải mái.

Cô cũng không tùy tiện vứt giày như khi ở nhà mình mà là ngồi xuống cởi giày một cách nhẹ nhàng. cô nhìn kệ giày của Thẩm Trường An, không thấy dép đi trong nhà cho nên cô đi chân trần vào phòng khách, dù gì cô cũng không thích mang dép.

Lục Chi Ưu vừa bước vào liền thấy một con chó lông vàng thân hình không lồ ngồi chễm chệ trên ghế sofa, mập mập tròn tròn, nhìn thẳng nhỏ có vẻ ngơ ngác ngác, cô hô một tiếng liền bay đến chỗ con lông vàng ấy.

Cô đặt mông ngồi cạnh lông vàng, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Bác sĩ Thắm, nhà anh cũng nuôi chó hả, ngo ngoe ngác ngác, dễ thương chết mất."

Thắm Trường An nghe Lục Chi Ưu nói vậy, đầu liền rớt xuống 3 cái vạch đen.

Dễ thương? Đáng yêu?

Anh bây giờ chỉ muốn cười ha ha, chắc là Đại Hắc nhà anh lại ra về "lạnh lùng boi" nữa rồi.

Nhóc này chỉ cần thấy mỹ nhân liền thích giả vờ cool ngầu.

Thắm Trường An đem nguyên liệu nấu ăn để vào bếp rồi quay lại, liền thấy Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sàn nhà, tay cô đang sờ bộ lông của Đại Hắc, Đại Hắc cũng không khó chịu, ngược lại lại bày ra vẻ mặt hưởng thụ.

Tầm mắt anh di chuyển từ tay xuống đôi chân của cô, bàn chân trắng nõn bây giờ không có mang dép lê lại càng vô cùng nổi bật, anh không khỏi nhú mày, lúc này khi mang thức ăn vào anh cũng không nghĩ đến Lục Chi Ưu không có dép lê để mang trong nhà.

Lục Chi Ưu theo tầm mắt của Thắm Trường An nhìn đến đôi chân của mình, dường như cô cũng nhìn ra suy nghĩ của anh, cười nói, "Không sao đâu, dù gì em cũng không thích mang dép lê."

Thắm Trường An không nói gì, chỉ xoay người bước về phòng ngủ của mình, sau khi trở ra, trên tay đang cầm một đôi dép lê dành cho nam.

"Mang vào đi."

Anh đặt dép lê cạnh chân cô.

Lục Chi Ưu nhìn thấy đôi dép lê đặt trước mắt mình, cảm thấy có chút buồn bực, tại sao trong nhà Thắm Trường An lại có thêm một đôi dép của nam vậy chứ.

Cô suy nghĩ một hồi liền nghĩ đến chuyện không đứng đắn.

Lúc trước cô nghe mấy y tá trong bệnh viện có bàn tán, Thắm Trường An với Mục Lạc, hai người này có mờ ám.

TT^TT Dép này chắc không phải để dành cho Mục Lạc chứ! Má ôi!!

Lục Chi Ưu cảm thấy cô nên nói chuyện với Mục Lạc.

Thắm Trường An nhìn dáng vẻ của cô liền biết trong đầu cô đang suy nghĩ miên man rồi.

Anh không nhịn được bèn gõ vào trán cô một cái.

"Đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa."

Lục Chi Ưu sờ sờ trán mình, sao gõ mạnh như vậy, cô tức tối nghĩ.

Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn long lanh, ánh mắt mang theo nghi ngờ, Thắm Trường An làm sao mà biết cô đang nghĩ bậy bạ?

"Đây là dép tôi mới mua, chưa có mang, cô cứ mang đi."

Nghe Thắm Trường An nói xong, hai gò má Lục Chi Ưu liền đỏ lên, nghĩ đến vừa nãy trong đầu cô toàn suy nghĩ đen tối, Lục Chi Ưu lại càng thấy mình thật đáng xấu hổ.

Nhưng Lục Chi Ưu đứng là không thích mang dép lê trong nhà, cô rất thích cảm giác chân trần tiếp xúc với sàn nhà, lạnh lạnh rất thoải mái.

"Bác sĩ Thắm, em có thể không mang dép không? mang dép chả dễ chịu tí nào" *^_^. Cô nhẹ nhàng thương lượng với Thắm Trường An.

"Không được, đi chân trần dễ bị cảm lạnh, hơn nữa lớp mỡ ở lòng bàn chân lại mỏng, giữ ấm kém, lại cách tìm xa nhất, khó cung cấp máu, cho nên độ ẩm ở lòng bàn chân thấp nhất, dễ dàng tích hàn, đi chân trần một thời gian dài sẽ khiến dạ dày đau, thắt lưng đau, con gái lại dễ đau bụng kinh."

Lục Chi Ưu lú lười, đúng là bác sĩ, khác hẳn so với người thường,

Nhưng mà, đau bụng kinh.

Lời này mà để người đàn ông khác nói, Lục Chi Ưu sẽ cảm thấy người này vô cùng thô bỉ, nhưng từ miệng Thắm Trường An nói ra, lại làm cho cô cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên.

Rõ ràng là lời nói đen tối, nhưng Thắm Trường An lại nói ra một cách hồ hững nhẹ nhàng.

Lục Chi Ưu liếc trộm Thắm Trường An, nghĩ một hồi đành phải mang vào, nếu cô làm Thắm Trường An không vui, anh ấy không cho cô ở lại ăn tối thì sao?

Thật vất vả mới có được cơ hội ăn cơm chùa, sao cô lại dễ dàng bỏ qua được chứ.

"Được rồi, em mang vào rồi nè."

Thắm Trường An nhìn Lục Chi Ưu chậm chạp đưa đôi chân trắng nõn của mình xỏ vào đôi dép lê thì mới hài lòng.

Lục Chi Ưu mang dép xong, lại lộ ra vẻ mặt "mau khen ngợi em đi", làm Thắm Trường An không nhịn được mà cười.

Dép của Thẩm Trường An lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, cô mang giống như là một đứa bé lén mang dép của người lớn vậy, trông rất buồn cười.

"Đừng ngồi dưới sàn, lên sofa ngồi, trên sàn lạnh lắm." Thẩm Trường An nói với cô.

"Em muốn chơi với nó." Lục Chi Ưu chỉ chỉ Đại Hắc đang nằm sấp trên sàn.

Thẩm Trường An nhìn nhìn thẳng khờ giả vờ cool kia.

"Lên sofa nằm xuống."

Con lông vàng lười biếng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu nghe thấy lời ra lệnh của Thẩm Trường An, có chút khó hiểu, ngay lúc cô vẫn còn đang mê man thì con lông vàng đang nằm trên sàn chậm chạp đứng lên, sau đó nhảy lên ghế sofa rồi lại tiếp tục nằm xuống.

Lục Chi Ưu nhìn mà tròn mắt há mồm.

"Nó nghe lời thế à?"

Thẩm Trường An cười khẽ.

Không nghe lời = không có cơm, không tắm rửa, không tự do.

Lục Chi Ưu đứng dậy, bởi vì bây giờ cô chỉ mang đôi dép lê bình thường, cho nên cô thấp hơn bình thường vài cm, lúc này Thẩm Trường An đứng kế bên, cô cũng chỉ đứng tới cằm của anh, cảm thấy áp lực quá đi.

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn gì mà mà cao thế?" Lục Chi Ưu không nhịn được bèn hỏi.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu nhỏ nhắn trước mắt mình, đột nhiên cười cười trêu tức: "nước"

Lục Chi Ưu mờ mịt, nước gì?

"Là cái gì vậy?"

"Tôi nhớ rõ có người ở trên baidu khai rằng mình cao 1m69, nhưng sao trên thực tế lại..." Thẩm Trường An cúi đầu nhìn Lục Chi Ưu, cũng không nói tiếp nữa.

Lục Chi Ưu, "..."

Cho hỏi ở đây có đậu hủ không?

Cô muốn làm gì?

Có thể đập đầu vào đậu hủ để tự tử không?

Đồ phúc hắc, không phải nói cao ngạo lạnh lùng sao?

Ồ đầu cao, ở đầu lạnh, hoàn toàn là một gã phúc hắc đấy.

Lục Chi Ưu đỏ mặt, "Hừ, em vốn cao 1m69, nhưng bởi vì...bởi vì..." Dưới ánh mắt trêu tức của Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu càng nói càng không có chí khí, cuối cùng đành phải nói, "Được rồi, em thừa nhận, thật ra em 1m66..."

Thẩm Trường An nhìn thấy đáng vẻ không được tự nhiên của Lục Chi Ưu, trong lòng liền tốt lên cười cười.

"Cô ngồi sofa một lát, điều khiển TV ở trên bàn trà, có thể xem TV, đương nhiên cô cũng có thể chơi với Đại Hắc."

"Đại Hắc?"

"Ừ."

Lục Chi Ưu liền vui vẻ, cô vốn dĩ nghĩ rằng tên Bán Trứng nhà mình đã đủ tùy tiện rồi, không ngờ là Thẩm Trường An lại còn tùy tiện hơn cả cô, chú chó dễ thương đáng yêu thế mà lại đặt tên là Đại Hắc, nội tâm của nó chắc cũng đã vỡ nát rồi ấy chứ.

Lục Chi Ưu nhìn bóng dáng thanh cao của Thẩm Trường An, sau đó lại vuốt ve Đại Hắc "Thật đáng thương mà."

Cô mở TV lên, vừa đúng lúc đang chiếu bộ phim của Cần Duyên "Trường Nhan."

Không thể không nói, khí chất của Hà Cần Duyên khó có ai sánh nổi.

Thẩm Trường An ở trong bếp nấu cơm, nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh trong phòng bếp thấy cô đang ngồi xếp bằng chăm chú xem TV, trong lòng không hiểu sao có chút khác thường, giống như có một thứ gì đó từ trong đáy lòng dần dần phá kén.

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa, xem "Trường Nhan", dù cho Hà Cần Duyên thực sự rất đẹp trai, nhưng cô nhìn từ nhỏ đến lớn, nhìn riết cũng cảm thấy chán, vì thế cô đứng dậy chạy vào phòng bếp.

Cô tựa vào cửa phòng bếp, nhìn bóng dáng của Thẩm Trường An/

Thẩm Trường An đang mang một cái tạp dề màu xanh đen, đưa lưng về phía Lục Chi Uu rửa thức ăn, Lục Chi Uu nhìn thấy ngón tay thon dài, trắng trẻo của anh cầm rau cải xanh xanh để dưới dòng nước, không hiểu làm sao lại mang đến cho Lục Chi Uu một cảm giác “cảnh đẹp ý vui”, đôi tay này tựa như tác phẩm nghệ thuật do thượng đế tạo ra.

"Bác sĩ Thẩm, để em giúp anh." Cô đi qua, xung phong nhận việc.

Thẩm Trường An nhú mày, "Cô biết làm sao?"

Lục Chi Uu sùng sốt một chút, "Hả,... đương... đương nhiên rồi, em nói anh nghe, tài nghệ của em tốt lắm."

"Vây hả ~"

Lục Chi Uu nhìn Thẩm Trường An sao cô lại thấy ánh mắt của Thẩm Trường An rất kì lạ.

"Ha ha, bác sĩ Thẩm, để em giúp anh rửa rau." Nói xong cô liền bước đến chỗ bồn rửa, định đưa tay rửa thức ăn.

"Chờ một chút."

Lục Chi Uu khó hiểu nhìn anh.

Thẩm Trường An đưa tay ra sau lưng mình, cời cái tạp dề mình đang mang xuống.

"Lại đây"

Cô nghe anh nói, bước chân liền tự giác đi về phía anh.

Thẩm Trường An khoác tạp dề lên trên người Lục Chi Uu.

"Quay lại đi"

Cô nghe lời quay lưng lại.

Thẩm Trường An tay dài vươn đến cầm hai dây hai bên của tạp dề cột lại ngay eo của Lục Chi Uu.

Khi Thẩm Trường An đưa tay lên phía trước, Lục Chi Uu không khỏi nín thở, tim đập thật nhanh, thậm chí cô còn cảm nhận được hô hấp của Thẩm Trường An ngay phía sau cô, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt.

Sau khi cột dây đầu vào đấy, Thẩm Trường An nhìn thấy gương mặt trắng nõn của Lục Chi Uu bây giờ đã đỏ bừng, anh nhìn không được trêu cô: "Sao vậy, Sao lại không chịu hít thở."

"Hả ~"

Lục Chi Uu nhìn về mặt đầy ý cười của Thẩm Trường An, bỗng nhiên thấy 囧, sau đó cô im lặng xoay người đi, mở nước bắt đầu rửa rau.

Thẩm Trường An thấy cô tập trung như thế cũng bắt đầu xắt thức ăn.

Lục Chi Uu nhìn trộm động tác xắt thức ăn của Thẩm Trường An.

Dao lên dao xuống, động tác lưu loát mây bay nước chảy khiến cho Lục Chi Uu không khỏi tán thưởng.

Đao pháp tốt! Rất xuất sắc.

Sau khi rửa và cắt thức ăn xong xuôi, Thẩm Trường An chuẩn bị cho dầu vào chảo thì điện thoại đặt trên sofa ngoài phòng khách bỗng nhiên reo lên.

Lục Chi Uu thấy thế, nói: "Anh đi nhận điện thoại đi, để em làm cho."

Thẩm Trường An có chút nghi ngờ, nhìn cô hỏi, "Cô chắc chứ?"

"Đương nhiên rồi, yên tâm đi, em là cao thủ đó." Lục Chi Uu trao cho Thẩm Trường An một ánh mắt "hãy tin tưởng em".

Sau khi Thẩm Trường An đi ra ngoài nhận điện thoại, Lục Chi Uu nhìn dầu trong chảo đã nóng lên, rồi lại nhìn thức ăn để kế bên.

Cô yên lặng nuốt nước miếng.

Sau đó một tay cầm cái thớt lên, một tay đem thức ăn trên thớt bỏ vào chảo.

Thẩm Trường An đang nhận điện thoại ở phòng khách, là Thẩm Lạc Dương gọi đến, anh đang cùng Thẩm Lạc Dương nói chuyện thì nghe thấy tiếng dầu nổ trong phòng bếp.

Sau đó...

"A!"

Trong phòng bếp truyền ra tiếng hét thảm, Thẩm Trường An sợ tới mức "tạch" một cái cúp ngang điện thoại, chạy nhanh vào phòng bếp.

"Sao vậy?"

"Lừa...lừa lớn..."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Thẩm Trường An nhìn cái chảo dầu đang bốc lửa hùng hục, Lục Chi Ưu cầm cái xẻng, đứng bên cạnh luống củng tay chân, đáng vẻ dường như bị dọa không nhẹ.

Anh chạy nhanh đến cầm cái nắp bên cạnh, sau đó đập lên, lửa nhờ thế mà cũng được dập tắt, anh liền thuận tay tắt bếp.

Đến khi thấy lửa đã bị dập tắt, Lục Chi Ưu mới yên lòng, nhưng giây tiếp theo, cô bắt đầu òa khóc, "Bác sĩ Thẩm, có phải mặt em bị hủy rồi không, mặt em đau quá!"

Nếu hủy dung rồi thì làm sao bây giờ? Cô sẽ không còn là nữ thần quốc dân nữa, hủy dung rồi làm sao mà theo đuổi Thẩm Trường An, sao có thể làm nũng với anh đây?

Nghe Lục Chi Ưu nức nở, lòng của Thẩm Trường An vừa được buông lỏng liền bị buộc lên cao trở lại, anh kéo Lục Chi Ưu qua, nhìn gương mặt trắng nõn của cô, quả nhiên gương mặt trắng trẻo ấy bị bắn vài vết dầu, nhưng cũng may là dầu chưa nóng cho nên chỉ bị sưng đỏ một chút, cũng không có gì nghiêm trọng.

Anh nhìn nước mắt vẫn chưa khô trên gương mặt cô, đôi mắt còn đang hồng hồng, bèn lấy tay giúp cô lau đi nước mắt.

"Mặt không bị hủy đâu, đừng khóc."

"Thật...thật không..." Lục Chi Ưu vẫn cứ thút thít.

"Thật"

Thẩm Trường An cầm lấy cái xẻng trong tay cô rồi kéo cô đến nhà vệ sinh.

"Làm gì vậy?"

"Rửa mặt."

Lục Chi Ưu đứng cạnh bồn tắm, Thẩm Trường An dùng khăn mặt thấm nước rồi lau đi vết dầu mỡ trên mặt Lục Chi Ưu.

Sau khi lau xong, anh mới dẫn cô đi ra ngoài.

"Ngồi đây chờ tôi một lát."

Lục Chi Ưu nghe lời Thẩm Trường An, ngoan ngoãn ngồi xuống sofa chờ anh.

Một lúc sau, Thẩm Trường An cầm theo một hộp thuốc từ phòng ngủ đi ra.

Đúng là bác sĩ mà, trong nhà đều có hộp thuốc, vô cùng tiện lợi.

Anh ngồi xổm xuống, sau đó lấy tuýp kem trị phỏng bóp lên trên miếng bông gòn, rồi nhẹ nhàng bôi lên mặt cô.

Mát mát, lạnh lạnh, vô cùng dễ chịu.

Lục Chi Ưu yên lặng suy nghĩ, cô len lén nhìn nét mặt của Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, mặt em sẽ không bị hủy đúng không?" Cô cẩn thận hỏi.

Thẩm Trường An cười khẽ, "Cô suy nghĩ nhiều rồi, không có nghiêm trọng đâu, bôi thuốc rồi, sẽ lành rất nhanh thôi."

"Vậy thì tốt, em bị hù chết khiếp rồi, em còn tưởng mặt bị hủy rồi chứ." Lục Chi Ưu lấy tay vỗ vỗ ngực.

"Bây giờ mới biết sợ, vừa rồi không phải thế thốt với tôi là cô biết nấu cơm sao? Cao thủ mà bị bỏng dầu hả?"

Lục Chi Ưu 囧(´ □ `)o

Lúc này cô chỉ có quyền giữ im lặng, cô không muốn lại bị Thẩm Trường An cười nhạo nữa đâu, bị bề mặt nhiều đó là đủ lắm rồi.

Thẩm Trường An thấy Lục Chi Ưu cúi đầu, đáng vẻ không nói được câu nào, so với đáng vẻ trên TV dễ thương vô cùng.

"Sao không trả lời?"

"Chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Thẩm Trường An cười cười, không khỏi lấy tay liền vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Được rồi, là ngoài ý muốn, vậy để tôi làm cơm, cô cứ ngồi chờ ăn là được rồi."

"A"

A...làm sao đây...làm sao đâythiệt là đẹp trai quá đi.

Thẩm Trường An sau khi cất hộp thuốc thì quay lại phòng bếp.

uyên qua kính, anh nhìn thấy Lục Chi Ưu ngoan ngoãn ngồi đấy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mềm mại.

Rất nhanh, Thẩm Trường An đã bày ra một bàn 4 món mặn, 1 canh.

Thịt gà hầm, sườn xào ớt xanh, cá dưa chua, cải trắng xào, và một tô canh trứng cà chua.

Lục Chi Ưu ngồi bên cạnh bàn ăn, hương thơm mê người khiến cô quảng chuyện vừa xảy ra ra sau đầu.

"Bác sĩ Thẩm, em có thể ăn không?"

"Có thể."

Thẩm Trường An đưa cho cô một cái chén và một đôi đũa.

Lục Chi Ưu gấp một miếng thịt gà hầm bỏ vào miệng, thịt gà mềm mềm, lại thêm hương vị cay cay.

"Ngon quá, bác sĩ Thẩm, tay nghề của anh quá siêu."

Cô không nhịn được mở miệng khen ngợi.

"Ngon thì ăn nhiều một chút." Thẩm Trường An nhìn gương mặt bôi đầy thuốc mỡ của Lục Chi Ưu nhưng đáng về cười vô cùng vui vẻ, tâm trạng cũng tốt hẳn lên.

*

Buổi tối, Lục Chi Ưu nằm trên giường, bỗng nhiên nở nụ cười, cô nghĩ đến chuyện vừa rồi ở nhà Thẩm Trường An, cô cùng anh ăn cơm, cơm nước xong, anh đi rửa chén, còn cô ngồi sofa xem TV.

Cô nhìn bóng dáng cao ngất ấy, trong lòng nhất thời sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

Cô bắt đầu nghĩ nếu mỗi ngày đều như thế thì tốt biết mấy.

Khoảng cách giữa cô và anh có phải đã dần được rút ngắn rồi không?

Điện thoại bỗng nhiên báo có tin nhắn weixin, là Khương Thang gửi đến.

Vì mẹ cậu từ dưới quê lên cho nên ngày mai muốn xin nghỉ một ngày để ra sân bay đón mẹ.

Lục Chi Ưu sáng khoái đồng ý, dù sao tâm trạng của cô bây giờ rất tốt, nếu không phải nhờ cậu tìm được căn phòng tốt thế này, cô cũng không được làm hàng xóm của Thẩm Trường An, lại càng không được ăn bữa cơm do đích thân Thẩm Trường An nấu, đây xem như là công lao của cậu.

Bởi vì tối hôm trước Lục Chi Ưu nằm trên giường chỉ lo chuyên tâm suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Thẩm Trường An, vì thế sáng hôm sau khi thức dậy, nhìn thấy đồng hồ báo thức mà ngơ ngác.

Bình thường 6 giờ cô đã dậy, bây giờ có ai giải thích cho cô tại sao đồng hồ bây giờ đã điểm 7 giờ rồi không?

Cô đột nhiên nhớ đến lát nữa còn có một cảnh quay quan trọng phải quay, hơn nữa hôm nay Khương Thang đã xin phép nghỉ, có nghĩa là cô phải tự đến studio, nếu mà đến muộn, thế nào cũng bị đạo diễn Lý lèm bèm bên tai chết mất thôi.

Nghỉ đến niệm kinh thần công của đạo diễn Lý, cô vội vàng ngồi dậy, chạy vào nhà vệ sinh.

Chưa đầy 2 phút sau, cô đã chạy ra, ngồi trước gương, trang điểm nhẹ nhàng, bình thường Lục Chi Ưu phải mất gần nửa tiếng mới hoàn tất hạng mục trang điểm này, nhưng hiện tại cô chỉ cần 10 phút là xong.

Cuối cùng cô đánh son của Ailiti, đây là một nhãn hàng do cô làm đại diện trước đây, bên công ty đã đặc biệt tặng nó cho cô.

Mẫu mã của Ailiti được đóng gói vô cùng tinh xảo, lại có hương thơm dịu dịu, thỏi son của cô là màu đỏ, môi Lục Chi Ưu rất đẹp, hơn nữa cô lại rất hợp với màu đỏ, vì nó càng làm tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Cô lấy từ trong tủ quần áo một bộ váy liền mới nhất của Self-potrait, chiếc váy liền cổ sơ mi, không tay, được tô điểm bởi những cánh hoa cúc, váy ngắn cách đầu gối khoảng 5 cm làm nổi bật đôi chân thon dài.

Cô lại mở tủ lấy ra một cái túi xách đeo chéo sọc xanh trắng mang lên vai.

Lục Chi Ưu đem mái tóc xoắn kẹp thẳng làm hiện lên gương mặt xinh đẹp.

Cô ngắm mình trước gương rồi mới hài lòng gợn ngón cái lên.

Let go!

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mạ ôi, đã 7 giờ rưỡi rồi.

Lao nhanh ra ngoài, cô cầm lấy một đôi giày màu đen có dây gài mang vào, sau đó đóng cửa một cái ầm rồi chạy đi.

Lúc ra khỏi tiểu khu, cô định bắt taxi nhưng hình như lúc này không có chiếc taxi nào chạy qua.

Nhìn đồng hồ trên tay, sắp 8 giờ đến nơi rồi, đến được studio thì phải 8 giờ rưỡi, tưởng tượng đến cảnh đạo diễn Lý niệm kinh bên tai, trong nháy mắt cô liền cảm thấy ớn lạnh.

Ngay khi Lục Chi Ưu đang chuẩn bị nhắn weixin xin phép đạo diễn Lý thì phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng kèn ô tô.

Cô quay lại nhìn, liền thấy chiếc Lamborghini màu trắng của Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cho xe dừng bên cạnh cô.

"Cô sao vậy?" Thẩm Trường An nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của cô nên hỏi.

"Chờ taxi, nhưng ở chỗ này 1 cái bánh xe còn không thấy."

"Đi đâu? Tôi đưa cô đi."

Nếu Thẩm Trường An đã mở lời rồi, Lục Chi Ưu cầu còn không được, cô mở cửa ghế phụ ra ngồi vào, sau đó thắt dây an toàn.

"Á, tí nữa là quên mất, em có làm sandwich" Cô lấy hộp com với sữa chua từ trong túi ra.

Thẩm Trường An liếc nhìn một cái.

Trong hộp com được sắp đầy bởi những miếng sandwich hình tam giác, còn có thể thấy trứng chân nước sôi, chà bông và xà lách lấp ló phía trong.

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn sáng chưa?"

Thẩm Trường An cảm vô lăng, thản nhiên nói: "Chưa, nhưng tôi không đói, cô cứ ăn đi."

"Anh không đói, nói dối, cả tối không ăn vặt, sáng dậy làm sao mà không đói, hơn nữa không ăn sáng không tốt cho dạ dày, nếu không muốn bị đau dạ dày thì nhất định phải ăn sáng." Lục Chi Ưu vừa nói vừa cầm lấy một miếng sandwich

Thẩm Trường An nhìn thấy bàn tay trắng nõn trước mắt cảm thấy buồn cười, cô đang định dứt anh ăn à?

Đúng thật là Lục Chi Ưu có ý này, cơ hội tốt như vậy, cô làm sao có thể bỏ qua.

Bởi vì ra khỏi nhà Lục Chi Ưu quên mang đĩa, cô bèn dùng tay bóc, khi bàn tay trắng nõn cầm miếng sandwich đưa đến bên miệng Thẩm Trường An, anh bắt đầu có chút mất bình tĩnh.

"Hay...cô cứ ăn đi" Anh nhàn nhạt cự tuyệt.

"Bác sĩ Thẩm, đừng nói với em là anh đang xấu hổ nha? Lần trước không phải em cũng dứt cho anh ăn bánh ngọt rồi sao, hôm nay đổi thành bánh sandwich, em không để ý thì anh để ý làm gì?" Lục Chi Ưu cong cong khóe mắt, tay không thèm di chuyển, ý muốn buộc anh phải ăn.

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua Lục Chi Ưu.

Cô ấy không ngại, cô ấy không ngại, trong đầu anh hiện giờ toàn là những lời nói ban nãy của cô, anh 囧 rồi, nhiều lúc anh chỉ muốn nói với cô rằng

Lục Chi Ưu ới Lục Chi Ưu, là một cô gái, em có thể đừng phóng khoáng như vậy được không, làm cho một người đàn ông như tôi phải cảm thấy xấu hổ.

Anh nhìn miếng sandwich cô đưa đến bên miệng mình, do dự một lát, cuối cùng cũng cúi đầu há miệng ăn miếng sandwich kia.

"Thế nào? Ngon không, chính tay em làm đấy!" Lục Chi Ưu mang về mặt chờ mong nhìn anh.

Thẩm Trường An nuốt miếng bánh, nghiêng đầu nhìn cô một cái, trên mặt cô chỉ thiếu không khác 4 chữ: mau khen em đi.

Nhưng thành thật mà nói, cũng không đến nỗi nào.

"Rất ngon." Anh gật đầu.

Hiển nhiên, câu trả lời của Thẩm Trường An đã thu phục được Lục Chi Ưu, vì thế cô lại lấy sữa chua từ trong túi xách ra.

"Ăn sandwich xong rồi uống sữa chua, đây là một điều tuyệt vời!"

Lần này Thẩm Trường An cũng không thêm từ chối, bởi vì theo như sự cố chấp của Lục Chi Ưu thì cho dù anh có từ chối thì cô sẽ đưa đến khi nào anh chịu uống mới thôi.

Cho nên anh chỉ có thể vừa lái xe vừa cúi đầu uống sữa.

Nhưng đôi khi chuyện ngoài ý muốn cứ tới bất chợt như vậy.

Có thể đang trên giờ mọi người đi làm, trên đường xe cộ lưu thông rất nhiều, nên hơi tắc, khi Thẩm Trường An chuẩn bị cúi xuống uống sữa thì chiếc xe đằng trước bỗng dừng phanh gấp lại, Thẩm Trường An cũng vội phanh gấp theo.

Thế là...

Bởi vì Lục Chi Ưu nhất thời giặt mình, bàn tay cầm hộp sữa bỗng nhiên dùng sức, sữa theo ống hút mà tràn ra ngoàichảy xuống quần của Thẩm Trường An.

Không may chỗ dính sữa vừa vận lắđứng quần.

Lúc này Lục Chi Ưu chẳng biết phải làm sao, đầu bỗng chốc phình to, cô vừa cuống quýt giải thích với Thẩm Trường An vừa vội vàng dùng khăn giấy lau đi vết sữa trên quần Thẩm Trường An.

Về mặt Thẩm Trường An bỗng chốc "bup" một cái liền biến đổi, hai má trắng trẻo đỏ lên một cách khá nghi.

Anh nhìn đến bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang đặt tại vị trí đứng quần của mình, trong thoáng chốc cảm thấy khí huyết dâng trào, ánh mắt bỗng tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Em đánh má hồng khắp mặt luôn à

Nhưng may mà lý trí vẫn còn, anh đưa tay nắm chặt tay cô.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bối rối, vẫn chưa phản ứng lại.

"Không cần lau, không sao." Thẩm Trường An khàn giọng lên tiếng.

Chợt nhận ra mình vừa làm gì, cô rút mạnh tay mình ra sau, khăn giấy trong tay gần như bị cô xé nát.

Mặt cô vệt đỏ bừng, thậm chí ngay cả tai cũng nhiễm sắc đỏ nhàn nhạt.

Tuy bình thường cô luôn ra vẻ tùy tiện với Thẩm Trường An nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với anh như vậy, dù da mặt cô có dày đến đâu đi nữa, lúc này cũng không khỏi đỏ bừng hai má.

Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ, bầu không khí trong xe bỗng nhiên căng thẳng, ai cũng không biết phải nói gì, cứ mãi im lặng như thế.

Thẩm Trường An cố gắng bình ổn tâm trạng của mình,

Anh là người đầu tiên phá vỡ cục diện xấu hổ này, "lái xe đằng trước chắc chắn chưa có bằng lái..."

"Đúng vậy, chắc chắn luôn, thật quá đáng mà, dám phanh gấp như thế..."

Trên mặt Lục Chi Ưu vẫn còn vài vệt đỏ khá nghi, nhưng đầu óc bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nhưng cứ nghĩ đến cảnh tay mình đặt trên ** của anh sờ lung tung, cô lại cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ lan khắp cơ thể.

Cô vội vàng cầm lấy hộp sữa chưa, theo thói quen tự mình hút một hơi, nhưng sau khi uống xong cô mới phát hiện, cái hộp sữa mà mình vừa uống hết chính là hộp sữa lúc nãy cô đút cho Thẩm Trường An, nói như vậy, nghĩa là cô và Thẩm Trường An coi như là hôn giántiếp rồi!!

Đầu óc vốn tỉnh táo bây giờ lại loạn lên rồi.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn Lục Chi Ưu, phát hiện mặt cô vẫn còn đang đỏ, đáng vẻ ngại ngùng như cô vợ nhỏ, bình thường luôn thấy cô trong đáng vẻ to gan lớn mật, không ngờ cô cũng có thể ngại ngùng như thế, không biết tại sao anh lại muốn trêu cô, "Hôm nay em đánh cả hộp má hồng lên mặt à?"

Bởi vì Lục Chi Ưu vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ, cho nên không nghe ra ý trêu chọc của Thẩm Trường An, cô nhìn anh ngây ngốc.

"Hả?"

"Ha ha ha" Thẩm Trường An cuối cùng nhịn không được mà bật cười.

Đáng vẻ ngơ ngác ngác của cô đáng yêu thật.

Một lát sau, Lục Chi Ưu mới có phản ứng, cô vừa xấu hổ vừa tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Trường An, "Anh mới đánh cả hộp má hồng ấý."

Thẩm Trường An chỉ cười, cũng không tranh cãi cùng cô.

Lục Chi Ưu không thèm để ý đến anh, trút giận lên miếng bánh sandwich, tự mình ăn, không thèm đút anh nữa.

Thẩm Trường An khoé miệng cong cong, "Em không đút tôi ăn nữa à? Không phải em vừa mới nói không ăn sáng thì sẽ bị đau dạ dày hay sao?"

"Vậy cứ để anh bị đau dạ dày đi, em mua cho anh cái dạ dày mới là được."

Thẩm Trường An buồn cười.

Rất nhanh xe đã chạy đến studio của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An không có chạy thẳng đến trước cửa studio mà dừng xe ở bên đường cách đó không xa.

"Em đi đây."

"Ừ, tạm biệt"

"Bye bye ~"

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu tạm biệt Thẩm Trường An liền vội vã chạy vào studio,

Thẩm Trường An nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô thì cảm thấy buồn cười, khó mà có được những lúc cô nhóc này xấu hổ như thế.

Anh bỗng nhớ đến độ ẩm của ngón tay cô khi chạm vào đầu lưỡi anh, không biết tại sao trong lòng lại rung động.

Di động trong túi bỗng nhiên rung lên.

Anh lấy ra xem, là Mục Lạc gọi đến.

"A lô."

"A lô. Thẩm Trường An, cậu chết ở đâu vậy, cậu không biết sáng nay sẽ có cuộc họp sao, bây giờ đã mấy giờ rồi, viện trường đến rồi, cậu còn không mau đến đây." Giọng nói của Mục Lạc đề thấp xuống.

Thẩm Trường An nhìn đồng hồ, 1***, gần 8 giờ rồi, anh nhú nhú chân mày, "Tớ biết rồi, cúp đây."

"A lô, Thẩm Trường.."

Còn chưa kịp nói hết đã bị Thẩm Trường An cúp điện thoại.

Mục Lạc nghe tiếng "tút tut tut" từ bên kia, đầu đầy vạch đen.

Thẩm Trường An, cậu ngon đấy!

Ông đây đã có lòng tốt gọi điện thoại mật báo, cậu còn dám ngắt điện thoại của ông, đến đây coi ông tính sổ với cậu.

Mục Lạc tức giận mắng thầm trong lòng.

Lục Chi Ưu vừa mới bước vào studio liền có người gọi lại.

"Chị Chi Ưu, chào buổi sáng."

Lục Chi Ưu xoay người, đúng là Lâm Tuệ, cô cười với cô ấy, "Chào buổi sáng."

Không biết tại sao, sau khi Lâm Tuệ chủ động xin lỗi với cô, mối quan hệ giữa hai người tự nhiên tốt hẳn lên, không những tương tác trên weibo mà thỉnh thoảng còn giúp đỡ lẫn nhau, fan 2 nhà cũng chung sống với nhau vui vẻ hơn.

Chơi với nhau lâu rồi, Lục Chi Ưu mới phát hiện, Lâm Tuệ mặc dù có tính tình đại tiểu thư nhưng con người cũng không xấu, tính tình ngay thẳng, đấu tranh cũng rất sôi nổi, quan trọng là, về khoản ăn uống cô rất hợp với Lục Chi Ưu.

Lâm Tuệ đến bên cạnh Lục Chi Ưu, nở nụ cười bí hiểm.

Lục Chi Ưu nhìn cô đầy nghi ngờ, "Sao vậy?"

"Chị Chi Ưu, em thấy hết rồi nha."

"Thấy cái gì?"

"Hôm nay người đưa chị đến đây không phải là Khương Thang đúng không, soái ca đi Lamborghini màu trắng, hơn nữa với thị lực 10/10 của em, người ngồi trong xe là một đại soái ca, chị Chi Ưu, thẳng thắn được khoan hồng."

Lục Chi Ưu cười khúc khích, "Thẳng thắn khoan hồng cái gì, em nghĩ nhiều quá rồi."

"Hừ, chị không thể như thế được, không có nghĩa gì cả, mau nói cho em biết đi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em đi mà."

"Là hàng xóm của chị mà thôi, bởi vì hôm nay chị dậy trễ, Khương Thang lại nghỉ phép, đúng lúc gặp được anh ấy nên người ta tốt bụng chở chị đến đây thôi."

"Thật không vậy?" Lâm Tuệ rõ ràng là không tin cô.

"Đương nhiên là thật, được rồi, cô cũng không nhìn xem đã mấy giờ, còn không chịu đi thay đồ, nếu như chị nhớ không nhầm, lát nữa chúng ta có một cảnh quay chung, cô còn không mau đi xem lại kịch bản."

"Á, chết, chị không nói là em quên rồi, em phải đi make up đây, lát nữa gấp, lát nữa gấp nha." Nói xong Lâm Tuệ chạy như điên về phòng hóa trang trên đôi giày cao gót 10 phân.

Có thể mang giày cao gót chạy như bay, Lục Chi Ưu rất khâm phục Lâm Tuệ.

*

Lục Chi Uú đến studio lúc 8 giờ 10, may mà lúc ấy đạo diễn Lý đang bận chỉ huy nhân viên công tác sắp xếp đạo cụ, cho nên không để ý đến cô, vì thế cô liền nhân cơ hội ấy chuẩn em vào phòng hóa trang.

Sau khi được chuyên gia trang điểm make up, Lục Chi Uú liền ngồi ở chỗ của mình bắt đầu im lặng đọc lại kịch bản của phân cảnh sau.

Vì đây là một cảnh quay quan trọng, có thể nói đó là một bước ngoặt trong cuộc đời của Nghệ Thuật, từ một nữ tử hồn nhiên, tấm lòng thiện lương trở thành một người thâm trầm đầy mưu mô.

Hà Cẩm Duyên đang ngồi make up ở bên cạnh, thấy cô đang ngồi đọc kịch bản thì nhủ mày, chẳng phải cô luôn xem thường việc dợt kịch bản hay sao?

"Hôm nay sao lại ngồi dợt kịch bản thế này? Không phải cậu từng nói với tôi đã nghiên cứu nát kịch bản rồi sao?"

"Hôm qua tôi vui quá nên quên mất, bây giờ không thể coi lại sao?" Lục Chi Uú cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Hôm qua vui quá? Hôm qua cậu làm gì?" Hà Cẩm Duyên hỏi nhỏ.

"Cậu quản tớ?"

Hà Cẩm Duyên, "..."

Đến khoảng 9 giờ Lục Chi Uú mới bắt đầu quay phim.

"Nào, tất cả mọi người chuẩn bị, 5 4 3 2 1 Action!"

Đạo diễn Lý vừa hô một tiếng, cả trường quay đều im phăng phắc.

Bên trong đình nghi mát.

"Lạc Nghệ Thuật, ngươi có biết cả gia đình ngươi đã chết như thế nào hay không?"

Lục Chi Uú thoáng dừng bước chân, xoay người lại liền thấy cô ta.

Khóc môi Lâm Tuệ vẽ lên một nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không phải là nụ cười ấm áp.

"Là lệnh của hoàng thượng" Đôi môi mỏng tiếp tục thốt ra những lời ác độc.

"Không không thể nào...ngươi gạt ta..." Sắc mặt Lục Chi Uú trắng bệch trong chớp mắt, cô thì thào.

"Là thật đó! Tất cả đều là sự thật! Gia đình ngươi chết dưới tay của người mà ngươi yêu nhất, lòng ngươi bây giờ chắc là đau lắm! Ngươi bây giờ đau khổ lắm đúng không?"

Lâm Tuệ bước đến trước mặt Lục Chi Uú, tay cô nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Lục Chi Uú, móng tay đỏ thẫm cơ hồ đâm vào da thịt của cô.

Lục Chi Uú dường như không có cảm giác đau, ánh mắt tràn ngập sự hoảng hốt.

"Ngươi gạt ta không...không phải..."

"Đúng vậy! Là thật đó! Ngươi mau tỉnh lại đi! Nhan Khanh vốn dĩ không yêu ngươi, từ đầu đến cuối, hần chỉ lợi dụng ngươi mà thôi, người hần yêu nhất chính là ta!" Lâm Tuệ bỗng nhiên điên cuồng nắm lấy bả vai cô mà lắc.

Lục Chi Uú bỗng hét lên một tiếng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, dường như mất đi tất cả chỗ dựa cùng với hy vọng, cô lập tức rơi vào một mảnh đen tối, thân thể mảnh mai ngã xuống đất.

"Cát, cảnh này qua! Chi Uú, Lâm Tuệ, hai cô hôm nay diễn rất tốt."

Đạo diễn vừa dứt lời, Lâm Tuệ vội vàng chạy đến nâng Lục Chi Uú dậy.

"Chị có sao không?"

"Hồi nhắm, trang sức trên đầu của chị suýt chút nữa bị cô lắc cho bay hết rồi."

"Ha ha, lúc em lắc vai chị, trang sức của em mém tí cũng rụng hết rồi, của em còn nặng hơn chị đấy."

Lục Chi Uú đỡ mấy món trang sức sắp lung lay trên đầu mình, nói: "Đi thôi, nghỉ một tí, lát còn chuyển phân cảnh nữa."

"Được"

Thế là hai người đều quay về chỗ của mình nghỉ ngơi.

*

"Thẩm Trường An, sao hôm nay cậu tới trễ vậy?"

Vừa ra phòng họp, Mục Lạc liền hỏi Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cầm tài liệu trong tay, mắt không chớp đi về phía trước.

"Có chút việc"

"Việc gì?" Mục Lạc hỏi tiếp.

"Ai cần cậu lo?" → _ →

Mục Lạc:... ￣_￣

"Tôi không phải lo lắng cho cậu sao?"

"Cậu cứ quan tâm cậu trước đi."

"Tôi thì có cái gì để quan tâm chứ?" Mục Lạc buồn bực hỏi.

"Không phải đợt trước cậu trêu Hạ Căng giận rồi sao? Thế nào rồi? Cô ấy hết giận cậu chưa?"

"Ha ha, cậu không cần nhắc, Hạ Căng đã hết giận tôi lâu rồi."

Nhưng rốt cục thì anh đã làm gì khiến Hạ Căng hết giận, có ngu anh mới kể cho Thẩm Trường An nghe, nếu cậu ấy mà biết, thế nào anh cũng bị cười cho thúi mũi, chắc chắc về sau anh sẽ không ngóc đầu lên nổi.

"Vậy à"

".."

Thẩm Trường An đi vào phòng, anh thuận tay đặt tài liệu lên trên bàn.

Mục Lạc ngồi xuống chỗ của mình mở weibo lên xem.

"Dạo gần đây Lục Chi Ưu hot thật." Mục Lạc bỗng nhiên lên tiếng.

Vì nghe thấy tên của Lục Chi Ưu, cho nên Thẩm Trường An phản xạ có điều kiện, ngẩng đầu lên nhìn Mục Lạc, Mục Lạc nhìn anh với ánh mắt soi mói, sau đó cảm điện thoại đi đến chỗ anh.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bác sĩ Thẩm tạo tài khoản Weibo

"Thấy không, hot search Weibo chính là cô ấy, đúng là nổi tiếng thì làm gì cũng hot, một bài đăng vu vơ trên weibo cũng có thể lên hot search."

Thẩm Trường An cầm lấy điện thoại của Mục Lạc.

Hot search weibo: # Lục Chi Ưu

Xem 2487.9 vạn, thảo luận 4.4 vạn, fans 214 vạn

Anh kéo xem mấy cái tiêu đề, rồi lại vào weibo của Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu [V]: Gặp được anh thật may mắn.

Thẩm Trường An cau mày, gặp ai mà may mắn?

Anh mở trang chủ của Lục Chi Ưu, followers 5987 vạn, follow: 98

Anh xem weibo của cô, đa số đều là những chuyện vụn vặt hằng ngày.

"Thẩm Trường An, khi nào cậu tạo tài khoản hả? Nếu mà cậu chơi weibo, nói không chừng sẽ nổi tiếng ấy chứ."

Nam thần trong giới y học, có thể không hot sao?

Thẩm Trường An không nói gì, anh trả điện thoại cho Mục Lạc, Mục Lạc cầm lấy.

"Cậu đúng là khác người."

Thẩm Trường An: "..."

"À, đúng rồi, hình như lần trước cô ấy đưa số điện thoại cho cậu mà. Sao rồi?" Mục Lạc lại lộ ra vẻ mặt bí ối quen thuộc cười cười với Thẩm Trường An.

"Sao là sao?" Thẩm Trường An thân nhiên hỏi.

"Cậu đừng giả ngu với tôi, không lẽ cậu không cảm giác được Lục Chi Ưu thích cậu." Mục Lạc vẽ mặt nhiều chuyện nhìn anh.

"A" Q_Q

"Không lẽ cậu không nhận ra?"

"Hả." -_-

"Này, đừng có giả ngu"

"Ồ."

"F***, đậu xanh"

"Ồ"

Mục Lạc hoàn toàn từ bỏ, anh làm động tác một kiếm xuyên tim sau đó quay trở về chỗ ngồi, buông tha cho Thẩm Trường An.

Một lúc sau, Thẩm Trường An bỗng cầm lấy điện thoại, sau đó bấm vào App store, tìm kiếm "Weibo"

Bấm nút tải xuống, chờ cài đặt, rồi đăng kí tài khoản weibo.

Follow: 0

Followers: 0

Vài giây sau

Follow: 1

Followers: 0

Anh vào weibo của Lục Chi Ưu, sau đó yên lặng bấm share bài đăng mới nhất của cô.

Lục Chi Ưu [V]: Gặp được anh thật may mắn.

*

"Chị Lục, sao mặt chị đỏ vậy?" Vừa mới vào phòng hóa trang, tiểu Mễ nhìn thấy hai gò má đỏ hồng, có chút tò mò nên hỏi cô.

Không ngờ tiểu Mễ vừa hỏi, hai má Lục Chi Ưu lại càng đỏ thêm.

Cô nghĩ đến vừa nãy mình hỏi thật là xấu hổ.

"Làm gì có." Cô ra vẻ bình tĩnh trả lời.

"Đỏ thiệt mà, không tin thì chị nhìn xem?" Tiểu Mễ kéo Lục Chi Ưu đến trước gương.

Lục Chi Ưu ngẩng lên nhìn mình thoáng qua gương.

Ủ...đúng thiệt là đỏ mà

"Chắc là do nóng quá." Cô tiếp tục giả vờ bình tĩnh nói

"Đúng không?"

"Chứ sao, em không biết à, ở ngoài nóng vô cùng."

"Dạo này nóng muốn điên người." Trong chốc lát tiểu Mễ đã bị Lục Chi Ưu đánh lạc hướng.

"Cứ nghĩ đến lát nữa phải mặc váy dài là chị lại cảm thấy rôm/sài nổi đầy người."

"Rôm...à...lần trước em có mua phấn rôm, để em tìm xem có mang theo không."

"Ừ"

Tiểu Mễ xoay đi mở ba lô mình ra tìm xem có phấn rôm không.

Lục Chi Ưu cười cười, tiểu Mễ thiệt dễ bị đánh lạc hướng.

"Đúng rồi chị Lục, sao hôm nay em không thấy Khương Thang đâu hết?"

"Khương Thang hả, hôm nay cậu ấy nghỉ phép"

"Nghỉ phép?"

"Ừ, hôm nay mẹ cậu ấy đến, nên cậu ấy đi đón mẹ, vì thế chị cho cậu ấy nghỉ một ngày."

"À, vậy à?"

"Ừ"

"Chị Lục, tìm ra rồi." Tiểu Mễ cầm một hộp phấn rôm nhỏ nhỏ đi đến trước mặt Lục Chi Ưu, tựa như dâng vật quý đưa cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua.

Phấn rôm trẻ em!

Lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, nhưng cô không có rôm, có thể không bôi không?

Quên đi, tự làm tự chịu vậy.

"Vậy em giúp chị bôi một chút ở cánh tay đi, chút xíu là được rồi."

Tiểu Mễ nhìn cánh tay trắng nõn của cô, có thấy miếng rôm nào đâu.

"Bôi lên cánh tay hả?"

"Ừ, chị thấy hơi ngứa, chắc sắp nổi rồi, bôi trước phòng ngứa."

"Dạ"

Tiểu Mễ mở hộp phấn ra, trong phòng bỗng chốc tràn ngập mùi hương của phấn rôm trẻ em.

Cô cầm bông phấn lấy dặm một ít phấn rôm, sau đó cẩn thận thoa lên cánh tay của Lục Chi Ưu.

"Được rồi, được rồi."

Tiểu Mễ chỉ mới bôi được một tí, Lục Chi Ưu đã kêu ngừng.

"Bôi nhiều đây làm sao đủ?"

"Đủ rồi, đủ rồi." Lục Chi Ưu gạt đầu lia lịa.

Lúc quay phim, Hà Cẩn Duyên mũi thính liền ngửi được mùi phấn rôm khắp người cô. Anh không nhận được mà nhìn Lục Chi Ưu.

"Cậu bôi phấn rôm hả?"

"Ừ"

"Còn không?"

"Còn, nhưng mà là của Tiểu Mễ."

"Ừ, vậy cậu mượn cho tôi bôi với."

Lục Chi Ưu, "..."

Cho nên cả ngày hôm nay toàn bộ studio đều tràn ngập mùi hương của phấn rôm.

Mà hộp phấn rôm của tiểu Mễ không phụ sự mong đợi của mọi người trở thành cái hộp không.

*

Lúc nghỉ trưa, Lục Chi Ưu lấy di động ra lướt weibo.

Vừa mở weibo ra thì thấy có thông báo có 1 người theo dõi mới.

Cô nhìn trang cá nhân của người này, là một tài khoản mới vừa đăng kí, trên tường chỉ có duy nhất một bài đăng, nhưng lại là bài share weibo mới đây của cô, người ấy cũng chỉ theo dõi mỗi mình cô, người theo dõi: 1, fans: 0.

Cô không khỏi tò mò, không lẽ là mở tài khoản là để theo dõi weibo của cô hả?

Ha ha ha ha, nghĩ như vậy có vẻ như cô mặt dày nhỉ?

Cô bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với chủ tài khoản weibo này.

Cô rãnh rỗi không có việc gì liền đi lướt một vòng top search.

Vì weibo mới đây của cô, cô lại lên top search, dạo này hơi bận nên cô cũng chưa xem qua.

*

Mấy ngày tiếp theo, mọi người đều bận rộn, Lục Chi Ưu vội vàng đi quay cho nên đã mấy ngày rồi không được gặp Thẩm Trường An. Tuy 2 người ở đối diện nhau nhưng thời gian lại luôn chéo nhau cho nên cũng khó mà gặp được.

Tối giờ ăn cơm tối, dưới sự kháng nghị của tập thể nhân viên công tác, đạo diễn Lý rốt cục cũng đặt một bữa ăn có thịt.

Mỗi người một hộp cơm gà hầm.

Lục Chi Ưu nhìn hộp cơm gà hầm nhưng lại không có khẩu vị.

Có thể là do dạo này căn cơm chùa của Thẩm Trường An, bị nuôi đến kén ăn rồi, không phải đồ do Thẩm Trường An nấu cô cũng không có khẩu vị.

Không biết bây giờ Thẩm Trường An đang làm gì?

Bây giờ chắc anh đã tan làm rồi, chắc là đang nấu cơm.

Cô lấy di động ra, chụp hình hộp cơm gà gửi cho Thẩm Trường An, rồi lại nhắn cho anh một tin.

Cơm gà khó ăn quá, không muốn ăn tí nào, làm sao bây giờ?

Sau đó còn kèm theo gương mặt cười ngốc nghếch.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Thẩm Trường An trả lời, vì thế cô bỏ di động xuống, chậm chạp nuốt cơm.

"Chị Lục, chị không ăn hả? Cơm bị chị dầm nát hết rồi kia." Khương Thang cầm hộp cơm đi đến.

"Ăn không vô." Lục Chi Ưu không vui trả lời.

"Ăn không được cũng phải ăn một ít, hôm nay chị còn có cánh quay đêm, không ăn làm sao chịu được?" Khương Thang lại bắt đầu lăm bằm.

"Khương Thang, tôi thấy cậu sắp trở thành mẹ của tôi rồi đấy."

Khương Thang "khụ khụ khụ"

Hình như cậu bị nghẹn cơm gà rồi.

Đợi cậu ấy vớt và nuốt xuống miếng thịt gà, cậu liền bắt mồm ồm ồm.

"Chị Lục, em là vì ai hả?"

Nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của Khương Thang, Lục Chi Ưu cười cười, "Được rồi, được rồi, vì tôi được chưa?"

"Vậy chị ăn cơm đi, ăn một ít cũng được."

Cuối cùng, Lục Chi Ưu cũng không đầu lại được lời nhai thần công của Khương Thang cho nên đành phải im lặng nuốt cơm.

*

"Trường An, tan làm rồi, tôi đi trước đây." Mục Lạc nói.

"Ừ, đi đi."

Thẩm Trường An cởi áo blouse trắng ra, rồi chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Anh mở ngăn kéo lấy di động của mình ra, vừa mới mở máy liền thấy 2 tin nhắn chưa đọc.

Anh không cần mở ra xem cũng biết là ai gửi đến.

Bởi vì bạn bè trên wechat của anh không nhiều, chỉ có vài người bạn thân, người nhà nhưng bình thường họ rất ít khi gửi tin nhắn cho anh, vì thế người gửi tin nhắn cho anh cũng chỉ có thể là Lục Chi Ưu.

Anh nhìn thoáng qua tin nhắn của Lục Chi Ưu gửi đến, là hình một hộp cơm gà hầm và lời nhắn của cô.

Nghĩ đến gương mặt nhăn nhó qua của cô khi đối diện với hộp cơm gà, anh không khỏi mỉm cười, cảm giác khó hiểu.

Anh trả lời weixin cho cô.

"Ting ting"

Lúc Lục Chi Ưu đang chống đỡ với hộp cơm gà hầm thì weixin đột nhiên vang lên.

Cô chạy qua cầm lấy di động.

Nam thần nhà tôi: Đói bụng.

Lục Chi Ưu: có cần phải trực tiếp vậy không, thật sự là khó ăn chết được, anh không thể nào tưởng tượng được món gà hầm này khó ăn cỡ nào đâu.

Nam thần nhà tôi: Xem ra là do em kén ăn thôi.

Lục Chi Ưu: dù em có kén ăn thì cũng do anh chịu mà ra. →_→

Nam thần nhà tôi...

Lời Lục Chi Ưu nói là thật, từ khi được ăn cơm chùa của Thắm Trường An, nhà của anh trở thành căn tin của Lục Chi Ưu, à, không đúng, còn là căn tin của Bánh Trứng nhà cô nữa.

Một chủ một chó đúng là muốn cấm rẽ ở nhà anh, Bánh Trứng nhà cô nói không chừng bây giờ còn đang làm ổ ở một góc sofa nhà anh ấy chứ.

Do Lục Chi Ưu phải đi quay phim, cho nên Bánh Trứng được gọi đến nhà anh chăm sóc, nó và Đại Hắc nhà anh đều quấn lấy nhau mỗi ngày.

Kể cũng lạ, Đại Hắc nhà anh bộ dáng trời sinh người lạ chó đến gần, chó lạ đừng làm quen, nhưng lại không hề xa lạ với Lục Chi Ưu, hơn nữa, mỗi ngày cùng Bánh Trứng chơi đến quên trời.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bác sĩ Thắm, mua mua mua

Hôm nay công việc kết thúc sớm, hơn 8 giờ đã xong.

Vừa mới quay xong, Lục Chi Ưu vội vã chạy đến phòng hóa trang thay đồ ra.

Hôm nay cô mặc một cái áo hai dây sọc ca rô xanh trắng và một chiếc váy xòe cùng màu. Đi kèm với đôi giày cao gót màu trắng.

Mái tóc giả phiền phức cũng đã được tháo xuống, bởi vì trời nóng cho nên cô dùng dây thun màu đen buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa, cả người toát lên vẻ gọn gàng, tràn trề sức sống.

Ngoài trời có chút âm u, có vẻ như trời sắp mưa rồi.

"Chị Lục, về thôi."

"Ừ"

Sau khi chào tạm biệt Hà Cẩm Duyên và Lâm Tuệ, Lục Chi Ưu lên xe chuyên dụng của mình.

Do hôm nay xong việc sớm, cho nên cô rất hưng phấn gọi điện thoại cho Thắm Trường An.

"A lô."

Lục Chi Ưu tưởng chừng như sắp tan chảy khi nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Thắm Trường An.

"Bác sĩ Thắm, hôm nay em tan làm sớm."

"Ừ"

"Bác sĩ Thắm, anh ăn cơm chưa?"

Thắm Trường An, "Vẫn chưa"

"Vậy anh có nấu cơm không?"

"Có, chuẩn bị nấu đây."

"Bác sĩ Thắm, chờ em đến ăn chùa nha."

Khương Thang, ""

Chờ đã, tình...tình huống gì vậy cái gì mà chờ cô đến ăn chùa?

Hai người này khẳng định là có mờ ám, có bí mật không cho người khác biết đây!

Thắm Trường An ngồi trên sofa, Bánh Trứng đang nằm ở trên đùi anh, một tay anh cầm di động, tay kia vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Được."

"Hôn cái nè, mua mua mua."

Nghe thấy tiếng mua mua của Lục Chi Ưu. Thẩm Trường An cong khóe môi, gương mặt tràn đầy gió xuân.

Khương Thang ngồi ghé lái cũng đen mặt luôn rồi.

Mua mua mua!

"Chị Lục, chị quyền rũ được bác sĩ Thẩm hồi nào vậy?"

"Cái này phải cảm ơn cậu đấy."

"Cảm ơn em? Sao vậy?"

"Nếu không phải cậu giúp tôi tìm được căn phòng tốt như thế, thì sao tôi có thể làm hàng xóm của bác sĩ Thẩm được."

"Sh*t. Không lẽ tay em thơm thế, chọn một phát trúng ngay căn đối diện với bác sĩ Thẩm!" Khương Thang cảm thấy mình thật siêu, không khỏi có chút kiêu ngạo.

"Ừ, cho nên tôi phải cảm ơn cậu đấy."

"Chị Lục, cảm ơn không phải cứ nói miệng là xong đâu nha ~" → _ →

"Vậy cậu muốn thế nào?"

"Chị Lục, chị hiểu em mà ~"

"Tăng lương nhé "

Khương Thang, @(¯ - ¯)@ "Quả nhiên, chỉ có chị Lục hiểu em."

"Cuối tháng tăng thêm 100 nha, nói xem, chị cậu hào phóng không?"

100 tệ? Không đủ để cậu ăn một bữa cơm nữa! Còn không biết ngược mồm bảo là... hào phóng? Cậu biết ngay mà, chị ấy làm sao mà đáp ứng tăng lương nhanh vậy chứ?

Lục Chi Ưu thấy nụ cười của Khương Thang đơ trong nháy mắt, cảm thấy buồn cười, bắt chéo chân đứng đưa đầy đắc ý.

"Thằng nhóc, tưởng tôi không trị được cậu hả?"

**

Đang ở trong bếp nấu ăn, Thẩm Trường An bỗng nhiên bật cười, sao dạo này anh cảm thấy mình càng ngày càng thay đổi rồi?

"Ting ting" Tiếng chuông cửa từ bên ngoài truyền vào.

Không cần đoán cũng biết, Lục Chi Ưu đã trở về.

Anh bỏ cái xẻng xuống, rồi đi ra mở cửa.

Cửa vừa được mở, Lục Chi Ưu liền lao vào.

"Hi, bác sĩ Thẩm"

Vừa mở cửa, Thẩm Trường An liền phát hiện hôm nay trông Lục Chi Ưu rất khác, bởi vì hôm nay cô cột tóc cao.

Bình thường Lục Chi Ưu luôn xổ tóc, uốn xoắn, đây là lần đầu tiên anh thấy cô cột tóc cao, nhìn cô tràn đầy sức sống, rất giống với dáng vẻ ngây ngô của một sinh viên mới tốt nghiệp đại học.

Lục Chi Ưu tùy tiện cởi giày cao gót, sau đó tự giác mang đôi dép đi trong nhà của Thẩm Trường An rồi mới bước vào nhà.

Thấy động tác cởi giày tùy ý của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An đột nhiên nghĩ đến một câu nói, nữ sinh khi mang giày rất cẩn thận, nhưng lúc cởi giày thì không bao giờ nghiêm túc, chỉ cần thoải mái là được.

"Em nghỉ một tí đi, chỉ còn món canh thôi, sắp xong rồi."

"Vâng."

Thẩm Trường An ở trong bếp nấu cơm, xuyên qua kính anh nhìn Lục Chi Ưu mang dép lê đang giẫm với Bánh Trứng và Đại Hắc chạy tới chạy lui trong phòng khách, trong lòng không hiểu sao có chút khác thường.

Dường như anh đã quen với cuộc sống như thế này, quen với việc mỗi tối Lục Chi Ưu mặt dày đến nhà anh ăn chùa, cảm thấy thích cuộc sống hai người hai chó như vậy.

Lục Chi Ưu ngồi trên thảm, lúc thì vuốt vuốt bộ lông của Đại Hắc, khi thì nắm nắm cái lỗ tai của Bánh Trứng.

Bây giờ Đại Hắc và Bánh Trứng vô cùng thân nhau, hai đứa ở chung rất hòa thuận, giống như bây giờ, Đại Hắc để cho Bánh Trứng nằm gối ở trên bụng của mình.

Thân hình Đại Hắc to lớn, nằm xuống chỉ toàn thấy thịt, Bánh Trứng tuy rằng mập mạp tròn tròn, nhưng dù sao cũng không cùng một giống, cho nên đem Bánh Trứng so với Đại Hắc thì nó vẫn còn tí hon lắm, bây giờ nó đang nằm cạnh Đại Hắc, cùng Đại Hắc chờ tới giờ ăn.

"Bánh Trứng, mấy ngày rồi không gặp, có nhớ chị không?"

Lục Chi Ưu lấy tay sờ đầu Bánh Trứng, nhưng nó lại không thèm để ý cô, mà càng xích lại gần Đại Hắc hơn, Đại Hắc nghiêng người, dùng bộ lông của mình che Bánh Trứng lại.

Cô ôm Bánh Trứng vào lòng, nó lấy bốn cái chân ngắn của mình giẫy đạp một hồi biểu thị sự bất mãn của mình.

"Bánh Trứng, lá gan mày lớn rồi đấy, vài ngày không gặp, cái chân liền hướng ra ngoài rồi."

Nghe thấy thế, Bánh Trứng liền im lặng, lấy đầu ủ ủ vào khuỷu tay của Lục Chi Ưu rồi giả chết không nhúc nhích.

Bánh Trứng bị ôm đi, Đại Hắc ngồi dậy đi đến trước mặt Lục Chi Ưu, nhìn cô tha thiết.

Lục Chi Ưu không biết nói gì, sờ sờ đầu của nó, Đại Hắc liền nhắm mắt lại hưởng thụ.

Cô vừa bỏ Bánh Trứng xuống, nó cũng không thèm quay đầu lại, bốn cái chân ngắn lạch bạch chạy về phía Đại Hắc.

Lục Chi Ưu tỏ vẻ bị tổn thương, Bánh Trứng nhà cô không thương cô nữa, không thèm làm áo bông tri ki của cô nữa rồi.

Cô bèn đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Nếu Đại Hắc phỉnh Bánh Trứng nhà cô đi rồi, vậy thì đừng trách cô không khách khí, đi lừa chủ nhân của Đại Hắc vào tay mình là được, ha ha ha ha.

"Bác sĩ Thắm, để em giúp anh nha." Cô xưng phong nhận việc nói.

Nghe thế, bóng dáng của anh bỗng chốc cứng đờ.

"Không sợ bị đầu nổ nữa hả?" Anh trêu cô.

"Hả..." Lục Chi Ưu ghen lời.

"Vậy...vậy anh làm đi..." Cô tự giác lui về sau vài bước.

Ngồi đến lần trước hai má bị dầu văng trúng, vì sự nghiệp diễn xuất của mình, cô nghĩ tốt nhất là tránh xa khu vực nguy hiểm này ra.

Lúc dọn cơm, Lục Chi Ưu tự giác giúp Thắm Trường An mang chén đĩa ra bàn.

"Bác sĩ Thắm, mấy ngày rồi không được ăn cơm anh làm, sao em thấy anh làm càng ngày càng ngon vậy."

Thắm Trường An im lặng, anh nấu cơm lúc nào cũng ngon mà, kỹ năng cần thiết của ba người đàn ông nhà họ Thắm bọn anh chính là nấu ăn đấy.

Ba Thắm chính là một điển hình của ông chồng cung vợ, ở trong nhà họ, 3 người đàn ông phải vây quanh mẹ Thắm, làm mẹ vui, mỗi ngày phải suy nghĩ coi làm món nào ngon cho mẹ ăn, làm đến mức đó rồi thì tay nghề còn không đỉnh sao?

"Bác sĩ Thắm, em nói anh nghe, thức ăn ở studio không ngon."

Lục Chi Ưu vừa nói chuyện với Thắm Trường An, nhưng cũng không quên việc gấp thức ăn.

Thắm Trường An thấy hai má phồng to của Lục Chi Ưu, trông giống hệt một con hamster, nhìn cô bây giờ, anh khó có thể tưởng tượng đến dáng vẻ thanh thuần, thực nữ trên TV của cô, cứ như là hai người khác nhau.

"Tôi thấy không phải thức ăn không ngon, mà do em quá kén ăn thôi."

"Không thể nào, bác sĩ Thắm, em chính là một bé ngoan không kén ăn đó nha."

"Ha ha"

Lục Chi Ưu nhìn về mặt thờ ơ của Thắm Trường An, cô cảm thấy có tiếng tim vỡ từ trong lòng mình, nhặt lên nào, nhặt lên nào.

A Tù:

Đoạn kịch ngắn:

Cuối tháng đến ngày lãnh lương, Kkhuong Thang đang ở nhà ăn mì gói thì bỗng nhận được tin nhắn chuyển khoản từ Lục Chi Ưu.

Anh nhìn thoáng qua

Số tiền chuyển: 20.000

Khuong Thang sợ đến mức hai tay run run, má ối, anh đang mơ sao, vội vàng xoa xoa hai mắt, nhìn lại vẫn là con số 20.000!

Tiền lương của cậu sao lại tăng gấp đôi rồi? Hay là Chị Lục vẫn đang mơ ngủ, cậu vừa mới chuyển khoản lại thì Lục Chi Ưu gọi điện đến.

"A lô?"

"Sao chị lại chuyển cho em hơn 10.000?"

"Hà?"

"Lần trước đòi tôi tăng lương cho cậu, tôi đã tăng tiền cho cậu, sao cậu lại chuyển lại cho tôi vậy, chuyển lạ mỗi năm đều có mà, chỉ là năm nay nhiều hơn một cái mà thôi, xem ra đạo này cậu không thiếu tiền nhì."

Nói xong Lục Chi Ưu liền cúp điện thoại.

Khương Thang bỗng chốc hóa đá.

Sau đó cậu lại gọi cho cô N cuộc, nhưng lại không có ai bắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Làm vỡ chén bát nhà bác sĩ Thẩm

Com nước xong, Lục Chi Ưu xưng phong giúp Thẩm Trường An rửa chén.

"Bác sĩ Thẩm, để em rửa chén giúp anh." Lục Chi Ưu vọt vào phòng bếp.

"Cứ để đó tôi rửa cho, em ngồi nghỉ một lát đi." Anh từ chối từ tận đáy lòng, đối với sát thủ phòng bếp như cô, anh nên cách ly cô khỏi phòng bếp là tốt nhất.

"Em làm được mà, mặc dù em không biết nấu cơm, nhưng có thể rửa chén mà, anh mau ra ngoài đi." Giỡn hoài, cô ăn chùa nhà anh lâu như thế, không nấu cơm thì cũng phải rửa chén chứ, cô phải làm cho Thẩm Trường An nhìn mình bằng ánh mắt khác xưa mới được.

Nói xong cô đẩy Thẩm Trường An đi ra ngoài.

Thẩm Trường An vẫn nhìn cô đầy lo lắng.

"Yên tâm, yên tâm đi, em có thể làm được, chuyện nhỏ mà!"

Nhìn Lục Chi Ưu khẳng khái đảm bảo như thế, Thẩm Trường An cũng không kiên trì nữa, "Được rồi, đừng quên mang găng tay vào nhé!"

"Dạ"

"Nước rửa chén với khăn đều ở phía trên."

"Em thấy rồi."

Lục Chi Ưu đem chén bát bỏ vào bồn rửa, mở vòi nước, lấy nước rửa chén, sau đó cầm miếng rửa bát đầu rửa chén.

Thẩm Trường An nhìn cô rửa chén, cảm thấy yên tâm một chút, vì vậy bước ra phòng khách lấy thức ăn cho Đại Hắc và Bánh Trứng ăn. Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn ngồi xuống của Đại Hắc với Bánh Trứng, anh cảm thấy buồn cười, đúng là Ngốc và Đại ngốc.

Anh đem thức ăn cho chó bỏ vào chén riêng của hai đứa, ngẩng lên nhìn thoáng qua Lục Chi Ưu đang rửa chén trong bếp, sau đó sờ sờ Bánh Trứng.

"Chủ nhân của cung cũng không đến nỗi là sát thủ phòng bếp, đúng không?"

Nhưng anh vừa dứt lời thì...

"Xoảng xoảng!"

“Á”

Tiếng hét thảm thiết phát ra từ trong phòng bếp, tay Thẩm Trường An run lên, thức ăn cho chó rơi đầy trên mặt đất, anh đứng vọt dậy chạy vào phòng bếp.

"Lục Chi Ưu, em có sao không?"

Anh bước đến bên cạnh cô, Lục Chi Ưu vẫn còn đang ngơ ngác.

"Em... không sao... nhưng mà..." Cô có chút bất an, ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại nhìn đồng chén đã hy sinh quên mình trên mặt đất, anh sẽ không la cô đâu nhì?

o(́ ̀ 〇)o

Thẩm Trường An nhìn theo ánh mắt cô, toàn bộ chén đĩa vừa mới ăn lúc này, bây giờ đã hy sinh anh đứng rồi.

Khóe miệng không khỏi run lên.

"Bác sĩ Thẩm, em xin lỗi, không phải em cố ý, em chỉ muốn đem bát bỏ vào, nhưng mà...mấy cái này nó trơn quá..." Lục Chi Ưu nhỏ giọng nói, đáng vẻ "anh mà mắng em, em khóc cho xem"

Thẩm Trường An vốn dĩ không muốn trách cô, nhưng nhìn đáng vẻ hiện tại của cô, cảm thấy buồn cười, thực sự là anh đã cười ra tiếng "ha ha ha ha"

"Bác...sĩ Thẩm..."

Xong rồi, xong rồi, bác sĩ Thẩm chắc chắn đang giận, bởi vì mỗi lần mẫu thân nhà cô mà giận là bật cười, rồi sau đó cầm lấy gối ôm đuổi đánh cô.

Lục Chi Ưu vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì Thẩm Trường An đã đẩy cô đi ra ngoài.

"Em không bị gì là tốt rồi, chỗ này để tôi dọn là được." Anh an ủi cô.

Lục Chi Ưu ngồi tự trách trên sofa, quay lại nhìn Thẩm Trường An đang dọn dẹp ở trong bếp.

Thẩm Trường An quét dọn phòng bếp xong, vừa bước ra phòng khách thì thấy Lục Chi Ưu đang ngồi trên sofa trông thật tội nghiệp, giống như một bé ngoan.

Anh bước đến bên cạnh cô, "Chi có mấy cái chén thôi mà, tôi vẫn có thể mua lại được."

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Trường An cũng cúi xuống nhìn cô. Bầu không khí bỗng chốc như ngừng lại.

"Chết rồi, thức ăn chó!" Đột nhiên Thẩm Trường An la lên.

"Thức ăn chó làm sao?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Ồ ngoài ban công!"

Thẩm Trường An chạy ra ban công, Lục Chi Ưu cũng bỏ việc tự kiểm điểm sang một bên chạy theo anh.

Sau khi chạy đến nơi, hai người liền nhìn thấy cảnh tượng hai con chó nằm phơi bụng ngoài ban công, bên cạnh bọn nó là 2 cái chén không và một bịch thức ăn cho chó chỉ còn lại cái vỏ.

"Hai đứa nó" Lục Chi Ưu khiếp sợ.

"Giống như em nghĩ đấy." Thẩm Trường An cười khở.

"Hai đứa nó ăn hết cả bịch thức ăn!" Lục Chi Ưu la to.

"Ừ"

*

Sáng hôm sau Lục Chi Ưu dậy rất sớm, đánh răng rửa mặt. Cô bước đến phòng bếp, lấy bánh mì vừa mới mua ra, bỏ chà bông, tương ớt, trứng luộc, xà lách vào, làm xong xuôi rồi cô bỏ chúng vào hộp đựng cơm.

Mặc dù cô không biết nấu cơm, nhưng sandwich các kiểu thì cô vẫn có thể làm được.

Sau khi thu dọn xong, cô mới bắt đầu ngồi vào bàn trang điểm.

Cuối cùng là kẻ mắt và đánh son, hôm nay cô dùng son Peripera, màu sáng nhưng lại trông rất tự nhiên, độ giữ ẩm cũng rất tốt.

Qua bước trang điểm, cô lại đi đến trước phòng chứa quần áo.

Cô chọn một cái áo sơ mi thêu bướm theo phong cách retro, tay áo voan mỏng, cổ tay áo màu vàng, đi kèm là chiếc váy trắng dài đơn giản để lộ đôi chân dài mảnh khảnh.

Cô nhìn xuống mấy đôi giày được sắp xếp ngăn nắp trong phòng chứa quần áo, chọn lấy một đôi cao gót màu hồng nhạt

Sau khi ra khỏi nhà Thẩm Trường An, vừa về đến nhà, lo tắm rửa xong cô liền đi ngủ, không lau khô tóc, nên sáng nay dậy, tóc cô rất xù.

Lục Chi Ưu sờ sờ mái tóc của mình, ngẫm nghĩ dạo này mình chưa đăng weibo, không bằng tranh thủ dịp này đăng một bài tự dìm vậy.

"Hi, chào buổi sáng các Sơn Chi Hoa thân mến, lâu rồi không gặp, dạo gần đây do bận quay phim cho nên không thể quay video cho mọi người được, phúc lợi buổi sáng đây."

Lục Chi Ưu cảm lược chải tóc mái đã được che ngói từ trước, cô ngạc nhiên phát hiện rằng tóc mái đã dài đến mang tai rồi.

"Vì dạo này không để ý đến tóc mái, cho nên nó đã dài đến thế này đây, nhưng mọi người cũng biết mà, tôi đang quay cho nên không thể để tóc mái, chỉ có thể để mái dài, tạm thời không thể cắt mái."

"Do hôm nay dậy sớm, hơn nữa cảnh quay hôm nay cần duỗi tóc cho nên tôi quyết định không gây thêm phiền phức cho nhà tạo mẫu nhà tôi nữa, tự mình duỗi, tóc hơi rối nên mọi người đừng để ý nhé."

Lục Chi Ưu dùng thun cột một lớp tóc lên, sau đó cầm lấy cái máy duỗi tóc ở bên cạnh lên.

"Biết vì sao tóc tôi lại bù xù vậy không? Là do tối qua về nhà tắm xong liền ngủ, tóc cũng không thêm sấy cho khô, vì thế tôi chính là một tấm gương xấu, mọi người đừng bao giờ bắt chước nhé."

Sau khi duỗi xong một phần tóc, Lục Chi Ưu lại vén phần tóc vừa được duỗi xong ấy.

"Tầng thứ nhất đã xong, bây giờ chúng ta tiếp tục với tầng thứ hai, lúc duỗi tầng thứ hai này, các bạn chú ý động tác phải nhanh khi duỗi, không được ép quá chặt, nếu không sẽ làm hư tóc."

Lục Chi Ưu duỗi tóc rất nhanh, cô chỉnh chỉnh mái tóc qua màn hình.

"Duỗi xong rồi, có phải rất thẳng không? Bây giờ tôi sẽ cứu cái phần tóc mái này."

Cô dùng máy kẹp duỗi thẳng phần tóc mái, sau khi làm xong, Lục Chi Ưu lấy tay chỉnh sửa, để nó rẽ sang hai bên.

Cô vén toàn bộ tóc mái ra sau tai, để lộ gò má xinh đẹp.

"Thấy không? Lục Chi Ưu tóc thẳng suông mượt, mọi người thấy tóc xoắn đẹp hay tóc thẳng đẹp hơn? Sau khi xem xong nhớ để lại bình luận nha ~, mua mua mua ~"

Sau khi dọn dẹp tất cả, cô lấy một hộp sữa chua từ trong tủ lạnh, rồi cầm hộp đựng cơm của mình. Vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy Khương Thang lái chiếc xe chuyên dụng đứng ở trước cổng khu chung cư.

"Chị Lục, chị duỗi tóc đẹp quá đi"

"Thẳng nhóc, có tiền đồ đấy."

"Á, chị, chị làm sandwich à" Khương Thang xoay người lại, liếc một cái đã nhìn thấy hộp cơm đặt trên đùi của Lục Chi Ưu.

"Ừ, dạo này các cậu vất vả như thế, cho nên chị đã quyết định tặng phúc lợi cho các cậu."

Hai mắt Khương Thang bỗng chốc tỏa sáng khi nhìn thấy hộp cơm của Lục Chi Ưu, cũng may là sandwich chị ấy làm rất ngon"

Khương Thang không ngại ngần đưa tay sang.

Bốp" Lục Chi Ưu đánh vào tay của cậu không chút nể nang.

"A đau, chị Lục, đau mà." Khương Thang rút tay về, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp.

"Biết đau mà còn dám rờ vào?"

"Không phải chị bảo là cho tụi em phúc lợi?" Khương Thang than thở.

"Đúng, chị nói là các cậu, mọi người không có ở đây, cậu dám ăn trước hả?"

"À"

Khương Thang đương nhiên biết "các cậu" là ai, ngoại trừ thợ trang điểm Tiểu Mễ thì còn có thể là ai nữa.

"Lái xe"

Khương Thang chỉ có thể buông tha cho hộp cơm, xoay người lái xe.

Rất nhanh cậu đã chở Lục Chi Ưu đến studio.

Vào phòng trang điểm của studio, tiểu Mễ đã đến rồi, đang ở trước bàn gương vọc đồ trang điểm của mình.

"Tiểu Mễ, chị làm bữa sáng nè, đến đây ăn nào." Lục Chi Ưu gọi cô.

Cô đặt bữa ăn sáng lên bàn, tiểu Mễ vội vàng chạy qua, "Chị Lục, chị thật tốt, sao chị biết em chưa ăn sáng?"

Khương Thang thấy vậy cũng tự giác đưa tay đến hộp đựng bánh mì.

"Chị Lục, sandwich chị làm ngon thật." Khương Thang cắn hai cái đã giải quyết xong một miếng sandwich.

Lục Chi Ưu cười cười đặt hộp bánh mì lên ghế.

"Thật không?"

"Đương nhiên rồi." Khương Thang lại đưa tay vào hộp đựng bánh mì.

"Khương Thang, lát nữa chị mặc trang phục nào?"

Khương Thang vừa gặm sandwich vừa nói, "Cái áo treo trên giá đằng kia kìa, cái màu đỏ đậm í." Cậu chỉ chỉ cái váy dài màu đỏ đang treo trên giá.

Lục Chi Ưu nhìn sang, trang phục này có nghĩa là bộ phim sắp kết thúc rồi, từ lúc nhận bộ phim, cô đã nhắm bộ trang phục này.

Trang phục lấy màu đỏ làm chủ đạo, các màu khác chỉ làm nền.

Bên trên được thêu một con phượng hoàng vô cùng xinh đẹp đầy sắc màu, đuôi áo kéo dài trên mặt đất, mây đóa hoa mẫu đơn tinh xảo được điểm xuyết trên nền đỏ, áo khoác ngũ sắc được làm từ lụa khoắc bên ngoài, vạt áo được thêu hoa.

Trang phục này vô cùng xinh đẹp quý phái, thích hợp với bậc mẫu nghi thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Rốt cuộc là tình địch của ai?

"Cạch" cửa đột ngột bị mở ra, Hà Cẩn Duyên bước vào.

"Chào anh Cẩn Duyên." Khương Thang và Tiểu Mễ đồng thanh chào.

Hà Cẩn Duyên gật đầu, vừa bước tới thì thấy hộp đựng bánh mì sandwich đang để trên bàn.

Anh bước đến, tự nhiên cầm lấy một miếng.

"Sao cậu lại biết mình chưa ăn sáng?" Anh giải quyết miếng sandwich trong vòng một nốt nhạc.

Lục Chi Ưu lười nhìn anh, "Ai nói là mình làm cho cậu?"

Hà Cẩn Duyên, "Nàng chính là hoàng hậu của trăm, không làm cho trăm, vậy nàng muốn làm cho ai?"

"Phụt" Lục Chi Ưu không nhịn được mà bật cười.

"Hà Cẩn Duyên, cậu diễn sâu quá đi, đây là bệnh, phải trị."

Hà Cẩn Duyên lại ăn thêm một miếng sandwich, "Cho nàng một phút giải thích, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Lục Chi Ưu lườm anh, "Hà Cẩn Duyên, cậu bị bệnh hả?"

"Thật hả?"

"Ha há"

"Được thôi, ta đã cho nàng một cơ hội rồi." Hà Cẩn Duyên cười thần bí.

Lúc Lục Chi Ưu vẫn còn đang khó hiểu với nụ cười thần bí ấy, Hà Cẩn Duyên đã xoay người ra khỏi phòng.

Lục Chi Ưu nhìn bóng lưng của anh, có chút đăm chiêu.

"Kì lạ, kì lạ thật" Vài giây sau, cô lên tiếng.

Tiểu Mễ, Khương Thang đều im lặng.

*

Cảnh quay này chính là lúc Lạc Nghệ Thường nhận sắc phong trở thành hoàng hậu, là cảnh cùng Hoàng thượng bước lên đài làm lễ.

"Diễn viên chuẩn bị, Action!"

Đến khi bắt đầu quay, Lục Chi Ưu mới hiểu nụ cười thần bí ấy của Hà Cẩn Duyên là ý gì.

"Hà Cẩn Duyên, cậu đập váy mình." Lục Chi Ưu nhỏ giọng nhắc Hà Cẩn Duyên ở bên cạnh.

"Xin lỗi, mình không thấy." Hà Cẩn Duyên nghiêng nghiêng đầu mỉm cười xin lỗi cô, nhưng nụ cười của anh lại khiến cô cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Chú ý một tí"

"Ừ"

Nhưng cũng không lâu sau, váy của Lục Chi Ưu lại bị Hà Cẩn Duyên đập lần nữa, "Hà Cẩn Duyên!"

"Không thấy thật mà."

Lục Chi Ưu giận dữ mà không thể làm gì, camera ở đằng trước, cô đang rất bức, thế nhưng trên mặt phải nở nụ cười nhàn nhạt, cô cảm thấy thật bội phục chính mình.

Đến khi máy quay chuyển sang phía sau, Lục Chi Ưu mới thu lại nụ cười, "Hà Cẩn Duyên, cậu cố ý đúng không?"

"Hả? Có ý cái gì?" Hà Cẩn Duyên hỏi lại.

"Đừng có giả ngu với mình, không phải là do chuyện lúc sáng sao, cậu trả thù mình đấy à?"

"À, đúng rồi." Hà Cẩn Duyên đột nhiên quay lại mỉm cười với cô.

Lục Chi Ưu không thể nhịn được nữa, nhéo một cái lên tay anh.

Lục Chi Ưu đúng là không nề tình tí nào, một cái nhéo thôi cũng khiến cho anh nhịn không được xém tí nữa la làng lên rồi.

"Lục Chi Ưu, cậu ác thật"

"Ha ha, như nhau thôi"

Hà Cẩn Duyên nhìn cô, sau đó kéo mạnh sợi dây màu đỏ trong tay mình, Lục Chi Ưu không đề phòng liền bỏ nhào về phía Hà Cẩn Duyên, cả hai đều loạng choạng.

"Cut"

Đạo diễn Lý cầm loa hô to.

"Sao thế hả? Có muốn nghỉ một lát hay không..."

"Không cần!"

Hà Cẩn Duyên và Lục Chi Ưu đồng thanh nói, đạo diễn Lý ngơ ngác.

"Vậy tiếp tục thôi"

"Action!"

"F***, Hà Cẩn Duyên, cậu thử đập vấy mình một lần nữa xem!"

"Mình cứ đập đấy, cậu làm gì được mình?" Hà Cẩn Duyên không sợ lại tiếp tục đập lên một đầu chân to.

Lục Chi Ưu cũng không nề tình, trực tiếp đập một phát lên gài của Hà Cẩn Duyên.

"Lục Chi Ưu, cậu giỏi lắm!" Hà Cẩn Duyên biến sắc, nhưng khi máy quay lia tới, vẻ mặt đổi từ xanh mét sang mỉm cười thần nhiên một cách nhanh chóng.

"Hà Cẩn Duyên cậu kéo dây chặt quá"

"Mình thích"

"Hà Cẩn Duyên, cậu mà giẫm nữa thì vấy nó thành đen luôn đấy."

"Vấy cậu màu đậm mà, có đen cũng không thấy đâu."

"Hà Cẩn Duyên, cậu muốn chết hả? có phải lâu rồi không bị đánh nên cậu ngứa da rồi phải không?"

"Ha ha ha "

".. "

*

Khuong Thang, "Chắc không phải mình em nhìn thấy bầu không khí kì lạ giữa bọn họ chứ?"

Tiểu Mễ, "Vấy của nữ thân nhà em bị anh Cẩn Duyên giẫm bẩn rồi."

Nhân viên ánh sáng, "Hậu kì đợt này lại sắp bận rồi rồi đây."

Nhân viên tạo hình: "Một bầu trời xấu hổ mà!"

Đạo diễn Lý: "Tội đau lòng cái vấy quá, nếu hư thì phải làm sao đây?"

Mọi người: "..."

Mất công bọn họ nói nhiều vậy, thế mà đạo diễn chỉ chú ý đến cái vấy kia?

Cảm nhận được những ánh mắt khinh bỉ từ mọi người xung quanh, đạo diễn Lý hùng hồn nói, "Không lẽ mấy cậu không biết kinh phí của đoàn phim đang eo hẹp sao, rồi như vấy bị hư thì phải bồi thường, bồi thường đó."

".. "

*

Thẩm Trường An vừa mới lấy di động, lướt tin tức thì thấy Lục Chi Ưu đăng weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Tôi đau cho cái váy của tôi, nhưng ai đến đau cho tôi đây!

Anh phóng to hình ảnh lên.

Lục Chi Ưu mặc bộ triều phục hoàng hậu thời Hán màu đỏ sậm, hơi cúi đầu, ngón tay chỉ chỉ lần váy của mình, đáng vẻ yêu kiều, anh thấy có vài dấu chân in lên váy của cô.

"Thẩm Trường An, cậu xem cái gì đó, có đi ăn cơm không?"

Mục Lạc vừa tới đã thấy Thẩm Trường An ngồi ở bàn làm việc cầm đi động, không biết đang nhìn cái gì.

Anh bước đến gần, định xem thử thì Thẩm Trường An nhanh tay cầm điện thoại ở trên bàn cất vào túi.

Mục Lạc vuốt vuốt mũi.

"Cậu vừa mới xem gì đấy, đã vậy còn giấu?"

"Cậu quan tâm làm gì?" Nói xong, hai tay nhét túi quần rồi bước ra khỏi phòng.

"What the f***? Thẩm Trường An, từ bao giờ mà cậu có bí mật giấu mình thế hả?" Mục Lạc không cam lòng đuổi theo sau.

"Ha ha"

Thẩm Trường An cầm hộp cơm tìm chỗ trống để ngồi.

Mục Lạc ngồi xuống chỗ đối diện.

Hai người ăn chưa được mấy miếng, bỗng nhiên có một cô gái dáng cao gầy bước về phía họ.

"Mình nói này, cậu phải sửa cái tính của cậu lại đi."

"Hả?"

"Cậu không thể lúc nào cũng như thế được"

"Mình làm sao?" Thẩm Trường An thờ ơ hỏi.

"Cậu còn nói..."

"Hello"

Ngay lúc Mục Lạc đang chuẩn bị lên lớp Thẩm Trường An thì có một giọng nói quen thuộc vang lên cắt ngang lời anh.

Mục Lạc buồn bực ngẩng đầu lên nhìn kẻ đầu sỏ.

Sh*t.

Đây không phải là tiểu tử tông – Mục Viện nhà anh sao?

Mục Lạc vội vàng đứng dậy, "Sao em lại đến đây?"

"Sao em lại không thể đến chứ?" Mục Viện hỏi ngược lại, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An bình tĩnh dịch người sang bên cạnh, Mục Viện thấy nhưng cũng không làm gì được.

"Anh Thẩm ăn cơm hả?"

"Ừ"

"Ngon không ạ?"

"Cũng được"

"Thẩm..."

"Mục Viện, hôm nay là thứ ba, em không đi học à, sao lại ở đây, tính trốn học đúng không?" Mục Lạc nổi giận

Nhưng Mục Viện cũng chả đoái hoài gì đến anh, hờ hững hỏi chuyện Thẩm Trường An.

Mục Lạc bước đến, nắm cổ tay lời cô đứng dậy, "Em mau về trường học cho anh."

"Á, đau quá" Mục Viện nổi nóng muốn vùng khỏi tay anh.

Mục Lạc nghe cô bảo đau liền bỏ tay ra.

"Em không có trốn học mà" Mục Viện thấy anh mình sắp sửa nổi bão liền nói nhanh,

“Vậy em đến đây làm gì?”

“Thực tập”

“Thực tập?”

Không chỉ Mục Lạc kinh ngạc, Thẩm Trường An cũng bất ngờ ngẩng đầu nhìn cô.

“Thực tập cái gì?”

“Anh quên rồi hả, em là sinh viên ngành Y, sắp tốt nghiệp rồi, vừa may được phân vào bệnh viện hai người thực tập, surprise không nào?” Mục Viện vui sướng hoa tay múa chân.

Cô cũng không ngờ đến nỗi kể cho bọn họ nghe, để đến đây thực tập cô đã phải nấn nỉ với thầy hướng dẫn, bị cô làm phiền đến nỗi thầy ấy phải phân cô vào bệnh viện này.

“Surprise? Ha ha, anh chỉ có khiếp đảm chứ không có bất ngờ” Mục Lạc nói.

“Anh có phải là anh trai của em không hả? Sao có thể nói em như thế? anh Thẩm, anh có gì muốn nói với em không?” Mục Viện vui vẻ chạy đến bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cầm hộp com lên, nhân nhật nói, “Chúc mừng”

Nói xong liền rời khỏi.

Mục Viện nhìn bóng lưng của Thẩm Trường An, vẫn đẹp trai như ngày nào, bệnh mê trai của cô lại tái phát nữa rồi.

Mục Lạc nhìn dáng vẻ mê mẩn của em gái, không nhịn được chột chột trán cô.

“Em thực tập ở đây thì phải an phận cho anh, đừng có mà gây rắc rối đấy, có nghe không hả?”

Mục Viện nắm ngón tay đang chột chột trán mình, “Nghe rồi nghe rồi, em sẽ nghe lời mà.”

“Vậy mới được chứ.”

“Anh, hôm nay mọi người ăn gì vậy? Em đói muốn chết rồi.” Mục Viện nhìn cái hộp com của anh.

Yeah, có cánh gà áp chảo, món tủ của cô.

Vì thế cô liền ngồi xuống, kéo hộp com của Mục Lạc đến gần cánh gà một cách tự nhiên.

Mục Lạc nhìn Mục Viện cúi đầu chăm chú gặm cánh gà, lắc đầu bất đắc dĩ, anh vuốt mái tóc cô, “Ăn canh không? Anh múc cho em một chén.”

“Được được.”

Mục Lạc xoay đi múc canh cho Mục Viện.

“Này, tiểu Căng, cô gái đó là ai vậy? Cô ấy tự nhiên ăn com hộp của bác sĩ Mục như thế mà anh ấy cũng không thèm để ý.” Y tá ở bên cạnh Hạ Căng nói.

“Không phải là bạn gái của anh ấy chứ?” Y tá hỏi

“Nói gì vậy, bác sĩ Mục là của nhà Hạ Căng đấy nha”

Hạ Căng rầu rĩ, gầy gầy đồ ăn trong chén của mình, “Bác sĩ Mục nhà tôi cái gì? Anh ta không phải của tôi? Anh ta làm cái gì thì có liên quan gì đến tôi chứ?”

Tuy là nói vậy nhưng không hiểu sao Hạ Căng lại thấy có chút hoảng hốt, hôm nay có món cánh gà yêu thích của cô, nhưng sao lại không có khẩu vị thế này?

Cô dầm dầm com một lúc, lại quay sang nhìn thấy Mục Lạc đang bưng canh đến chỗ cô gái đó, rõ ràng là mang canh cho cô ấy.

Hạ Căng hung hăng dầm com sau đó đập mạnh đĩa xuống bàn cái “bộp”. bưng hộp com lên nói với hai cô y tá ngồi cạnh, “Tôi no rồi, đi trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mâu thuẫn Hà – Lục

"Này, Hạ Căng..." Y tá nhìn theo bóng lưng của Hạ Căng.

“Chưa ăn gì hết, sao lại bảo ăn no rồi?”

"Cậu thì biết cái gì, cô ấy ăn no lắm rồi."

"Bây bạ, đồ ăn cô ấy có đựng vào đâu."

"Ai bảo cô ấy ăn cơm?"

"Thế thì ăn gì?"

"Dầm đây, cậu ngốc hả?"

"..."

Buổi chiều, vì là ngày đầu tiên thực tập của Mục Viện, hôm nay cô chỉ đến để tìm hiểu quy trình làm việc, nên có thể ra về sớm, Mục Lạc bèn đưa cô đến cổng bệnh viện.

"Mau về trường học cho anh, đừng có chạy lung tung, nghe không?" Mục Lạc dặn dò.

"Anh, anh đưa chìa khóa nhà anh cho em đi"

"Em muốn làm gì?"

"Hôm nay không muốn về trường, em muốn qua chỗ anh ngủ một đêm, được không?" Mục Viện nghiêng đầu, đưa tay đòi chìa khóa Mục Lạc

Mục Lạc mò chìa khóa trong túi quần lấy ra đưa cho cô.

"Anh mới vừa dọn dẹp, đừng có mà quậy phá, bày bừa nhà anh, nếu không xem anh trở về xử em như thế nào"

"Biết rồi, biết rồi, anh lắm nhảm còn hơn cả mẹ nữa." Mục Viện cầm chìa khóa trên tay Mục Lạc.

"Bye bye, em đi đây" Mục Viện vừa đi vừa vẫy tay với Mục Viện.

"Đi từ từ thôi."

"Biết rồi, mẹ già"

Mục Lạc nhìn bóng dáng em gái, lắc đầu bực tức, rõ ràng là một con nhóc không bao giờ lớn nổi.

Anh lắc đầu, chuẩn bị quay về phòng làm việc thì nhìn thấy Hạ Căng.

Anh bước tới chỗ cô, trên gương mặt xuất hiện nụ cười, "Hạ Căng, sao mà khéo thế?"

Hạ Căng lạnh lùng nhìn anh, đang lúc anh bước đến thì cô đã xoay người rời khỏi.

"Này"

Mục Lạc mông lung, Hạ Căng bị làm sao vậy? Hôm qua còn tốt lắm mà? Không lẽ lại bị y tá trưởng ăn hiếp à?

Mục Lạc nhíu chân mày.

"Này Hạ Căng, cô sao vậy? Ai ăn hiếp cô hả?" Mục Lạc nhanh chân đuổi theo.

"Không có." Hạ Căng thản nhiên nói.

"Không lẽ là y tá trưởng?"

"Không phải."

"Này, nếu bị người ta ăn hiếp, cứ nói với tôi"

"Hả?" Hạ Căng cao giọng.

"Nói để cho tôi thêm vui" Sau khi nói xong, Mục Lạc không nhịn được cười, cười đến mất cả hình tượng.

Nhưng Hạ Căng lại không cười, cũng không thèm nói chuyện, cứ đứng im nhìn anh.

Mục Lạc cười một lúc, thấy Hạ Căng cũng không thẹn quá hóa giận như lúc bình thường, mà cứ đứng nhìn anh như thế, anh vội đứng thẳng người, ngượng ngùng không cười nữa.

"Hạ Căng..."

"Anh thật vô vị" Nói xong Hạ Căng cũng không thèm quay đầu, bỏ lại Mục Lạc còn đang ngơ ngác.

Tuy ngoài mặt Hạ Căng không có biểu hiện gì, nhưng trong đầu lúc này nghĩ mình cũng có ngày trở mình.

Kì lạ, cô vừa rồi bị sao vậy?

Tại sao trong lòng lại khó chịu, tại sao lại không thích cô gái kia, rõ ràng là một cô gái xinh đẹp, rất dễ thương mà.

Vì sao nhìn thấy Mục Lạc thân thiết với cô ấy, cô lại cảm thấy khó chịu, trong lòng ề ề, không muốn để ý đến anh nữa.

Hạ Căng phiền muộn vuốt vuốt tóc, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Mình...không lẽ lại thích thằng cha Mục Lạc này ư?

Về mặt Hạ Căng ngỡ ngàng, xong rồi xong rồi, cô cảm thấy mình tiêu đời rồi, cô lại có thể thích một người đã có bạn gái, cô cũng không muốn làm kẻ phá đám mà.

Nét mặt cô bỗng chốc trở nên có chút khó hiểu.

"Không được, mình không thể thích anh ta, ảo giác, ảo giác thôi, mình không thích anh ta, mình không thích" Hạ Căng lẩm bẩm trong miệng.

*

"Chị Lục, uống nước đi" Khương Thang lấy lòng cầm ly nước đến trước mặt Lục Chi Ưu.

"Không muốn uống."

"Cần Duyên, uống nước nè" Đường Dịch dè dặt nói với Cần Duyên.

"Đem đi đi!"

Khương Thang và Đường Dịch bắt đầu nhìn nhau, sau đó buông ly nước của mình rồi rời đi.

Hai người vừa đi vừa thì thầm.

"Lại là một trận ác chiến." Khương Thang.

"Hai người lại gây gỗ rồi, một tìm quá" Đường Dịch.

"Haiz" Hai người đồng thanh thở dài.

Quay trở lại chiến trường của Lục Chi Ưu và Hà Cần Duyên.

"Nói đi, bộ đồ đó ai giặt?" Lục Chi Ưu khoanh tay trước ngực, nhìn trang phục của hai người treo ở bên trong.

"Hỏi nhầm, đồ của cậu thì do cậu giặt rồi" Hà Cần Duyên nói.

"Cậu đừng có quên, đây là do cậu giặt bẩn!"

"Thì sao, từ nhỏ tới giờ, cậu có thấy mình giặt đồ bao giờ chưa?" Hà Cần Duyên cười nhạt.

"Chưa giặt đồ bao giờ mà cậu vẫn tự hào thế hả?" Lục Chi Ưu cảm thấy Hà Cần Duyên thật là đáng chết, cô hận không thể chặt đứt cái đuôi của anh ngay bây giờ.

"Cậu giống mình?"

"Cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu."

"Cậu cần mình?"

Đạo diễn Lý nhìn cả buổi, thấy bọn họ vẫn còn đang ầm ĩ, rốt cục cũng không nhịn được nữa, bước đến.

"Hai vị, hai vị, cuối cùng thì ai giặt?" Ông hỏi yếu ớt.

Lừa gạt Lục Chi Ưu và Hà Cần Duyên đang cháy cao ngất trời, tới mức một câu thôi cũng có thể bùng nổ.

Vì thế đạo diễn Lý bị thương trở thành ngòi nổ.

"Giặt giặt giặt, giặt cái gì? Chú đi mà giặt" Hà Cần Duyên chuyển ngòi nổ trang phục sang đạo diễn Lý, nói xong bước đi không thèm quay đầu lại.

Tình huống này không chỉ khiến mọi người ngỡ ngàng, mà ngay cả Lục Chi Ưu trong nháy mắt cũng ngỡ ngàng, nhưng cô phản ứng nhanh nhạy, sau đó cũng không thèm nhìn đạo diễn, quay đi ngược hướng với Hà Cần Duyên, không thèm quay đầu lại.

Đạo diễn Lý ôm bộ trang phục, khóc không ra nước mắt.

Mọi người trầm mặc.

Anh quay phim vỗ vỗ vai đạo diễn: "Đạo diễn, cố lên"

Người tạo hình vỗ vai đạo diễn: "Đạo diễn, cố lên"

Nhân viên ánh sáng vỗ vai ông: "Đạo diễn, chú cố thể mà!"

Đạo diễn Lý ngỡ ngàng ôm trang phục trong tay, ông đã tạo nghiệt gì hả? Sao lại tự mình tìm đường chết thế này!

"Chị Lục, chị cãi nhau với anh Cẩn Duyên, chúng ta về sau còn rất nhiều cảnh quay chung với nhau, hay là chúng ta mềm mỏng một tí đi?"

"Đừng có mơ, diễn chung thì sao, cậu ấy không trêu tôi nữa chắc? Cậu ấy không muốn tôi sống yên thì tôi cũng không để cậu ấy sống tốt đâu." Lục Chi Ưu nói.

Khương Thang im lặng, nhiệm vụ thất bại.

Ở một diễn biến khác.

"Cẩn Duyên, câu bây giờ làm căng với cô Lục, chúng ta cũng sắp đóng máy rồi, cậu càng ngày sẽ có càng nhiều cảnh diễn chung với cô ấy, nếu cảm xúc của hai người lệch đi

"Đường Dịch, có gì nói thẳng." Hà Cẩn Duyên ngắt lời Đường Dịch.

"Chú động xin lỗi cô Lục đi"

Hà Cẩn Duyên nhìn anh như đang nhìn người ngoài hành tinh.

"Đường Dịch, anh có động kinh không hả?" Anh hỏi.

Đường Dịch trợn mắt.

"Tôi nói anh nghe, chuyện đó không có khả năng đâu." Hà Cẩn Duyên bắt chéo chân, nói.

"Hà Cẩn Duyên!" Đường Dịch sắp bùng nổ rồi.

Vì sao Đường Dịch dám nói chuyện như thế với Hà Cẩn Duyên ư? Đường Dịch tuy là người đại diện của Hà Cẩn Duyên, nhưng hai người hợp tác lâu năm, từ khi Hà Cẩn Duyên debut lúc 19 tuổi đến bây giờ, hợp tác đã được 8 năm rồi, về mặt tư thì chính là quan hệ bạn bè, cho nên Đường Dịch nói chuyện với Hà Cẩn Duyên cũng tự nhiên tùy tiện như thế.

"Anh quát tôi cũng vô dụng, dù sao tôi cũng sẽ không xin lỗi, không xuống nước, cương quyết, NO!" Nói xong, Hà Cẩn Duyên nhắm mắt lại, không muốn nói tiếp.

Đường Dịch nhắm mắt lại, hít sâu, ngay lúc mở mắt ra định nói chuyện cho ra lẽ thì thấy Khương Thang đang đứng cách đó không xa, vì thế anh bước đến chỗ Khương Thang, vì anh sợ nếu mình không rời khỏi chỗ này, sẽ không trấn áp được sức mạnh hồng hoang của chính mình.

Lúc Đường Dịch rời khỏi, Hà Cẩn Duyên mở mắt nhìn bóng lưng anh, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Khương Thang nhìn Đường Dịch bước đến.

Trong mắt hai người đều mang theo vẻ tìm tòi. Sau đó hai bên đều lắc đầu bất đắc dĩ.

Xong rồi, nhiệm vụ đều thất bại.

"Người bên kia nói sao?" Đường Dịch hỏi.

"Nói anh Cẩn Duyên không khiến chị ấy dễ chịu, chị ấy cũng sẽ không để anh ấy dễ chịu, anh Cẩn Duyên thì sao?"

"Không xin lỗi, không xuống nước, kiên quyết, NO!" Đường Dịch nói.

Hai người lại thờ dài một hơi, hai người này có phải muốn làm cho đối phương khó chịu đâu, rõ ràng là cả tổ phim đều chịu khổ, đáng thương nhất là đạo diễn của bọn họ.

Do mùi "thuốc nổ" quá nồng, cho nên không khí ở studio hôm nay vô cùng im lặng, bởi vì hai người này chỉ cần lúc quay không hợp ý một tí thôi sẽ dìm nhau.

Sau đó sẽ tự thêm cảnh, một cơn mưa cầu xé, càng làm cho mùi thuốc súng ở studio càng nồng, cuối cùng diễn hồng, lại tiếp tục cầu xé.

Vì thế, công việc ở studio kết thúc muộn hơn so với ngày thường.

Lục Chi Ưu từ phòng hóa trang đi ra lại gặp phải Hà Cẩn Duyên ở phòng cách vách.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thanh "hừ" một tiếng, rồi tự đi ra xe chuyên dụng của mình.

Lên xe, Lục Chi Ưu đặt mông ngồi lên ghế.

"Nếu chị không cầu xé với Hà Cẩn Duyên thì chúng ta đâu có về trễ thế, cho nên, chị Lục à, ngày mai đừng có thế nữa, dù sao còn mấy ngày nữa là đóng máy rồi." Khương Thang khuyên nhủ.

"Vậy là tôi không được cầu xé cậu ấy hả?"

Khương Thang im lặng.

Lục Chi Ưu sờ sờ bụng mình, đói quá đi mất.

Bởi vì cãi lộn với Hà Cẩn Duyên cho nên vẫn chưa ăn cơm chiều, hơn nữa hai người còn NG biết bao nhiêu lần, bụng cô đã réo liên hồi.

Khương Thang nhìn thấy hành động sờ bụng của cô, hỏi: "Chị Lục, chị đói hả?"

"Ừ" Lục Chi Ưu gật đầu.

"Chị xem chị đi, lúc chiều cho chị ăn, chị lại không ăn, bây giờ đói rồi hả?"

Khương Thang nhìn không được khinh bỉ cô, cái gì khó ăn, rõ ràng là mình kén ăn, chắc là dạo này ở nhà Thẩm Trường An được ăn ngon cho nên cái miệng bị chịu hư rồi.

Hà? Bác sĩ Thẩm?

Khương Thang nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt đảo một vòng, giống như vừa nghĩ ra cái gì.

***Đoạn kịch nhỏ:

Hôm nay sau khi kết thúc công việc, hơn nửa đêm rồi mà đạo diễn Lý vẫn còn ngồi xõm ở nhà vệ sinh giặt đồ.

Ông cũng không dám dùng máy giặt, sợ hư đồ lại phải bồi thường, cho nên tự giặt bằng tay.

Vừa giặt vừa lẩm bẩm.

Nghịch duyên a! Nghịch duyên a!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thanh Sam Nghệ Thuật chính thức đóng máy

"Haiz, chị Lục, mấy giờ rồi?"

Lục Chi Ưu cầm điện thoại nhìn thoáng qua, "1 giờ sáng"

"Haiz, 1 giờ rồi, nếu chúng ta kết thúc sớm, nói không chừng đã có thể sang nhà bác sĩ Thẩm ăn tiệc."

Ánh mắt Lục Chi Ưu vụt sáng ngời, hình như, dạo này bác sĩ Thẩm làm ca đêm, toàn là 11 12 giờ mới ra về, nếu tiết kiệm được khoảng thời gian NG với Hà Cẩn Duyên thì hôm nay cô đã được ăn chùa ở nhà bác sĩ Thẩm, bây giờ có lẽ anh đã ngủ mất rồi.

Mọi việc đều tại Hà Cẩn Duyên cả, Hà Cẩn Duyên chết bầm này!

Lục Chi Ưu mắng thầm.

"Chị Lục, cho nên."

"Tôi biết rồi, cùng lắm thì mai tôi không giờ trò ngất nhéo cậu ấy nữa"

Lục Chi Ưu nghiêm túc suy nghĩ, giữa cầu xé Hà Cẩn Duyên và ăn cơm chùa nhà Thẩm Trường An, cô chắc chắn là chọn ăn chùa rồi.

Nghe được câu trả lời của Lục Chi Ưu, Khương Thang không nhịn được cười.

Đúng là chỉ có bác sĩ Thẩm mới trị được chị Lục, có lẽ anh nên tạo mối quan hệ tốt với bác sĩ Thẩm thôi, để khi nào chị Lục không nghe lời, anh sẽ lấy bác sĩ Thẩm ra mà trị chị ấy.

Ha ha ha ha ha.

Khương Thang không kiềm được tự khen độ lạnh trí của mình.

Sau khi về nhà, Lục Chi Ưu ăn đại gì đó, tắm rửa xong liền đi ngủ.

*

Mấy bữa nay thái độ của Lục Chi Ưu rất khác thường, không ầm ĩ với Hà Cẩn Duyên nữa, mỗi ngày chăm chỉ học thuộc lời thoại của mình, cố gắng diễn một lần là đạt không để bị NG.

Lúc quay phim, Lục Chi Ưu nhập vai rất nhanh, Hà Cẩn Duyên cũng là một diễn viên chuyên nghiệp nên nhanh chóng bị cảm xúc của Lục Chi Ưu kéo theo, hai người lại ăn ý như xưa, mỗi lần quay đều đạt, cho nên tốc độ của đoàn phim cũng được kéo nhanh.

*

"Mọi người chuẩn bị, cảnh quay hôm nay rất quan trọng! Nhanh chân lên!" Đạo diễn Lý cầm cái loa hô to.

Toàn studio đều bận bịu, chuẩn bị cho cảnh diễn cuối cùng để tối nay đóng máy.

Lục Chi Ưu đọc lại lời thoại, rồi để kịch bản sang một bên, nhắm mắt lại lẩm bẩm học thuộc.

Tối nay là cảnh quay cuối cùng, bộ phim dài tổng cộng 58 tập.

Cảnh cuối là cảnh sinh ly tử biệt giữa Nhan Khanh và Lạc Nghê Thường. Lạc Nghê Thường từ một phi tần nhỏ nhò từng bước từng bước trở thành mẫu nghi thiên hạ, đây là cảnh sau khi về già của Lạc Nghê Thường và Nhan Khanh, Nhan Khanh ra đi trước nàng, sau đó nàng một mình đi dất tôn nhi nhỏ tuổi trưởng thành, dạy hắn trở thành một đấng minh quân, cảnh này không chỉ tiết lắm, nhưng trực tiếp thông báo kết thúc phim.

Bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống, cô mở choàng mắt.

Vừa mở mắt đã thấy Hà Cẩn Duyên ngồi cạnh mình, anh đã trang điểm xong xuôi, trang phục cũng đã thay.

Anh bắt chéo chân, dáng vẻ cả lo phát phờ nhìn kịch bản trong tay mình.

Lục Chi Ưu bấu môi, dù anh có mái tóc hoa râm, dãn râu già, nhưng cũng không thể che dấu được khí chất trời sinh ấy.

"Nhìn mình làm gì?" Hà Cẩn Duyên đột nhiên quay đầu hỏi cô.

Lục Chi Ưu nhún vai, "Không có gì."

Hà Cẩn Duyên hiếm khi không trêu chọc cô, anh nhìn kịch bản trên đùi cô, nói: "Chúng ta diễn tập thử đi, cảnh tối nay rất quan trọng."

"Được thôi"

Vì thế hai người bắt đầu nghiêm túc tập kịch bản.

Khương Thang và Đường Dịch ngồi phía sau Hà Cẩn Duyên và Lục Chi Ưu, hai người cầm li đá bảo bắt đầu thi thảm.

"Hai người này hiếm khi tập kịch bản" Đường Dịch.

"Lâu rồi không thấy họ hòa bình như thế" Khương Thang.

"Thật là tốt quá" Đường Dịch.

"Cảm giác đoàn phim của chúng ta thật hòa thuận." Khương Thang.

Màn đêm buông xuống, phía chân trời dần xuất hiện màu ráng chiều rực rỡ, gió nhẹ thoảng qua, làm cho không khí oi bức của mùa hè thêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Hà Cẩn Duyên ngồi trên long sàng, Lục Chi Ưu cũng đã thay trang phục, hóa trang hoàn tất.

Đạo diễn Lý nhìn đồng hồ trên tay, rồi nhìn hai diễn viên chính, bọn họ đã vào vị trí, đạo diễn an tâm gật đầu.

"Mọi người tập trung, ai vào chỗ nấy!" Cái loa phát huy công dụng, đạo diễn Lý hô to, cả trường quay đều im lặng.

Hà Cẩn Duyên nằm trên giường, Lục Chi Ưu ngồi cạnh anh, vây quanh họ là nhân viên công tác, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Action!"

Nghe hiệu lệnh bắt đầu, Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên liền nhập vai rất nhanh.

"Nghê Thường, nếu như có kiếp sau, ta hy vọng có thể gặp nàng lần nữa" Giọng nói nhỏ nhẹ, Hà Cẩn Duyên không chế cảm xúc rất tốt.

Hà Cẩn Duyên nằm trên giường bệnh, Lục Chi Ưu ngồi cạnh giường, tay hai người đan chặt vào nhau.

"Bệ hạ..." Lục Chi Ưu nghẹn ngào, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ đau xót, nước mắt bỗng trào ra, rơi lên mu bàn tay Hà Cẩn Duyên.

Hà Cẩn Duyên khó khăn đưa tay lên chạm vào má giúp cô lau nước mắt, ánh mắt hiện lên tia sáng, khóe miệng nở nụ cười quen thuộc.

"Ta đã hứa với nàng rất nhiều việc nhưng hầu như đều không làm được, nếu có thể làm lại tất cả một lần thì tốt biết mấy, ta thà từ bỏ ngôi vị hoàng đế này, chỉ để cùng nàng sống những tháng ngày bình thản, dẫn nàng đến những nơi nàng yêu thích, ngắm nhìn hết những phong cảnh thế gian, nhưng mà ta..."

"Đừng nói nữa bệ hạ, chàng sẽ không sao đâu, chàng đã hứa với thiếp... đã hứa với thiếp... sẽ ở bên thiếp cả đời mà."

"Ngốc ạ, cả đời của ta đã đến rồi, ta muốn ở bên nàng cả đời, nhưng cả đời của ta không phải là cả đời của nàng. Một hôm nay ta luôn nhớ đến thời niên thiếu của chúng ta, nhớ đến lần đầu gặp nàng thời gian tựa như dừng lại...rất đẹp..."

"Bệ hạ..."

"Nghê Thường...ta...ta"

Yêu nàng

Hà Cẩn Duyên còn chưa nói xong, tay anh đã vô lực rơi xuống mép giường, ánh mắt dần dần nhắm lại, nước mắt chảy qua khóe mắt.

Lục Chi Ưu đỡ đỡ, tựa như tuyệt vọng lại tựa như không thể tin được, nước mắt chảy xuống, gương mặt xinh đẹp trong phút chốc hiện lên vô vàn cảm xúc.

Cô chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đưa lên mặt Hà Cẩn Duyên.

"Nhan Khanh, Nhan Khanh. Chúng ta đã nói rồi mà? Chàng là đồ lừa đảo, chàng để lại một mình ta một mình đơn độc...ta phải làm sao bây giờ" Lục Chi Ưu cúi đầu, giọng

nói mang theo tuyệt vọng.

Cô chậm rãi cúi đầu, dán mặt vào ngực anh, tay khoác lên vai anh, khớp ngón tay dần dần trắng bệch.

"Nhan Khanh...chờ thiếp nhé... chờ thiếp đi tìm chàng."

"Cát!" Đạo diễn Lý hô to, Lục Chi Ưu ngẩng đầu, khóe mắt cô vẫn còn ươn ướt.

Khương Thang bên cạnh vội vàng đem khăn tay chạy đến.

Lục Chi Ưu cầm khăn lau khóe mắt.

Hà Cẩm Duyên mở mắt, anh ngồi dậy, vuốt lưng một cái, trên mặt đã không còn vẻ tái nhợt như trước, nhưng lại rất miễn cưỡng.

"Cuối cùng đã xong."

Đạo diễn bước tới, vừa đi vừa cầm cái khăn làm lô giả vờ chấm nước mắt.

"Chi Ưu à, diễn xuất của cô tốt lắm! Đến tôi cũng bị hút theo" Đạo diễn Lý không nói dối, bởi vì ông đã khóc đến mất mũi tèm lem.

Lục Chi Ưu bị hành động của ông dọa sợ rồi.

"Đạo diễn, chú không sao chứ?" Lục Chi Ưu đã lấy lại cảm xúc, ngượng ngùng hỏi.

"Không sao, không sao, tôi cảm động quá thôi." Đạo diễn Lý vừa nói vừa lau nước mắt.

Lục Chi Ưu cười ngượng ngùng, chuyện này là sao đây?

Một lát sau đạo diễn mới khôi phục cảm xúc.

"Bây giờ tôi chính thức tuyên bố chính thức đóng máy, lát nữa mọi người đừng quên tham gia tiệc đóng máy nhé!"

Đạo diễn Lý vừa dứt lời, cả phim trường đều reo lên.

Cuộc sống 3 tháng ở đoàn làm phim cuối cùng đã kết thúc! Không thể nghĩ ngờ, Lục Chi Ưu là thành phần phấn khích nhất, bây giờ cô đã có thể nghỉ ngơi rồi, thế là cô đã có thời gian để theo đuổi bác sĩ Thẩm, nghĩ đến là thấy phấn khích rồi.

"Nào, chúng ta chụp ảnh, kỉ niệm ngày hôm nay"

Đạo diễn Lý không biết từ đâu lôi ra cây gậy tự sướng giơ lên cao.

Lục Chi Ưu, Hà Cẩm Duyên và tất cả nhân viên trong đoàn chụm lại một chỗ.

"1 2 3 Kimchi"

"Chi Ưu à, tối hôm nay chúng ta phải ăn thật ngon vào!" Đạo diễn Lý cười cười.

"Đương nhiên rồi, đạo diễn, tôi đi thay đồ trước."

"Được, được."

Lục Chi Ưu cười cười, rồi bước về phía phòng hóa trang.

Sau khi vào phòng, cô lấy di động trong túi xách ra, ngắm một hồi, sau đó gọi điện cho Thẩm Trường An.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

"A lô, bác sĩ Thẩm?" Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

"Ừ"

"Bác sĩ Thẩm, em đóng máy rồi"

"Xong rồi hả?"

"Dạ, lát nữa đoàn phim sẽ có tiệc đóng máy."

Nghe Lục Chi Ưu nói, ánh mắt Thẩm Trường An dừng trên món đùi gà hấp chanh anh vừa làm xong, đây là món yêu thích của Lục Chi Ưu.

"Ừ, vậy thì hay" Anh thản nhiên nói.

"Bác sĩ Thẩm, em không về ăn cơm, anh có buồn không?" Lục Chi Ưu bỗng nhiên hỏi anh.

Khóe miệng Thẩm Trường An khẽ run.

"Không có, được rồi, tôi đang làm việc, thôi nhé, còn em nữa."

"Hả? Em làm sao?"

"Đừng uống nhiều rượu quá... không tốt cho cơ thể còn sẽ làm tê liệt... hệ thống thần kinh..."

"Hí hí" Lục Chi Ưu bỗng nhiên nở nụ cười.

Bác sĩ Thẩm sao lại đáng yêu thế nhỉ, rõ ràng là quan tâm cô, nhưng lại vòng vòng vèo vèo.

"Yes, sir!"

"Ừ, cúp..."

"À... bác sĩ Thẩm, em nhớ anh."

Không khí bỗng chốc ngừng lại, cả hai đều im lặng.

Mãi một lúc sau Lục Chi Ưu mới nghe được âm thanh của Thẩm Trường An từ bên kia.

"Ừ"

Cúp máy, Lục Chi Ưu vui đến quên trời, chỉ cần nghe giọng của Thẩm Trường An là cô đã cực kỳ hạnh phúc rồi.

Giọng nói lạnh lạnh, trong trẻo như nước nhưng lại toát lên vẻ gợi cảm, tưởng tượng một chút, nếu như anh dùng giọng nói ấy thì thầm bên tai cô, đó chính là những lời tâm tình đẹp nhất trên thế giới này, nghĩ đến thôi tim đã nhũn ra rồi.

Thẩm Trường An nhìn di động trên tay, không biết sao, khóe miệng lại cong lên, trên mặt không mang vẻ quạu quẻ lúc trước mà có một chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thẩm Trường An – Cứu tinh của Khương Thang

"Chị Lục, sao chị còn chưa thay đồ?" Tiểu Mễ vừa vào thì thấy Lục Chi Ưu cầm di động cười hóm hờ.

"Hả? Thay ngay đây" Lục Chi Ưu đáp lời.

Cô cất di động vào túi xách, rồi lấy quần áo vào thay.

Tiểu Mễ lắc đầu, đến bàn trang điểm dọn dẹp mỹ phẩm.

Lục Chi Ưu thay đồ rất nhanh, gỡ được mái tóc giả và trang sức rườm rà phiền phức xuống, cả người liền cảm thấy thật là sáng khoái.

Thấy cô bước ra, tiểu Mễ nói: "Chị Lục, để em tẩy trang giúp chị"

"Được"

Lục Chi Ưu ngồi trên ghế để Tiểu Mễ tẩy trang rồi lại trang điểm nhẹ nhàng cho cô.

Lục Chi Ưu cảm giác da mình như được sống lại, rất thoải mái, cô không thích trang điểm đậm, làm cho mặt rất khó chịu.

Thay đồ, make up xong xuôi, Lục Chi Ưu, Khương Thang và Tiểu Mễ chạy đến chỗ tổ chức tiệc đóng máy.

Mỗi khi kết thúc quay phim, diễn viên đều phải up ảnh đóng máy trên weibo, lần này Lục Chi Ưu cũng giống như lệ thường, đăng ảnh mình đóng máy.

Lục Chi Ưu [V]: Cuối cùng cũng đóng máy, cảm ơn mọi người trong đoàn đã giúp đỡ tôi, cảm ơn mọi người, muah muah muah

*

Thẩm Trường An mang món ăn lên bàn cơm ở ban công, lần trước Lục Chi Ưu khen ban công nhà anh rất đẹp, rất thích hợp để dùng bữa, vì vậy anh đã mua một cái bàn mới đặt ngoài ban công.

Bình thường mỗi khi ăn cơm anh đã quen với việc Lục Chi Ưu riu rít không ngừng bên cạnh, hôm nay không có cô, cảm giác thật không quen.

Bánh Tráng cọ cọ ống quần Thẩm Trường An.

Anh cúi xuống vuốt ve nó.

"Hôm nay cô ấy không về ăn cơm, chúng ta ăn thôi."

Bánh Tráng "ư ừ" vài tiếng.

Không có Lục Chi Ưu nên Thẩm Trường An ăn cơm nhanh hơn bình thường.

Cơm nước xong, cho Bánh Trứng và Đại Hắc ăn, anh bèn đi tắm.

Khách sạn Hồng Vân.

"Nào, mọi người cạn ly"

"Dzô"

Mọi người nâng cao ly rượu cùng nhau cạn ly.

"Trước hết, tôi rất vui, 3 tháng cùng làm việc với mọi người, tuy rằng vất vả, mỗi ngày ngủ không đủ giấc, trời chưa sáng đã bắt đầu quay phim, nhưng mà..." Đạo diễn Lý tức cảnh sinh tình.

Lục Chi Ưu nở nụ cười.

"Haiz, nói gì thế không biết, tóm lại là, chúc mọi người đóng máy vui vẻ! Chúc cho "Thanh Sam Nghe Thường" của chúng ta phát sóng tốt đẹp, đạt rating cao!"

"Được"

"Nào, nào, nào, ăn tiếp thôi, mọi người ăn ngon vào."

Lục Chi Ưu rót một ly rượu vang, đã say chệnh choáng, cô loạng choạng đứng dậy, đập tay lên mặt bàn: "Hôm nay tôi rất vui"

Tất cả mọi người đều bị dọa hết hồn, tập trung nhìn cô.

"Cùng làm việc với mọi người suốt 3 tháng, tôi phải cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã không ngại ngày đêm, không ngại vất vả chuẩn bị, thu dọn giúp chúng tôi..."

Lục Chi Ưu lại rót một ly rượu, nói: "Thời gian ở cùng mọi người, tuy ngắn ngủi, nhưng mà rất vui vẻ"

Nói xong, Lục Chi Ưu lại định lấy chai rượu, Hà Cẩn Duyên ngồi bên cạnh vội vàng giựt lại.

"Uống ít thôi, cậu say rồi" Hà Cẩn Duyên nói.

Lục Chi Ưu chậm chạp ngồi xuống, tay để lên bàn, đầu tựa lên cánh tay, hai má trắng nõn bây giờ đã đỏ hồng.

Hà Cẩn Duyên nhìn đáng vẻ này của cô, rót một ly nước đưa đến bên cạnh, "Uống nước đi"

"Không có, mình không say, mình rất tỉnh táo." Lục Chi Ưu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hà Cẩn Duyên.

"Mình không muốn uống nước, mình muốn uống rượu, mau rót rượu cho mình đi"

Hà Cẩn Duyên đỡ trán, xong rồi, Lục Chi Ưu bắt đầu mượn rượu làm càn, anh trao đổi ánh mắt với Khương Thang ở bên kia.

"Cậu uống say rồi, Khương Thang, cậu đưa cậu ấy về đi" Hà Cẩn Duyên nhìn Lục Chi Ưu say bí tỉ mà vẫn còn đòi uống rượu, nói với Khương Thang.

"Vâng, vâng" Khương Thang chạy nhanh tới, đỡ lấy Lục Chi Ưu.

Cậu phải nhanh chân đưa cô rời khỏi thừa lúc Lục Chi Ưu vẫn chưa bắt đầu mượn rượu làm càn, nếu không hình tượng nữ thần sẽ sụp đổ mất thôi.

"Ngại quá, chị Lục say rồi, nên chúng tôi về trước đây, mọi người cứ tự nhiên nha" Khương Thang vừa đỡ Lục Chi Ưu vừa chào tạm biệt mọi người.

"Khương Thang, chị không có say" Lục Chi Ưu bắt mẫn làm bầm.

Khương Thang mém tí là không đỡ được cô, may là Tiểu Mễ nhanh chân chạy đến, hai người cùng dìu Lục Chi Ưu ra khỏi nhà hàng.

"Tiểu Mễ, cô đỡ chị Lục đi, để tôi lái xe tới đây."

"Được" Tiểu Mễ đỡ lấy Lục Chi Ưu.

Có lẽ Lục Chi Ưu cũng mệt mỏi, cho nên ngoan ngoãn tựa vào Tiểu Mễ bên cạnh.

Chờ sau khi Khương Thang lái xe tới, Tiểu Mễ đỡ Lục Chi Ưu ngồi vào xe,

Đọc đường đi, Lục Chi Ưu rất yên phận, ngoan ngoãn ngồi tựa lên vai Tiểu Mễ, giống như đã chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Mễ và Khương Thang nhìn nhau, một người yên lặng lái xe, một người im lặng đỡ lấy Lục Chi Ưu, cả hai đều không nói lời nào, sợ làm Lục Chi Ưu tỉnh giấc, để cô ấy quấy trong xe là tiêu đời.

*

Khương Thang dừng xe trước khu nhà của Lục Chi Ưu.

Bọn họ nhìn Lục Chi Ưu đang ngủ trong xe, có chút lúng túng.

Nếu bọn họ đánh thức cô, cô quậy tung lên thì sao đây, bọn họ không ngăn được, còn nếu không gọi cô dậy thì đưa cô lên nhà kiểu gì, không lẽ để cô ngủ trên xe một đêm?

Nếu để cô ngủ trên xe, bọn họ đảm bảo sáng mai chị Lục tỉnh lại, chắc chắn sẽ không nói hai lời, để bọn họ cạp đất mà ăn đấy.

Hai người tỉnh tới tỉnh lui cả buổi, cuối cùng quyết định đưa cô lên nhà, cho dù có làm cô tỉnh cũng phải mang lên.

"Chị Lục, đến nhà rồi" Khương Thang vừa nói vừa lay tỉnh Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên bị người khác quấy rối, trong lòng khó chịu, bắt mẫn vung tay.

"Tránh ra, đừng có kéo tôi!" Lục Chi Ưu tức giận la lên.

Nhưng Khương Thang vẫn cứ kéo cô xuống xe.

Lục Chi Ưu vô cùng khó chịu tựa lên người Khương Thang.

"Khương Thang, chị cho cậu hay, chị sẽ trừ lương cậu, trừ hết lương mới thôi"

Cánh tay đang đỡ Lục Chi Ưu bỗng chốc cứng đờ.

"Chị Lục say rồi, chị đang đùa em đúng không?"

"Chị không say, cậu mới say đấy, chuẩn bị cạp đất đi" Lục Chi Ưu bực bội la lên.

"Chị Lục... đừng mà..."

"Không cần dịu chị, chị có thể tự đi!" Lục Chi Ưu đẩy Khương Thang ra, bước đi xiêu vẹo.

Dáng vẻ lung lay của cô, Khương Thang và Tiểu Mễ nhìn mà run rẩy, sợ cô té một cái là xong đời.

"Xem ra chị Lục say không ít đâu."

"Sau này không nên cho chị ấy uống rượu nữa, để paparazzi mà chụp được, chị Lục của chúng ta sẽ có một thời gian sục sôi trên weibo mất."

"Ai nói không phải chứ?"

Đang lúc Khương Thang và Tiểu Mễ nói chuyện, Lục Chi Ưu leo lên bức tường cao cao của khu nhà, nó cao cũng khoảng 2 mét ấy chứ.

"Chị Lục, chị làm gì thế? Mau xuống đây, ở trên đó nguy hiểm lắm!" Khương Thang ngơ ngác, chạy nhanh về phía cô, sao mà mới có một lát mà chị chễm chệ lên trên đó rồi.

"Chị Lục, có chuyện gì xuống rồi nói được không?" Tiểu Mễ cũng chạy đến.

"Không, chị muốn ngồi trên đây" Lục Chi Ưu không thèm nhìn bọn họ, ngửa đầu ngắm trời, hai chân đung đưa trên mép tường, thân hình cũng lắc lư theo, Khương Thang và Tiểu Mễ nhìn mà hết hồn.

"Chị Lục"

Lục Chi Ưu ngửa đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu nhìn bọn Khương Thang.

"Hừ... đừng nói nữa"

"Nhìn kia, trời hôm nay nhiều sao ghê!" Lục Chi Ưu bỗng nhiên giơ tay chỉ lên trời.

Khương Thang nhìn theo hướng tay cô đang chỉ, đen mặt.

Đó mà là sao cái gì, rõ ràng mặt trăng mà ㄣ (' ▽ ') ㄣ

"Làm sao bây giờ?" Tiểu Mễ sốt ruột.

Khương Thang lắc đầu, bây giờ anh rất đau đầu, cũng không thể dây dưa cả đêm thế này, hơn nữa đã 9 10 giờ đêm rồi, trong khu nhà vẫn còn có người qua lại, nếu để người khác nhận ra, đoán chừng chị Lục không tránh khỏi nhảy lên hot search đấy.

"Tiếp tục thế này không ổn, phải tìm cách mới được..." Khương Thang nói nhỏ.

Bỗng nhiên ánh mắt anh vụt sáng, ai u mà ôi, sao anh lại quên mất một người nhỉ?

"Tiểu Mễ, đưa túi xách chị Lục cho tôi"

Tiểu Mễ có chút nghi ngờ nhưng vẫn đưa túi xách cho cậu.

Khương Thang lấy di động của Lục Chi Ưu từ trong túi, sau đó mở danh bạ.

Vừa mở danh bạ ra cậu liền thấy cái tên "Nam thần nhà tôi" đang đứng đầu.

Khương Thang khỏi cần nghĩ cũng biết, nam thần nhà cô, ngoại trừ Thẩm Trường An ra thì còn ai vào đây?

Vì thế anh không chút do dự ấn gọi.

Điện thoại rất nhanh đã được thông.

"A lô, Lục Chi Ưu?"

"À bác sĩ Thẩm, em không phải chị Lục, em là Khương Thang..."

"Khương Thang?"

"Dạ, bác sĩ Thẩm, anh bây giờ có."

Bla bla bla, Khương Thang nói hết cho Thẩm Trường An.

Cuối cùng nghe Thẩm Trường An đáp lại một câu, "Được, chờ tôi một lát."

Cúp điện thoại, tâm trạng của Khương Thang bỗng chốc tốt lên hẳn.

"Anh gọi cho ai vậy?" Cô tò mò hỏi.

"Cứu tình của chúng ta."

Hai người đứng chờ ở góc tường, tập trung canh chừng Lục Chi Ưu đang ngồi ở phía trên, sợ cô không cẩn thận té xuống.

Qua một lúc sau, Khương Thang nghe được tiếng bước chân.

Anh bèn ngẩng đầu lên nhìn.

Là Thẩm Trường An.

Anh mặc một cái sơ mi đơn giản, quần tây đen, giày da, dáng vẻ vô cùng thoải mái, khó tránh chị Lục nhà cậu lại mê tít như thế.

Trên người Thẩm Trường An mang một khí chất trời sinh lạnh lẽo.

"Bác sĩ Thẩm, cuối cùng anh đã tới." Khương Thang kích động chạy qua.

"Cứu tình ới cứu tình!"

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bác sĩ Thẩm, em rất thích anh

Thẩm Trường An bước đến bức tường chỗ Lục Chi Ưu, "Lục Chi Ưu?"

"Hả, bác sĩ Thẩm?" Lục Chi Ưu giống như tỉnh táo lại, cô mở to mắt nhìn Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, sao anh lại ở đây?" Lục Chi Ưu ngốc nghếch hỏi.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ lung lay của Lục Chi Ưu trên bức tường, cảm thấy hơi tức giận.

"Em xuống ngay cho tôi." Anh lạnh lùng ra lệnh.

Lục Chi Ưu nhất thời không nói gì, bấu môi.

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì? Xuống ngay"

Lục Chi Ưu không nói chuyện, chỉ nhìn anh, giây tiếp theo cô bắt đầu cử động.

Bất thành lình cô nhảy từ trên xuống.

"A!" Tiếng la đầy sợ hãi của Tiểu Mễ.

"Chị Lục!" Khương Thang cũng bị dọa chết rồi.

Nhưng ngoài dự đoán, bọn họ không nghe tiếng động rơi xuống đất, mở mắt, thì phát hiện Lục Chi Ưu như kangaroo nằm trên người của Thẩm Trường An, anh đỡ lấy chân cô, tay cô thì ôm lấy cổ anh.

"Lục Chi Ưu, em chán sống rồi đúng không?" Thẩm Trường An tức giận, giọng nói đầy lạnh lẽo.

"Không phải anh kêu em xuống sao?" Lục Chi Ưu nói nhỏ, cô tựa đầu vào hõm cổ của anh, giọng nói vô cùng đáng thương.

Thẩm Trường An bị cô chặn họng nói không nên lời, cô nhóc này là say thật hay giả vờ vậy?

Khurong Thang và Tiểu Mễ cũng bị dọa rớt tim.

"À bác sĩ Thẩm, vậy bọn em giao chị Lục lại cho anh" Khurong Thang nói

"Bác bác sĩ Thẩm, please" Tiểu Mễ tiếp lời.

Bác sĩ Thẩm nhìn Lục Chi Ưu trong lòng mình rồi lại nhìn bọn Khurong Thang, cuối cùng gật gật đầu.

"Vậy, bác sĩ Thẩm, bọn em đi trước, bai"

"Bác sĩ Thẩm, bai bai"

"Ừ"

Thẩm Trường An muốn để Lục Chi Ưu xuống, nhưng tay chân cô cứ ôm chặt lấy anh, sống chết cũng không buông.

"Lục Chi Ưu, em tuột xuống đi"

"Không, em mà xuống anh sẽ không quan tâm em nữa" Lục Chi Ưu than thở.

"Sẽ không mặc kệ em đâu, em xuống đi rồi tôi công em, được không?" Thẩm Trường An đánh phải xuống nước.

"Thật không?"

"Thật"

"Anh hứa đi"

"Ừ, hứa" - _-||

Được Thẩm Trường An đảm bảo, Lục Chi Ưu mới buông eo Thẩm Trường An ra.

Anh để Lục Chi Ưu xuống, nhìn dáng vẻ say khướt của cô, bỗng nhiên đưa tay xoa đầu cô.

Nhưng vài giây sau liền bị Lục Chi Ưu bắt lấy cánh tay anh đưa lên mặt cọ cọ.

"Bác sĩ Thẩm, tay của anh lạnh quá, thoải mái quá đi." Cô cảm thán.

Do Lục Chi Ưu uống nhiều rượu nên gương mặt trắng nõn giờ đây đã đỏ au, hai má cũng nóng lên.

Cô xòe bàn tay anh ra dán lên mặt mình.

Thẩm Trường An nhìn cô, say thật à? Anh không khỏi nghi ngờ, đã say rồi mà còn đi trêu chọc anh?

Anh rút tay ra sau đó ngồi xổm trước mặt cô.

"Leo lên"

Nghe Thẩm Trường An bảo, Lục Chi Ưu không do dự mà leo lên lưng anh.

Lục Chi Ưu nằm trên lưng anh, đầu dựa vào vai anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ, cảm giác thật ngứa.

Thẩm Trường An ngửi được mùi rượu rất nồng từ trên người Lục Chi Ưu.

"Bác sĩ Thẩm em" Lục Chi Ưu nói gì đó bên tai, do cô nói quá nhỏ nên anh không nghe rõ lắm.

"Em... rất thích anh"

Thẩm Trường An, "Em nói rõ lên."

Cái gì rất cái gì? Không nghe rõ gì cả.

"Em rất thích anh..."

Trong nháy mắt, Thẩm Trường An liền dừng bước, bóng lưng cứng đờ.

Đầu Lục Chi Ưu dựa về phía trước, anh hơi quay đầu lại, hai gò má cô gấn trong gang tấc, làn da mịn màng, trắng nõn như ngọc, đôi môi nhỏ nhỏ lúc này hơi cong lên, hơi

thở ấm áp mang theo hơi rượu.

Thẩm Trường An nhìn thấy, đôi mắt tối sẫm, qua một lát sau anh mới nhận ra mình thất lễ.

Thẩm Trường An, mày đang nghĩ cái gì vậy?

Ngay lúc anh chuẩn bị quay lại, bỗng nhiên cảm giác được người trên lưng đang rướn lên đằng trước.

Sau đó môi anh bị phủ lên.

Đôi môi mềm mại ấm áp của cô, môi anh lạnh lẽo nhẵn nhụi.

Sạch sẽ, mát lạnh.

"Thẩm Trường An..." Cô dán lên môi anh, mở miệng gọi tên anh, đôi môi trơn mềm cọ lên đôi môi lạnh lẽo.

Vào lúc này, Thẩm Trường An cảm thấy được trái tim mình đang rung động, trái tim giống như đang treo lơ lửng giữa không trung, anh luôn luôn lạnh lùng, lại ưa thích sạch sẽ, trước giờ chưa từng thân mật với ai như thế.

Lục Chi Ưu dán lên môi anh, vài giây sau liền rời khỏi.

Cô nhắm mắt lại, chếp chếp miệng tựa như vẫn còn dư vị.

"Thật mềm.m.a...trái cây ướp lạnh"

Nói xong cô lại chếp chếp miệng vài cái.

"Ngon quá" Sau khi hôn xong cũng không quên đánh giá vài câu.

Thẩm Trường An không kịp phản ứng, đến khi Lục Chi Ưu áp mặt lên vai mình lần nữa anh mới tỉnh táo lại.

Anh... anh lại bị một cô gái cưỡng hôn!!

Lại là một con ma men, thế mà không chỉ một lần!!

Lục Chi Ưu đang chìm trong giấc ngủ vẫn còn không biết, mình đã cưỡng hôn thành công nam thần mà mình luôn mơ ước.

*

"Lục Chi Ưu?"

"Hà? Bác sĩ Thẩm đầu em đau quá"

"Đáng đời, đã bảo uống ít thôi, không chịu nghe, bây giờ thì than đau đầu." Thẩm Trường An không nhịn được mà phê bình cô.

Sau khi là xong, Thẩm Trường An bỗng ngây ngẩn cả người, anh có bao giờ quan tâm, để ý người khác như vậy đâu, anh cũng không thích nhắn tin với người ta, càng đừng nói là rầy la như bây giờ.

Thẩm Trường An cõng Lục Chi Ưu, bước đi từng bước, không nhịn được bật cười.

"Bác sĩ Thẩm em khó chịu như vậy anh... anh... lại còn cười em?" Lục Chi Ưu bắt mắt lời kéo áo của Thẩm Trường An.

"Đừng lộn xộn." Thẩm Trường An nói.

"Bác sĩ Thẩm, anh hung dữ với em, anh dám... hung dữ với em" Nói xong Lục Chi Ưu liền khóc lên.

Thẩm Trường An cảm giác được nước mắt của cô rơi lên cổ anh.

Ấm áp.

Đối mặt với Lục Chi Ưu không vừa ý đã khóc, Thẩm Trường An luôn luôn lạnh lùng thế mà cũng luống cuống tay chân.

"Thôi... đừng khóc..." Anh dỗ.

"Anh mắng em anh hức... anh hung dữ với em Lục Chi Ưu vẫn khóc lóc không chịu bỏ qua, vừa khóc vừa không quên chỉ trích Thẩm Trường An.

"Anh không mắng em... đừng khóc nữa"

"Anh còn không thừa nhận, anh xấu lắm anh.. anh..."

Thẩm Trường An bây giờ đơ luôn rồi, rốt cục là ai xấu chứ, là người đang nằm trên lưng anh đúng không?

"Được rồi, được rồi, là tôi sai, được chưa?" Thẩm Trường An đánh xuống nước với cô.

"Vậy anh còn mắng em nữa không?" Lục Chi Ưu giọng còn nức nở, mềm mại hỏi.

"Không mắng nữa"

Nghe Thẩm Trường An nói, Lục Chi Ưu liền nín khóc.

Thẩm Trường An cảm giác thấy Lục Chi Ưu đang dụi đầu vào vai mình, sau đó

Anh cảm giác gò má của cô đang cọ cọ trên lưng mình, Thẩm Trường An nghĩ chắc là muốn lau nước mắt đây mà.

Thẩm Trường An cõng Lục Chi Ưu bước vào thang máy, đi lên tầng của bọn họ.

Anh cõng cô đứng trước cửa nhà cô.

"Lục Chi Ưu, em để chìa khóa nhà ở đâu?" Anh hỏi.

Nhưng chả có ai trả lời.

"Lục Chi Ưu?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn cô, hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng đơn giản, váy đen cạp cao, áo sơ mi sơ - vịn vào chân váy.

Anh quan sát cẩn thận, chân váy của cô không có túi, cô lại không mang giỏ xách, anh bỗng nhiên nhớ tới, lúc Khương Thang rời đi hình như cũng mang túi xách của Lục Chi Ưu theo rồi.

Thẩm Trường An toát mồ hôi.

Xem ra tối nay cô chỉ có thể ở lại nhà anh mà thôi.

Anh mang cô về nhà mình, vất vả mở cửa ra, dìu cô vào nhà, Thẩm Trường An nhẹ nhàng đỡ cô nằm lên giường.

Hai má cô đỏ ửng, gương mặt yên tĩnh, giống như đã ngủ say, anh nhẹ nhàng giúp cô cởi giày, đắp chăn lại.

Anh đứng lên bước vào phòng tắm, lấy cái khăn sạch nhúng nước lạnh rồi vắt cho khô mang ra ngoài.

Anh ngồi xổm bên giường, khe khẽ tết mái tóc của cô ra sau. Sau đó dùng khăn lông nhẹ nhàng lau mặt cho cô, giúp cô giảm nhiệt.

Sau khi làm xong, Thẩm Trường An chỉnh nhiệt độ điều hòa thích hợp, lấy một cái gối và chăn mới trong tủ ra.

"Ngủ ngon"

Anh nhẹ nhàng nói, sau đó ôm chăn gối ra ngoài.

Trước khi ra khỏi phòng, anh thuận tiện tắt đèn phòng ngủ, anh nhớ rõ cô có chứng sợ hãi không gian hẹp, cho nên đã để lại ngọn đèn ngủ màu cam.

Thẩm Trường An đem gối và chăn ném lên sofa, sau đó gác đôi chân dài lên nằm trên sofa, may là phòng khách có điều hòa, nếu không thì làm sao sống qua được tối nay.

Anh vừa nằm xuống, Đại Hắc và Bánh Trứng vui mừng chạy tới.

Đại Hắc tựa đầu lên ghế sofa, mở to mắt nhìn anh.

Nó chỉ vừa chạy đi chơi với Bánh Trứng có một lát thôi mà, sao chỗ ngủ lại bị chiếm rồi?

Thẩm Trường An nhìn nó, lấy tay vỗ vỗ đầu nó, "Tối nay bọn bây chịu khó ngủ trên sàn nhé"

Anh chiếm chỗ ngủ của bọn nó rồi, nhưng mà anh cũng không còn cách nào khác, ai bảo Lục Chi Ưu chiếm chỗ ngủ của anh làm chứ?

Đại Hắc và Bánh Trứng cũng không ồn ào ầm ĩ, rất ngoan ngoãn nằm dưới sofa của Thẩm Trường An, lát sau đã nhắm mắt ngủ.

Thẩm Trường An gãi tay lên đầu, không hiểu sao anh lại nhớ tới nụ hôn ban nãy.

Ấm áp, mềm mại, nhẵn nhụi.

Anh đưa tay sờ sờ đôi môi mình, dường như vẫn còn cảm giác Lục Chi Ưu lưu lại trên đó.

Một lát sau, Thẩm Trường An lắc đầu nở nụ cười.

Thẩm Trường An ơi là Thẩm Trường An, mày điên mất rồi.

Thẩm Trường An vừa nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ thì đột nhiên nhớ ra gì đó, ngồi bật dậy.

Sau đó lấy áo khoác mặc vào rồi ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ăn chục, uống chục, giờ lại ngủ chục

Sáng sớm, Lục Chi Ưu tự nhiên tỉnh giấc. Cô theo thói quen đuổi người một cái, rồi lại làm ỏ trong chăn một lúc.

Khoảng vài phút sau cô mới chậm rãi mở mắt, tròn mắt đánh giá căn phòng xa lạ này.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên bật dậy, cái chăn màu cà phê, kệ sách màu trắng, cái bàn trắng, bộ cục này, cửa sổ này.

Đây đây đâu phải phòng ngủ của cô đâu!

Nhìn căn phòng này, Lục Chi Ưu thấy có chút quen mắt.

Cô xóc chân bước xuống giường.

"Á... đầu đau quá..."

Vừa bước xuống liền thấy chóng mặt.

Cô tùy tiện buộc tóc lên, ôm đầu bước ra khỏi phòng ngủ.

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Má ơi!

Đây không phải là nhà của Thẩm Trường An sao?

Hèn gì lại thấy quen mắt như thế!

Một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ phòng bếp, Lục Chi Ưu hóng cổ thăm dò, thì thấy bóng dáng Thẩm Trường An đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp.

Anh mặc một cái áo thun màu xám gọn gàng, quần thể thao màu xám càng tôn lên đôi chân dài của anh.

Ngón tay thon dài cầm con dao, xắt thịt hun khói thành từng miếng đều vào đĩa, sau đó xắt hành ra. Thịt hun khói màu đỏ kèm theo màu xanh của hành lá, trông thật ngon mắt.

Anh xoay người mở nắp nồi cháo, sau đó tắt bếp.

Thẩm Trường An chuẩn bị đem thịt hun khói và hành bỏ vào nồi cháo, quay người lại thì thấy Lục Chi Ưu đang đứng trước cửa phòng ngủ.

"Dậy rồi?" Anh hỏi.

Lục Chi Ưu vội vàng gạt đầu.

"Dậy rồi thì vào phòng tắm đánh răng rửa mặt đi, tôi để sẵn bàn chải và ca trong phòng tắm rồi, xong thì ra ăn sáng."

"Dạ"

Lục Chi Ưu vọt vào phòng tắm.

"Bác sĩ Thẩm, bàn chải mới để ở đâu, sao em không thấy?"

"Tôi để ở ngăn kéo thứ hai bên tay trái, bàn chải và ca đều ở trong đó"

"Khăn mặt đâu?"

"Khăn mặt ở cái kệ thứ hai"

"Dạ"

Lục Chi Ưu mở ngăn kéo thứ hai bên tay trái, ở bên trong có một cái túi, không những có bàn chải và ca mà còn có một chai nước hoa hồng.

Nhìn bàn chải và ca súc miệng màu hồng, Lục Chi Ưu nở nụ cười, thì ra bác sĩ Thẩm cũng có lúc chu đáo như thế, ảm áp quá đi mà hí hí

Trái tim thiếu nữ của Lục Chi Ưu sắp nổ tung rồi.

Sau khi đánh răng xong, Lục Chi Ưu để bàn chải vào ca súc miệng, sau đó đặt nó bên cạnh cái ca màu xanh của Thẩm Trường An.

"He... nhìn là đã thấy rất xứng rồi..." Cô lẩm bẩm.

Cô bóp sữa rửa mặt vào lòng bàn tay, nhỏ nước vào rồi xoa tạo bọt, sau đó rửa mặt sạch sẽ.

Hôm qua không tẩy trang đã ngủ, sáng nay dậy thấy mặt thật khó chịu, rửa mặt sạch sẽ rồi, cảm giác da cứ như được hồi sinh, thật là sảng khoái.

Trong lúc rửa mặt, rửa rửa rồi rửa, trong đầu cô đột nhiên hiện lên vài cảnh linh tinh.

Hình như có liên quan đến bác sĩ Thẩm thì phải.

Nhưng cô có cố gắng cỡ nào cũng không thể nào nhớ ra nổi.

Thôi, khó quá bỏ qua vậy, đói bụng quá...

Vì thế cô rửa sạch bọt trên mặt bằng nước sạch, lau khô bằng khăn rồi đi ra ngoài.

Khi từ nhà tắm bước ra thì Thẩm Trường An đã đặt bữa sáng lên bàn ăn ngoài ban công.

Lục Chi Ưu nhanh chân chạy vụt qua, không ngần ngại mà ngồi xuống.

Trên bàn bày hai phần ăn giống nhau.

Hai chén cháo gạo kê, nhìn cháo trong chén, Lục Chi Ưu liền biết đây không phải cháo gạo kê bình thường, bởi cháo gạo kê bình thường làm gì mà nhìn ngon mắt như thế, chân giò hun khói được xếp trên mặt cháo và hành lá được rắc vào, hai trứng chiên vô cùng đẹp mắt, có thể nhìn thấy trứng đỏ ngon lành, và hai ly sữa đầy ụ.

"Quào, bác sĩ Thẩm, không ngờ anh làm bữa sáng giỏi thế!" Lục Chi Ưu nuốt nước miếng, khen anh từ đáy lòng.

So với sandwich cô làm, hiển nhiên là bữa sáng Thẩm Trường An làm này hấp dẫn hơn rồi.

Ngẩng đầu cười cười với Lục Chi Ưu, Lục Chi Ưu hôm nay khác với mọi hôm, có thể là do mới rửa mặt, vài sợi tóc ướt dính trên mặt, không có một tí trang điểm nào, nhưng da dẻ vẫn trắng nõn, trên mặt có chút hồng hào, môi vẫn hồng hào như trước, môi hồng hào hào.

Thẩm Trường An vô thức dời mắt sang chỗ khác.

"Bác sĩ Thẩm, anh sao vậy?" Lục Chi Ưu cảm thấy Thẩm Trường An hôm nay rất khác thường, bèn tò mò hỏi.

"Không... không có gì"

"Ồ"

"Được rồi, uống canh này đi" Thẩm Trường An đẩy chén canh qua.

"Canh giá đỗ?"

"Ừ, giá đỗ chứa nhiều vitamin C, có thể giải được rượu, vitamin trong đó có thể trợ gan giải độc, có thể dẫn cồn ra khỏi cơ thể nhanh nhất, giúp đẩy rượu ra khỏi cơ thể."

Thẩm Trường An đưa cái muỗng trong tay cho cô.

"Bác sĩ Thẩm, sao anh biết nhiều thế?" Lục Chi Ưu cầm muỗng, cô nhìn chén canh giá đỗ trước mặt rồi khuấy khuấy.

Thoải mái dễ chịu.

"Bác sĩ Thẩm, anh tốt với em quá"

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô: "Uống nhanh đi rồi còn ăn cơm."

"Tuân lệnh!"

Lục Chi Ưu bưng cái chén lên, uống một hơi hết sạch, rồi bắt đầu ăn cơm.

Lục Chi Ưu múc một muỗng cháo, thổi hai hơi rồi cho vào miệng.

Gạo kê mang một mùi thơm ngát, vào miệng thì mềm, gạo kê nấu rất nhừ, còn có chân giò hun khói và hành lá, Lục Chi Ưu không nhịn được mà khen ngợi: "Woa... bác sĩ Thẩm... ngon quá đi... anh làm sao mà nấu được hay vậy? Không lẽ có bí kíp?"

Thẩm Trường An "Chà có bí kíp gì cả, chỉ bỏ một chút muối vào nồi cháo thôi?"

"Cho muối vào?"

"Ừ, bỏ muối vào cháo, không những làm tăng hương vị mà còn rất tốt cho dạ dày."

"Bác sĩ Thẩm, anh thật thông minh." Lục Chi Ưu cắn thìa khen ngợi anh.

Thẩm Trường An cười cười.

Lục Chi Ưu nhìn sang trứng chiên.

Cô lấy thìa gấp miếng trứng bỏ vào miệng, cắn nhẹ một cái, lòng đỏ trứng đậm đà liền chảy ra.

Lòng đỏ đậm đà và lòng trắng kết hợp hoàn mỹ, Lục Chi Ưu ăn ngon đến nỗi lưỡi mình sắp nổ tung luôn.

"À đúng rồi, bác sĩ Thắm, sao em lại ở nhà anh thế?" Lục Chi Ưu nghi ngờ hỏi, cô rõ ràng nhớ là tối qua mình đến tiệm đóng máy, sao lúc tỉnh lại thì ở trong nhà bác sĩ Thắm?

"À... Khương Thang gọi cho tôi nói em say... bảo tôi tới đón em"

"Em... uống say hả?" Lục Chi Ưu ngạc nhiên.

Cô ngừng ăn ngượng ngừng khuấy khuấy chén cháo, vẻ mặt đầy xấu hổ

Cô nức tiếng là "mượn rượu làm càn" đấy! Chắc hôm qua cô đã khóc lóc om sòm, giờ trò ngu ngốc với bác sĩ Thắm rồi ☹▽☹

"Ồm... à... bác sĩ Thắm!tối qua... tối qua em có làm gì anh không"

Thắm Trường An nắm chặt cái muỗng, rồi ngẩng đầu nhìn cô.

"Làm gì?" Anh hỏi.

"À... chính là... chính là cái đó đó?" Ánh mắt cô chột lóc.

Nhìn dáng vẻ úp úp mờ mờ của Lục Chi Ưu như thế, Thắm Trường An cầm ly sữa uống một hớp, sau đó đứng dậy, lấy tay xoa xoa đầu cô.

"Hôm qua không có gì hết, mau ăn đi"

Nói xong anh cầm chén mình đem vào phòng bếp.

"Ui... thật sao?"

"Ừ"

Lục Chi Ưu cau mày suy nghĩ một lát, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, cô lắc lắc đầu, nếu bác sĩ Thắm đã nói không có, vậy chắc là không có, hình tượng nữ thần của cô vẫn còn nguyên!

Cô bung ly sữa lên uống một hơi hết sạch.

"Bác sĩ Thắm, bác sĩ Thắm, em rửa chén giúp anh nha"

Cô cầm cái chén vội vàng chạy vào phòng bếp.

Thắm Trường An bỏ chén vào bồn rồi xoay người lại.

"Em mà rửa nữa, về sau chén bát nhà tôi phải đổi sang chén nhựa hết quá"

Lục Chi Ưu "..."

Giết người không đao chính là đây.

Lục Chi Ưu cười ngượng ngùng, cô bỏ chén vào bồn, "Được rồi, anh rửa đi"

Lục Chi Ưu nhìn lướt qua anh, thấy tay áo của anh, ma xui quỷ khiến thế nào mà đưa tay sang.

Cô giúp Thắm Trường An xắn tay áo lên một cách vô cùng tự nhiên.

"Khi rửa chén thì phải xắn tay áo lên mới được, giống vậy nè, cho chắc vào sẽ không dễ rơi xuống." Cô vừa xắn giúp anh vừa nói.

Sau khi xắn tay áo giúp anh xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang cúi đầu ngắm cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Chi Ưu bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng bếp trở nên mập mờ, không khí chung quanh có chút nóng lên.

Anh thấy ánh mắt của cô bây giờ khác so với bình thường.

"Lục Chi Ưu." Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

"Hả?"

"Tôi"

"Ting ting ting ting"

"Ting ting ting ting"

Chuông cửa bỗng nhiên dồn dập vang lên.

Không khí mập mờ bỗng tan biến.

Lục Chi Ưu u oán nhìn thoáng ra cửa, tiếng chuông vẫn còn quanh quẩn bên tai.

"À... bác sĩ Thắm, vừa nãy anh muốn nói gì?" Lục Chi Ưu lại quay đầu, nhìn anh đầy mong chờ.

"À... muốn cảm ơn em thôi." Thắm Trường An cười với cô.

"Hà?" Lục Chi Ưu không tin lắm.

"Mau ra mở cửa đi" Anh nói.

"Dạ"

Lục Chi Ưu bấu môi, rồi đi ra mở cửa.

Là ai? Là ai hả?

Sao đến sớm thế!!!!

Lục Chi Ưu mở cửa ra, vừa mở cô liền thấy một người phụ nữ mặc đồ màu xanh, rất có khí chất.

Lục Chi Ưu liền hỏi: "Di là?"

Người phụ nữ nhìn cô, trong nháy mắt kinh ngạc, cô gái này sao trông quen mắt thế?

Lát sau, bà mỉm cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Bà lướt qua cô, dáng vẻ vô cùng quen thuộc với nơi này.

"A... di..."

"Này, bảo bối đang rửa chén à, vất vả quá nha." Bà nói chuyện với Thắm Trường An đang rửa chén trong bếp.

Bảo bối?

Lục Chi Ưu mở to mắt...di ấy gọi anh là bảo bối.

Nghe giọng nói quen thuộc, Thắm Trường An liền xoay người lại.

Nhìn thấy gương mặt mà anh vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cô gái này thật xinh đẹp

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Thắm Trường An vừa hỏi, Lục Chi Ưu đã sợ đến ngất người.

Mẹ?

Di... di đó là mẹ của Thắm Trường An à ối!!

Bác sĩ Thắm, nhà anh có đậu hủ không, cho em xin một miếng với

"Sao mẹ không tới được hả, con thật đúng là." Mẹ Thắm để cái túi trong tay xuống sofa rồi ngồi xuống.

"Con"

"Nào, con đừng đứng đó, lại đây ngồi đi." Mẹ Thắm nhìn sang Lục Chi Ưu rồi nói với cô.

Lục Chi Ưu lặng lẽ nuốt nước miếng, má ối, má ối, hồi hộp quá!

Cô đi từng bước từng bước tới chỗ mẹ Thắm.

Nghĩ đến Lục Chi Ưu cô đây là người đã ra ngoài xã hội, trước ống kính, nơi công cộng đều có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi đối diện với mẹ của bác sĩ Thắm, cô thể mà lại cảm thấy tim muốn nhảy ra ngoài.

"Ngồi đi" Mẹ Thắm vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Lục Chi Ưu ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cô cố gắng mỉm cười thật tươi nhìn mẹ Thắm.

Mẹ Thắm cũng không nói gì, cứ mỉm cười nhìn cô, tỉ mỉ quan sát cô, nhìn đến nỗi Lục Chi Ưu cảm thấy vô cùng hoang mang, bộ mặt cô có dính gì hả?

"Lục Chi Ưu?"

Lúc Lục Chi Ưu vẫn còn đang ngẩn người, mẹ Thắm bỗng nhiên lại gọi tên cô, khiến cô nhất thời khản trương.

"Có mặt!"

Cô bật thốt lên.

Xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Sau khi la lên, Lục Chi Ưu ngơ ngác, đáp lời kiểu khi gì vậy!!

Cô vuốt vuốt tóc, xấu hổ quá, xấu hổ quá!!

"Hi hi" Thấy đáng vẻ như thế của Lục Chi Ưu, mẹ Thắm không kìm được bật cười.

Cô gái này sao chả giống như trên TV gì hết vậy, sao lại đáng yêu thế cơ chứ!!!

Thắm Trường An ở bên cạnh cũng không nhịn được mà cong khóe môi.

"Đừng căng thẳng, bác có phải là cạp ăn thịt người đâu."

"Không... không có ạ"

Thật ra mẹ Thắm là fan trung thành của Lục Chi Ưu, từng bộ phim của cô mẹ Thắm dù có thức khuya cũng phải ráng lết xem cho hết.

Mẹ Thắm vuốt ve tay Lục Chi Ưu.

"Thật xinh đẹp, đẹp hơn trên TV" Bà khen ngợi.

Lục Chi Ưu vừa mừng vừa sợ.

Thắm Trường An rửa chén xong, ra khỏi phòng bếp.

"Hai người nói chuyện đi, con đi thay đồ"

"Đi đi đi đi" Mẹ Thắm phát phát tay, vẻ mặt vô cùng ghét bỏ.

Lục Chi Ưu ngược mắt nhìn anh, trông thật đáng thương.

Thắm Trường An nhìn cô, rồi bước vào phòng ngủ.

Anh vào phòng, thay đồ xong chợt nghe âm thanh nói chuyện rất lớn, từng trận tiếng cười giòn tan.

Anh nhú mảy bước ra ngoài.

Vừa ra liền thấy một cảnh tượng thế này.

Hai người vừa nãy còn đang ngai ngùng ngồi trên sofa, bây giờ đã ngồi ạch xuống thảm không chút hình tượng, đang vây quanh bàn trà, trên bàn đặt một cuốn album to đùng, hai người cứ thế mà bàn tán rôm rả.

"Mẹ Thắm, đây là bác sĩ Thắm ạ?"

"Đúng đó"

"Sao lúc nhỏ lại đen thế, ha ha ha ha."

"Bác nói con nghe, lúc nhỏ nó thích uống nước tương lắm, chắc là do uống nhiều quá đấy."

"Ha ha ha ha ha Thì ra lúc nhỏ bác sĩ Thắm còn có ham mê này nha!" Lục Chi Ưu cười đau cả bụng, không nhịn được mà dựa vào sofa lấy hơi.

"Sau đó bác và ba nó cảm thấy không thể dễ như vậy được, cho nên cấm không cho uống nữa, lúc đó nó còn ậm ỉ một trận... ha ha ha..."

"Không... không được rồi, bụng con đau quá, đã vậy còn ậm ỉ với bácha ha ha"

Thắm Trường An nhìn hai người cười mất cả hình tượng, cười đến chổng vó, khóe miệng run rẩy, đầu đầy vạch đen.

"A! Mẹ Thắm, đây là ai vậy?" Lục Chi Ưu chỉ vào cậu nhóc ở trong bức ảnh hỏi.

"Đây là đứa con lớn của bác, Thắm Lạc Dương."

"Hóa ra bác sĩ Thắm còn có anh trai, Lạc Dương Trường An, hai cái tên đứng cạnh nhau rất có ý nghĩa đó."

"Ha ha ha, là bác đặt đó, thấy bác giỏi không?"

"Đương nhiên rồi, tại hạ bái phục!"

"Ha ha ha ha, bác thích"

"Mẹ, sao lại mang album của con ra đây?" Thẩm Trường An hỏi.

"Mang ra hồi nào, con để ở dưới TV nhà" Mẹ Thẩm không đồng ý, liếc anh một phát.

"A... Mẹ Thẩmmẹ Thẩm, bác sĩ Thẩm mặc quần yếm nè, đáng yêu quá đi!" Lục Chi Ưu giống như phát hiện ra đại lục mới, vô cùng ngạc nhiên.

"Phía sau còn có hình nó không mặc đồ nữa kìa"

"Quào ~ để con xem thử?"

"Ha ha ha ha... coi đi"

Thẩm Trường An đỡ trán.

Hai người này

Thật xấu tính

Bình thường mẹ anh đã đủ dở hơi rồi, nay thêm một người nhập hội, chỉ e là long trời lở đất.

"Con sắp đi làm rồi."

"Tiểu Ưu à, lát hồi chúng ta đi suối nước nóng nha?"

"Suối nước nóng, được ạ, con biết có một chỗ rất tốt, vô cùng thoải mái, điều kiện cũng tuyệt lắm!"

"Con nói con đi "

"Được được, ngâm xong rồi chúng ta đi ăn, ăn gì thì ngon nhĩ?"

"Ồ gần chỗ đó có một nhà hàng Nhật mới mở, bác muốn đi không ạ?"

"Đi đi đi đi, bác thích ăn món Nhật nhất!"

Thẩm Trường An, "..."

Được thôi, anh bị coi nhẹ rồi, bị coi nhẹ một cách lộ lộ luôn.

Thật là đau lòng quá đi.

*

Thẩm Trường An cầm di động, nhìn status của mẹ mới vừa đăng.

Mẹ già: Có người đẹp bên cạnh, tâm trạng thật tốt!

Trong ảnh, mẹ và Lục Chi Ưu mặc áo tắm ngâm mình trong dòng nước đang selfie.

Ồ dưới, bình luận liên tiếp ủa đến.

Ba già: vợ đẹp nhất

Thẩm Lạc Dương: Đây không phải là Lục Chi Ưu ư? Sao lại

Thẩm Ngọc Luân: Thì ra thằng nhóc Thẩm Trường An lại nhanh tay đến thế!

Thẩm Tự: nữ thần của con, nữ thần của con!

Mục Lạc: Hình như con biết được gì thì phải →_→

Mục Lạc.

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn lướt qua chỗ Mục Lạc.

Vừa ngẩng lên thì thấy Mục Lạc đang nhìn mình cười bí hiểm.

"Đẹp cái ý nghĩ YY của cậu đi, không phải như cậu nghĩ đâu."

"Ồ! Đã gặp phụ huynh rồi cơ đấy, lại còn không như mình nghĩ!"

"Cậu có tin không?"

"Ồ ~ tờ tin! Tờ tin mà!"

Thẩm Trường An lờm anh, "Nói chuyện đằng hoàng."

"Được được, mình có ngu mới tin cậu."

Thẩm Trường An, "..."

"Kệ xác cậu, mình đi kiểm tra phòng bệnh" Nói rồi Thẩm Trường An cầm báo cáo bước ra ngoài.

Mục Lạc nhún nhún mi.

Có tật giật mình chính là đây chứ đâu

"Anh Thẩm, bác gái đang trên mạng là sao ạ, còn có cái cô Lục Chi Ưu kia, là chuyện gì vậy?"

Mục Lạc đang định nhắn weixin tán gẫu với mẹ Thẩm, đang điều tra tình hình thì đột nhiên nghe thấy tiếng em gái mình.

Anh vội vàng tắt di động, đi ra ngoài xem thử.

Vừa bước ra đã thấy Mục Viện nắm chặt vạt áo blouse trắng của Thẩm Trường An không buông, vẻ mặt gấp gáp.

Thẩm Trường An đang nhú mảy, ánh mắt nhìn cái tay Mục Viện đang nắm áo mình.

Mục Lạc thờ dài, đi về phía hai người họ.

"Tiểu Viện, em làm gì vậy?"

"Anh Thẩm, anh nói đi, không phải như thế đúng không?" Mục Viện không thêm đề ý đến Mục Viện, lại hỏi Thẩm Trường An.

Mục Lạc nắm lấy cánh tay Mục Viện.

"Tiểu Viện, ở đây là bệnh viện, đừng quậy, ngoan" Anh thấp giọng.

Anh nắm tay Mục Viện, Mục Viện cầm lấy tay áo Thẩm Trường An.

"Anh còn có việc, chuyện này nói sau." Thẩm Trường An gạt tay Mục Viện ra khỏi người mình, rồi trực tiếp rời khỏi.

"Anh Thẩm!"

Mục Viện gạt tay Mục Lạc ra chạy theo Thẩm Trường An.

Mục Lạc đứng tại chỗ có chút mất mát, chỉ ít, trong mắt mấy cô ý tá, Mục Lạc vô cùng mất mát.

"Ba người này là sao vậy?"

"Ây da da, xem ra y tá thực tập mới tới có quan hệ với bác sĩ Mục của chúng ta rồi, xem chừng cũng có dính dáng tới bác sĩ Thẩm luôn ấy chứ."

"Tình tay ba?"

"Thật hay giả? Không lẽ y tá thực tập này thay lòng đổi dạ, vứt bỏ bác sĩ Mục của chúng ta chạy theo bác sĩ Thẩm, cậu thấy sao, tiểu Hạ?"

Hạ Căng bị gọi tên chợt phản ứng lại.

"Ồ... tôi cũng không rõ" Hạ Căng nói.

"Ây, bác sĩ Mục thật đáng thương, tôi chưa thấy anh ấy tốt với ai như cô y tá kia đâu, sao lại bị đá cơ chứ?"

"Bác sĩ Mục tốt lắm, nhưng thích bác sĩ Thẩm là chuyện bình thường, phái nữ ở bệnh viện chúng ta có ai có thể chống lại được sức hấp dẫn của bác sĩ Thẩm đâu, hoa sen lạnh lùng kiêu ngạo đấy."

"Đúng vậy ~"

Hạ Căng nhìn bóng dáng Mục Lạc cúi đầu mất mát ừ đột rồi đi, cảm thấy trong lòng thật ề ảm.

"Tôi không đi mua đồ đâu, mấy cậu đi đi."

"Hả, sao vậy?"

"Tôi không muốn mua, được rồi, vậy nha, tôi đi đây." Nói rồi Hạ Căng đi theo hướng Mục Lạc vừa rời khỏi.

"Ồ, được rồi."

"Vậy hai tui tôi đi đây"

"Ừ"

Mục Lạc mở cửa thang thoát hiểm, đang định đi xuống lầu thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu lại thì thấy Hạ Căng đang đứng đó.

Anh hơi ngạc nhiên, đã mấy ngày rồi Hạ Căng không thèm để ý đến anh, sao hôm nay

Không chờ anh phản ứng lại, Hạ Căng đã đi đến cạnh anh.

Sau đó

Đang hai tay ôm anh vỗ vỗ lưng anh

Mục Lạc sợ ngây người!

WHAT?

Chuyện gì vậy?

"Mục Lạc, tôi biết anh rất buồn, không sao cả, nếu cảm thấy buồn thì cứ nói với tôi."

Buồn?

Buồn vì cái gì?

Hạ Căng vỗ vỗ vai anh vài cái rồi buông ra.

"Chuyện vừa nãy tôi đã thấy rồi, tôi biết trong lòng anh rất buồn, dù sao cô ấy đối với anh như thế, thật sự có hơi quá đáng."

Nhìn thấy cái gì?

Đối với tôi thế nào?

Quá đáng?

Ài?

"Này Hạ Căng không phải là cô hiểu lầm cái gì chứ?"

"Tôi tận mắt thấy rồi, anh cũng đừng xấu hổ, không có gì ghê gớm cả, yên tâm đi, tôi không cười anh đâu."

Mục Lạc co quắp, cô ấy đang nói gì thế, sao anh chẳng nghe hiểu gì hết?

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Từ bây giờ cô đã có một trợ thủ đắc lực

"Mục Lạc, tôi nói anh nghe, cô y tá đó không biết quý trọng anh, là do cô ta không có phúc, tục ngữ nói, làm người phải luôn hướng về phía trước, phong cảnh phía trước càng đẹp!"

"Cô ấy? Quý trọng tôi? Sao cô ấy lại phải quý trọng tôi?"

"Haiz, anh đừng giả vờ, ai chả biết cái cô y tá ấy thay lòng đổi dạ, bỏ anh mà chạy theo bác sĩ Thẩm chứ."

Mục Lạc nổi ba vạch đen, bây giờ anh mới lờ mờ hiểu ra.

Ra là cô tưởng anh và Mục Viện là người yêu, nhìn cảnh vừa nãy, nghĩ rằng anh bị đá, cho nên mới chạy đến an ủi anh?

Đừng đừng đừng, anh phải giải thích cho cô rõ ràng, không thể để cô hiểu lầm

"Cái đó Hạ Căng, tôi xem cô như là."

"Được rồi, được rồi, như vậy đi, tối nay tôi mời anh ăn cơm, quên hết mấy chuyện này đi."

"Hả?"

Mời ăn cơm, cùng với cô ấy? (☆_☆)

"Thật hả? Mời tôi đi ăn thật hả?" Mục Lạc đổi giọng, đáng vẻ bi thương, vô cùng tội nghiệp.

Nhìn thấy Mục Lạc như thế, Hạ Căng thở dài, tội nghiệp quá đi!

"Thật đấy, tan làm gấp sau nhé!"

"Hạ Căng, cô thật tốt!" Mục Lạc bỗng nhiên duỗi tay ôm Hạ Căng vào ngực.

"Không có gì, được rồi, tôi phải đi đây."

Ngay lúc Hạ Căng quay người đi, dáng vẻ đau thương của Mục Lạc trong nháy mắt bỗng chốc biến mất, trở lại đáng vẻ cáo già bình thường.

*

Lúc chuẩn bị đi suối nước nóng với mẹ Thắm, Lục Chi Ưu vừa hay gặp Khương Thang mang túi xách của cô đến.

Lục Chi Ưu tiện thể quay về nhà thay quần áo.

"Mẹ Thắm, chúng ta đi thôi."

Mẹ Thắm đánh giá Lục Chi Ưu một chút.

Cô mặc váy liền dài tay dạng lưới sọc ca rô, viền đăng ten, làm bật lên dáng người cao ráo của cô, vạt áo cũng được viền đăng ten.

Chân cô mang đôi giày cao gót mũi nhọn màu nude.

Mái tóc dài mượt, gương mặt xinh đẹp, mẹ Thắm rất vừa lòng nhìn Lục Chi Ưu, đúng là xinh đẹp hơn gấp trăm lần trên TV.

"Được rồi."

Lục Chi Ưu tự nhiên bước đến kéo kéo cánh tay mẹ Thắm, ở cùng nhau được một lúc rồi, nên hai người đã thiết lập một tình hữu nghị sâu sắc.

Lục Chi Ưu và mẹ Thắm đến "Bạch Hải"

Vì "Bạch Hải" dựa vào thung lũng, cho nên nước nóng nơi này luôn lưu động, mỗi ngày đều thay nước mới, nguồn nước rất sạch, là suối nước nóng mà Lục Chi Ưu và Hứa Kiều thích nhất.

Vì bây giờ đang là hè, nhiệt độ cao, nước lại nóng, cho nên nơi đây lắp đặt máy điều hòa nhằm hạ nhiệt độ xuống.

Lúc này ở chính giữa đã có một cái hồ nước nóng vô cùng lớn, hơi nóng trong hồ cuộn cuộn bốc lên, vài cánh hoa hồng đang nổi bông bên trong.

Hai người ngâm mình bên trong hồ.

"Thoải mái quá" Lục Chi Ưu cảm thán.

"Vô cùng thoải mái."

"Mẹ Thắm, sao bác bảo dưỡng tốt thế ạ, vừa nãy lúc bác đi vào, con còn tưởng tượng là"

"Tưởng là tình địch của con?" Mẹ Thắm cười nói.

Lục Chi Ưu, "..."

Vì sao ngay cả cái này mà mẹ Thắm cũng biết vậy?

Xấu hổ quá.

"Mẹ Thắm trẻ quá, không giống mẹ của bác sĩ Thắm tí nào."

"Ha ha...có thể là do tâm trạng tốt, bác và hai anh em nhà nó đi ra ngoài, đúng là không ai nhận ra bác là mẹ tụi nó đâu." Nói tới đây, mẹ Thắm có chút kiêu ngạo.

Lục Chi Ưu uống một ngụm nước chanh đặt ở bên cạnh.

"Ngay cả con cũng nhìn không ra mà."

"Bác thấy rồi, đáng vẻ ghen đó ~" Mẹ Thắm trêu cô.

Lục Chi Ưu ngượng ngùng.

"Đúng rồi, bộ của con đóng máy rồi hả?" Mẹ Thắm đột nhiên hỏi cô.

"Dạ?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Vừa nhìn đáng vẻ này của Lục Chi Ưu, Mẹ Thắm biết ngay cô đang nghĩ gì.

"Đừng nhìn bác như thế, bác là fan trung thành của con đấy."

"Dạ?" Lục Chi Ưu ngơ ngác luôn rồi.

Cái... gì... Mẹ Thắm vừa nói là fan của mình? Bất ngờ thật.

"Dạ, rồi, vừa đóng máy hôm qua."

"Khi nào chiếu? Thật mong chờ quá, bác nhìn thấy ảnh tạo hình của con rồi, đẹp tuyệt vời luôn."

Lục Chi Ưu len lén cười trong lòng.

Cho hỏi, được mẹ chồng tương lai khen thì nên trả lời ra sao, online chờ trả lời!! Gấp gấp!!

"Vài bữa nữa, ngày 20 tháng 8 ả"

"Mau lên, hóng quá ~" Mẹ Thắm nắm nắm tay, vẻ mặt đầy chờ mong.

Mẹ Thắm sao lại đáng yêu thế, không giống như một trường bối tí nào, ở chung với bác ấy rất tự nhiên.

Hai người có cảm giác chi hận gặp nhau quá muộn.

"Mẹ Thắm, bác kể cho con nghe chuyện lúc nhỏ của bác sĩ Thắm đi." Lục Chi Ưu hưng phấn bưng bưng.

Mẹ Thắm dựa vào vách đá cạnh hồ.

"Nó hồi nhỏ à, muốn kể chuyện lúc nhỏ, có kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết đâu."

"Bác sĩ Thắm lúc nhỏ có ngoan không bác?"

Nhìn bác sĩ Thắm bây giờ, lúc nhỏ chắc cũng là một bé ngoan mà.

"Nó? Nó mà ngoan? Nó đen tối thì có." Mẹ Thắm nở nụ cười.

"Bác sĩ Thắm đen tối? Sao có thể chứ?"

"Con đừng nhìn đáng về không dính khối lửa nhân gian của nó mà lầm, nó mà xấu xa thứ hai thì đừng ai đứng nhất, ngay cả anh của nó cũng chịu khổ bao lần vì nó."

Lục Chi Ưu để ý, mỗi lần nhắc đến Thắm Trường An và Thắm Lạc Dương, trên gương mặt của bà đều mang nét cười, rõ ràng, mẹ Thắm vô cùng hài lòng với hai đứa con này của mình.

"Từ từ rồi con sẽ biết" Mẹ Thắm cười bí hiểm.

Sức chiến đấu của phụ nữ vô cùng lớn, sau khi ngâm nước nóng xong Lục Chi Ưu và mẹ Thắm tiêu diệt một bàn tiệc xa hoa, sau đó lại đi dạo vài tiếng ở trung tâm thương mại, hai người mua một đồng hồ, cái này xinh, cái này đẹp, cái này hợp với con, cái kia hợp với bác.

Kết quả chính là, mua mua mua.

Đi dạo với mẹ Thắm cả ngày, buổi tối về nhà, Lục Chi Ưu cảm thấy đôi chân của mình như bị rút gân.

*

Chạng vạng hôm nay, mẹ Thắm hưng phấn ôm một túi quần áo to về nhà.

"Vợ ơi, em về rồi, sao lại vui thế?"

Thấy vợ mình về, ba Thắm bật dậy từ sofa, vui vẻ chạy đến, cầm lấy mấy cái túi mua sắm trong tay bà.

"Em đương nhiên vui rồi, đi cùng với con dâu mình sao không vui cho được."

"Mẹ nói Lục Chi Ưu?" Thắm Lạc Dương đang nấu ăn trong phòng bếp, nghe mẹ nói không nhận được mà ló đầu ra hỏi.

"Bingo, đúng rồi"

"Mối thế đã xác định là con dâu mẹ rồi?" Thắm Lạc Dương liú lười.

"Đương nhiên, con không biết chứ, mẹ thích cô bé Lục Chi Ưu này lắm" Nhắc đến Lục Chi Ưu, trong mắt mẹ Thắm không giấu được nét cười.

"Mẹ nhận người ta làm con dâu, Thắm Trường An nghĩ sao? Mẹ không sợ nó không chịu ả?" Thắm Lạc Dương tạt cho một gáo nước lạnh.

"Trừ nấu cơm cho nhà mình ra, con có thấy nó nấu cho cô gái nào chưa, rửa chén cho cô gái đó, còn nữa, còn để con gái nhà người ta qua đêm ở nhà mình?"

Nghe mẹ Thắm nói xong, ba Thắm và Thắm Lạc Dương đều giật mình.

"Nó nấu cơm cho Lục Chi Ưu?" Ba Thắm

"Nó rửa bát cho Lục Chi Ưu?" Thắm Lạc Dương.

"Nó để Lục Chi Ưu qua đêm ở nhà nó?" Ba Thắm.

"Ừ ừ".

Ba Thắm và Thắm Lạc Dương nhìn nhau, bỗng chốc cảm thấy tam quan của mình đã bị phá vỡ.

"Con anh thông suốt rồi?"

"Em con nó biết yêu rồi?"

"Bối thế mẹ mới bảo Lục Chi Ưu là con dâu tương lai nhà mình." Mẹ Thắm cười đắc ý.

"À, đúng rồi, Thắm Lạc Dương, chuyện em con tính xong rồi, thân là anh, con thì khi nào?" Mẹ Thắm chuyển đề tài sang Thắm Lạc Dương.

"À... mẹ già à, con không gấp không gấp" Thắm Lạc Dương ngượng ngùng.

"Mày không vội, nhưng mẹ mày vội, không nhìn coi mẹ già cỡ nào rồi."

"Già?" Thắm Lạc Dương thành thạo xào chân gà trong chảo.

Anh gấp chân gà để vào đĩa, sau đó lấy nước chanh, rưới lên chân gà, lấy nắm rau thơm để trang trí.

"Mày sắp 32 rồi!"

"Stop, mẹ già, con mới 30 thôi, cảm ơn"

"Mẹ chẳng phải nói là sắp thôi sao."

"Ày, sắp của mẹ là 2 năm nữa đấy."

"Mẹ không biết, mày phải đem con dâu về cho mẹ, nếu không mẹ không để yên đâu."

"Mẹ không phải đã có Lục Chi Ưu rồi sao, còn con ấy à, con còn chả có crush nữa mà."

"Mày lớn chừng này rồi, 30 tuổi đầu, vẫn là trai zin, còn không biết xấu hổ hả?"

"Khụ khụ... có thể uyển chuyển chút được không..." Thắm Lạc Dương bị sắc bởi lời mẹ mình nói, yếu ớt đáp lại.

"Hừ, không được"

Thắm Lạc Dương nhìn sang ba mình, ba Thắm cho anh một ánh mắt "tự mà lo" đi.

Lúc ăn cơm

"Ting ting"

Weixin mẹ Thắm vang lên, bà mở điện thoại ra xem.

Con dâu: Mẹ Thắm, đừng quên hiệp ước của chúng ta đó ←_←

Mẹ Thắm cười cười, sau đó hồi âm lại.

Mẹ chồng: Yên tâm, yên tâm, có mẹ ra trận, một chọi được hai →_→

Ba Thắm thấy vợ mình vừa ăn cơm vừa nhìn điện thoại cười ngây ngô, cảm thấy địa vị mình đang bị lung lay.

*

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Lục Chi Ưu nhận được tin nhắn của Thắm Trường An.

Bởi vì bệnh viện thay đổi lịch trực đột xuất, cho nên tối nay anh ở lại trực đêm không về, bảo cô tự mình ăn cơm tối.

Lục Chi Ưu nhanh chóng gửi tin lại cho anh.

Không lâu sau, cô nhận được tin nhắn của anh.

Nam thần nhà tôi: Tôi đặt chìa khóa nhà ở dưới chậu hoa, tôi không về, tối nay em cho bọn Đại Hắc và Bánh Trứng ăn nhé.

Đọc đến đây, Lục Chi Ưu ngồi "phịch" xuống giường.

Oh my god.

Bác sĩ Thắm giao chìa khóa nhà cho mình!

Lục Chi Ưu vội vàng đứng dậy, mang dép lê vào chạy qua nhà bác sĩ Thắm.

Quả nhiên cô tìm được chìa khóa nhà anh ở dưới chậu hoa.

Cô cầm chìa khóa mở cửa ra.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Đại Hắc và Bánh Trứng nằm trên sofa.

"Hey! Girl and boy, về nhà chị nào, hôm nay bác sĩ Thẩm không về."

Mang Bánh Trứng và Đại Hắc về nhà, cho tụi nó ăn thức ăn rồi dỗ tụi nó ngủ.

Lục Chi Ưu nằm trên giường, cô cầm chìa khóa nhà Thẩm Trường An, nắm rồi lại mở ra.

Một lát sau, cô lấy chìa khóa nhà mình từ trong túi xách ra, sau đó móc chìa khóa của Thẩm Trường An vào trong xâu chìa khóa của mình.

Cô vô cùng hài lòng khi nhìn thấy chìa khóa của mình và Thẩm Trường An nằm cạnh nhau.

"Hi hai cái chìa khóa thôi mà cũng xứng đôi phết"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ba cô gái cùng ăn BBQ

Ngày hôm sau, Lục Chi Ưu ngủ một mạch đến trưa.

Đã lâu rồi cô mới ngủ được một giấc ngon như thế, lúc trước do phải đi quay cho nên mỗi ngày đều thức dậy từ sáng sớm, bây giờ đã đóng máy, cô có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Sau khi dậy, Lục Chi Ưu bước vào phòng tắm tắm rửa, kể đó quần khăn tắm ngồi trên sofa xem TV.

Trên TV đang chiếu bộ phim hot nhất hiện nay

là bộ phim hot nhất năm nay, nhưng do lúc trước cô bận quay phim cho nên không rảnh để xem, bây giờ đã có thời gian mà "đu" phim.

Nữ chính của chính là Triệu Lệ Dĩnh, cô ấy và cô đều là tiểu hoa đán, dạo này nhờ mà càng trở nên nổi tiếng.

Triệu Lệ Dĩnh là một trong số ít bạn bè trong giới của cô, Lục Chi Ưu tuy là diễn viên, nhưng lại không thích giao lưu với diễn viên, vì thế người trong giới trừ quan hệ hợp tác ra thì cô cũng ít để ý đến ai.

Nam chính là ông chồng quốc dân đến từ Hong Kong Trần Vỹ Đình, hai người bọn cô tuy chưa hợp tác lần nào, nhưng bởi vì Đình Bảo, cho nên hai người cũng coi như quen biết, ngoại hình tuy rằng không phải kiểu thịt tươi Hàn Quốc, nhưng rất man, rất thích cười, thoạt nhìn rất có sức hút.

Lệ Dĩnh và Vỹ Đình nhờ bộ phim này mà trở thành couple vợ chồng Khải Nguyệt, mỗi ngày đều lên Hot search Weibo, dân mạng đều kêu gào ship, vợ chồng Khải Nguyệt mau thành đôi.

Xem được một lúc, Lục Chi Ưu nhận được điện thoại của Hứa Kiều.

"Alo? Kiều Mạch ~"

"Nghe thiên hạ đồn cậu đóng máy rồi, sao, đi ăn BBQ không? Hẹn luôn cả Đình Bảo, ba đứa mình lâu rồi không gặp, vẫn chỗ cũ nha, nghe nói Lệ Dĩnh cũng mới trở về từ Hoàn Kiếm."

"Được, mình mới vừa xem phim của Đình Bảo đây, để mình nhắn weixin hẹn cô ấy."

"Được, nửa tiếng nửa mình đợi cậu dưới lầu, cho cậu nửa tiếng đấy, lo mà sửa soạn đi."

"Biết rồi, biết rồi."

Sau khi tắt máy, Lục Chi Ưu mở weixin lên, nhắn cho Lệ Dĩnh một tin.

"Triệu tiểu đào, Kiều Mạch hẹn tụi mình đi ăn BBQ kìa, vẫn chỗ cũ nha."

Gửi tin đi rồi cô vội vàng chạy đi make up, thay đồ.

Không lâu sau cô nhận được tin trả lời của cô ấy.

"Được, mình đang ở nhà buồn đến nỗi mốc rồi đây."

Cô trả lời lại bằng icon mặt cười hơn hờ.

Lục Chi Ưu ngồi trước gương trang điểm nhẹ nhàng, mọi khi cô mà trang điểm phải mất hơn nửa tiếng, nhưng bây giờ chỉ cần 10 phút là xong.

Cuối cùng cô đánh son Amore lên môi, dạo này cô rất thích xài mỹ phẩm của hãng Amore này.

Son Amore này vô ngoài rất đẹp, hương thơm ngát, cây son của cô màu đỏ, môi của cô vốn dĩ rất xinh, hơn nữa lại rất hợp với màu đỏ, tô lên rất sáng da.

Cô chọn cái áo sơ mi màu xanh, quần short lưng cao màu trắng, áo khoác ngoài màu hồng, đi đôi giày màu trắng.

Hiệu quả thị giác này đúng thật là, đôi chân vốn dĩ thon gọn, bây giờ lại càng khiến cho người ta có cảm giác chân thật dài.

Cô vén mái tóc dài ra phía sau, cầm lấy túi xách, thuận tay quơ lấy cặp kính râm, rồi mới rời khỏi phòng ngủ.

Đại Hắc và Bánh Trứng lúc này còn đang nằm ngủ ngoài ban công, Lục Chi Ưu đổ cho tụi nó một ít thức ăn cho chó rồi mới đi xuống dưới lầu.

Vừa đến cổng khu chung cư, từ xa cô đã nhìn thấy Hứa Kiều lái chiếc BMW. Váy ôm sát hông, mặc một cái áo khoác màu đỏ và đôi giày da mũi nhọn cùng màu.

Vừa mới lên xe, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi bánh matcha thơm lừng.

"Kiều Mạch, cậu làm bánh matcha hả? Thơm quá đi!" Lục Chi Ưu nhìn khắp nơi, sau đó nhìn thấy một cái túi đóng gói rất tinh xảo đặt ở ghế sau.

Hứa Kiều nhìn ánh mắt hận không thể dính chặt vào bánh matcha của Lục Chi Ưu, nhin không được mà nói, "Đừng mơ mình cho cậu ăn bây giờ, đợi lát nữa ăn cùng với Đinh Bảo."

"Được, được, mình biết rồi." Lục Chi Ưu ừ ừ quay đầu lại.

Không lâu sau hai người đã đến căn biệt thự ở ngoại thành.

Đây là chỗ cũ mà bọn họ đã nói.

Chỗ này là biệt thự mà ba Hứa Kiều mua tặng cho cô, ngày thường Hứa Kiều rất ít khi đến đây, nhưng những lúc liên hoan, vì Lục Chi Ưu, Cố Kỳ Hành, Hà Cẩm Duyên, Lê Đình đều là người của công chúng, cho nên những lúc như thế bọn họ đều hẹn đến đây, biệt thự này đương nhiên trở thành căn cứ bí mật của bọn họ.

Lúc hai cô tới nơi, Lê Đình đã đến rồi, cô ấy bày vị nướng, lò nướng đầy đủ lên bàn.

Hôm nay Lê Đình mặc một cái áo thun màu trắng kèm với váy yếm, mang đôi giày trắng, nhìn rất thoải mái.

Mặt bánh bao tròn tròn, tóc búi kiểu củ tỏi, trông rất đáng yêu.

"Đinh Bảo yêu dấu, lâu rồi không gặp ~" Lục Chi Ưu vừa nhìn thấy Lê Đình liền vội vã chạy tới, hai người ôm nhau chào hỏi.

"Đúng đúng, dạo này cầm đầu vào đoàn phim, lâu rồi không gặp các cậu."

"Chiến sĩ thi đua của ngành nha, một năm có 360 ngày, cậu ở trong đoàn phim hết 359 ngày rồi." Hứa Kiều trêu cô.

"Đương nhiên rồi, nếu không sau này làm sao giữ vững được danh hiệu nữ hoàng rating đây?" Lê Đình nói đùa.

Lục Chi Ưu và Hứa Kiều đưa mắt nhìn nhau.

Không lâu sau ba người đã đem thịt ba chỉ, thịt bò, thịt dê, sườn heora ngoài sân.

Lục Chi Ưu phụ trách bung chén đĩa, Hứa Kiều phụ trách lau bàn sắp ghế, Lê Đình phụ trách nướng thịt.

Trong giới, Lê Đình nổi tiếng là ham ăn, không những thích ăn, mà còn rất sành ăn.

"Đinh Bảo, dạo này cậu với Vỹ Đình rất hot ở trên weibo nhá, vợ chồng Khải Nguyệt cũng không phải là hư danh nhì, sao sao, cậu nghĩ sao?" Lục Chi Ưu tò mò hỏi.

"Nghĩ gì là nghĩ gì?" Lê Đình cầm cái gấp thức ăn sừng sốt một lúc, sau đó tiếp tục nướng thịt vô cùng bình tĩnh.

"Nói nhảm, theo đuổi anh ấy!" Lục Chi Ưu nhin không được trêu cô.

Lê Đình hơi 囧, "Hà.cậu nói gì thế?"

"Có phải tớ nói bậy hay không, ai có mắt đều có thể nhìn ra Trần Vỹ Đình thích cậu hết, cậu thân là người trong cuộc, không lẽ lại không biết?"

"Cậu không cần lo mình với Vỹ Đình ra sao đâu, cậu cứ lo cho chuyện của mình trước đi."

Lục Chi Ưu bừa môi, chuyện sớm muộn thôi, gấp cái gì?

Lê Đình thành thực cầm cái gấp trở thịt nướng trên vỉ, đến khi hai mặt đều nướng chín vàng, cô mới bắt đầu quét nước sốt, rắc gia vị lên.

Ngay lập tức mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra khắp nơi.

"Thơm quá!" Lục Chi Ưu nhìn thịt nướng trên vỉ, nuốt nước miếng.

"Ăn thử không?" Lê Đình hỏi.

"Được được" Lục Chi Ưu vội vàng gật đầu.

Lệ Đình lấy cái gấp kẹp miếng thịt ba chỉ đã được nướng chín lên, thổi thổi rồi đưa đến bên miệng Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu mặc kệ có nóng hay không, nhét ngay vào miệng mình.

"wa...ngon quá"

Lệ Đình cầm lấy mấy cái đĩa ở trên tay Lục Chi Ưu, gấp thịt bỏ vào.

"Bưng qua đây đi."

"OK"

Lúc Lục Chi Ưu và Lệ Đình bưng thịt qua, Hứa Kiều đã dọn bàn ăn xong xuôi.

Trên bàn đặt ba ly đá bào matcha, ba phần bánh ngọt matcha, và mấy đĩa rau xà lách, đủ loại tương, kimchi, gừng, hành, tỏi, còn cô thì đang ngồi trên ghế chờ mang thịt nướng tới.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Ánh mắt Hứa Kiều cứ chăm chăm vào đĩa thịt nướng trên tay các cô.

Hai người đặt thịt nướng lên bàn ăn.

"Đội xú, tội mình chụp hình kỉ niệm nào!" Lục Chi Ưu nói.

"Đương nhiên, mình phải đăng Weibo, thế nào cũng sẽ có fan nói mình gây thù chuốc oán cho coi" Lệ Đình cười nói.

"Đoán là mấy bạn ấy cũng không muốn nhìn tội mình đâu, cả ngày show ân ái, show mỹ thực"

Lục Chi Ưu đứng đầu, Lệ Đình và Hứa Kiều đứng bên cạnh cô.

"1 2 3 Kimchi..."

Sau khi chụp xong,

"Ăn nào ăn nào."

Ba người ngồi vào chỗ, bắt đầu ăn từng miếng thịt, vô cùng vui vẻ.

"Rất muốn hưởng thụ một cuộc sống như thế này." Lệ Đình phát biểu.

"Mình cũng vậy, lâu rồi không được thoải mái thế này, may là đã đóng máy, mình có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút, dù gì cũng không có thiếu tiền xài, cho nên mình sẽ quyết định không nhận đại diện phát ngôn, quảng cáo, tập trung tinh thần để theo đuổi nam thần nhà mình.

"Ừ ời, cậu chả có tiền đồ gì cả, tới bây giờ vẫn chưa thu vào túi nữa hả?" Hứa Kiều nhin không được đăm cho cô một nhát.

"Hừ, ít nhất cũng đã có chút tiến triển rồi đấy thôi."

"Có tiến triển gì thế?" Lệ Đình hỏi.

"Bây giờ mình đã có quân sư rồi, hơn nữa quân sư này hoàn toàn là một cánh tay đắc lực. Lục Chi Ưu cười đắc ý.

Hứa Kiều không quen nhìn dáng vẻ đắc ý của Lục Chi Ưu, nhìn không được lấy tay vỗ trán cô.

"Nói mau, là ai hả?"

"Mẹ Thắm"

Lục Chi Ưu vừa dứt lời, Hứa Kiều và Lệ Đình đều há hốc mồm đầy bất ngờ.

"Phắc, Lục Chi Ưu, phục cậu luôn, nhanh thế mà đã thu phục được mẹ người ta rồi, tại hạ bái phục, bái phục!" Hứa Kiều nói.

"Mẹ Thắm rất thích mình mà, bác ấy là fan trung thành của mình đó" Nói đến đây, Lục Chi Ưu lại bắt đầu kiêu ngạo.

"Làm chơi mà ăn thật nha, bác sĩ Thắm sắp bị thu phục rồi!" Lệ Đình bật ngón tay cái với cô.

"Ha ha ha, cho cậu mượn may mắn của mình nè!"

Mấy người Lục Chi Ưu chơi cả một buổi chiều, đến khi trời tối mới bắt đầu thu dọn đồ đạc quay về.

Buổi tối về đến nhà, lúc Lục Chi Ưu đang chuẩn bị tẩy trang đi tắm thì nhận được điện thoại của Khương Thang.

"Alo, có chuyện gì thế?"

"Chị Lục, ngày mai chúng ta phải đến Thượng Hải quay Thế Giới Vui Vẻ, chị quên rồi hả?"

"Hà?"

Đúng là, nếu Khương Thang mà không gọi điện nhắc nhở, cô đã quên mất rồi.

"Em biết ngay là chị không nhớ mà, nên mới gọi điện nhắc chị, ngày mai 12 giờ trưa em đến đón chị, chuyến bay lúc 1 giờ 30, khoảng 8 giờ tối mới bắt đầu ghi hình."

"Ừ, biết rồi, may có cậu nhắc, chị quên mất tiêu."

"Không có gì, chị Lục, chị mau đi nghỉ sớm đi, nghỉ ngơi cho thiết tốt, ngày mai mới có thể xinh đẹp ngồi ngồi được!" → _ →

"Ừ, được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hôn trộm bị bác sĩ Thẩm phát hiện

Sau khi tắm xong, Lục Chi Ưu đắp mặt nạ, sau đó Lục Chi Ưu chìm vào giấc ngủ dường như.

Hôm sau, Lục Chi Ưu tự thức dậy, cô nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên đầu giường, hơn 9 giờ rồi, cô vội vàng ngồi dậy, vội đi đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong, Lục Chi Ưu ngồi trước gương, trang điểm theo phong cách nhẹ nhàng.

Mặc gì thì đẹp đây?

Cái này vậy.

Váy chữ A liền thân không tay màu đen, từ cổ xuống ngực là lớp voan mỏng màu trắng, váy dài đến đùi Lục Chi Ưu làm lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu nude, khiến cho cô cao lên không ít.

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa một lát, sau đó đứng dậy đi sang nhà Thẩm Trường An.

Cô đứng bấm chuông cả buổi mà vẫn không thấy Thẩm Trường An ra mở cửa.

Không lẽ tối qua anh không về nhà?

Lục Chi Ưu ngạc nhiên.

Cô lấy điện thoại ra xem thử, bây giờ mới 11 giờ, vì thế cô quay về nhà, làm vài miếng sandwich, sau đó bỏ vào hộp đựng cơm rồi mang đến bệnh viện.

Bác sĩ Thẩm, em đến thăm anh đây ~

Khi Lục Chi Ưu đến bệnh viện vừa lúc gặp được Mục Lạc.

"A ~ Lục Chi Ưu?" Mục Lạc ngạc nhiên nhìn cô.

"Hi ~"

"Tìm Thẩm Trường An hả?" Mục Lạc bày ra dáng vẻ cô không nói tôi cũng biết.

Lục Chi Ưu cũng không có gì để giấu giếm, sáng khoái gật đầu.

"Anh ấy có ở đây không?"

"Bây giờ chắc đang ở phòng nghỉ nghỉ ngơi rồi, tối qua cậu ấy có một ca mổ."

Phòng nghỉ?

Lục Chi Ưu lẩm bẩm, bỗng nhiên tiến lại gần Mục Lạc: "Anh trai, phòng nghỉ ở đâu vậy?"

Mục Lạc cười cười, anh biết thế nào Lục Chi Ưu cũng hỏi mà.

"Đi, tôi dẫn cô tới đó."

Ây da, có cảm giác mình lại có thêm một trợ thủ nữa nha.

Lục Chi Ưu cảm thấy mình dường như muốn bay lên trời luôn rồi.

"Đây, chính là nơi đó, cô vào đi, tôi không vào đâu." Mục Lạc chỉ căn phòng ở phía trước, trên tấm bảng trước cửa để hai chữ thật to.

Phòng nghỉ.

"Được rồi, cảm ơn anh nha ~"

"Không có chi."

Sau khi cảm ơn Mục Lạc, Lục Chi Ưu bước đến phòng nghỉ.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, không có ai đáp lại, vài giây sau, Lục Chi Ưu khe khẽ đẩy cửa phòng ra.

"Bác sĩ Thẩm, anh có ở đây không..."

Lục Chi Ưu bỗng dưng im bật, vì cô nhìn thấy Thẩm Trường An nằm trên giường, khoanh tay trước ngực, mắt nhắm lại, có lẽ là đang ngủ.

Lục Chi Ưu rón rén bước vào, cô đặt hộp sandwich tình yêu mình làm cho anh trên bàn.

Cô chậm chậm đi tới bên giường của Thẩm Trường An, ngồi xổm xuống.

Cô chống cằm ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ của anh.

Ánh mắt của cô tựa như tia laser quét khắp mặt anh, anh nhắm mắt, hàng mi dài tạo thành một dãy bóng mờ xinh đẹp, sóng mũi vừa cao vừa thẳng.

Tầm mắt của cô chậm rãi di chuyển từ mũi xuống bờ môi anh, không thể không nói, đôi môi Thẩm Trường An xinh đẹp nhất trong số những người đàn ông Lục Chi Ưu đã gặp, trước kia thường nghe người ta nói, môi mỏng bạc tình, không biết là thật hay giả.

Cô nhìn bờ môi của anh.

Ôi không biết khi hôn sẽ có cảm giác gì hay là, lén hôn thử một cái?

Ặc. có nên không nhỉ, rùi như bác sĩ Thẩm bỗng dưng tỉnh lại thì sao bây giờ?

Chắc là không đâu anh đang ngủ có nên hôn hay không?

Sau vài giây ngần ngừ, trong đầu Lục Chi Ưu đã chia thành hai team.

Team hôn và team không hôn.

Hôn hay không hôn?

Hôn

Không hôn

Hôn...

Không hôn

Hôn!!!

"Thử hôn một cái chắc không chết đâu" Lục Chi Ưu nhỏ giọng lầm bầm.

Cô nhìn đôi môi của Thẩm Trường An, hai tay đặt bên sườn Thẩm Trường An, rồi cẩn thận như sờ người qua, ngay lúc sắp được chạm vào rồi thì

"Ting... ting... ting... ting..."

Điện thoại Lục Chi Ưu đang đặt trên giường của anh bỗng nhiên rung lên.

"Em đang làm gì đấy?"

Thẩm Trường An vừa mở mắt liền thấy Lục Chi Ưu đang áp sát vào người mình.

Bốn mắt nhìn nhau, một bầu trời xấu hổ tràn ngập căn phòng.

"À...em"

Sao mà sao mà tỉnh rồi OMG xấu hổ quá

"Em em lấy điện thoại! Ừ, lấy điện thoại!" Lục Chi Ưu ngồi thẳng dậy kích động cầm lấy cái điện thoại.

"Alo?"

Cô đứng dậy, nói chuyện điện thoại để che giấu mình đang chột dạ.

Anh cũng ngồi dậy, nhìn Lục Chi Ưu đang đưa lưng thẳng tắp về phía mình, khóe miệng nở nụ cười.

Ồ, giả vờ trả lời điện thoại.

"Chị Lục, em đến nhà chị rồi, chị chuẩn bị xong chưa?"

"Chị đang ở bệnh viện, cậu chạy tới đây đón chị đi"

"Ồ, được rồi, khoảng 11 giờ 40 em đến, em cúp máy trước đây"

"Này"

Âm thanh ngắt máy từ bên kia truyền đến, tay cầm điện thoại của Lục Chi Ưu hơi run, vì sao ư? Chột dạ đó, lúc cô nghe điện thoại, tuy không quay đầu lại nhưng cô vẫn cảm giác được ánh mắt của Thẩm Trường An nhìn mình.

Lục Chi Ưu, đừng căng thẳng! Đừng chột dạ! Chưa hôn được mà! Chưa hôn được thì không cần phải chột dạ!

Lục Chi Ưu âm thầm tự cổ vũ bản thân, sau đó ra về bình tĩnh xoay người lại.

Nhưng khi xoay lại bất gặp ánh mắt của Thẩm Trường An, cô bắn loạn, ánh mắt bắt đầu hốt hoảng.

"À bác sĩ Thẩm, em làm sandwich tình yêu cho anh nè!" Lục Chi Ưu vội vàng cầm hộp sandwich trên bàn lên, nịnh nọt đưa đến trước mặt Thẩm Trường An.

Cô cầm sandwich đến như hiêng tặng vật quý.

Thẩm Trường An không nói gì, nhìn cô, rồi lại nhìn hộp sandwich trên tay cô.

"Ngon lắm đó, em biết tối hôm qua anh bận, cho nên làm bữa sáng cho anh, thấy em có chu đáo không?"

Thẩm Trường An nhận lấy miếng sandwich cắn một cái, khỏi phải nói, anh đói bụng lắm rồi.

"Sao em biết anh bận cả tối, còn nữa, sao em biết anh ở phòng nghỉ?"

"Son nhân ắt có diệu kế." Lục Chi Ưu kiêu ngạo.

Thẩm Trường An không nhin được nở nụ cười.

"Ừ, quả thật là son nhân."

Đương nhiên là Lục Chi Ưu nghe ý cười nhạo của Thẩm Trường An, nhưng cô không giận.

"Bác sĩ Thẩm, lát nữa em sẽ đi Thượng Hải."

"Hà?" Âm cuối hơi cao.

"Đoàn phim của em đầu đi, quay Thế Giới Vui Vẻ, để tuyên truyền cho bộ phim "Thanh Sam Nghe Thường" sắp chiếu. Bây giờ đến diễn tập một lần, 8 giờ tối mới bắt đầu quay, trực tiếp đó, bác sĩ Thẩm, anh sẽ xem chứ?" Lục Chi Ưu chớp chớp mắt nhìn anh.

"Ồ nếu không bận, anh sẽ cân nhắc." Thẩm Trường An nghiêng đầu.

"Vậy là anh sẽ xem đúng không ~"

Hà? Anh có bảo là anh sẽ xem hả?

Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ 35, Khương Thang chắc sắp tới rồi.

"Bác sĩ Thẩm, em sắp đi rồi, anh cũng đừng nhớ em quá nha ~"

Thẩm Trường An xấu hổ.

"Mặt mũi của em đi vắng rồi à?"

"Đây nè, đây nè!" Lục Chi Ưu đưa mặt mình tới như đưa vật quý.

"Được rồi, em còn không chịu đi, muộn bây giờ." Thẩm Trường An hết cách với Lục Chi Ưu, vì bây giờ anh phát hiện ra, da mặt của cô không phải dày bình thường đâu.

"Ừ, em đi đây, bái bai ~"

Hai bước quay đầu, ba bước lại quay đầu, đáng về sinh lý tử biệt, lưu luyến không rời.

Sau khi Lục Chi Ưu ra ngoài liền vội vã chạy ra cửa bệnh viện.

Vừa vận Mục Viện mang đồ đến tìm Thẩm Trường An, cô nhìn bóng dáng của Lục Chi Ưu, hơi bực bội, cô gái đó là ai, sao lại xuất hiện ở đây?

"Anh Thẩm, em đem đồ đến cho anh nè." Mục Viện đi vào, hào hứng nói.

"Không cần đâu, anh ăn rồi." Thẩm Trường An nhẹ nhàng từ chối.

Mục Viện tưởng rằng anh đang khách sáo, "Em không thấy anh ra ngoài, anh ăn kiểu gì?"

Mục Viện vừa nói vừa đặt hộp com lên bàn, nhìn thấy có một hộp com màu hồng của con gái đặt đó, giọng nói líu lo bỗng dừng im bật.

Thẩm Trường An chỉnh lại quần áo, sau đó rất tự nhiên đẩy cái nắp hộp com màu hồng lại rồi bỏ vào túi xách.

"Tiểu Viện, cảm ơn em, nhưng mà anh đã ăn rồi, lát nữa anh còn có việc, em ăn đi, anh ra ngoài trước."

Mục Viện nhìn Thẩm Trường An cầm hộp com, không biết tại sao bỗng dừng hình ảnh cô gái vừa rồi xẹt qua trong đầu cô, cô bỗng nghĩ đến cô gái vừa nãy và hộp com màu hồng nãy có liên quan đến nhau.

"Anh Thẩm, không lẽ anh có người thích rồi hả?" Mục Viện nhìn bóng dáng sắp bước ra khỏi cửa phòng của anh, không cam lòng hỏi.

Bác sĩ Thẩm dừng bước, người thích? Lục Chi Ưu hả?

Thích không?

Hình như.

Có.

"Anh Thẩm, rõ ràng anh biết là em thích anh mà."

Thẩm Trường An xoay người lại, "Tiểu Viện, em cũng biết, cho đến bây giờ anh chỉ xem em là em gái, không có ý gì khác."

"Em đã có anh trai rồi, em không cần anh trai nữa."

"Tiểu Viện, thật sự xin lỗi em."

*

Lúc này Lục Chi Ưu đã ngồi trên máy bay đến Thượng Hải.

"Những người khác đã tới rồi hả?" Lục Chi Ưu hỏi Khương Thang bên cạnh.

"Ừ, cũng gần hết rồi, nhưng mà hình như anh Cần Duyên vướng lịch trình nên có thể đến muộn một chút."

"Ừ, được rồi, à, lát nữa cậu đặt vé máy bay trở về tối nay nhé, hôm nay quay xong chương trình chúng ta quay về ngay."

Bởi vì tối nay Thẩm Trường An có thể còn trực ban, trong nhà lại có Bánh Trứng và Đại Hắc, nếu cô không về, hai đứa nó tối nay phải nhịn đói.

"Chị Lục, kết thúc chương trình cũng đã hơn 10 giờ rồi, quay lại Ninh Hạ là sáng sớm, chị xác định là quay về trong đêm?"

"Ừ, xác định."

Lúc đến Thượng Hải đã 3 giờ chiều, Lục Chi Ưu nghỉ ngơi ở khách sạn một lúc, ăn một chút để lót dạ rồi chạy thẳng đến đài truyền hình Thượng Hải.

Khi cô tới đó, trừ Hà Cần Duyên chưa tới ra thì mấy diễn viên khác đều đã đến đông đủ, mọi người đang nói chuyện rôm rả.

Một lát sau, mấy MC của Thế Giới Vui Vẻ cũng đến đây.

Bởi vì thường xuyên đến Thế Giới Vui Vẻ, cho nên Lục Chi Ưu và mấy MC này cũng coi như là người quen cũ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bác sĩ Thẩm chờ em hả?

Mọi người ngồi nói chuyện cực high, rồi bàn đến quy tắc trò chơi tối nay, sau khi nói xong, từng người từng người dọt lại phần của mình.

Vì bạn diễn Hà Cần Duyên của Lục Chi Ưu chưa đến, nên lúc mọi người tập dợt, Lục Chi Ưu ngồi ở phòng nghỉ nghịch di động.

Khoảng 6 giờ tối Hà Cần Duyên mới đến nơi.

Vì thế thời gian nhàn nhả của Lục Chi Ưu cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc người khác nghỉ ngơi, Lục Chi Ưu và Hà Cần Duyên thì vất vả tập dợt, vì lát nữa bọn họ có một tiết mục nhảy.

"Một hai một hai" Thầy dạy nhảy giúp bọn họ gõ nhịp.

May là Lục Chi Ưu và Hà Cần Duyên đều không dờ về khoản nhảy nhót, hơn nữa phối hợp lại ăn ý, cho nên luyện tập tiết mục này cũng không khó khăn lắm.

"Sao cậu lại đến trễ thế?" Lục Chi Ưu hỏi Hà Cần Duyên bên cạnh.

"Đột nhiên bị Cổ Kỳ Hành kéo đi tham gia một hoạt động."

"Mình nghe nói dạo này Kỳ Hành đầu tư bộ phim mới, "Anh Hùng Xuất Thiếu Niên" gì gì ấy, xem ý của cậu ấy chắc là định lôi cậu vào làm nam chính hả?"

"Cậu ấy nghĩ nhiều rồi, cái tên nghe què thế, đẹp chỗ nào đâu, mình chả thêm diễn." Nói tới bộ phim này, Hà Cẩn Duyên nhin không được mà mắng, vừa rồi cùng cậu ta tham dự chính là hoạt động đặc biệt chuẩn bị cho bộ "Anh hùng xuất thiếu niên" này đây.

"Mình thấy cũng được mà, đây chắc là một bộ phim đầy soái ca đó, thích thật."

"Cậu thích thì sao không đóng đi?" Hà Cẩn Duyên lờm cô.

"Là "Anh hùng xuất thiếu niên" chứ có phải là "Anh hùng xuất thiếu nữ" đâu."

"Cẩn Duyên, Chi Uú, hai người chuẩn bị xong chưa, sắp ghi hình rồi." MC Hạ Thiên bước đến.

"Rồi, sắp xong rồi."

MC Hạ Thiên vừa đi ra, Lục Chi Uú và Hà Cẩn Duyên tập lại lần nữa, thấy ok rồi mới thay trang phục chuẩn bị lên sân khấu.

Thế Giới Vui Vẻ là chương trình ghi hình trực tiếp, thế nên bạn làm gì, nói gì sẽ bị khán giả toàn quốc chứng kiến, không hề có biên tập hay cắt ghép gì gì đó.

Mới vừa xong việc, Thẩm Trường An ngồi nghỉ ngơi ở bàn làm việc của mình, đột nhiên nhớ ra tối hôm nay có chương trình trực tiếp của Lục Chi Uú.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, hơn 8 giờ rồi.

Anh cầm điện thoại mở APP xem trực tiếp, chưa bao giờ anh quan tâm một chương trình giải trí nào đến vậy.

Lục Chi Uú mặc một cái áo cổ tròn màu trắng bạc, váy màu vàng ôm sát hông, áo trắng sơ vin vào váy, mái tóc xoăn nâu của cô cũng được duỗi thẳng ra, lúc này cô đoan trang ngồi im lặng trên sofa, gương mặt mang nụ cười khéo léo.

Nhìn dáng vẻ lúc này của Lục Chi Uú, Thẩm Trường An mỉm cười, thì ra Lục Chi Uú cũng có lúc đoan trang thùy mị như thế.

Lúc này đang là tiết mục trả lời câu hỏi của các MC.

"Chi Uú, vừa qua trên mạng có nhiều tin về cô và Hà Cẩn Duyên, rất nhiều người hy vọng hai người ở bên nhau, xin hỏi đương sự, cô có suy nghĩ gì?"

"Chuyện này à, tôi nên nói sao nhỉ, thật ra tôi và Cẩn Duyên chỉ là bạn tốt, quan hệ bạn bè, hai bọn tôi chưa hề nghĩ đến vấn đề kia, đúng không, Cẩn Duyên?"

Lục Chi Uú quay đầu nhìn Hà Cẩn Duyên bên cạnh, muốn vứt củ khoai lang nóng này cho anh.

Hà Cẩn Duyên nhìn cô cười.

"Ừ, thật ra, bọn tôi là bạn bè, đương nhiên, chúng tôi cũng có một tình cảm khác."

"Ồ? Tình cảm gì? Tôi tin là các bạn khán giả ngồi trước màn hình đều vô cùng muốn biết."

Hà Cẩn Duyên cười khê.

"Tình bạn cách mạng đó."

MC không ngờ Hà Cẩn Duyên trả lời như thế, sững sờ vài giây mới tỉnh lại.

"Ha ha, thì ra nam thần lại hài hước như thế, tiết mục "Tôi hỏi bạn trả lời" hôm nay kết thúc, tiếp sau đây chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi nhé.

*

"Cảm ơn mọi người đã theo dõi Thế Giới Vui Vẻ của chúng tôi, chương trình tối nay đã kết thúc, các bạn đừng quên xem "Thanh Sam Nghe Thường" vào ngày 20 tháng 8 này nhé, chúc cho "Thanh Sam Nghe Thường" của chúng ta thành công tốt đẹp."

"Cắt"

Đạo diễn vừa hô một tiếng, cả khán phòng ồ ồ hân lên.

"Cảm ơn các bạn đã tham dự Thế Giới Vui Vẻ, kết thúc rồi chúng ta cùng liên hoan nào" MC Hạ Thiên đề nghị.

Lục Chi Uú nhìn thời gian, bây giờ 9 giờ hơn rồi, cô đặt chuyến bay lúc 10 giờ rưỡi.

"Hạ Thiên, tôi không đi được rồi, tôi phải về Ninh Hạ, tôi đặt vé lúc 10 giờ rưỡi rồi."

"Hả? Cô cũng quay về hả? Cẩn Duyên vừa nãy nói với tôi cậu ấy phải đi ghi hình chương trình, cho nên đi trước rồi, bây giờ cô cũng báo cô phải về, lâu lắm rồi mới gặp nhau, vốn muốn mời cô ở lại Thượng Hải chơi vài ngày, rốt cục cô lại quay về nhanh như thế!"

"Sorry mà, lần sau nhé, ghi hình đợt sau tôi sẽ ở lại thêm mấy ngày." Lục Chi Uú vỗ vỗ vai Hạ Thiên.

"Được rồi, cô đã nói rồi đấy nhé, lần sau phải ở lâu đó."

"Được được, một lời đã hứa."

Quay lại khách sạn, Lục Chi Ưu thay đồ xong liền đến sân bay cùng với Khương Thang.

Về tới Ninh Hạ đã hơn 12 giờ khuya.

Không biết ai tuần tin tức mà sân bay tối nay đèn đuốc sáng trưng, fans của Lục Chi Ưu - Chi Tử Hoa đứng đông nghịt cả đại sảnh sân bay.

Nhờ có nhân viên sân bay hộ tống, vất vả lắm cô mới lết lên được xe của mình.

"Chị Lục, có muốn đi ăn cái gì không?" Khương Thang hỏi.

Lục Chi Ưu mỉm cười nhìn anh.

"Được rồi, lái xe cẩn thận"

"Dạ, em biết rồi."

Lục Chi Ưu vừa vào cửa đã cởi phăng đôi giày cao gót, cô bước vào nhà, Bánh Trứng và Đại Hắc bay vèo đến, vây quanh cô không tha, chắc là đã đói bụng lắm.

"Chị đã về, có phải đói bụng rồi không?"

Lục Chi Ưu nhanh tay cầm lấy túi thức ăn đồ ra cho chúng, rồi ngồi bệt xuống thảm.

"Bọn cưng ăn rồi, chị còn chưa được ăn đây, ăn gì bây giờ nhỉ?"

Lục Chi Ưu đứng dậy vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, trong đó còn một ít bánh mì.

"Quên đi, ăn tạm một chút vậy" Lục Chi Ưu lấy bánh mì trong tủ lạnh ra.

Cô ra ngoài phòng khách, đang chuẩn bị ăn thì nhận được tin nhắn của Thẩm Trường An.

Nam thân nhà tôi: Anh làm bữa khuya, muốn ăn không, em có chìa khóa nên tự mở cửa nhé.

Đọc tin nhắn, mắt Lục Chi Ưu vụt sáng.

Thì ra bác sĩ Thẩm có ở nhà, không phải anh ấy đang trực ban hay sao?

Lục Chi Ưu cũng không nghĩ nhiều, bỏ bánh mì trong tay xuống, cầm lấy chìa khóa trong túi xách, nhanh chân chạy sang nhà Thẩm Trường An đối diện.

Cô thành thực mở cửa nhà Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, em tới đây ~"

Lục Chi Ưu mở cửa ra liền vọt vào.

"Ừ, tới rồi à, mì sắp chín nè."

Thẩm Trường An lấy cà chua, hành, gừng, rau thơm ra rửa cho sạch sẽ, sau đó cắt cà chua ra thành từng miếng, hành lá xanh xanh, gừng xắt nhỏ, rau thơm

Bật bếp điện lên, chế dầu vào, đợi dầu nóng lại cho hành và gừng vào phi thơm.

Bỏ cà chua vào đảo đảo vài cái cho đến khi ra nước rồi mới thêm nước vào, sau đó thêm hạt nêm vào, chờ cho nước thịt ngấm vào, cho nước sốt thêm đậm đà, không lâu sau đã nấu xong, anh lấy trứng gà đập bỏ vào, không khuấy lên mà giảm lửa lại.

Chần trứng chín xong, bỏ mì vào nấu, nêm nếm gia vị.

Sau đó để lửa to lên, nấu cho mì mềm ra, sau khi tắt lửa 10 giây, lại bỏ thêm tiêu vào, múc vào bát, cho hành và rau thơm lên.

"Thơm quá đi."

Lục Chi Ưu bị mùi hương của cà chua và trứng kích thích chạy tới.

Thật ra bụng cô đã biểu tình từ lâu rồi, vốn nghĩ rằng tối nay chỉ ăn bánh mì để sống qua đêm, ngờ đâu lại được ăn mì do chính tay bác sĩ Thẩm nấu.

Ngửi được mùi thơm của trứng, lại do bác sĩ Thẩm nhà cô nấu, con sâu tham ăn trong bụng của cô đã bị gọi hồn xuất hiện rồi.

Thẩm Trường An bưng bát mì trứng cà chua ra đã thấy Lục Chi Ưu ngồi ngay ngắn trên bàn anh, ánh mắt nhìn chăm chú vào bát mì trên tay anh.

Nhìn dáng vẻ của cô, Thẩm Trường An cảm thấy buồn cười, chắc là đã đói lắm rồi.

Anh đặt tô mì lên bàn, lấy dưa và muống cho cô.

Hai mắt phát sáng nhìn tô mì trứng cà chua thơm nức mũi, nước sốt đỏ đỏ rưới trên mặt, thêm hai quả trứng chần nước sôi, còn có thể thấy trứng đỏ thấp thoáng bên trong, bên trên có rắc hành lá và rau thơm, trắng trắng, đỏ đỏ, xanh xanh.

Nhưng cô phát hiện chỉ có một tô mì.

"Sao chỉ có một tô? Anh không ăn hả?" Lục Chi Ưu hỏi anh.

"Ừ, anh không ăn, em mau ăn đi, mì nguội rồi ăn không ngon đâu."

Lục Chi Ưu cầm đũa chọc chọc tô mì, bỗng dừng ngẩng đầu, ánh mắt trong veo nhìn Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, khuya rồi mà anh vẫn chưa ngủ, có phải là đang chờ em không?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Khi nào con đưa Lục Chi Ưu về nhà?

Thẩm Trường An sùng sốt, nhìn ánh mắt chờ mong của cô, ma xui quỷ khiến trả lời:

"Ừ, xem là vậy"

Nghe Thẩm Trường An trả lời, Lục Chi Ưu về mặt đắc ý, cắn đôi đũa.

"Bác sĩ Thẩm, em cảm động quá, hóa ra cảm giác được người khác chờ đợi là như vậy... ôi... thật hạnh phúc." Lục Chi Ưu nghiêm túc nói.

Thẩm Trường An nhin không được vuốt vuốt mái tóc của cô, "Ăn nhanh lên, sao em nói nhiều thế?"

Thẩm Trường An bước đến ngồi xuống sofa.

Lục Chi Ưu vừa ăn vừa hỏi anh, "Bác sĩ Thẩm, tối nay anh không trực hả?"

Thẩm Trường An lật cuốn tạp chí trên tay vừa trả lời, "Hôm qua là do lịch trực đột xuất thôi, hôm nay trở lại bình thường rồi."

"Hóa ra là thế."

Lục Chi Ưu lại vui đùa ăn mì, lát sau bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Bác sĩ Thẩm, sao anh lại biết em ở nhà?"

Cô chưa nói cho anh biết là tối nay cô sẽ về nhà.

Tay đang lật tạp chí dừng lại một lát.

"À thấy trên tường nhà Khương Thang đăng."

"Khương Thang? Cậu ấy add weixin của anh hả?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

"Ừ"

Lần trước em uống say, ngày hôm sau sau khi anh đến đón em, Khương Thang liền add weixin của anh, nói với anh rằng từ đây về sau anh là cứu tinh của cậu ấy.

Thật ra ban đầu anh định đi ngủ, nhưng trước khi ngủ lướt weixin một vòng thì thấy Khương Thang đăng status.

Đại khái là do Lục Chi Ưu không muốn để hai con chó bị đói ở nhà cho nên phải quay về từ Thượng Hải trong đêm, thế nên anh chủ động nhắn tin cho Khương Thang, biết cô đã về rồi mà vẫn chưa có ăn cơm, liền vội xuống giường làm bữa khuya cho cô.

Nhưng mấy chuyện này thì không cần phải nói với Lục Chi Ưu làm gì.

Trong lòng Lục Chi Ưu âm thầm khen ngợi Khương Thang.

*

Cuối tuần, Lục Chi Ưu bị mẹ già triệu về nhà.

Đúng lúc cuối tuần này Thẩm Trường An thay ca, anh đang định ở nhà ngủ một giấc thật ngon thì lại nhận được điện thoại của Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương gọi cho anh, bảo anh về nhà ăn cơm, khó có dịp cả nhà đông đủ như hôm nay.

Anh nghĩ một hồi, đúng là lâu rồi không quay về nhà ăn cơm, cho nên sáng khoái đồng ý.

Giữa trưa, sau khi cho Bánh Trứng và Đại Hắc ăn xong anh lái xe quay về nhà.

Chưa bước vào cửa anh đã ngửi được mùi đồ ăn thơm phức.

Người chạy ra mở cửa là mẹ Thẩm.

"Bảo bối, con về rồi à" Vừa thấy Thẩm Trường An, mẹ Thẩm vui vẻ đón tiếp.

Nghe mẹ Thẩm kêu mình là bảo bối, khóe miệng của Thẩm Trường An run rẩy.

"Mẹ già ơi, con đã lớn thế này rồi, mẹ đừng có kêu con là bảo bối nữa."

"Sao lại không được kêu? Con chính là bảo bối của mẹ mà." Mẹ Thẩm đáng vẻ đương nhiên.

Thẩm Lạc Dương ngồi trên sofa, Thẩm Trường An bước tới ngồi xuống.

Thẩm Lạc Dương vỗ vỗ vai anh, "Chịu đi, anh đây còn bị mẹ gọi là tâm can nè, em nghĩ em thoát được cái tên bảo bối ấy hả?"

Nói tới chuyện này, Thẩm Lạc Dương bỗng nhớ tới lần trước mẹ mang thức ăn đến vô quán của mình, vừa khéo lúc ấy anh đang cùng mọi người trong hội ăn cơm trưa.

Ngay lúc mọi người đang trò chuyện vô cùng high thì

"Tâm can của mẹ, xem mẹ mang đồ ăn ngon tới cho con nè."

Thế là hình tượng cao lớn, uy vũ oách xà lách của anh trong nháy mắt "Boom sha ka la ka" tan tành mây khói.

Đến bây giờ, mỗi khi nhắc tới chuyện đó anh đều bị mọi người trong vô quán cười sấp mặt.

Hai người từ nhỏ đến lớn bị mẹ Thẩm gọi là tâm can bảo bối, Thẩm Lạc Dương là tâm can, Thẩm Trường An là bảo bối, cái biệt danh này ám theo bọn họ, một người 30 năm, một người 27 năm, coi như đã thấm luôn rồi.

Mẹ Thẩm ngồi trên sofa một lúc, chạy vào phòng bếp nhìn ba Thẩm nấu cơm, vì thế trong phòng khách chỉ còn 2 anh em bọn họ.

Thẩm Trường An ngồi trên ghế nghịch di động, bỗng nhiên Thẩm Lạc Dương ngồi đối diện lấy chân đá đá anh.

Anh ngẩng đầu khó hiểu nhìn Thẩm Lạc Dương.

"Chuyện Lục Chi Ưu là sao vậy, nói cho anh mày nghe coi." Thẩm Lạc Dương nhìn anh với ánh mắt hóng hớt.

Thẩm Trường An nhàn nhạt lườm anh, đôi môi nhẹ nhàng phun ra một câu, "Tránh ra."

"O, thằng nhóc này, mày nói chuyện với anh mày thế hả? Muốn ăn đòn ư?"

Thẩm Trường An đơ mặt nhìn anh.

"Cái thằng này!"

Thẩm Trường An bỗng nhiên mỉm cười nhìn anh, cười khiến cho Thẩm Lạc Dương dựng cả lông tơ.

Không đợi anh phản ứng, Thẩm Trường An rướn cổ về phía phòng bếp hô to.

"Mẹ già, vừa nãy anh con bảo muốn dạy"

"Suyt" Thẩm Trường An vội vàng xin tha, để tay lên miệng ra dấu.

Thẩm Trường An nhìn anh, ánh mắt mang theo sự giao hoạt.

"Anh con muốn dạy gì?" Mẹ Thẩm lộ đầu ra hỏi.

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, anh đưa mắt ra hiệu.

"À... không có gì, à, cơm nấu xong chưa ạ? Con đói sắp chết rồi!"

"Cái thằng máy nghiền này, sắp xong rồi." Mẹ Thẩm tức giận quở trách.

"Được lắm, coi như cung giới." Thẩm Lạc Dương tròn mắt nhìn anh.

"Ha ha..."

Thật ra không phải Thẩm Lạc Dương sợ Thẩm Trường An méc mẹ, mà là nếu để mẹ biết, thế nào cũng kêu ba già đến răn đe mình.

Đùa gì chứ?

Tuy là Thẩm Lạc Dương anh đây không để ai vào mắt, đó là vì anh có thể đánh bại họ, không thắng thì cũng ngang sức, nhưng ba Thẩm thì khác, võ nghệ của anh đều do ba Thẩm dạy, tuy sau khi nhập ngũ, lăn lộn trong đó mấy năm, nhưng ba Thẩm cũng không ở không, nếu cùng ông ấy so tài, anh quả thật không ăn được miếng ngon nào.

Điều quan trọng nhất là, nếu đụng đến ba Thẩm, về sau sẽ không được về nhà ăn cơm, vậy thì mất nhiều hơn được!

Mùi thức ăn càng lúc càng nồng, Thẩm Trường An không nhịn được mà rướn cổ về phòng bếp.

"Ba già, ba đang làm món gì vậy, thơm như thế, có phải tranh thủ khi không có bọn con ở nhà mà luyện tập sau lưng bọn không không hả?"

Ba Thẩm quay lại nhìn Thẩm Trường An.

"Dạo này mới biết làm một món, “môi cá hầm thịt”.

Ba Thẩm múc thức ăn từ trong nồi ra.

Món này là một trong những món phổ biến hay bày trên bàn tiệc của Phúc Châu.

Môi cá, chính là phần thịt gần miệng của cá mập hay cá chép.

Đem thịt cá còn tươi cắt nhỏ từng miếng, sau đó luộc nước sôi, rồi bỏ hành lá, gừng, rồi lại chế rượu Thiệu Hưng vào.

Khoảng vài phút rồi múc ra, múc hành và gừng ra.

Tiếp đó lại cho thịt heo đã xắt sẵn vào chảo, thêm nước dùng, nắm hương, vài miếng măng, xì dầu, bột ngọt, đường, khi sôi lên thì lại tiếp tục nêm tinh bột vào.

Bước kế tiếp thì cho môi cá đã qua sơ chế vào nấu chung, khoảng 2 3 phút sau thì múc ra tô, rắc tiêu, dầu vừng và dấm chua lên.

Thế là, món ngon đã hoàn thành.

"Ba à, khi nào rảnh ba dạy con với."

"Được thôi, con muốn thì ba dạy cho."

Ba Thẩm tiếp tục xào món khác.

Rất rõ ràng, tay nghề nấu ăn của Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương đều di truyền từ ba Thẩm.

Từ nhỏ đến lớn, rất ít khi Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương ăn đồ ăn mẹ Thẩm làm, có thể nói rằng, nếu một ngày nào đó mẹ Thẩm nấu com, hai anh em tuyệt đối không đụng vào một hạt, mẹ Thẩm mà xung phong làm com thì y như rằng, ba cha con sẽ tự giác mở cửa nhà, một đi không ngoảnh lại, đi đâu hả?

Đúng rồi, đi ăn tiệm, giỡn hoài, nếu không đến quán ăn, thì giây tiếp theo bọn họ có thể sẽ đến bệnh viện đó.

Lúc ăn com, TV trong phòng khách đang phát lại chương trình Thế Giới Vui Vẻ Lục Chi Ưu ghi hình đêm qua.

Mẹ Thẩm tay cầm chén com, mắt nhìn Lục Chi Ưu trên TV, bà càng xem càng mê.

"Bảo bối à, con xem đi, Lục Chi Ưu rất đẹp đúng không?" Mẹ Thẩm hào hứng chỉ vào Lục Chi Ưu trên TV nói với Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An ngẩng lên nhìn một cái.

Chương trình này đêm qua anh đã xem rồi.

"Vợ à, em thích cô bé Lục Chi Ưu này đến vậy hả?" Ba Thẩm nhìn Lục Chi Ưu trên TV, dáng vẻ đoan trang thùy mị này, đúng là khiến người khác yêu thích mà.

"Dĩ nhiên rồi."

"Bảo bối, khi nào thì con mang Lục Chi Ưu về nhà hả?" Mẹ Thẩm hỏi.

"Khụ khụ" Thẩm Trường An đang húp canh cá thì bị sặc, vị cay nồng bỗng chốc lan ra khắp cổ họng.

Thẩm Lạc Dương vô cùng bình tĩnh đẩy ly nước ấm đến chỗ anh.

Thẩm Trường An cầm ly nước uống hết.

"Sao thế?" Mẹ Thẩm hỏi.

"Khôngkhông có gì" Thẩm Trường An đáp.

"Mẹ nói thật đấy, Chi Ưu với con rất xứng đôi, con xem đi, con gái nhà người ta bề ngoài xinh đẹp, tính cách lại tốt, đáng người lại chuẩn vô cùng, mẹ đã kiểm hàng giúp con rồi, khỏi cần chọn lựa"

Thẩm Trường An, ""

Thẩm Lạc Dương, ""

Ba Thẩm, ""

"Được rồi, được rồi mà mẹ, mẹ ăn com nhanh đi, đồ ăn nguội hết bây giờ." Thẩm Trường An tích cực gấp vài miếng thịt cá bỏ vào chén cho mẹ.

"Món này ba làm ngon lắm."

"Con đừng có "bê lái", có phải con không thích Chi Ưu không? Không lẽ cô bé không xinh hả?" Mẹ Thẩm buông đũa hỏi anh.

"Hả... xinh mà"

"Tính tình con bé không tốt hả?"

"Tốt"

"Con bé không đủ cao, không đủ trắng, không đủ khí chất hả?"

"Đủ cao... đủ trắng đủ khí chất.."

"Thế thì con dẫn con bé về nhà đi."

Thẩm Trường An, ""

"Nhìn hai đứa bây đi, thằng anh thì 30 tuổi đầu mà vẫn chưa có người yêu, mày cũng vậy, người ta tốt như thế, mày lại không biết quý trọng, đúng là tức chết mà"

Lúc này, ba Thẩm bỏ đũa xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng mẹ Thẩm.

"Vợ ơi đừng tức mà, đừng tức."

"Cũng chỉ có chồng là tốt nhất, không như hai thằng đầu gấu này."

Nhìn ba mẹ đang đóng phim trên bàn ăn, Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương nhìn nhau, tiếp tục bình tĩnh nhai cơm, tình huống thế này, bọn họ đã xem nhàm mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trời mưa đã có bác sĩ Thẩm

Phòng làm việc của Lục Chi Ưu

Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sofa trong phòng làm việc của mình, trên đùi đặt một cái laptop, trên laptop đang mở bộ phim hot nhất hiện nay

Cô bây giờ đã bị mê hoặc rồi.

Nhất là Trương Đại Phật Gia của Trần Vỹ Đình, từng cái nhăn mày từng nụ cười đẹp trai muốn xỉu, diễn xuất của Trần Vỹ Đình quả thật quá đỉnh!! Bữa nào phải xin một cái hẹn, cùng nhau thảo luận, trau dồi diễn xuất mới được.

Diễn xuất của Lệ Đình càng ngày càng tốt, có thể diễn một vai Mary Sue khiến người xem không thể rời mắt, đúng là tạo danh tiếng cho tất cả Mary Sue trong giới.

Có điều bộ phim vừa mới hot trên iQIYI mà Lệ Đình đã lao vào quay một bộ phim mới, bây giờ có lẽ lại đến Hoàn Kiếm nữa rồi.

Cô nàng này không thèm nghỉ ngơi lấy một ngày đã đi quay tiếp, Lục Chi Ưu không khỏi cảm thấy xấu hổ, dù gì so với chiến sĩ thi đua nhà người ta thì kẻ làm biếng như cô đúng là kém xa một con phở, xem ra danh hiệu chiến sĩ thi đua của giới giải trí cũng không phải là hư danh.

So với Lệ Đình, mấy ngày nay, Lục Chi Ưu có thể nói là rất nhàn rồi, mỗi ngày ngồi ở phòng làm việc của mình xem tivi, lướt Weibo, sau đó chờ bác sĩ Thẩm tan làm thì đến ăn cơm, thuận tiện trêu chọc bác sĩ Thẩm vài câu.

Lúc trước Khương Thang còn đưa đến cho cô mấy cái quảng cáo làm đại diện phát ngôn, đều bị cô từ chối, cô còn chưa nghỉ ngơi đã mà, không muốn nhận quảng cáo nhanh thế đâu.

Đến trưa, Lục Chi Ưu ăn cơm của Tiểu Mễ mang đến rồi lại tiếp tục nằm trên sofa xem phim.

Đang xem đến lúc gay cấn thì Tiểu Mễ ôm máy tính đi đến.

"Chị Lục, tổng biên của "Kenneth" gửi mail cho chị nè!"

Lục Chi Ưu đặt laptop của mình sang một bên, nhận lấy laptop của Tiểu Mễ, vừa mở ra liền thấy, đúng là tổng biên của tạp chí "Kenneth" Hình Mạn gửi đến, muốn mời cô chụp ảnh cho tạp chí kì này.

Hơn nữa, người hợp tác với cô kì này chính là siêu mẫu nam quốc tế Khương Trùng.

Khương Trùng là một truyền kỳ trong giới người mẫu, dáng người vô cùng cao, khí chất sạch sẽ, mang đến một cảm giác cảm phục, đúng là một làn nước mát trong giới, là nam thần trong lòng của rất nhiều cô gái.

Nhưng trong số đó không có Lục Chi Ưu, bởi vì bây giờ, trong đầu, trong lòng, từng bộ phận trong cơ thể cô nói cho cô biết, người cô muốn là Thẩm Trường An, nam thần của cô chính là Thẩm Trường An!!

Cô nâng cằm, suy nghĩ một lát rồi quyết định từ chối, cô nghĩ còn chưa đã, vẫn chưa muốn quay lại làm việc.

Lúc cô đang chuẩn bị nhắn tin từ chối thì Tiểu Mễ vội vã nói, "Chị Lục, chị muốn từ chối hả?"

"Không thì sao?"

"Chị Lục, chị phải biết, “Kenneth” rất nổi tiếng trong giới, nếu lên bìa kỳ này, độ nổi tiếng của chị sẽ tăng lên rất nhiều đó."

Ngón tay đang gõ chữ của Lục Chi Ưu dừng lại, "Chị mới nghỉ chưa được mấy ngày, không thể nghỉ thêm một xú à?"

"Chị Lục, chị nghỉ hơn 2 tuần rồi, còn chưa đã hả, chị nhìn chị Lệ Đình đi, người ta đã khai máy phin mới rồi kia!!"

"Nhưng bây giờ chị cũng không thiếu tiền, không cần liều mạng như thế ~"

"Chị Lục, đừng quên chị vừa mới từ chối 4 cái quảng cáo, hơn nữa công ty hy vọng sau khi kết thúc, nhân lúc vẫn còn đang hot mà nhận nhiều hợp đồng đại diện, nếu công ty mà biết chị từ chối “Kenneth”, đại Boss chắc tức hộc máu cho mà xem, chị nghĩ chị còn có thể được sống yên ổn qua ngày hay không?"

Lục Chi Ưu dừng hẳn động tác đánh máy, đúng nhì, Tiểu Mễ nói rất có lý, nếu để đại Boss biết, thế nào cô cũng bị lôi đến văn phòng mà nghe “hát”, hơn nữa sau này cũng đừng mơ được nghỉ ngơi, dựa vào cái tính coi tiền như mạng của đại boss, chắc chắn sẽ để cho cô nhận một đồng quảng cáo đại diện cho xem.

Cô im lặng xóa hết dòng thư từ chối của mình, nhắn tin hồi âm, tỏ ý hai bên sẽ thương lượng lại.

Trả lời mail xong, Lục Chi Ưu đóng laptop.

Tiểu Mễ thấy Lục Chi Ưu đồng ý, hé miệng cười trộm.

Oh yeah! Tốt quá, sắp được gặp nam thần rồi!

"VẬY CHỊ LỤC, CHỊ NGHỈ NGƠI ĐI." Tiểu Mễ lấy laptop trên đùi Lục Chi Ưu xuống, chuẩn bị rời khỏi.

"Tiểu Mễ, chụp ảnh bìa kỳ này em không cần đi theo đâu, chị dẫn Khương Thang theo là được rồi."

"Hả?" Tiểu Mễ bỗng chốc dừng bước, quay lại nhìn Lục Chi Ưu.

Trên mặt Lục Chi Ưu mang theo nụ cười ấm áp.

Nhưng sao cô lại thấy lạnh lạnh trong lòng thế này?

"Chị Lục, đừng mà, dẫn em đi đi mà." Tiểu Mễ chạy đến nắm bờ vai Lục Chi Ưu, làm cho cô hoảng sợ.

"Hả, vậy em nói thử đi, vì sao muốn chị dẫn em đi?"

"Chị Lục, em là chuyên viên trang điểm của chị mà, em không đi ai trang điểm cho chị?"

"Phòng làm việc lớn thế này, không lẽ không tìm được một chuyên viên trang điểm?" Lục Chi Ưu không đồng ý.

"Ôi, không được đâu chị Lục, em trang điểm cho chị lâu như thế, em chắc chắn là hiểu ý chị nhất, nếu người khác trang điểm không vừa ý chị thì sao?"

"Ừ, cũng đúng nhì" Lục Chi Ưu chống cằm, dáng vẻ đắm chiêu.

"Cho nên á, chị mang em theo nha." Tiểu Mễ nhìn cô vô cùng tội nghiệp.

"Cái này, phải để chị suy nghĩ lại đã." Lục Chi Ưu sờ cằm.

Tiểu Mễ rất rõ động tác này của Lục Chi Ưu, bởi vì mỗi khi cô làm động tác này, chính là đang suy nghĩ trong lòng.

Cô cắn chặt răng, nói: "Chị Lục, em đi mua đá bào matcha cho chị nha?"

Lục Chi Ưu tiếp tục sờ cằm, "Nhưng mà Khương Thang đã mua cho chị rồi."

Tiểu Mễ đau lòng, "Em mua bánh kem matcha cho chị"

Hai mắt Lục Chi Ưu bỗng chốc tỏa sáng, "Được rồi, thấy em có thành ý như thế, chị sẽ dẫn em đi theo, tới lúc đó đừng quên mua bánh cho chị đấy."

"Dạ... em biết rồi" Tiểu Mễ đứng dậy, oán hận nói.

Lục Chi Ưu ở trong lòng len lén đánh dấu tích vào kế hoạch của mình.

Khương Thang mua đá bào matcha, Tiểu Mễ mua bánh kem matcha.

Muahahaha... lời to rồi... lời to rồi ~

*

Buổi trưa thời tiết vẫn còn đang rất đẹp, không biết tại sao, đến chiều thì mây đen kéo đến âm u cả bầu trời, không lâu sau liền có sấm chớp đùng đùng, rồi mưa to.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, gió mạnh đập ầm ầm vào cửa sổ.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, mưa to quá. Không mang theo dù, sao bây giờ?" Tiểu Mễ bắt đầu ầm ĩ.

Khương Thang đặt hai tay lên bàn, đầu gối lên tay, "Dự báo thời tiết chả chính xác tí nào, hôm qua rõ ràng nói hôm nay không có mưa mà."

"Dự báo thời tiết chỉ giới lừa gạt thôi." Tiểu Mễ không còn gì để nói.

"Đã trải nghiệm"

"Mưa này không dai đâu, có lẽ lúc tan làm sẽ tạnh thôi." Lục Chi Ưu đứng dậy bước tới cạnh cửa sổ.

"Mong là vậy."

Nhưng sự thật là, tới lúc tan làm mưa không những không tạnh mà còn to thêm, chưa tới 5 giờ mà bên ngoài trời đã sấm sấm tới.

Nhân viên trong phòng làm việc đều đã đi gần hết.

"Chị Lục, đi thôi, em đưa chị về." Khương Thang đẩy cửa bước vào, nói với Lục Chi Ưu.

"Không cần đâu, cậu đưa Tiểu Mễ về đi."

"Hả, vậy còn chị?" Khương Thang hỏi.

Tiểu Mễ ở phía sau chột chột Khương Thang, đáng vẻ như muốn hỏi bộ anh bị ngốc hả?

Khương Thang suy nghĩ một lát, sau đó mới hiểu ra.

"A ~, chị Lục, bọn em đi trước nha, bye bye."

"Ừ, bye bye ~"

Sau khi bọn Khương Thang đi rồi, Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ trên tường, 5 giờ kém 15 rồi.

Cô nghĩ nghĩ, khóe miệng bỗng nhiên nở nụ cười, cô lấy di động trong túi xách ra, mở danh bạ, sau đó nhấn tin cho Thẩm Trường An.

Bệnh viện.

"Thời tiết kiểu gì, nói mưa là mưa ngay." Mục Lạc lẩm bẩm trong miệng.

"Dự báo thời tiết nói là không mưa." Thẩm Trường An đáp.

Anh bước đến cửa sổ, nhìn mưa to ầm ầm bên ngoài.

"Mưa cũng tốt, trời hôm nay nóng bức, vừa hay mưa xuống thì mát." Thẩm Trường An nhàm chán vừa xoay bút vừa nói.

Lúc này di động lại vang lên.

Anh cầm lên nhìn thử.

Là Lục Chi Ưu.

"Bác sĩ Thẩm, mưa rồi TT^TT"

Thẩm Trường An nhìn icon dễ thương kèm theo, nghĩ nghĩ muốn trêu cô một chút, anh dựa vào ghế, hai tay cầm di động, nhàn nhã gõ tin trả lời.

"←_←So?"

Vài giây sau.

"(>^ω^<) Meo meo"

Thẩm Trường An nhìn tin nhắn của Lục Chi Ưu, rất lâu mới phản ứng lại.

Anh cong cong khóe môi.

Bỗng nhiên cảm thấy cô thật dễ thương, hình như anh bị lây rồi, làm sao đây?!

"Chờ tôi một lát."

Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nhắn trả lời cô như thế.

"o(≥v≤)o Dạ ~"

A, a, sao giờ? sao giờ?

"Ting ting..." Đúng 5 giờ, đồng hồ treo tường tự động vang lên.

Thẩm Trường An cởi áo blouse trắng ra, khoác áo khoác vào, rồi vẫy tay với Mục Lạc.

"Đi trước đây, mai gặp!"

Vừa dứt lời, Mục Lạc chưa kịp nói gì, chỉ thấy bóng lưng cao ngất của Thẩm Trường An.

"Mình có một dự cảm." Lát sau, Mục Lạc đột nhiên lẩm bẩm một mình.

*

Thẩm Trường An lái xe đỗ trước phòng làm việc của Lục Chi Ưu.

Sau đó anh móc di động ra gọi cho Lục Chi Ưu.

"A lô"

"A lô, bác sĩ Thẩm, anh chờ em một chút, em xuống ngay đây!"

Bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lục Chi Ưu.

"Ừ"

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu vui vẻ thu dọn đồ đạc, vừa dọn vừa hát.

Dọn dẹp xong rồi, cô lại lấy CC cream trang điểm lại rồi mới hài lòng bước ra ngoài.

Khi cô ra khỏi phòng, mọi người đều đã về hết, thế nên cô tắt đèn, khóa cửa phòng rồi mới xuống lầu.

Lúc ra khỏi thang máy, Lục Chi Ưu nhanh chân chạy ra cửa, vừa tới liền nhìn thấy Thẩm Trường An đang đứng trước chiếc Lamborghini.

"Bác sĩ Thẩm ~"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lau tóc cho bác sĩ Thẩm

Cô vui vẻ đứng tại chỗ vẫy vẫy tay với anh.

Thẩm Trường An hạ kiếng xe xuống, thấy Lục Chi Ưu vẻ mặt sáng ngời, vẫy tay với mình.

Anh mở cửa xe bước xuống, vớ lấy ô ở ghế sau cầm theo.

Lục Chi Ưu đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn Thẩm Trường An che ô bước tới.

Mưa rơi lên ô "bộp bộp", khoe miệng anh mỉm cười, từng bước vững vàng đi về phía cô.

Lúc này đây, Lục Chi Ưu cảm thấy tim mình bắt đầu biểu tình rồi, trong lòng cô đang nghĩ bây giờ chính là

Khi nào thì nị mới có thể thu tên yêu nghiệt Thẩm Trường An này về tay đây há!!!

"Đang nghĩ gì đây?"

Lúc Lục Chi Ưu đang sững sờ, Thẩm Trường An đã bước đến bên cạnh cô.

"Nghĩ đến anh đó." Lục Chi Ưu bất chấp mặt mũi trả lời.

Thẩm Trường An im lặng, anh đã quen với độ mặt dày của Lục Chi Ưu rồi.

Lục Chi Ưu cười bước tới đứng dưới dù của Thẩm Trường An, hai tay tự nhiên ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh, cô nhận ra thân thể anh bỗng chốc cứng đờ.

"Cách xa quá rùi như em bị cảm thì sao bây giờ? Em mà cảm thì thật là đáng thương, em chỉ có một mình, không có ai chăm sóc, anh thân là hàng xóm của em, anh phải có trách nhiệm chăm sóc cho em và Bánh Trứng nhà em đấy."

Chưa đợi Thẩm Trường An kéo cô cách xa ra một chút, Lục Chi Ưu đã liếng thoảng liên hồi.

Thẩm Trường An tỏ vẻ bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, chỉ đành để cô ôm thắt lưng của mình.

"Đi thôi."

Tay anh khoác lên vai cô, để cô hoàn toàn nép sát vào lòng anh.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn gương mặt sạch sẽ của Thẩm Trường An.

Làm sao đây? Làm sao đây? Thật muốn nhanh nhanh tóm lấy anh mà!!!

Lên xe, anh để ô lên băng ghế sau.

Lúc chuẩn bị lái xe rời đi, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Chi Ưu.

Anh thấy đôi chân vô cùng trắng trẻo của cô, còn dính nước mưa, có lẽ lúc nãy ở bên ngoài bị nước mưa văng đến.

Không biết tại sao, anh đột nhiên thấy trong xe vô cùng oi bức, mặt đỏ lên trông thật khả nghi.

"Khụ khụ" Anh ho nhẹ.

"Anh sao vậy?" Lục Chi Ưu nghiêng đầu hỏi anh.

"Không sao"

Anh xoay người lấy một cái khăn lông trắng từ băng ghế sau ra.

"Coi chừng cảm lạnh."

Anh để cái khăn lên chân của Lục Chi Ưu, che khuất đùi của cô.

Lục Chi Ưu 囧, sợ cô cảm lạnh mà sao lại che chân?

Thẩm Trường An dường như đoán được Lục Chi Ưu sắp mở miệng hỏi, vì thế anh nói, "Thắt dây an toàn vào, đi thôi."

"Dạ"

Lục Chi Ưu nghe lời kéo dây an toàn qua gài lại.

"Thẩm Trường An, tối nay chúng ta ăn gì?"

Lục Chi Ưu hào hứng quay sang hỏi Thẩm Trường An.

"Em muốn ăn gì?" Anh hỏi ngược lại.

"Đùi gà áp chảo, cá lư hấp chanh, sườn xào chua ngọt" Lục Chi Ưu bla bla kể ra một loạt tên các món ăn.

Thẩm Trường An không nhịn được mà quay sang nhìn cô, vì sao cô bé này mỗi ngày đều kêu gào ăn thịt mà vẫn gầy như thế.

"Vậy chúng ta phải tới siêu thị rồi."

"Được được"

Không lâu sau Thẩm Trường An đã lái xe đến siêu thị.

Lục Chi Ưu lấy khẩu trang trong túi xách ra mang vào, người nổi tiếng chính là như vậy, một chút không gian riêng tư đều không có, bên ngoài thì vô cùng hào nhoáng, nhưng chuyện riêng tư lại phải lén lút lút, giống như kẻ trộm vậy.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An, không nhịn được mà mơ mộng, lúc nào mới "phình" được Thẩm Trường An, sau đó xuất hiện công khai ở nơi công cộng thì tốt biết mấy.

Lúc đến siêu thị thì trời vẫn còn mưa, "Ồ yên đó, để anh xuống trước."

Thẩm Trường An lấy dù, xuống xe trước rồi mới đi vòng sang phía bên kia.

Lục Chi Ưu mở cửa xe liền trực tiếp chui vào dưới dù của Thẩm Trường An, đôi tay tự giác ôm lấy thắt lưng của anh.

"Tuy là chỉ có vài bước thôi, nhưng rùi như mấy bước này làm em bị cảm thì tính sao bây giờ?" Lục Chi Ưu mặt dày nói.

Thẩm Trường An cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thoáng qua cánh tay đang ôm chặt lấy mình.

"Vào thôi."

Vào siêu thị, Lục Chi Ưu giống như ngựa thoát cương, chạy ngay đến khu thịt Hàn Quốc.

"Bác sĩ Thẩm, bác sĩ Thẩm, anh nhìn xem, con cá lư này to quá, làm cá hấp chanh chắc là tuyệt cú mèo." Lục Chi Ưu chỉ vào con cá đang bơi trong nước, nói với Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An nhìn theo tay cô chỉ, đúng là một con cá lư béo tốt.

"Dì ơi, lấy cho con con cá này đi." Thẩm Trường An nói

Đi ở siêu thị vừa giúp anh bắt cá vừa nói chuyện với bọn họ.

"Cô bé à, bạn trai con đẹp trai lắm, còn tốt với con như thế, con phải biết quý trọng đó nha."

Nghe di ấy nói, Lục Chi Ưu hơi sững sốt, tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

"Ha ha ha, nhất định, nhất định." Cô nói.

Thẩm Trường An cúi đầu nhìn cô, mà lúc này di ấy đã bắt cá xong.

"Nhìn em làm gì? cầm cá đi kìa." Lục Chi Ưu nói, rồi tiến tới mục tiêu kế tiếp.

Thẩm Trường An đưa tay nhận lấy cá của di siêu thị.

"Đùi gà, đùi gà." Ở đằng kia Lục Chi Ưu hét to về phía anh, rước lấy bao nhiêu ánh mắt của mọi người xung quanh đổ dồn về phía cô.

Thẩm Trường An ho nhẹ một cái, cũng không biết nhỏ giọng xui à.

Nhưng Lục Chi Ưu không nghĩ nhiều thế, dù gì cô cũng đeo khẩu trang, người khác không nhận ra cô đâu.

Sau khi mua đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, hai người mới ra về. Lúc ra khỏi siêu thị, bên ngoài mưa càng lúc càng to, sét đánh "ầm ầm"

"Trận mưa này xem ra đến tối cũng không tạnh rồi." Lục Chi Ưu nói

"Ừ" Thẩm Trường An gật đầu đồng ý.

Anh một tay cầm túi đồ ăn, một tay cầm dù.

"Bác sĩ Thẩm, hay để em xách cho." Lục Chi Ưu chủ động trợ giúp

"Không cần đâu."

"Hay là em cầm dù cho nhé?"

Thẩm Trường An cúi đầu, hoài nghi nhìn Lục Chi Ưu thấp hơn mình nửa cái đầu kia, để cô cầm dù, cô chắc là anh vẫn có thể đứng thẳng người chứ?

"Đi thôi, ôm eo anh."

Avừa nãy bác sĩ Thẩm mới bảo ôm eo anh ấy đúng không?

Được thôi ~

Lục Chi Ưu không khách sáo chạy đến ôm anh.

*

Về đến nhà sau khi đổi dép, Lục Chi Ưu chạy ào đến sofa.

Bánh Trứng và Đại Hắc cũng chạy tới.

"Bác sĩ Thẩm, em có thể mở điều hòa không?" Lục Chi Ưu cầm điều khiển từ xa hỏi Thẩm Trường An đang cất dù ở ngoài cửa.

"Không được"

"Tại sao?"

"Sẽ bị cảm lạnh."

"Ồ"

Lục Chi Ưu im lặng bỏ cái điều khiển điều hòa xuống.

Bác sĩ Thẩm bảo không được mở điều hòa... bởi vì sẽ bị cảm lạnh

Cho nên bác sĩ Thẩm đang lo lắng cho em đúng không?

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An mang thức ăn vào bếp.

Cô thấy tóc anh hơi ướt, mềm mại phủ lên sau gáy.

Vì thế, cô đứng dậy chạy vào phòng tắm

Đến khi cô đi ra, trên tay cầm một cái khăn mặt màu trắng.

"Bác sĩ Thẩm, lau tóc đi, nếu không anh sẽ bị cảm lạnh đấy."

"Được, cảm ơn em." Thẩm Trường An đưa tay cầm lấy cái khăn trên tay Lục Chi Ưu.

Ngay lúc ấy, Lục Chi Ưu lập tức rút tay về.

Thẩm Trường An nghi hoặc nhìn cô.

Lục Chi Ưu nhìn anh cười xán lạn, rồi kéo anh đi ra phòng khách.

"Anh ngồi xuống đi."

Thẩm Trường An nhú mào, sau đó ngồi xuống.

Lục Chi Ưu mỉm cười, đứng trước mặt anh, cô cầm khăn mặt nhẹ nhàng trùm lên đầu anh, sau đó giúp anh lau khô tóc.

Thẩm Trường An có thể ngửi được hương nước hoa trên người Lục Chi Ưu, anh cúi đầu, nhìn đến đôi chân trắng nõn, tinh tế của cô, anh còn cảm nhận được vòng eo nhỏ nhắn chỉ cần một tay là có thể ôm trọn lấy kia.

Thẩm Trường An cảm thấy có chút khô nóng, mắt tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

"Để anh tự làm." Nói xong, anh đưa tay cầm lấy khăn.

"Bóp."

Lục Chi Ưu không khách sáo đập vào tay anh, "Để em làm, tuy em không biết nấu cơm rửa chén, nhưng việc nhỏ thế này thì em làm được."

Khăn trắng nhẹ nhàng lau khô mái tóc đen ngắn của anh, Lục Chi Ưu nhân cơ hội lấy tay sờ thử, ôi tóc bác sĩ Thẩm mềm quá đi

Nghe nói, người tóc mềm tính tình rất tốt.

Ngón tay mảnh khảnh không tự giác để trên mái tóc đen của anh, cả buổi không động dấy.

Thẩm Trường An nghi ngờ nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Hả? Không có gì" Lục Chi Ưu hoàn hồn, cười với Thẩm Trường An, lại tiếp tục giúp anh lau tóc.

Một lát sau, tóc của Thẩm Trường An đã được cô lau khô.

"Được rồi, để anh đi nấu cơm." Nói xong, Thẩm Trường An liền đứng dậy bước vào bếp.

"Dạ." Lục Chi Ưu đặt khăn mặt lên bàn, sau đó đi theo sau Thẩm Trường An.

Cô đứng bên cạnh cửa, nhìn Thẩm Trường An đeo tạp dề, rồi lại xắn tay áo.

Đẹp trai quá.

Trong lòng Lục Chi Ưu đã hoàn toàn gục ngã.

Thẩm Trường An lấy đùi gà từ trong túi thức ăn ra, để vào bồn rửa, mở vòi nước rửa cho sạch sẽ, rồi lại để lên thớt, dùng dao khứa vài đường lên chân gà.

"Sao phải làm như vậy hả anh?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Làm thế để thịt có thể thấm gia vị."

Anh xắt hành, tỏi, gừng xong xuôi rồi bỏ chúng vào một cái chén.

Đến khi dầu đủ nóng, bỏ chân gà vào, ngay lập tức, trong chảo vang lên tiếng "xèo xèo"

Lục Chi Ưu nhìn thấy liền sợ, rùi như dầu văng lên mặt thì sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Thẩm Trường An, đối mặt với dầu nóng như thế, nhưng vẫn bình chân như vại, vô cùng thành thạo.

Xào một lúc, Thẩm Trường An cho nước vào, thêm một ít nước tương, bỏ muối và bột nêm rồi đậy nắp lại.

Tranh thủ lúc này, anh vội đi làm cá, sau khi xong xuôi thì đùi gà đã chín.

Mở nắp ra, hương thơm nồng đậm phả vào mặt, Lục Chi Ưu không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Đói bụng quá đi mất.

Cô nhìn Thẩm Trường An gấp từng cái đùi gà ra, rưới nước sốt lên trên rồi trang trí vài cọng hành lên đĩa.

Thẩm Trường An đặt đĩa đùi gà lên bàn, ánh mắt của Lục Chi Ưu liền dính lên mặt bàn, kiểu gì cũng không dời mắt được.

"Mang thức ăn qua đây nào Thuận tiện thử giúp anh xem hương vị thế nào." Thẩm Trường An bắt gặp ánh mắt trông mong nhìn đĩa đùi gà, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Dạ vâng, bác sĩ Thẩm anh cứ yên tâm nhé!"

Lục Chi Ưu phần khích bụng đĩa đùi gà ra ngoài.

Thẩm Trường An nhìn bóng dáng của cô, cúi đầu cười.

Đúng là y như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thẩm Trường An, anh cúi xuống đi

Anh lấy 2 trái chanh từ trong túi ra, sau khi rửa sạch thì cắt ra, một phần bỏ vào máy ép để làm nước chanh, phần còn lại anh cắt thành từng miếng đặt lên đĩa.

Thẩm Trường An nhanh nhẹn rửa sạch cá, rồi làm sạch vảy.

Sau đó anh trộn tương thật đều, bắt đầu quét gia vị, nạo muối, bột nêm lên thân cá, sau đó đem cá để vào đĩa, xối nước nước chanh được vắt từ này lên thân cá, rồi lại chế tương đã được trộn vào.

Bát nồi đã chế nước sôi lên, bỏ cá đã được ướp tương vào hấp, khoảng 7 8 phút sau, nước sôi sùng sục, cá cũng đã hấp chín, lấy ra, rưới tương đã được làm chín lên, rắc vài cọng hành lên trên.

Cuối cùng anh lấy mấy lát chanh cắt sẵn đặt lên trên đĩa.

Thẩm Trường An nhanh chóng làm xong mấy món rồi bắt đầu ăn cơm.

Lục Chi Ưu ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị.

Lục Chi Ưu ăn ngấu ngiến, trông rất giống hamster, ăn trong chén, mà còn ngó trong nồi, tay nắm tay mười, không rảnh rỗi tí nào.

"Em đói lắm hả?" Anh nhin không được hỏi.

"Không phải, là do thức ăn của bác sĩ Thẩm nấu ngon quá đi"

Bác sĩ Thẩm chuyên tâm ăn cơm trong chén của mình, mỗi lần cô ăn cơm đều sẽ tự động bật ra câu này, cô nói chưa chán, anh nghe đã chán rồi.

"Bác sĩ Thẩm, bỗng nhiên em có một ý tưởng." Lục Chi Ưu đặt chén cơm xuống, nhìn anh vô cùng nghiêm túc.

"Hả?"

"Bác sĩ Thẩm, anh nhìn đi, anh biết nấu ăn, em không biết, anh biết rửa chén, em thì không, nhưng mà em có thể lau tóc cho anh, còn có thể chọc anh vui vẻ, hay là chúng mình hợp thành một đôi nhé?"

"Khụ khụ."

Bác sĩ Thẩm đáng thương bị sặc rồi.

Lục Chi Ưu nhanh chóng đưa cho anh một ly nước.

"Bác sĩ Thẩm, có phải nghe ở bên em liên kích động đến sặc luôn đúng không?" Lục Chi Ưu nâng má, cười tủm tỉm.

Thẩm Trường An, ""

Không biết xấu hổ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

"Bác sĩ Thẩm, anh nói gì đi? Được không?"

Thẩm Trường An đặt chén cơm xuống, cầm lấy chén cơm của cô, "Em không ăn nữa đúng không, ăn xong rồi thì anh dọn đây."

"Được rồi, được rồi, em ăn cơm là được" Lục Chi Ưu chạy theo lấy chén cơm của mình về, sau đó ngoan ngoãn ăn cơm.

Hừ ٩ (͡° ^ ͜°) ٩ có gì đặc biệt chứ, lần này không được, lần sau tiếp tục, em không tin không bắt được anh.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, trong lòng dường như có một góc nào đó đang sụp đổ.

Ăn cơm xong, Thẩm Trường An rửa chén trong phòng bếp, Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng và Đại Hắc ngồi trên sofa xem TV, cô đang xem chương trình tổng hợp, lâu lâu lại phát ra tiếng cười giòn tan.

Từ lúc gặp Lục Chi Ưu, cuộc đời anh cũng dường như đã thay đổi.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày thân thiết với một cô gái như thế, sẽ để cho cô đến nhà mình, mua dép đi trong nhà cho cô, nấu ăn rửa chén cho cô, đón cô tan làm, sẽ cùng cô đi siêu thị, đây là những điều mà trước kia Thẩm Trường An chưa bao giờ nghĩ đến.

Trong lòng anh dần dần đã dành cho cô một vị trí, một vị trí không hề nhỏ tí nào.

Thẩm Trường An sau khi rửa chén xong, cắt cho cô một đĩa dưa hấu, Lục Chi Ưu vừa ăn dưa vừa xem chương trình giải trí, Thẩm Trường An lại ngồi một bên im lặng đọc sách.

Lục Chi Ưu len lén nhìn cuốn sách anh đang đọc, "Tuyển tập Hippocrates", hình như là sách y học, cô đọc thử vài trang thì phát hiện...

Cô xem mà chẳng hiểu gì, chỉ chít chít toàn chữ, lại còn là thuật ngữ chuyên ngành.

Thế nên, cô giận dỗi quay lại xem tiết mục giải trí của mình.

Hon 11 giờ, Lục Chi Ưu mới ôm Bánh Trứng quay về nhà.

Thẩm Trường An đứng dậy tiễn cô ra khỏi cửa, Lục Chi Ưu mang giày, cô ôm Bánh Trứng, bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Trường An đứng bên cạnh mình.

Cô chợt nói với anh: "Bác sĩ Thẩm, anh cúi xuống đi."

Thẩm Trường An nhú mày, nghĩ rằng cô có điều muốn nói với mình, bèn nghe lời cô, khom người xuống.

Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An cúi xuống, một tay ôm Bánh Trứng, một tay ôm lấy cổ Thẩm Trường An, dang môi lên.

"Bếp"

Lục Chi Ưu trực tiếp hôn lên môi của Thẩm Trường An.

"Nụ hôn chúc ngủ ngon, bái bai, bác sĩ Thẩm đừng có nhớ em quá nha."

Sau đó cô ôm Bánh Trứng nhảy nhót đi về.

Thẩm Trường An hoàn toàn không phản ứng kịp, đến khi cửa nhà Lục Chi Ưu đóng một cái "ầm", anh mới phản ứng lại.

Anh sờ sờ đôi môi còn sót lại hơi ẩm, cảm xúc chạm môi với cô vẫn rất rõ ràng.

Cô nhóc này thật là..càng ngày.gan càng lớn..

Anh nở nụ cười, lắc đầu, sau đó đi đến đóng cửa mà Lục Chi Ưu lúc này đã đào thoát mà quên đóng lại.

*

"A a a a." Sau khi về nhà, Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng lăn lên giường, cô trùm chăn kín đầu, khước miệng khê cong.

Cô cưỡng hôn bác sĩ Thẩm là cưỡng hôn cưỡng hôn đó. Nhưng mà, môi của bác sĩ Thẩm mềm thật

Lục Chi Ưu ngồi dậy, sờ sờ hai má đã ửng hồng của mình.

Cô lấy di động ở dưới mông lên, gọi điện cho Hứa Kiều.

Bây giờ cô rất hưng phấn, cô phải chia sẻ với mọi người mới được.

Mãi một lúc sau, điện thoại mới có người bắt máy.

"Alo, Kiều Mạch, Kiều Mạch~"

"Lục Chi Ưu, tối rồi mà cậu muốn chết hả, có đề cho người khác ngủ không." Có vẻ Kiều Mạch đang ngủ thì bị điện thoại của Lục Chi Ưu gọi tỉnh, vì thế giọng điệu rất rất chỉ là bực bội.

"Kiều Mạch, mình nói cậu nghe cái này."

"Nói, nói, nói cái lông, bỏ đây đang buồn ngủLục Chi Ưu, mình nói cho cậu biết, về sau cậu mà còn gọi ngay lúc mình đang ngủ, có tin là mình cho nhà cậu sáng nhất đêm không."

"Mình nói cậu biết, mình vừa mới cưỡng hôn bác sĩ Thẩm."

Giọng nói bên đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng.

Cả hai cùng yên lặng một lúc lâu.

"Phắc, Lục Chi Ưu, mau mau khai ra cho bố, xảy ra chuyện gì hả?"

Hứa Kiều cứ như vừa uống máu sống dậy, xuyên qua điện thoại, Lục Chi Ưu nghe được âm thanh "bịch bịch bịch bịch", dường như cô ấy bật dậy khỏi giường.

"Là lúc ăn cơm ở nhà anh ấy xong, khi chuẩn bị quay về nhà, thì... cưỡng hôn anh ấy"

Lục Chi Ưu bắt đầu bla bla kể lại mấy chuyện xảy ra mấy ngày nay với Thẩm Trường An cho Hứa Kiều nghe.

*

Ngày hôm sau, lúc Lục Chi Ưu thức dậy, bỗng nhiên phát hiện mắt mình đã biến thành mắt gấu trúc, nguyên nhân chính là tối qua nói chuyện điện thoại với Hứa Kiều quá high, đến tận 3 giờ sáng mới ngủ.

Vốn dĩ không muốn dậy, nhưng cô nhớ ra trưa này cùng tổng biên “Kenneth” hẹn bàn bạc việc chụp ảnh bìa, sẵn tiện ký hợp đồng.

Cô đứng dậy, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi trước gương trang điểm nhẹ nhàng.

Cô thay một cái áo sơ mi trắng, váy ôm sọc ca rô đỏ, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, một đôi giày cao gót màu trắng, để lộ mắt cá chân tinh xảo.

Lúc kéo ngăn kéo ra, nhìn thấy sợi lắc chân màu đỏ trong hộp đựng đồ trang sức, là khi bọn cô đang học đại học, Hứa Kiều tặng cho cô.

Cô lấy lắc chân ra, mang vào, sau đó đắc ý đứng soi trước gương.

Ừ đúng là... vẫn còn đẹp chán.

Lúc ra khỏi nhà cô cũng không gặp được bác sĩ Thẩm, có lẽ là anh đã đi làm từ sáng.

Xuống lầu chưa được một lúc, Khương Thang đã đến nơi.

*

"Chị Lục, bộ hôm qua chị không ngủ hả?" Khương Thang hỏi.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu đang mở to mắt ngồi trên xe.

"Ừ hôm qua nói chuyện với Kiều Mạch high quá, nên ngủ hơi trễ."

"Vậy bây giờ chị muốn ngủ hay không, lát nữa đến “Kenneth” chắc chắn không được nghỉ ngơi đâu.

"Được rồi, để chị ngủ một lát, đến nơi thì nhớ gọi chị."

"Được"

Lục Chi Ưu hạ thấp ghế dựa xuống, rồi cô lấy gối bên cạnh kê sau đầu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Rất nhanh xe đã tới phòng làm việc của “Kenneth”

Khương Thang đánh thức Lục Chi Ưu, cô mở mắt: “Nhanh thế à?”

"Phải, chị Lục, chúng ta vào thôi."

Lục Chi Ưu ngồi dậy, lấy BB cream, son môi từ trong túi xách ra, dặm lại một chút rồi mới xuống xe.

Khương Thang đi sau Lục Chi Ưu, hai người bước vào tòa nhà.

Lục Chi Ưu vừa đi vào, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, đối mặt với tất cả nhân viên xung quanh đang trở thành fan này, trên mặt Lục Chi Ưu vẫn mang nụ cười, nhìn về phía mọi người gật đầu chào hỏi.

"Oa!! Nữ thần, là Lục Chi Ưu đó!!"

"Nữ thần đúng là đẹp thật!"

"Đẹp quá, có khí chất, thật muốn xin chữ ký quá!"

"Từ lâu đã nghe tạp chí kỳ này của chúng ta sẽ có Khương Trùng và Lục Chi Ưu, quả nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ."

"Khương Trùng đẹp trai muốn xỉu, Lục Chi Ưu đẹp muốn ngất, hai người này mà yêu nhau thì đẹp đôi muốn chết."

Trong đám người, không biết ai nói câu này, khiến cho Lục Chi Ưu dừng bước.

Cô thừa nhận là Khương Trùng rất đẹp trai, ờ, cô cũng xinh đẹp.ha ha ha... nhưng mà!

Cô không phải là một đôi với Khương Trùng đâu nhé! Rõ ràng là cô và bác sĩ Thẩm nhà cô mới là một đôi trời sinh đó.

Mọi người không rõ sự thật nhưng rất nhanh thôi các người sẽ biết.

Sau khi vào thang máy lên lầu.

"Cô Lục"

Hình Mạn chào hỏi với cô.

Lục Chi Uú ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Hình Mạn là tổng biên tập xinh đẹp của “Kenneth”, nghe nói năm nay đã 29, tuổi này đã trở thành tổng biên của tạp chí đứng đầu trong giới, chính là đối tượng hâm mộ của nhiều cô gái.

Ba người cùng bước vào văn phòng.

"Cô Lục, mời ngồi."

Lục Chi Uú cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống.

"Cô muốn uống gì?"

"Cà phê có được không?"

Tối qua ngủ muộn quá, bây giờ cô cần nâng cao tinh thần, không thôi lát nữa sẽ đi tong.

"Đương nhiên là được rồi." Hình Mạn mỉm cười.

"Cô Lục có thể hợp tác với tạp chí của chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi."

Lục Chi Uú nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê.

Vị đắng lan tràn khắp miệng, nhưng sau khi vị đắng nhạt đi vẫn dư âm mùi vị đậm đà.

"Chị Hình sao lại nói thế, có thể hợp tác với tạp chí là vinh hạnh của em mới đúng, hơn nữa đối tượng hợp tác lần này lại là Khương Trùng.

Sau đó hai người nói chuyện rất vui vẻ, rất nhanh đã đạt được nhận thức chung, Lục Chi Uú nhanh chóng ký hợp đồng với Hình Mạn, thời gian chụp hình là 3 ngày sau, hơn nữa về phía Khương Trùng, Hình Mạn cũng đã sắp xếp ổn thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chính thức ký hợp đồng, bắt đầu chụp ảnh bìa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi thảo luận công việc xong, Hình Mạn mời Lục Chi Uú ăn trưa, Lục Chi Uú không tiện từ chối thế nên liền đồng ý.

Trong lúc ăn cơm, mọi người nói chuyện rất vui vẻ, Lục Chi Uú bỗng nhiên phát hiện Hình Mạn có một sức hút kỳ lạ, nói chuyện với cô ấy rất thoải mái, giống như bạn bè lâu năm với nhau.

Cơm nước xong, Lục Chi Uú chào tạm biệt Hình Mạn, rồi cùng với Khương Thang quay về phòng làm việc.

Mới vừa trở lại, cô em trong phòng làm việc chạy ào tới.

"Chị Lục, chị Lục, hôm nay chị ký hợp đồng với “Kenneth” hả?" A Mi hỏi.

"Ừ."

Lục Chi Uú để túi xách lên sofa rồi ngồi xuống, đôi chân thon dài gác lên bàn trà.

"Chị Lục, lần này chị hợp tác với Khương Trùng đó." Tiểu Nguyệt hai tay ôm má, mê trai nói.

"SO?"

"Khương Trùng, siêu mẫu quốc tế, nam thần chân dài, nhìn đôi chân dài nghịch thiên ấy, biết bao nhiêu người muốn mà không được đó, hơn nữa người ta lại còn đẹp trai không ai sánh bằng, weibo hơn 70 triệu followers, mấy ngôi sao, người mẫu từng hợp tác với anh ấy, người nào cũng hot cả, đúng là đẹp muốn xỉu." Tiểu Nguyệt ôm ngực, giả vờ bị trúng tên, trong mắt toàn tim là tim.

Mấy cô em trong phòng làm việc cũng đều ôm ngực, giả vờ bị trúng tên.

Lục Chi Uú nhìn lướt qua mấy cô nhóc mê trai này, im lặng nghịch móng tay vừa mới làm của mình, dù sao thì cô cũng không quan tâm, trong lòng cô, Thẩm Trường An là đẹp nhất.

"Chị Lục, “Kenneth” đã công bố ký chụp ảnh này trên weibo rồi, còn tag chị và cả Khương Trùng vào nữa" Khương Thang ngồi bên cạnh nói.

Khương Thang đưa laptop sang cho cô, Lục Chi Uú đưa tay nhận lấy.

Vừa mở lên, quả nhiên thấy bài viết mà Hình Mạn đã tag cô vào.

Hình Mạn: tạp chí mới nhất 2016 đã chọn được người, người được mời lần này chính là siêu mẫu chân dài @Khương Trùng và nữ thần quốc dân @Lục Chi Ưu, tổ hợp của người siêu nổi tiếng sẽ mang đến cho chúng ta một sự chấn động, do nhiếp ảnh gia của tạp chí chúng tôi @Lâm Giang Nam ra tay, thật đáng mong chờ!

Hơn 10 ngàn bình luận, 10 ngàn lượt chia sẻ!

Lâm Giang Nam?

Cái tên nghe quen quen, là một nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng ở trên mạng, hơn nữa đã từng hợp tác với Khương Trùng một bộ điện ảnh, được dân mạng gọi là "Giang Trùng cp", rất nổi tiếng ở trên mạng, tay nghề chụp ảnh rất tốt, hiện tại là nhiếp ảnh gia hàng đầu của "Kenneth".

Cô và Khương Trùng có đúng như trên mạng đồn không thì vẫn chưa có bằng chứng, cho nên tất cả đều do mọi người đoán mò.

Lục Chi Ưu ấn nút follow Hình Mạn và phòng làm việc "Kenneth", sau đó share weibo của Hình Mạn, kèm theo câu, hợp tác vui vẻ!

Cô vừa mới share không bao lâu, Khương Trùng cũng share bài đăng ấy.

Lục Chi Ưu kinh ngạc nhũn mày, Khương Trùng có bao giờ share mấy bài quảng cáo như thế này đâu, dù là tạp chí mình chụp ảnh bìa, đều do phòng làm việc hoặc người quản lý Tần Hiểu Thiên share giúp mà thôi, thế nào mà lại share bài đăng kỳ này, càng làm cho cô kinh ngạc chính là, sao lại share weibo của cô mà không phải của Hình Mạn?

"Khương Thang, chị share weibo rồi"

Lâm Giang Nam ngồi trên sofa vừa nghịch di động vừa nói với Khương Trùng đang ép nước trái cây trong bếp.

"Xong."

"Em dùng weibo của anh share tin đây."

"Biết rồi."

"Nhưng là share weibo của Lục Chi Ưu".

Lúc này Khương Trùng bung ra hai ly nước ép trái cây.

"Em thích Lục Chi Ưu dữ vậy hả?" Anh đem ly nước trái cây đặt lên bàn rồi ngồi xuống sofa, Lâm Giang Nam tự giác bỏ lại, ngồi trong lòng anh, bàn tay anh nắm lấy eo cô, sọt cô ngã.

Lâm Giang Nam vừa ở trong lòng anh nghịch di động anh vừa nói, "Đương nhiên, chị ấy chính là nữ thần của em mà."

Khương Trùng nhìn Lâm Giang Nam vừa nói đến Lục Chi Ưu đã lộ ra bộ mặt háo sắc, lấy tay chọt chọt trán cô.

"Rốt cục cũng đã thỏa ước nguyện của em rồi, sao, vui vẻ không?"

Khương Trùng vốn dĩ không muốn nhận chụp ảnh bìa kỳ này, nhưng lại không chống đỡ được mấy chiêu những nhéo làm nũng của bạn gái mình, nào là lấy lòng, kèm theo phúc lợi (còn về là phúc lợi gì thì các tiểu thiên sứ hiểu ha, tự tưởng tượng), cho nên liền dứt khoát đồng ý.

Lần này, bởi vì Lâm Giang Nam lấy weibo của anh share bài không những đưa anh lên hot search mà còn tiễn Lục Chi Ưu lên cùng, tạp chí kỳ này chưa tiến hành chụp ảnh đã trở nên rất hot.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Lục Chi Ưu nói với Thẩm Trường An chuyện về tạp chí kỳ này.

"Bác sĩ Thẩm, ngày mốt em sẽ đi chụp ảnh tạp chí"

"Hả?" Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô, thật ra chiều nay anh đã nhìn thấy cô share weibo kia.

"Là tạp chí "Kenneth", mời em chụp ảnh hè cho tạp chí kỳ này, hôm nay em vừa mới đến phòng làm việc của họ ký hợp đồng."

"Ừ, rất tốt".

"Nhưng mà anh có biết người hợp tác với em là ai không?" Lục Chi Ưu mỉm cười.

Khương Trùng

"Ài?"

"Khương Trùng, bác sĩ Thẩm, anh có cảm giác sắp có mối nguy hiểm không?"

Thẩm Trường An, ""

Càng ngày càng không biết xấu hổ.

"Nghe nói Khương Trùng có một bạn gái tin đồn, hơn nữa hai người giống như là"

"Ặc..ngừng ngừng, không thú vị gì hết." Lục Chi Ưu liếc nhìn anh.

"Không phải anh đó giờ không quan tâm mấy chuyện này sao?"

Vốn dĩ là không quan tâm, nhưng hôm nay nhìn thấy bài share của cô, thuận tay “hỏi” baidu về Khương Trùng thì biết được vài tin.

*

Thẩm Trường An rửa chén ở trong bếp, Lục Chi Ưu đứng bên cạnh cửa.

Cô nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy bọt biển, vì sao anh chỉ rửa có mỗi cái chén lại có thể khiến người khác cảm giác như đang quay phim thần tượng, sao lại đẹp trai như thế.

Thẩm Trường An hơi cúi đầu, mái tóc đen rơi trước trán anh, đứng bên cạnh có thể nhìn thấy sóng mũi cao, sừng mặt xinh đẹp, và đôi môi mỏng khiến nhịp tim Lục Chi Ưu tăng tốc.

Cô hình như càng ngày càng hao sắc, làm sao bây giờ?

"À, bác sĩ Thẩm, hôm nay em xài son mới, là hiệu fifty, em rất rất thích son hiệu này." Lục Chi Ưu đột nhiên bước đến bên cạnh Thẩm Trường An, vẻ mặt sáng ngời nhìn anh.

"Ừ."

"Hương vị rất ngon, là vị chanh đó."

"Vị chanh?"

Thẩm Trường An nhìn cô, không hiểu sao cô lại nói chuyện son môi ở đây, đây là đề tài giữa con gái với nhau mà?

Ngay lúc Thẩm Trường An còn đang suy nghĩ tại sao Lục Chi Ưu lại nói đến chuyện son môi thì bỗng nhiên có một bóng đen ập tới trước mắt.

Lục Chi Ưu kiễ mũi chân, tay dài ôm lấy cổ Thẩm Trường An, đưa môi mình lên.

Thẩm Trường An cảm giác được đôi môi nho nhỏ, mềm mại của Lục Chi Ưu ép lên môi mình, anh mơ hồ cảm nhận được vị son môi của cô.

Rất ngọt, mát rượi, đúng là vị chanh.

Không biết khi nào Lục Chi Ưu đã hạ gót chân, thế nên cả người anh bị kéo xuống, con người của anh trầm xuống, hầu kết cũng trượt lên trượt xuống, cái tay dính đầy bọt xà phòng đặt hai bên eo cô.

Thân thể của cô vô cùng mềm mại, vô cùng thơm.

"Đúng không, em đã nói là vị chanh mà."

Thẩm Trường An, "."

*

Mấy ngày nay, lá gan Lục Chi Ưu ngày càng lớn, da mặt ngày càng dày, muốn ôm Thẩm Trường An là ôm, muốn hôn cũng là chuyện thường.

Giữa trưa, khi Lục Chi Ưu đến phòng làm việc của “Kenneth”, Khương Trùng đã đến rồi.

Khương Trùng mặc một cái áo thun màu xanh đơn giản, cổ và tay áo màu xanh, còn lại đều màu trắng, và một cái quần màu đen, mang đôi giày thể thao.

"Xin chào, em là Lục Chi Ưu" Lục Chi Ưu chủ động chào hỏi.

"Xin chào, Khương Trùng."

Hai người nói vài câu, thật ra cũng chẳng có gì để nói, bởi vì hai người vốn dĩ không thân hơn nữa Lục Chi Ưu và Khương Trùng không phải dạng vừa gặp đã thân.

Hai người im lặng cho đến khi bắt đầu chụp ảnh.

1 giờ rưỡi chiều, nơi hai người chụp ảnh.

Địa điểm chụp ảnh lần này không ở trong tòa sạn, mà là tạp chí đã bỏ tiền ra thuê cảnh, xem ra họ vô cùng quan tâm đến lần chụp ảnh kỳ này.

Sau khi tới địa điểm chụp ảnh, Lục Chi Ưu nhìn thấy một nơi vô cùng to, vô cùng đẹp, nhìn từ ánh sáng đến ngoại cảnh thì biết lần này đã tốn không ít tâm huyết.

Hai người đều để cho chuyên viên trang điểm của mình trang điểm.

Tiểu Mễ vừa trang điểm cho Lục Chi Ưu vừa quan sát Khương Trùng ở đằng kia.

"Tiểu Mễ, em mà nhìn nữa, cây cọ này nó vô mũi chị luôn đó." Lục Chi Ưu không còn gì để nói, cô có hơi hối hận khi mang một người mê trai đến đây.

"Hà? Xin lỗi, xin lỗi chị Lục, không phải là do Khương Trùng đẹp trai quá sao, lần đầu được diện kiến, có hơi kích động tí"

Lục Chi Ưu, "."

Cuối cùng cũng an toàn mà trang điểm xong, Lục Chi Ưu mới bước vào phòng thay quần áo.

Nhà tài trợ lần này là hãng Sknonm của Hàn Quốc, cho nên từ trang phục cho đến giày dép đều do bọn họ tài trợ.

Lục Chi Ưu mặc một cái váy màu trắng không tay có tua rua và thắt lưng màu trắng viền lá sen, trông rất có cảm giác mori girl , tất cao cổ màu trắng, phối hợp với đôi giày thể thao Sknonm màu xám hồng xen kẽ.

Mori girl: chỉ những cô gái có phong cách ăn mặc giản dị, gần gũi với thiên nhiên.

Mái tóc xoắn dài ngang eo xoắn ra sau, hàng mày xinh xắn, môi đỏ hồng, trông như thật bước ra từ trong tranh.

Khurong Trùng mặc áo khoác tay dài kiểu cổ tròn màu xanh đen, quần soọc đen, vớ cao màu đen và đôi giày thể thao trắng xám đan xen.

Tóc hơi đánh rối.

Lúc này, Lục Chi Ưu nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp đi tới.

Cô gái có mái tóc ngắn màu nâu, búi tóc trông rất hoạt bát, mái thưa, trên gương mặt nở nụ cười ấm áp.

Cô ấy mặc một cái áo thun ca rô xanh trắng, quần jeans bó màu xanh sẫm, lộ ra vòng eo nhỏ, đôi giày màu trắng, nhìn nhẹ nhàng nhưng lại rất thoải mái.

"Hi ~, xin chào, em là Lâm Giang Nam, là nhiếp ảnh gia của mọi người."

Lục Chi Ưu nhìn cô ấy, Lâm Giang Nam?

Cô gái này lần đầu tiên gặp cô đã thấy rất thích, rất có cảm tình.

"Xin chào, Lục Chi Ưu, rất vui được biết em."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lâm Tiểu Miêu, cô không ghen hả?

"Chị thật xinh đẹp, đẹp hơn trong TV nhiều." Lâm Giang Nam nói.

Lục Chi Ưu mỉm cười, không lẽ là do cô không ăn ảnh, tại sao ai cũng nói trông cô ở ngoài xinh hơn trong TV nhỉ.

Lục Chi Ưu để ý, Khurong Trùng vốn dĩ đang ngồi trên sofa nhưng sau khi Lâm Giang Nam bước vào, ánh mắt anh lúc có lúc không nhìn cô ấy, ngược lại từ lúc Lâm Giang Nam đi vào, ánh mắt của cô ấy luôn dán lên người cô, ánh mắt như thể này cô rất quen thuộc, vì đây rõ ràng là ánh mắt của fan cuồng khi gặp thần tượng của mình,

Không lẽ Lâm Giang Nam là fan của cô?

Lâm Giang Nam bước đến bên cạnh Lục Chi Ưu, bỗng nhiên lấy sổ và bút từ trong túi xách ra, nói với Lục Chi Ưu, "Nữ thần, chị có thể ký tên cho em không? Em là fan trung thành của chị đây!"

Lục Chi Ưu hơi ngớ người, sau đó liền cầm lấy cuốn sổ và bút.

"Em là fan chị ư, thảo nào nhìn ánh mắt của em như muốn ăn luôn chị ấy" Lục Chi Ưu trêu chọc.

Cô "xoẹt xoẹt" ký tên mình lên.

"Em thích chị từ rất lâu rồi, nhưng không ngờ lại có thể gặp được chị, rất rất kích động." Lâm Giang Nam ôm cuốn sổ được Lục Chi Ưu kí tên vào lòng.

Khurong Trùng lặng lẽ ngồi bên kia nhìn.

Hừ!!

Không biết ai mới là fan trung thành của mình, bây giờ lại biến thành fan cuồng của người khác.

Phụ nữ đúng là dễ thay lòng mà, nhất là Lâm Tiểu Miêu này, điển hình của người phụ nữ không có trái tim.

"Mọi người chuẩn bị xong chưa, nếu rồi chúng ta bắt đầu chụp thôi nào." Lúc này, Hình Mạn đi đến nói.

Cảnh đầu tiên được chọn chụp là dưới khung cửa sổ.

Lớp dưới cùng là sàn gỗ ghép màu nâu, cũng là loại khám trong tường, đây là chỗ Khurong Trùng sẽ ngồi, xung quanh đều là vách tường trắng như tuyết.

Khurong Trùng ngồi trên tấm ván đó, giang hai chân, Lục Chi Ưu ngồi trên tấm dưới cùng, tay đặt lên đầu gối, ánh mắt ấm áp nhìn về trước, Khurong Trùng hơi khom người, để khuỷu tay trên đầu gối, đôi tay hơi nắm lại phía trước Lục Chi Ưu, thoát nhìn giống như ôm cô vào lòng.

Bởi vì chụp một bên, cho nên Lục Chi Ưu nhìn về phía trước, chụp sườn mặt, mà Khurong Trùng nhìn vào máy ảnh, chụp chính diện.

Tầm mắt của anh nhìn Lâm Giang Nam chăm chú.

Bởi vì ánh mắt quá sức nóng bỏng của anh, lại khiến cho Lâm Giang Nam hơi ngại, cô hơi nhẹ một cái, làm cho mình bớt xấu hổ một tí.

Cô cảm máy ảnh đến, điều chỉnh ánh sáng, nhìn vào ống kính.

"Khương Trùng, anh không cần nhìn vào máy ảnh đâu, nghiêng mặt qua một chút, đầu hơi cúi xuống nào."

"Đúng, như vậy là được, tốt lắm."

Khương Trùng rất nghe lời cô, chỉnh tư thế xong, tùy ý để cho cô chụp ảnh.

Góc nghiêng của Lục Chi Ưu thật sự rất đẹp.

Trán cao, sống mũi thẳng, đôi môi nhỏ nhắn, lộ ra vẻ đẹp tinh tế.

Góc nghiêng dịu dàng, ngọn đèn dịu dịu chiếu lên gương mặt của cô, tựa như được phủ lên một vầng sáng lấp lánh.

Đầu cô hơi ngẩng, đôi môi đỏ cong lên, trên mặt nở nụ cười bình thản.

"Tách tách", Lâm Giang Nam bấm nút chụp liên tay, lưu lại khoảnh khắc này trong nháy mắt.

Buổi chụp hình kết thúc cũng đã hơn 5 giờ chiều.

Còn một cảnh ban đêm, nhưng phải chờ cho trời tối hẳn, đèn lên rồi mới có thể tiếp tục chụp hình.

Lục Chi Ưu bắt đầu ngồi nghỉ trên ghế, một lát sau, cô lấy đi động từ trong túi xách ra, sau đó nhìn cho Thẩm Trường An một tin.

Nói với anh, bây giờ cô vẫn còn bận chụp hình, nên sẽ không quay về ăn cơm.

Ngay sau đó, Lâm Giang Nam cầm theo hai hộp cơm đi đến chỗ cô.

"Chị Chi Ưu, ăn cơm nè." Lâm Giang Nam để hộp cơm lên bàn.

"Cảm ơn ~" Lục Chi Ưu cất điện thoại vào.

Sau hơn nửa ngày chụp hình, Lục Chi Ưu và Lâm Giang Nam cũng bắt đầu thân thiết, hai người cũng chỉ cách nhau mấy tuổi, hơn nữa Lục Chi Ưu lại là người rất có duyên với người khác, cho nên cô và Lâm Giang Nam rất nhanh đã thân với nhau.

Bọn cô ngồi xuống ăn chưa được bao lâu, Khương Trùng đã sai chân dài bước về phía này, sau đó đem hộp cơm để cạnh Lâm Giang Nam, ngồi xuống.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn Lâm Giang Nam một cái, cô ấy cũng ra vẻ như không có gì, tiếp tục nói chuyện với cô.

Lục Chi Ưu nhìn Khương Trùng, hai người nhìn nhau một lát, sau đó anh lại cúi đầu im lặng ăn cơm của mình.

Ừ, cả hai người này tuyệt đối có nờ-ám-xem-ra-tin-đồn-trên-mạng không phải là không có căn cứ nhỉ

Khương Trùng gắp gắp cơm trong hộp, không có ý muốn ăn tiếp.

Lục Chi Ưu cũng thế, cô bây giờ không muốn ăn đồ ăn ở bên ngoài, chỉ ăn vài miếng rồi bụng đã đầy.

Lâm Giang Nam nhìn bọn họ đầy nghi hoặc.

"Sao hai người không ăn cơm?"

Khương Trùng, cơm ăn không vô, anh chỉ muốn ăn cơm do em nấu thôi.

Lục Chi Ưu, đây là cơm cho người ăn hả, chị chỉ muốn ăn cơm của Bác sĩ Thẩm nhà chị nấu thôi.

"Không có khẩu vị, ăn không vô." Lục Chi Ưu nhún vai.

"Khó ăn" Khương Trùng nói thẳng.

Lâm Giang Nam trừng mắt nhìn anh, hừ, đừng tưởng là cô không biết, bây giờ không ăn, tối về chắc chắn sẽ bắt cô làm cho anh ăn.

Sau khi ăn cơm xong, nhân viên công tác tiếp tục dựng cảnh, sửa sang lại hiện trường, Lục Chi Ưu và Khương Trùng đến phòng trang điểm lại, sẵn tiện thay trang phục khác.

"Tiểu Mễ, lát nữa có thể búi tóc lên không, nóng quá đi mất." Lục Chi Ưu nói với Tiểu Mễ đang tập trung trang điểm cho mình.

Tiểu Mễ nhìn trang phục lát nữa phải mặc, rồi lại nhìn tóc cô.

"Được"

Trang điểm rất nhanh đã xong, Tiểu Mễ giục Lục Chi Ưu thay quần áo.

“Chị Lục, lát nữa buộc đuôi ngựa được không?”

Cách một cánh cửa, Tiểu Mễ nói với Lục Chi Ưu.

“OK, miễn là túm tóc lên là được, chị nóng sắp điên rồi.”

“Thật ra lát nữa là tốt rồi, cảnh tiếp theo là chụp ngoại cảnh, ở bên ngoài sẽ không nóng thế đâu.”

“Cũng đúng.”

“Chị Lục, cảnh bên ngoài đẹp quá.”

“Hả?”

“Ồ bên ngoài bật đèn nè ông, ở giữa còn thả pháo hoa, chắc là sẽ chụp cảnh đốt pháo, đến lúc đó chắc là đẹp lắm.”

“Cạch”

Lục Chi Ưu mở cửa ra.

“WOW, chị Lục, chị mặc thế này trông rất giống sinh viên.” Tiểu Mễ vây quanh xuýt xoa.

“Ý cô là nói chị bình thường rất già?”

“Đương nhiên không phải rồi, chẳng qua là mặc thế này khiến người ta rất bất ngờ.”

Lục Chi Ưu nhìn mình trong gương, lâu lắm rồi cô không mặc mấy bộ đồ học sinh thế này, đồng phục màu xanh thủy thủ, giày thể thao Sknom thoải mái.

“Chị Lục, chị ngồi xuống đi, để em búi tóc cho.”

“Ừ.”

Tiểu Mễ nhanh tay búi tóc của Lục Chi Ưu lên, sau đó dùng một cây trâm màu đen xuyên qua.

“Đề vậy hả?”

“Dạ, cứ đề vậy.”

“Đúng rồi, Khương Thang đâu? Sao chị không thấy cậu ấy?”

“Cậu ấy đang phụ ở bên ngoài.”

*

Chính thức bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng đứng ở giữa, Khương Trùng mặc áo thun màu trắng đơn giản, kèm theo áo khoác jeans ở bên ngoài, quần đen và giày thể thao Sknom.

Phong cách của hai người thiên về học đường, trông vô cùng đẹp mắt.

“Tiểu Miêu, cô xem, hai người họ đẹp đôi thế, cô không ghen sao?” Kim Giai Giai nhìn Khương Trùng và Lục Chi Ưu cách đó không xa, lại nhìn thoáng qua Lâm Giang Nam đang tập trung điều chỉnh máy ảnh của mình.

Phản ứng của Lâm Tiểu Miêu hôm nay lạ thật, trước kia lúc Khương Trùng và Tống Phiêu Nhiên chụp ảnh bìa tạp chí, Lâm Tiểu Miêu cũng không như thế này, lúc ấy cũng không phải là ghen bình thường đâu, thế mà hôm nay đối mặt với nữ thần Lục Chi Ưu, Khương Trùng và cô ấy vô cùng thân mật, cô ấy lại có thể bình tĩnh như thế, hơn nữa còn rất thân thiết với nữ thần.

“Tôi sao lại phải ghen?” Lâm Giang Nam hỏi lại.

“Cô ấy chính là Lục Chi Ưu đó, Lục Chi Ưu, nữ thần quốc dân đó, cô không lẽ không có một chút cảm giác nguy cơ nào hả?”

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng và Lục Chi Ưu đang chuẩn bị ở bên kia.

Cô quay đầu lại, “Không có, một chút cũng không.”

“Sao thế? Không giống cô nha Lâm Tiểu Miêu.”

“Bởi vì chị Chi Ưu không thích Khương Trùng, mà Khương Trùng lại thích tôi, thế thì tôi sao lại phải ghen?”

“Cô làm sao biết cô ấy không thích Khương Trùng?”

Lâm Giang Nam buông máy ảnh trong tay xuống.

“Chị Chi Ưu chỉ khi chụp ảnh mới tiếp xúc trao đổi ánh mắt, thời gian còn lại đều không thèm nhìn anh ấy một cái, hơn nữa chỉ cần hô cắt, lúc nghỉ ngơi chị ấy sẽ cầm di động, vừa gõ chữ vừa cười, hơn nữa tôi cũng nghe chị ấy và trợ lý nói bác sĩ Thẩm bla bla, lúc nhắc đến bác sĩ Thẩm, giọng của chị ấy rất nhẹ nhàng, gương mặt lại mang nụ

cười âm áp, cho nên tôi có thể kết luận, chị Chi Ưu thích một người là bác sĩ Thẩm, nếu thế thì sao tôi lại phải ghen?"

Kim Giai Giai cả buổi cũng không có phản ứng, ai có thể nói cho cô biết, vì sao từ lúc Lâm Tiểu Miêu nhà cô và Khương Trùng yêu nhau cô ấy lại thông minh như thế, nói chuyện vô cùng có lý.

"Tiểu Miêu, cô giỏi thật."

"Đương nhiên, thật ra tôi vẫn rất thông minh, cô phải tin tôi." Lâm Giang Nam nháy mắt với cô.

Kim Giai Giai, "..."

"Sắp bắt đầu rồi, tôi qua đó đây."

"Ừ"

Bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu hai tay cầm pháo hoa đứng trước mặt Khương Trùng, cô ngẩng đầu nhìn Khương Trùng, khoe miệng mỉm cười, pháo hoa trong tay nổ "xì xì", đủ sắc màu vô cùng xinh đẹp.

Khương Trùng khoát tay lên vai cô, anh nhìn cô, khoe miệng mang theo ý cười, người bên cạnh nhìn thấy, giống như một bức tranh vô cùng xinh đẹp, nhưng chỉ có Lục Chi Ưu biết, lúc Khương Trùng nhìn cô, trên mặt mỉm cười nhưng nụ cười ấy không lan đến đáy mắt.

Tiểu Mễ cầm điện thoại chụp cho Lục Chi Ưu rất nhiều ảnh, đúng là người đẹp thì chụp góc độ nào, dù cô có tùy tiện chụp đều vẫn đẹp đến ngây người.

Tiểu Mễ cảm thấy cô đã hoàn toàn bị Lục Chi Ưu chinh phục, cô thế mà lại bị một người phụ nữ chinh phục, bây giờ Lục Chi Ưu chính là nữ thần của cô.

Đúng là đẹp đến ngây người mà!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Thẩm Trường An Lục Chi Ưu Sướng Ưu**

**畅优 [chàng yōu] là tên app ứng dụng điện thoại tập hợp công cụ sức khỏe và game giải trí. Ở đây chỉ tên CP của hai anh chị 长优 [cháng yōu]

"Khương Thang, cậu có cảm thấy chị Lục nhà chúng ta với Khương Trùng rất xứng đôi không, hai người đứng chung với nhau trông thật dễ thương, rất đẹp có đúng không?" Tiểu Mễ nắm hai tay, vẻ mặt mê trai.

"Chị Lục nhà chúng ta sao lại đẹp thế nhỉ, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp, lúc im lặng lại càng đẹp"

"Khương Thang?"

Người bên cạnh không đáp lại, Tiểu Mễ quay đầu nhìn cậu.

Khương Thang đứng một bên, lấy di động chụp ảnh lia lịa, sau đó lại cầm đầu vào di động của mình, dường như không nghe thấy lời cô nói.

Tiểu Mễ nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Khương Thang, anh làm gì thế?"

Nhưng Khương Thang vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của mình với cái di động.

"Khương Thang, tôi đang nói chuyện với anh đấy." Tiểu Mễ lấy tay chọt chọt Khương Thang, lúc này cậu ấy mới phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Hả? Cô nói gì với tôi?" Cậu hỏi.

"Tôi hỏi anh có nhìn thấy chị Lục và Khương Trùng rất đẹp rất xứng đôi hay không?"

Khương Thang lắc đầu, "Tôi không thấy thế."

Tiểu Mễ tròn mắt, "Bọn họ nhan sắc cao như thế, anh xem xem, hai người đứng chung với nhau, sao lại không xứng chứ?"

"Dù sao tôi cũng là fan trung thành của Sướng Ưu."

"Sướng Ưu?" Tiểu Mễ nghi ngờ, dạo này trong giới có CP này hả? Sao cô chưa bao giờ nghe thấy nhỉ?

"Đúng, anh Trường An và chị Chi Ưu, thế nên gọi là Sướng Ưu."

"Ừ ha, sao tôi lại quên mất bác sĩ Thẩm chứ, chị Lục với bác sĩ Thẩm mới đúng là một đôi." Tiểu Mễ hơi đắm chiêu.

"Đúng đó."

Khương Thang nhìn Tiểu Mễ, sau đó lại tiếp tục nghịch di động.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh Thẩm, thấy mấy tấm hình em đã gửi cho anh chưa?

Thẩm Trường An: Ừ

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh có cảm nghĩ gì?

Thẩm Trường An: Cảm nghĩ gì?

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Không phải chứ, anh Thẩm.

Thẩm Trường An một tay gõ tin nhắn với Khương Thang, một tay gõ gõ mặt bàn.

Hôm nay Khương Thang gửi rất nhiều ảnh cho anh, từ lúc trưa đã bắt đầu nhận được tin nhắn của Khương Thang.

"Ting ting ting" toàn bộ đều là tin nhắn từ weixin, anh cứ tưởng là tin nhắn của Lục Chi Ưu gửi đến, vì chỉ có cô mới có thể nhắn tin cho anh như thế thôi.

Anh bấm mở hình ảnh.

Toàn bộ đều là hình của Lục Chi Ưu và cái người tên Khương Trùng kia.

Lục Chi Ưu mặc một cái đầm màu trắng không tay, đầu cô hơi ngược lên, khoe miệng mỉm cười, Khương Trùng ngồi phía sau cô, mặt nhìn về máy ảnh, nhìn ảnh trông rất đẹp, nhưng đối với Thẩm Trường An, không phải thấy cay mắt bình thường đâu, là quá cay quá cay đấy!

Anh lại bấm mở một tấm khác, là hình Khương Thang vừa mới gửi cho anh.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang *mỉm cười*

Nhìn thấy icon mặt cười của Khương Thang gửi đến.

Thẩm Trường An...

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh Thẩm, thế nào, có xem được không? *cười xấu xa*

Thẩm Trường An: Cậu muốn nói cái gì? *Xem thường*

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: chỉ là thấy chị Lục rất xinh, không lẽ anh không thấy thế ư?

Thẩm Trường An: Có gì mau nói thẳng. *ghét bỏ*

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: *Tan nát cõi lòng*

Thẩm Trường An lười nhắn trả lời lại với cậu, anh nhìn thấy Khương Thang gửi hình tới, trong lòng cảm thấy có một cảm giác khó nói, khiến cho anh luống cuống, buồn phiền.

Một lát sau, di động lại rung lên.

Lại là một loạt hình ảnh được gửi đến.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: *Tà ác*

Thẩm Trường An:...

"Trường An, cậu xong chưa? Khoa chúng ta đã đến đông đủ, đúng lúc cùng đi liên hoan đi"

"Ừ"

Khoa chỉnh hình luôn luôn là khoa đi ăn liên hoan nhiều nhất của bệnh viện bọn anh, bởi vì bọn họ thường xuyên bận từ sáng đến tối, cho nên giờ cơm ba bữa cũng không có quy luật, giống như Lục Chi Ưu thường đến nhà Thẩm Trường An ăn chực, lúc thì ăn 6 7 giờ, cũng có lúc đến 9 10 giờ, còn có lúc ăn khuya vào lúc rạng sáng, trên cơ bản đều dựa vào Thẩm Trường An tan làm vào lúc nào thì ăn cơm lúc đó.

Tuy là khoa chỉnh hình bọn họ thường xuyên liên hoan, nhưng Thẩm Trường An là một người ít đi nhất, bởi vì anh có thể tự nấu ăn cho nên không cần ăn ở bên ngoài, nếu như không phải chiều nay nhận được tin nhắn của Lục Chi Ưu, nói hôm nay cô không về ăn cơm, hơn nữa hôm nay khám cho rất nhiều người, cảm thấy hơi mệt, thì liên hoan lần này cũng không có anh góp mặt.

Bọn họ đi đến nhà hàng "Mò đáy biển" gần đó.

Tuy là đang trong hè, nhưng hè mà ngồi phòng máy lạnh ăn lẩu cũng là một loại hưởng thụ, đây cũng là nơi thường xuyên liên hoan của bệnh viện các anh.

Mới vừa bước vào phòng máy lạnh, mọi người không khỏi rung mình, bởi vì để tạo ra một bầu không khí mùa đông ăn lẩu nên nhiệt độ trong phòng cố ý để rất thấp.

"Cảm giác cứ như đang là mùa đông vậy." Mục Lạc nói.

Hạ Căng nói, "Nhiệt độ chênh lệch quá lớn, bên ngoài nóng như lửa, vào trong lại lạnh như băng, cứ như là băng hỏa lưỡng trọng thiên nhĩ?"

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, phục vụ nhanh chóng bưng nồi lẩu ra, bởi vì có người thích ăn cay, có người không thích, cho nên bọn họ chọn một nồi lẩu nguyên ương size lớn.

Trong nồi lẩu nguyên ương có hai loại nước lẩu, một đỏ một trắng, thoạt nhìn trông rất vui mắt.

Trên bàn bày ra rất nhiều món.

Thịt nạt thăn, ba chỉ, thịt bò, mực, và đủ loại rau sống, xà lách, nấm bào ngư

Kèm theo nhiều loại gia vị, tương sốt.

Lúc dùng bữa, Thẩm Trường An chú ý, Mục Lạc gấp rau cho Hạ Căng, Hạ Căng thế mà lại không từ chối, hơn nữa còn ăn hết, có gì đó sai sai ở đây, bình thường Mục Lạc gấp đồ ăn cho Hạ Căng, Hạ Căng không vớt lên mặt Mục Lạc là may, sao bây giờ lại ăn luôn rồi?

Nhất định là có điều mờ ám ở đây.

Cùng nhau ăn một bữa, mọi người đều rất high, sau khi ăn xong, có người đề nghị đi KTV, thấy mọi người đang vui như thế, nên Thẩm Trường An cũng không muốn mọi người mất vui, vì thế cả đám người cùng đi đến KTV.

*

"Hôm nay chụp đến đây thôi, còn lại để hôm sau tiếp tục, ngày mai đổi cảnh" Lâm Giang Nam thu máy ảnh về, nói với mọi người.

Lục Chi Ưu xoa xoa cái bả vai đang đau của mình, đứng cả ngày, thắt lưng của cô bây giờ đã bắt đầu biểu tình.

Khương Thang mang 1 ly nước ấm đến cho cô, "Chị Lục, uống nước đi."

Lục Chi Ưu cầm lấy ly nước uống hết, đúng là chỉ có Khương Thang hiểu mình.

Vì chụp hình đã kết thúc, nhân viên công tác đã bắt đầu dọn dẹp, Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn 8 giờ rồi.

Cô trả lại ly nước cho Khương Thang, "Chị đi thay quần áo đã."

Lục Chi Ưu quay lại phòng thay đồ, tẩy trang.

Chờ khi cô quay ra thì nhân viên công tác đã về gần hết, thấy Lâm Giang Nam cầm máy ảnh đi đến chỗ mình, "Thế nào, có đẹp không?"

Lục Chi Ưu nhìn nhìn một lúc.

Đúng là rất đẹp, canh ánh sáng cũng rất chuẩn, hiệu quả chụp ảnh rất đẹp.

Không thể không nói, Lâm Giang Nam có một phong cách chụp ảnh rất riêng, rất đặc biệt.

"Đẹp lắm"

Hai người vừa đi vừa nói, lúc ra ngoài, Khương Thang đã lái xe đến.

"Đi thôi, chị đưa em về." Lục Chi Ưu nói với Lâm Giang Nam

"Không cần, không cần đâu." Lâm Giang Nam lắc lắc tay với cô, tuy rằng rất muốn được nữ thần đưa về nhà, nhưng màaiz..

Lục Chi Ưu nhìn thấy Khương Trùng đứng cách đó không xa, đột nhiên hiểu ra vấn đề, thì ra tin đồn đều là thật.

Cô cười cười, "Vây được, mai gặp nhé!"

"Dạ, mai gặp"

Lục Chi Ưu lên xe vẫy tay với cô, sau đó Khương Thang lái xe đi khỏi, Lâm Giang Nam nhìn theo chiếc xe của Lục Chi Ưu rất lâu.

Đằng sau, Khương Trùng sai bước tới chỗ cô, tay anh gõ lên đầu cô, "Nhìn gì nữa, người ta đi mất rồi."

Lâm Giang Nam xoay người lại nói, "Tính tình của nữ thần thật tốt, lại còn đẹp nữa"

Khương Trùng nắm lấy bả vai cô kéo đi, "Về nhà thôi."

"Hà?"

"Anh còn chưa ăn cơm chiều!" Khương Trùng đột nhiên mở miệng.

"SO" Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh.

"Sao?"

"Được rồi, em biết rồi." ٩(̄ ε ̄)٩

Buổi tối khi về đến nhà, Lục Chi Ưu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hôm nay không biết đã đổi bao nhiêu cảnh, bị ánh đèn chiếu liên tục mấy tiếng liền, cô có cảm giác hai mắt

của mình sắp mù tới nơi, còn gương mặt thì cứng đờ.

Cô vút túi xách lên giường rồi chạy vào phòng tắm ngâm mình hơn 1 tiếng đồng hồ mới ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, cô sấy tóc cho khô, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 11 giờ, cô nằm trên giường, vừa xem TV vừa nhắn tin nói chuyện với Hứa Kiều.

Tối gần 12 giờ khuya, cô mới vội vàng chúc Hứa Kiều ngủ ngon rồi đắp mặt nạ ngủ sau đó chìm vào giấc nồng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Theo bác sĩ Thẩm ăn cơm chùa

Vốn dĩ cuối tuần rảnh rồi, nhưng Lục Chi Ưu lại phải ra ngoài hứng nắng chụp ngoại cảnh.

"Chị Chi Ưu, tạo dáng, tạo dáng nào!"

Lục Chi Ưu sùng sốt.

OMG, em gái Giang Nam này sao tinh mắt thế, ngay cả lúc cô không tập trung mà cô ấy cũng có thể nhận ra, có để người ta sống không chứ?

Cười áy náy với cô ấy xong cô lại tập trung tạo dáng.

Bởi vì đây là bộ ảnh cá nhân, cho nên chỉ cần chụp ảnh một mình cô.

Cô mặc một bộ quần áo mới nhất năm 2016, chiếc váy họa tiết hoa viên ren, hai màu trắng và hồng nhạt kết hợp, pha thêm chút đỏ, phần cổ và tay áo đều có tua rua, chân váy xếp li, chân mang đôi giày vải màu trắng, dây giày đen thắt hình nơ bướm rất xinh đẹp.

Mái tóc dài được vén ra sau, thả xuống thắt lưng.

Cô kiễng mũi chân, rướn người về phía đóa hoa mới nở trên bức tường đối diện, gương mặt nở nụ cười rực rỡ nhìn về ống kính.

"Được rồi, chúng ra nghỉ một lát." Lâm Giang Nam ra dấu OK với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu buông cánh tay, xoa xoa vài cái, tay sắp bị phế rồi.

Cô bước tới ghế ngồi nghỉ, vừa ngồi xuống liền cảm di động lên, mở app Beauty Cam lên, chụp một tấm tự sướng, đã lâu rồi cô chưa phát phúc lợi cho mấy bà xã của mình rồi, mở VSCO lên chỉnh màu, rồi mới đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu V: Nữ thần của các em đã Login, Sơn Chi Hoa, các em ở mô?

Sau đó kèm theo tấm ảnh chụp vừa nãy của mình.

OK, bấm đăng.

Cô vừa mới đăng Weibo, trong nháy mắt, tất cả Sơn Chi Hoa đều đã login.

Comment, lượt share tăng vèo vèo như bão, lượt share đã lên 40 vạn, comment đã hơn 75 vạn.

Phía dưới là một chuỗi bình luận.

Sơn Chi Hoa Khai: Mấy ngày không gặp, nữ thần ngày càng đẹp.

Lục Chi Ưu đẹp nhất: Nữ thần xõa tóc lại càng thêm nữ thần.

Chỉ yêu Lục Chi Ưu: Báo cáo nữ thần, Sơn Chi Hoa của chị đã login rồi nè.

Lục Chi Ưu lướt weibo một lúc, lại lướt ít thông tin, vừa ngẩng đầu đã thấy người đại diện của Khương Trùng đang phát nước uống cho nhân viên.

Người đại diện của Khương Trùng - Tần Hiểu Thiên là người đại diện vàng có tiếng trong giới người mẫu, gà trong tay anh ta mà ra mắt thì chắc chắn sẽ nổi tiếng, có người hot ở giới người mẫu, có người chuyển sang làm diễn viên, rất có tương lai.

Một người đại diện có nhiều nghệ sĩ là điều bình thường, nhưng mấy năm trước, sau khi Tần Hiểu Thiên nhận Khương Trùng, liền buông hết mấy người mẫu trong tay mình, dồn hết tinh lực vào người Khương Trùng, mà Khương Trùng cũng không làm anh thất vọng, dựa vào đôi chân dài và gương mặt không có góc chết kia, rất nhanh đã bộc lộ tài năng trong giới người mẫu, do đó tiến quân vào giới, thậm chí bước vào con đường siêu mẫu quốc tế.

Lúc Tần Hiểu Thiên đang phát nước cho nhân viên, cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, anh ngẩng đầu nhìn lại vừa lúc bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Lục Chi Ưu.

Lúc này, Lục Chi Ưu vô cùng xấu hổ.

Tần Hiểu Thiên nhìn cô một lát, sau đó cầm một chai nước bước đến.

Anh đưa chai nước trong tay cho cô, "Cô Lục, uống nước đi."

"Cám ơn" Cô đưa tay nhận lấy.

Tần Hiểu Thiên mỉm cười nhìn cô sau đó tiếp tục phát nước cho nhân viên công tác.

*

So với Lục Chi Ưu, cuối tuần của Thẩm Trường An lại nhàn rỗi hơn nhiều, bởi vì tuần này anh được nghỉ, thế nên bây giờ đang ở võ quán của Thẩm Lạc Dương.

Trên võ đài to to, mấy người đàn ông ngồi thành một vòng trên đó.

"Phắc, em còn chưa đi nà!" Tay Mục Lạc cầm bài, ồn ào với Thẩm Lạc Dương.

"Vậy thì mày nhường anh đi trước đi!" Thẩm Lạc Dương hút một hơi thuốc, gất gông nói.

"Tiểu vương!" Mục Lạc đắc ý đưa bài mình ra.

"Đại vương!" Thẩm Lạc Dương nhìn anh ghét bỏ, sau đó đánh ra đại vương.

"Có bản lĩnh thì mày đánh đi, đánh cho anh mày xem thử!"

"Em em."

"Em em em cái gì hả, mày thử nói thêm câu nữa coi?" Mém tí nữa là Thẩm Lạc Dương bụp vào mặt Mục Lạc.

"Được rồi, đánh bài thôi mà, không để yên cho người ta đánh bài nữa hả?" Thẩm Ngọc Luân không chịu nổi, lên tiếng.

"Ăn."

Anh vừa nói dứt câu, bỗng dưng có một âm thanh.

Thẩm Trường An đem bốn lá bài trên tay mình đánh xuống.

"DM!"

"Phắc!"

"Bỏ nhà nó!"

Ba âm thanh đồng thời vang lên.

Thẩm Trường An bình tĩnh nhìn ba người bọn họ, nhàn nhã phui phui tay sau đó đứng dậy.

"Nhận thua đi, từng người từng người một bước ra được rồi đó." Thẩm Trường An mỉm cười.

Thẩm Lạc Dương, "A, anh đột nhiên nhớ ra, anh còn chưa huấn luyện mấy học viên mới tới nữa."

Thẩm Ngọc Luân, "Mình... mình bỗng dưng nhớ ra, hôm nay mình phải ra ngoài mua đồ ăn, đã trễ rồi, mình phải về..."

Mục Lạc cầm điện thoại trong túi ra, vài giây sau.

"Hả? Phẫu thuật gấp hả? Mạng người? Không có tôi không được? Được được, tôi lập tức đến ngay!"

Thẩm Trường An bình tĩnh nhìn ba người đang ra sức diễn trò này.

"Huấn luyện người mới, hôm nay võ quán đóng cửa, trong đây trừ bốn người chúng ta thì còn có người khác sao?"

"Đi mua đồ ăn? Nếu tôi nhớ không lầm, thứ sáu hàng tuần cậu đều đi mua, hôm qua còn thấy có người đăng lên tường khoe đã mua rồi."

"Giải phẫu liên quan đến mạng người không có cậu không được? Cậu có chắc là giải phẫu một ca liên quan tới mạng người thì cậu còn cầm được cái giấy phép hành nghề của mình không?"

Thẩm Lạc Dương, mợ nó, đây có phải là em ruột của anh không? Hay là mẹ anh ẵm lộn con rồi?

Thẩm Ngọc Luân, mợ nó, thế mà nói đến độ anh không còn gì để chối.

Mục Lạc, mợ nó, có thể vui vẻ làm bạn được không hả?

"Thế nên, mấy người còn chờ gì hả? Ra ngoài mau!" Thẩm Trường An ném ba cái khăn lụa cho bọn họ.

Ba người thở dài thật sâu, sau đó nhìn nhau, từng người bước ra.

Ba người đàn ông đứng ở ven đường, ai cũng đẹp trai, người đi ngang đều dừng lại ngắm, chu choa, ba anh này đẹp trai quá~

Mọi người đều mơ mộng.

Kết quả, vài giây sau, ba người cùng nhau rút khăn lụa ra.

Bức tranh xinh đẹp bỗng chốc biến mất.

Thẩm Lạc Dương, "Niềm vui ơi đến đây nào ~ Dù sao chúng ta cũng chỉ có một thời tuổi trẻ!"

Thẩm Ngọc Luân, "Tình yêu ơi đến đây nào ~ Dù sao thì thế gian đâu thiếu kẻ khờ dại!"

Mục Lạc, " Đến đây nào những lưu lạc ~ Đâu thiếu phương trời cho chúng ta ngao du!"

Ba người cùng hát, "Hãy đến đây những tạo hóa ~ Có biết bao phong cảnh trên đời! Ôi thật nóng lòng Phóng phóng khoáng khoáng, say sưa trong ảo ảnh tình yêu ~ Quanh quanh co co ~ đắm chìm trong giấc mộng mãnh liệt ~ Càng hoảng sợ, càng khao khát lại càng hoảng sợ ~ Càng ngửa càng gãi lại càng ngửa ~ ey da ey da~."

(Bài Ngửa – Trans: Dạ Yết.

Trong chốc lát, bầu không khí bỗng chốc im lặng, vài giây sau, cả đám đông bùng nổ, mọi người cười sấp lẫn ra đất rồi.

"Ha ha ha ha."

Cay mắt.đỏ tai.

*

Ngay lúc mọi người chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, vừa tới nhà hàng, mọi người vừa ngồi xuống, trừ Thẩm Trường An, ba người còn lại đều nhận được weixin của mẹ già nhà mình.

Tâm can của mẹ, hôm nay con đẹp chết mất!

A Ngọc à, không ngờ con múa lại đẹp như thế ~

Lạc Lạc ơi, vẻ đẹp ngày hôm nay của con không ai dám địch lại hết!!

Ba người không hiểu chuyện gì đã xảy ra, mẹ mình đang nói gì vậy, sao bọn họ không hiểu gì hết?

Ba người nhìn nhau khó hiểu, lại nhìn Thẩm Trường An, Thẩm Trường An vẫn rất bình tĩnh nhìn lại sau đó ngồi nghịch ấm trà đặt bên cạnh.

Bọn họ dường như phát hiện ra điều gì đó, ấn mở tường nhà Thẩm Trường An.

Một video mới nhất được đăng lên.

"Niềm vui ơi đến đây nào ~"

Đậu xanh!!!

Ba người mặt tái mét, bỏ đi động xuống, định cho Thẩm Trường An một trận toi bời.

Ngay lúc đó, di động của Thẩm Trường An đột nhiên vang lên.

Anh ra dấu bảo bọn họ im lặng

"Alo?"

"Bác sĩ Thẩm, em tan làm rồi ~" Điện thoại truyền đến âm thanh vui vẻ của Lục Chi Ưu.

"Sao hôm nay tan làm sớm vậy?" Thẩm Trường An hỏi.

"À, hôm nay chụp ngoại cảnh, cho nên trời vừa tối đã kết thúc."

Lúc Lục Chi Ưu gọi cho Thẩm Trường An chính là cô vừa gọi điện thoại vừa thay đồ, thế nên bên đây Thẩm Trường An có thể nghe được âm thanh "xoạt xoạt."

Thẩm Trường An nhìn đồng hồ, vừa đúng 5 giờ rưỡi.

"Bác sĩ Thẩm, anh có ở nhà không?"

"Không có, anh đang đi cùng bạn."

Lục Chi Ưu đang thay đồ bỗng dừng lại.

Hà? Không có ở nhà, cô còn đang muốn đến nhà anh ăn cơm, thế là hôm nay cô không có bữa cơm đặc biệt của mình rồi ☹___☹

"Được rồi" Lục Chi Ưu hơi mất mát.

"Em cúp đây"

"Em đang ở đâu?"

"Hả?"

"Anh hỏi em đang ở đâu?"

"Minh Cung."

"Đứng ở đó chờ anh."

"Hả? Dạ được..."

Sau khi cúp điện thoại, anh nói với bọn họ, "Mấy cậu gọi món trước đi, mình đi đón người"

Nói xong liền lấy áo khoác vắt sau ghế dựa rồi rời khỏi.

Thẩm Lạc Dương và Thẩm Ngọc Luân ngơ ngác, rốt cục là thần thánh phương nào, lại có thể để Thẩm Trường An tự mình đi đón?

Mục Lạc bình tĩnh hớp một ngụm trà lúa mạch, bọn họ không biết chứ trong lòng anh rất rõ.

Người kia ngoại trừ Lục Chi Ưu thì còn ai khác chứ?

"Lão Nhị, em có biết là ai không?" Thẩm Lạc Dương hỏi Thẩm Ngọc Luân đang ngồi bên cạnh, Thẩm Ngọc Luân lắc đầu, sao anh biết được chứ?

"Lão Tứ, em biết ai không?" Thẩm Lạc Dương quay đầu hỏi Mục Lạc.

Mục Lạc cười đắc ý, trung ra về mặt hai người không biết nhưng tôi biết.

Thấy thế, Thẩm Lạc Dương xoay xoay cổ tay, Thẩm Ngọc Luân lắc lắc cái cổ.

"Này... đừng thế chứ"

"Vậy thì mau khai ra"

"Là Lục Chi Ưu đó."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Em có nghe câu Qúa tam ba bận chưa?

"Khương Thang, hôm nay không cần đưa chị về, chị có việc, mấy đứa cứ về trước đi."

Lục Chi Ưu thay quần áo xong, sau khi ra khỏi phòng thì nói với Khương Thang.

"Hả... chị Lục, chị muốn đi đâu?" Khương Thang không nhịn được hỏi cô.

"Đoán thử xem."

Lục Chi Ưu nhướn mày nhìn cậu, sau đó đeo túi xách xoay người rời khỏi.

Khương Thang không hiểu gì, cậu cũng không phải là con giun trong bụng chị ấy, làm sao mà biết chị ấy đi đâu được chứ.

"Chị Lục, đội nón đeo khẩu trang vào, này, này!" Khương Thang gọi với theo bóng lưng cô.

"Biết rồi, biết rồi, nói nhiều quá." Lục Chi Ưu nói thầm, nhưng vẫn lấy nón và khẩu trang trong túi xách ra đội lên.

Cô vừa mới nhấn địa chỉ cho Thẩm Trường An, bây giờ vừa lướt weibo, vừa đi dọc theo con đường.

"Ting ting"

Thẩm Trường An lái xe đến chỗ Lục Chi Ưu đã gửi địa chỉ đến, từ xa anh đã thấy Lục Chi Ưu đội mũ đen, đeo khẩu trang đen vừa đi vừa cúi đầu bấm điện thoại.

Anh nhúu mày.

Mấy cô bé bây giờ sao cứ thích vừa đi đường vừa bấm di động thế, không biết rằng không tốt cho mắt, ảnh hưởng đến thị lực, hơn nữa rủi như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, không biết quý trọng bản thân tì nào.

Vì thế anh liền bóp kèn.

Tiếng kèn xe vang lên dồn dập khiến cho Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, vừa nhìn liền thấy xe của Thẩm Trường An đậu cách đó không xa.

Cô liền vui vẻ vẫy tay với anh, cười tươi rồi chạy đến.

Cô mở cửa xe, ngồi vào.

"Bác sĩ Thẩm, anh định dẫn em đi ăn hả?" Lục Chi Ưu xoay người phẩn khởi hỏi.

Thẩm Trường An nhìn cô vron nửa người đến, nói: "Ngồi ngay lại, thắt dây an toàn vào."

Giọng nói thân nhiên của Thẩm Trường An khiến cho Lục Chi Ưu hơi khó hiểu. không lẽ cô lại làm gì khiến anh giận sao?

Cô còn nghiêm túc suy nghĩ, hình như không có, cả hôm nay cô đều bận chụp ảnh mà.

Cô bữu môi, ngồi lại đàng hoàng, kéo dây an toàn cài vào.

"Bác sĩ Thẩm, anh tâm trạng không vui hả?" Lục Chi Ưu nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Thẩm Trường An trả lời.

"Vậy anh làm sao thế?"

"Không sao."

"Nhưng anh"

"Đến rồi, xuống xe thôi." Thẩm Trường An dừng xe, nói với cô.

"Hả?"

Lục Chi Ưu nhìn anh, rồi mở cửa xe.

"Cạch"

"A"

Lục Chi Ưu bị đụng đầu vào cạnh cửa xe.

"Đau quá." Cô vừa xoa đầu vừa nhìn Thẩm Trường An với vẻ mặt đáng thương.

Thẩm Trường An đang định xuống xe, nghe tiếng cô la lên nên vội vàng quay lại, anh thấy đáng về tội nghiệp của cô, không nhịn được thở dài.

Anh vươn tay xoa xoa đầu cô.

"Lớn thế rồi, em không biết cẩn thận một tí hả?" Anh không nhịn được dạy dỗ cô, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

"Em đang đau muốn chết, thế mà anh lại la em."

"Không phải đụng có chút xúu hả? Sao em lại nói thế?"

"Ai nói với anh là em đau đầu, là em đau lòng, anh giận em, không tốt với em, em sẽ đau lòng." Lục Chi Ưu hộc tỉnh hộc lí nói.

Thẩm Trường An sừng sốt một lát, buồn cười, xem ra anh bó tay với cô rồi.

"Đừng làm nhảm nữa, có muốn ăn cơm không, muốn thì nhanh lên."

"Ha ha, ăn, đương nhiên là ăn rồi." Vừa nhấc tới ăn, hai mắt Lục Chi Ưu liền sáng lên, còn quan tâm mình đau đầu hay đau lòng gì nữa.

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu tự giác khoác tay Thẩm Trường An.

"Chúng mình ăn gì?" Cô hỏi.

"Em muốn ăn gì?"

"Anh ăn gì em ăn nấy."

*

"Vào đi"

Thẩm Trường An đẩy cửa ra giúp cô, Lục Chi Ưu bước vào, vốn dĩ nghĩ chỉ có hai người bọn cô, ai ngờ vừa bước vào liền thấy ba người đàn ông đang nhìn cô chằm chằm.

Cô không khỏi sừng sốt.

Lục Chi Ưu quay đầu lại nhìn Thẩm Trường An.

"Đừng để ý bọn họ, qua đây ngồi."

Lục Chi Uú, ""

"Hi ~" Lục Chi Uú chào Mục Lạc và Thẩm Ngọc Luân.

"Nữ thần, ngồi đây nè, bên cạnh là chỗ của Thẩm Trường An đó." Mục Lạc mặt dày mảy dạn nói.

Lục Chi Uú liền ngồi vào vị trí bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Ngọc Luân lịch sự gật đầu chào cô, Thẩm Ngọc Luân với cô coi như cũng quen biết, lần trước bác sĩ Thẩm đã dẫn cô đến nhà hàng của anh ấy ăn cơm.

Nhưng người ngồi đối diện Thẩm Trường An, cô cảm thấy hơi quen mắt.

Làn da màu đồng, tóc ngắn, trên ngón tay thon dài của anh còn cầm một điếu thuốc đang hút dở.

Gương mặt khôi ngô, mày rậm mắt to, ánh mắt sâu, khóe miệng đang cong lên mang theo nét nghiền ngẫm.

Thẩm Lạc Dương gầy tàn thuốc.

"Lục Chi Uú đúng không, tôi là Thẩm Lạc Dương, là anh của Thẩm Trường An." Thẩm Lạc Dương mỉm cười.

Thẩm Lạc Dương?

Hên chi cô lại thấy quen mắt, nghe anh nói, cô cảm thấy càng nhìn anh càng thấy giống Thẩm Trường An, nhưng khí chất của hai người đúng là khác nhau một trời một vực.

Vừa nhìn là biết Thẩm Lạc Dương chính là loại hình “man”, siêu “man” luôn.

Lục Chi Uú bỗng nhiên lại cảm thấy khẩn trương.

Đây là tiết mục gặp mặt bề trên đúng không.

"Hi ~ Chào anh Thẩm."

"Ừ, chào em."

Thẩm Lạc Dương nhìn Lục Chi Uú, trông đáng vẻ thật đơn thuần, chắc hẳn là một cô gái dịu dàng, tóm lại mà nói thì rất được, chủ yếu là vẻ ngoài xinh đẹp.

Thẩm Trường An đưa menu cho cô, "Muốn ăn gì?"

Lục Chi Uú lật menu.

"Chắc chắn" Thẩm Lạc Dương nhin không được trêu chọc, "Thẩm Trường An ơi Thẩm Trường An à, không giống em thường ngày nha."

Thẩm Trường An lườm anh, "Vừa hút thuốc vừa nói chuyện, anh không sặc hả?"

Thẩm Lạc Dương đầu đầy vạch đen, "Mày cũng đừng xem thường anh mày chứ."

Thẩm Trường An lười nói với anh.

"Mấy anh muốn ăn gì?" Lục Chi Uú nhìn menu, ngẩng đầu lên hỏi bọn họ.

"Tụi anh cái gì cũng ăn được, em tự chọn được rồi." Mục Lạc cười cười nói.

Mấy người còn lại cũng không mở miệng, tỏ vẻ không có ý kiến.

Thế nên Lục Chi Uú nhanh chóng chọn một bàn thức ăn.

Trong lúc chờ món ăn đem lên, Lục Chi Uú cảm thấy nhàm chán, lấy di động ra nghịch, cô vừa khéo mở group bạn bè của Thẩm Trường An, anh vừa update mới trong group bạn bè, cô không nhận được tò mò mà bấm vào.

Cho nên.

“Niềm vui ơi đến đây nào ~ Dù sao chúng ta cũng chỉ có một thời tuổi trẻ!

Tình yêu ơi đến đây nào ~ Dù sao thì thế gian đâu thiếu kẻ khờ dại!

Đến đây nào những lưu lạc ~ Đâu thiếu phương trời cho chúng ta ngao du!"

Giong hát quen thuộc vang lên, mọi người bất ngờ.

Bốn người đều nhìn sang Lục Chi Uú.

"Ặc.emem không cố ý ha... ha ha ha"

Lục Chi Uú rất muốn nhin cười nhưng lại không nhận được, bởi vì rất mắc cười, cứ tưởng tượng đến ba người đàn ông nhảy múa loạn lên cô đã không nhận được cười.

Trong mắt của Thẩm Trường An cũng mang ý cười.

"Không có gì, muốn cười thì cười đi, vốn dĩ là quay cho mọi người xem mà." Thẩm Trường An nói với Lục Chi Ưu ở bên cạnh.

Câu này lại khiến cho Lục Chi Ưu cười càng to.

Ba người không thể đựng đến Lục Chi Ưu, thế nên đồng loạt ném ánh mắt chứa đao về phía Thẩm Trường An, Thẩm Trường An lại tự nhiên phớt lờ.

Lục Chi Ưu cười thật lâu mới dừng lại được.

"Em nói chứ, sao các anh lại để cho Thẩm Trường An quay clip lại thế?" Lục Chi Ưu hiểu kì, hỏi bọn họ.

"Đánh bài với nó thua" Thẩm Lạc Dương uống một hớp trà thật lớn.

Ba người bọn họ vốn dĩ muốn hợp lại đánh bại Thẩm Trường An, thế nhưng người tính không bằng trời tính, Thẩm Trường An chưa bị chinh, ngược lại lại đánh chính mình lên, thế nên bọn họ đã để lại một cái clip sỉ nhục cả đời như thế.

*

Lúc thức ăn được mang lên, ba người bọn họ đều phát hiện ra một điều, món ăn mà Lục Chi Ưu chọn đa số là món mà Thẩm Trường An ưa thích.

Lục Chi Ưu chọn món ăn đa số đều cay, bởi vì cô và Thẩm Trường An đều rất thích ăn cay.

Thẩm Trường An ăn đồ ăn trong chén của mình, không để ý đến ánh mắt u oán của ba người bọn họ.

Lục Chi Ưu chuyên tâm ăn cá chua cay, món cá ở nhà hàng này rất ngon, ngon quá đi mất.

"Khụ khụ... khụ khụ..."

Có lẽ do ăn quá nhanh cho nên Lục Chi Ưu bị sặc, cay đến nỗi nước mắt đều tuôn ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thẩm Trường An vội vàng rót nước cho cô, nhưng cầm ấm trà lên mới phát hiện, nước trong ấm đã hết.

"Anh ra ngoài lấy nước cho em." Thẩm Trường An nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu ra sức gật đầu.

Vì thế Thẩm Trường An đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ, từ lúc bắt đầu đã cảm thấy bầu không khí thật ngại ngùng.

"Nữ thần, là em theo đuổi Thẩm Trường An, hay là Thẩm Trường An theo đuổi em?" Mục Lạc hỏi.

"Thẩm Trường An nấu cơm cho em hả?"

"Thằng nhóc này còn chưa bao giờ nấu cho bọn anh ăn đâu"

"Thằng nhóc này có phải bình thường trông lịch sự nhã nhặn, nhưng trên giường thì không có đúng không?"

Thẩm Lạc Dương vừa dứt lời, mọi người im lặng.

Gương mặt Lục Chi Ưu lại đỏ bừng.

"Nhìn anh làm gì? Không lẽ mấy đứa không muốn biết?" Thẩm Lạc Dương trợn mắt liếc bọn họ.

"Khụ khụ được rồi."

Thẩm Trường An nhờ nhân viên phục vụ lấy một ly nước, vừa đến cửa bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Thẩm Lạc Dương.

Anh trực tiếp đẩy cửa ra.

Sau đó đưa ly nước cho Lục Chi Ưu, "Uống nước đi."

Lục Chi Ưu cầm ly nước, "ưng ực" uống một hơi hết sạch, sau khi uống xong cô mới bình thường trở lại, ột ở đây cay quá đi mất.

"Mấy người vừa nãy hỏi gì?" Thẩm Trường An nhìn về phía ba người họ.

"Ặc đồ ăn nhà hàng này ngon ghê." Mục Lạc nói với Thẩm Ngọc Luân bên cạnh.

"Ừ, mình cũng thấy thế, anh nói đi, Lạc Dương."

"Ngon lắm, cá chua cay rất đúng vị"

Sau đó ba người cầm đầu ăn.

Cơm nước xong đã hơn 8 giờ, bọn họ đều lái xe đến, cho nên mọi người chào tạm biệt nhau xong liền rời khỏi.

Thẩm Trường An đạp xe dưới hầm, hai người cùng nhau đi về.

Sau khi vào thang máy, Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, hỏi: "Bác sĩ Thẩm, vì sao ba người bọn họ ở trước mặt anh lại ngoan như thế?"

Còn có thể vì sao, đương nhiên là bị hành hạ từ nhỏ rồi.

"Có hà, làm gì có."

"Ting"

Cửa thang máy mở, bọn họ bước ra ngoài.

Thẩm Trường An nhìn cửa nhà mình, Lục Chi Ưu đi sau anh, ngay lúc Thẩm Trường An mở cửa, Lục Chi Ưu nhanh nhẹn kéo tay anh lại.

Sau đó kiễng chân, "bep" hôn một cái lên môi Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, hôn chúc ngủ ngon."

Nói xong cô mỉm cười tươi rói nhìn anh, vui vẻ quay người đi mở cửa nhà mình, ngay lúc định bước vào nhà, bỗng nhiên cô cảm thấy có một bóng đen phủ đến, cô ngửi thấy hương tuyết tươi mát từ trên người anh.

Giọng nói của anh truyền tới, mang theo một chút khàn khàn, gọi cảm không nói nên lời.

"Lục Chi Ưu, em có nghe câu, quá tam ba bận chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Vậy là chúng mình yêu nhau hả?

Có lẽ cơ thể Thẩm Trường An quá áp lực, Lục Chi Ưu theo bản năng xoay người lại.

Cần, gần quá.

Cô nuốt nước miếng, bác sĩ Thẩm gần cô quá, anh đứng ngược ánh sáng, tựa như chắn lại mọi ánh sáng phía sau, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt anh mờ khuất.

Anh hơi cúi đầu nhìn cô, đáy mắt chứa đựng tình cảm cô không hiểu, ánh mắt sâu thẳm, khoang mũi cô toàn là hương thơm trên người anh.

Anh bỗng nhiên đặt tay lên cánh cửa nhà cô, Lục Chi Ưu cứ thế bị giam giữa cánh cửa và anh.

"Nghe... nghe rồi... nhưng vậy thì sao?" Lục Chi Ưu hỏi ngược lại.

Thẩm Trường An im lặng, không nói gì, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Lục Chi Ưu cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô tựa như có lửa, khiến cho tim cô nhảy nhót không ngừng.

"Cùng lắm thì em cho anh hôn lại là được chứ gì." Nói xong cô đưa má mình lên.

Thẩm Trường An vẫn im lặng không nhúc nhích.

Lục Chi Ưu chờ một lát, "Không hôn thì thôi, em về nhà đây."

Cô định xoay người mở cửa, nhưng ngay khi tay chạm vào cửa, đột nhiên bị một sức mạnh kéo lại, ép cô phải quay lại, chưa đợi cô phản ứng, thân thể Thẩm Trường An liền đè lên.

Anh cúi đầu, tìm chính xác môi cô, hôn lên.

Nụ hôn của Thẩm Trường An rất khác so với mấy nụ hôn vớ vẩn lúc bình thường của cô.

Môi của anh dùng sức ma sát môi cô, hơi lạnh lạnh, lại có chút ấm áp, vật mềm mềm tiến vào miệng cô, giống như cuồng phong quét qua, quần quít đầu lưỡi cô, mút vào.

Cô nhóc này, bình thường dung túng cho cô quá, gan càng ngày càng lớn, trêu anh thì trêu, thế mà lần nào trêu cũng dừng lại nửa chừng là sao?

Lục Chi Ưu như bị sét đánh, toàn thân tê dại, thân thể cô yếu ớt dựa vào anh, anh một tay nắm lấy cái eo nhỏ của cô, một tay đỡ lấy gáy cô.

Nụ hôn chấm dứt, thật lâu sau Lục Chi Ưu mới hoàn hồn, cô dán lên ngực Thẩm Trường An mà thở dốc, hai má cô lúc này đỏ bừng, nhưng Thẩm Trường An vẫn hờ hững, nhẹ nhàng như trước, không có dấu hiệu mất sức tí nào.

Hai tay Thẩm Trường An ôm lấy eo cô, đầu đặt lên mái tóc của cô, "Sao thế? Bình thường thích giương nạnh múa vuốt lắm mà?"

"Thắm"

"Sao em?"

"Anh vừa hôn em hả?" Lục Chi Ưu ở trong ngực của Thắm Trường An, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thắm Trường An thấy Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, gương mặt trái xoan mang theo chút ửng đỏ, đôi mắt to long lanh nước.

Ánh mắt anh dời sang đôi môi đỏ của cô, hơi sung, nhìn một hồi, ánh mắt anh lại trầm xuống, giữ lấy Lục Chi Ưu mà hôn lên.

Lúc này Lục Chi Ưu không giống như vừa nãy, cô kiễng chân, hai tay ôm lấy cổ Thắm Trường An, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Tay đang đặt trên cổ Lục Chi Ưu của Thắm Trường An cũng chậm chậm dời đến trên lưng cô.

*

Cuối cùng, Lục Chi Ưu không biết mình về nhà bằng cách nào.

Cô mơ màng nằm lên giường, trong đầu cứ vang lên câu nói sau cùng kia của Thắm Trường An.

"Ngoan, mau về ngủ đi."

"A a a a "

Lục Chi Ưu bỗng nhiên trằm chẫn lại, vui mình vào trong, lăn qua lăn lại ở trên giường, không có gì có thể ngăn cản được sự hưng phấn của cô lúc này.

Thắm Trường An hôn cô!

Thắm Trường An hôn cô đó!

Vừa mới nghĩ đến thôi, Lục Chi Ưu đã thấy mình cứ như đang trong mộng, cô không khỏi nâng tay sờ sờ khóe môi.

"Đau..." Cô hít một hơi.

Có lẽ là do vừa nãy Thắm Trường An hôn quá kịch liệt, không cẩn thận khiến môi bị sưng, cảm giác lạnh lạnh từ khi Thắm Trường An hôn cô vẫn còn lưu lại.

Cô bỗng nhiên nhớ đến lời của Thắm Lạc Dương trên bàn ăn hồi tối.

Ây gu, ngại chết đi được!

Thì ra bác sĩ Thắm nhà mình thuộc tuýp người như thế, bình thường trông “lạnh lùng boi” thế thôi, nhưng khi hôn thì rất chi là máu lửa.

Cô xóc chân lên, lấy di động trong túi xách ra, mở weixin nhắn cho Thắm Trường An.

“Bác sĩ Thắm, bác sĩ Thắm, tụi mình đang yêu nhau có đúng không?”

Sau khi gửi tin nhắn, cô cầm di động cười ngây ngô.

Nhưng đợi hơn một phút rồi mà vẫn không có hồi âm.

Hai phút, vẫn im lặng.

Năm phút, không một ai trả lời.

Mười phút, vẫn bật vô âm tín!

Lục Chi Ưu đứng dậy, bây giờ cô phải qua nhà Thắm Trường An xem sao!

Ngay khi cô vừa đứng lên, di động liền rung lên.

Vì thế cô chạy đến bỏ nhào lên giường, lấy di động từ dưới chân lên.

Mở ra, đúng là tin nhắn của Thắm Trường An.

Nam thần nhà tôi: Ừ.

Thắm Trường An chỉ nhắn lại một từ đơn giản "Ừ" mà cũng khiến cho Lục Chi Ưu vui cả buổi trời, từ hôm nay trở đi, cô đã không còn là FA nữa rồi!! Cuối cùng thì cô cũng đã thu được nam thần nhà cô vào túi!!

Di động lại rung lên.

Nam thần nhà tôi: Đi ngủ sớm đi, không được thức khuya.

Ây gu, bác sĩ Thắm lại nói ‘không được’ với cô, ‘không được’ đó nha, giọng điệu ra lệnh, người khác mà nói chuyện kiểu này với cô, cô đếch thêm đếm xia, nhưng sao bác sĩ Thắm nói thì cô lại thích nghe thế nhỉ? Cô quả thật là thích nghe lời Thắm Trường An mà.

Tuân lệnh, em hứa sẽ đi ngủ ngay lập tức.

Sau khi trả lời tin nhắn cho Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu đợi một lát cũng không thấy anh nhắn lại, vì thế đặt di động lên tủ đầu giường, đắp chăn, nhắm mắt ngủ.

*

"Chị Lục, đang nghĩ gì đấy, đi chụp ảnh thôi."

Khương Thang huơ huơ tay trước mặt Lục Chi Ưu.

Từ sáng đến giờ, từ lúc chụp ảnh, thời gian còn lại cô đều ngồi cười ngây ngốc ở đây, có khi lúc chụp hình còn thả hồn theo gió nữa cơ.

Như vừa nãy, trợ lý người ta gọi cả buổi trời vậy mà cũng không nghe thấy.

"Hà?"

Lục Chi Ưu hoàn hồn.

"Đi chụp thôi, chị Lục, hôm nay chị sao vậy, hồn treo lơ lửng thế?"

"Có sao? Không có mà." Lục Chi Ưu cười thật tươi, sau đó đứng dậy đến chỗ chụp ảnh.

Hôm nay bọn cô chụp trong nhà.

Lục Chi Ưu mặc một chiếc váy liền thân không tay sọc ca rô xanh trắng, dài đến đầu gối, tóc dài nhuộm đen, chẻ hai mái, buộc lại phía sau.

Lúc cô đi qua, Lâm Giang Nam và Khương Trùng đang nói chuyện, không biết hai người họ đang nói gì, vì đáng người Lâm Giang Nam không cao lắm, để nghe rõ hơn, Khương Trùng đặt tay lên mặt bàn, hơi khom người xuống gần bằng Lâm Giang Nam.

Nhìn là biết, bọn họ nói chuyện rất vui, gương mặt Khương Trùng mang theo nụ cười khác hẳn khi nói chuyện với người khác.

Hai người này lúc nào cũng tình cảm như thế, làm như người ta không có người yêu ấy.

Lục Chi Ưu kiêu ngạo nghĩ.

Cô bước tới.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn cô, "Chị Chi Ưu."

"Ừ." Lục Chi Ưu gật đầu chào cô.

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua cảnh nền xung quanh, sắp xếp cũng đâu vào đấy cả rồi, tấm ván cũng đặt vào xong xuôi.

"Chúng ta chụp nhé!"

"Được"

Hôm nay là ngày chụp cuối cùng của bọn họ, kết thúc sớm một chút là cô có thể nhanh nhanh về gặp bác sĩ Thẩm rồi, nghĩ đến đây, Lục Chi Ưu cảm thấy tinh thần hăng hái hẳn lên.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng ngồi đối diện nhau trên bàn, cái bàn hình vuông nho nhỏ, không to cho lắm, hai người ngồi hai bên, Lục Chi Ưu đặt hai tay lên bàn, cầm tỉ trên cánh tay, đầu hướng về máy ảnh.

Khương Trùng một tay để lên bàn, một tay đỡ đầu, đều nhìn về ống kính.

Dáng vẻ hai người đều hờ hững.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng cũng thuộc loại người này, khi không cười sẽ khiến người khác cảm thấy rất khó gần, người ta thường gọi là lạnh lùng, nhưng Khương Trùng là lạnh lùng thật sự, còn Lục Chi Ưu vẻ ngoài thì lạnh mà bên trong chính là bệnh nhân tâm thần.

Vì Khương Trùng là người mẫu chuyên nghiệp, Lục Chi Ưu tuy chỉ là nghiệp dư, nhưng trời sinh đã có dáng vẻ như thế, cho nên hai người phối hợp rất tốt, chụp ảnh rất nhanh, không tìm ra được khuyết điểm nào, dù là về mặt hay động tác, ánh mắt đều khiến người ta liên tưởng đến cảm giác ấy.

Thay đổi mấy tạo hình, bộ ảnh chụp rất nhanh.

Sau khi thay đồ, bọn họ lại nhanh chóng chụp một bộ ảnh khác.

Lục Chi Ưu mặc áo sơ mi dài, quần short jeans màu xanh, mang giày thể thao Shoonw màu xám.

Khương Trùng mặc một chiếc áo sơ mi xanh, quần đùi màu xám và giày thể thao màu đen.

Trong studio ảnh đặt một cái giường rất to, rất mềm, trên giường bày drap trải giường màu trắng, chăn trắng, toàn bộ đều trắng, giường được đặt sát tường, trên tường có cái cửa sổ nhỏ trang trí rất nhiều mỹ phẩm, chậu hoa màu xanh và vài quyển sách.

Kỳ này cần chụp ảnh trên giường.

"Chị Chi Ưu, lát nữa chị chi cần nằm lên đây là được, cố gắng thể hiện dáng vẻ nhân hạ, lười biếng, rồi Khương Trùng nằm ghé vào bên trong là được." Lâm Giang Nam hướng dẫn cho cô.

"Được, chị hiểu rồi."

Bởi vì còn nhiều đạo cụ chưa chuẩn bị xong, cho nên tạm nghỉ 5 phút, Lục Chi Ưu nhìn thấy cái giường mềm mại, nhìn không được nằm lên, đúng là vừa mềm vừa êm mà, sau này cô cũng phải đổi thành một cái giường thật to mới được, nằm trên đây đúng là một loại hưởng thụ đấy.

Một lát sau, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong rồi mới bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu ghé vào giường, hai tay khoát lên vai mình, đầu gác lên hai tay, nghiêng đầu, tuy là nhìn về ống kính nhưng ánh mắt hướng lên, hai chân gác lên nhau.

Khương Trùng cũng thế, tay đỡ lấy đầu, ánh mắt nhìn về phía ống kính, hai chân gác lên nhau giống như Lục Chi Ưu.

Trên giường lớn, Lục Chi Ưu mặc áo sơ mi, tóc đen thoải mái xõa tung trên drap giường màu trắng, môi hồng răng trắng.

Khương Trùng dáng vẻ lạnh lùng, ánh mắt nhìn về ống kính, con ngươi màu đen hiện lên vẻ âm áp.

Có lẽ là do giá trị nhan sắc của Lục Chi Ưu và Khương Trùng quá cao, người xung quanh đều im lặng đứng nhìn, Lâm Giang Nam tìm các góc độ khác nhau, chụp lại những bức hình khác nhau.

Cuối cùng đến khi mặt trời lặn, họ mới kết thúc công việc.

Sau khi kết thúc ngày hôm nay, nói cách khác, kỳ chụp ảnh lần này cũng sẽ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Em hôn anh nhé?

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, tối nay cùng liên hoan nhé." Sau khi kết thúc công việc, Hình Mạn nói với mọi người.

Lục Chi Ưu không có ý kiến, bởi vì diễn viên bọn cô, dù tham gia hoạt động nào, sau khi kết thúc nhất định sẽ có liên hoan, chính là liên hoan với tập thể nhân viên công tác, giống như những liên hoan khi đóng máy.

Bởi vì sau khi kết thúc sẽ đi liên hoan, cho nên mọi người dọn dẹp trường quay cũng nhiệt tình hơn hẳn, không bao lâu sau đã dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi người chọn đến một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc.

Thịt nướng chỗ này là chính gốc.

Nhà hàng này chủ yếu nổi tiếng thịt ba chỉ, sườn nướng, nấm cuộn kim châm, thịt phải nói là vô cùng mềm.

Lấy một miếng xà lách đặt lên tay hoặc lên đĩa, để một miếng thịt nướng lên, cho một miếng ớt, chấm một ít tương chấm, lại cho thêm một miếng kim chi rồi cuộn lại, cảm nhận vị xà lách thanh thanh, hương vị thịt nướng với tương hòa quyện, đúng là một loại hưởng thụ.

Bởi vì đông người, nên mọi người chia nhau ngồi.

Trên bàn ăn bày đủ loại thịt, còn có tôm, cua, sườn, thịt muối, và rất nhiều trái cây, nước ngọt yêu thích của mấy cô nhân viên nữ.

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, tôi kính mọi người một ly." Hình Mạn nâng ly rượu lên, mỉm cười nói với mọi người.

Mọi người đều nâng ly lên.

Lục Chi Ưu nâng ly nước trái cây.

"Keng" tất cả cạn ly.

Lúc ăn, cả phòng đều trò chuyện, đùa giỡn rất hăng say, duy chỉ có Lục Chi Ưu vui đầu tập trung ăn, cô đang rất đói, trưa không ăn cơm, cho nên lúc người ta uống rượu, cô tập trung nướng thịt, khi người ta trò chuyện, cô lại vui đầu ăn thịt.

Từ đầu đến cuối cô chỉ cầm cúi ăn thịt, khiến Kim Giai Giai ngồi bên cạnh cứ chăm chú nhìn cô.

Nữ minh tinh không phải đều giữ dáng rất nghiêm sao, nữ minh tinh không phải chỉ ăn ít cơm, nói không với thịt, mỗi ngày đều dựa vào trái cây để sống hả?

Vậy ai tới nói cho cô biết đi, người đang hùng hổ ăn thịt, uống sữa bên cạnh là Lục Chi Ưu đúng không? Là nữ thần quốc dân cao 167 cm nặng 47 kg đúng không?

Bên cạnh có Lâm Giang Nam ăn hoài không mập, còn cuồng thịt đã không tính rồi, bây giờ còn thêm một nữ thần kích thích cô, cô cảm thấy mình không thể tiếp tục sống nữa.

Lục Chi Ưu nhận ra ánh mắt của Kim Giai Giai, bèn ngẩng lên nhìn cô ấy.

"Chị Chi Uú, chị ăn nhiều thế không sợ mập hả?" Kim Giai Giai không nhận được mà hỏi.

Lục Chi Uú tiêu diệt một miếng thịt nướng cuối cùng trong chén.

"Không đâu, hơn nữa chị ăn cũng đâu có nhiều."

Lúc Lục Chi Uú nói chuyện, Kim Giai Giai đang uống nước, nghe cô nói xong, mém tí nữa đã chết vì bị sặc nước trái cây.

Gi? Gi? Cô nghe không lắm chứ? Gì mà ăn không nhiều? Ăn cỡ đó mà nói là không nhiều?

Lòng Kim Giai Giai bây giờ hồng rồi, dù là "hot girl mạng" hay minh tinh, đối với bọn họ mà nói, giữ dáng luôn là điều quan trọng nhất, lúc trước có Lâm Giang Nam ăn hoài không mập bên cạnh, bây giờ lại thêm Lục Chi Uú.

Nhìn lại mình thật là tội nghiệp mà, mỗi lần đi ăn liên hoan với bọn họ về, đều nhào vào tập thể dục, nào là gập bụng, xoay chân, đá cao, mệt muốn sắp mặt.

*

Lục Chi Uú chỉ tập trung ăn thịt, cho nên lúc người ta ăn chưa no, cô đã gần no, lúc người ta gần no, cô đã no.

Cô nhìn thịt còn đang nướng của bọn Khương Thang một lát, quyết định ra ngoài gọi điện thoại cho Thẩm Trường An.

"Chị Lục, chị đi đâu vậy?" Tiểu Mễ hỏi.

"Không có gì, em cứ ăn đi, chị ra ngoài hít thở không khí một chút." Lục Chi Uú trả lời.

Lục Chi Uú vừa rời khỏi, lấy di động trong túi xách ra, mở danh bạ tìm tên Thẩm Trường An.

Qua vài giây sau điện thoại mới được nối.

"Alo, Thẩm Trường An, anh tan làm chưa?"

Lúc Lục Chi Uú gọi cho Thẩm Trường An, bác sĩ Thẩm đang chuẩn bị tan làm, nghe thấy Lục Chi Uú sửa cách xưng hô, anh hơi kinh ngạc, bởi vì từ đó đến giờ cô chỉ toàn gọi anh là bác sĩ Thẩm."

Bây giờ đột nhiên gọi thẳng tên anh, khiến anh có cảm giác là lạ, nhưng rất thích.

"Ừ, vừa mới tan làm."

Lục Chi Uú dựa vào tường, "Hôm nay bọn em đã kết thúc buổi chụp rồi, bây giờ đang ăn cơm ở Hòa Nhã."

"Vậy em ăn xong chưa?"

"Em no rồi."

"Anh đến đón em nhé?"

"Dạ" Chi chờ có nhiều đó thôi.

Lục Chi Uú cong khóe môi.

Cúp điện thoại, tâm trạng của Lục Chi Uú rất tốt liền quay lại phòng.

Ngay tại chỗ rẽ, cô bỗng thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Cô nhìn kĩ, đây không phải là chị Mạn và người đại diện của Khương Trùng - Tần Hiểu Thiên sao?

Thảo nào vừa nãy không thấy bọn họ ở trong phòng ăn, lúc cô đang định bước đến chào thì bỗng thấy Hình Mạn chạy đến ôm lấy Tần Hiểu Thiên, cô liền dừng bước.

Chỉ một cái ôm ngắn ngủi, Hình Mạn buông anh ấy ra.

Dường như cô ấy đang nói gì với anh, do quá xa nên Lục Chi Uú không nghe được bọn họ nói gì, cô thấy vẻ mặt hiện lên trên mặt Hình Mạn, rất khác so với Hình Mạn ngày thường, Tần Hiểu Thiên chỉ đứng đó, không nói một câu nào.

Tuy rằng cô chỉ biết Tần Hiểu Thiên mới vài ngày thôi, nhưng qua mấy ngày này, cô biết Tần Hiểu Thiên là một người ôn hòa, lịch sự, nhưng nhìn anh bây giờ lại không thấy vẻ ôn hòa đó, gương mặt lạnh lùng, mày nhíu chặt.

Cuối cùng, cô thấy Hình Mạn mỉm cười với Tần Hiểu Thiên, sau đó rời khỏi, lúc cô ấy bước qua Tần Hiểu Thiên, Lục Chi Uú rõ ràng thấy nước mắt trên gương mặt cô ấy, giống như khi vừa rời khỏi nước mắt liền tuôn trào, đáng vẻ như vừa thoải mái lại vừa đau khổ.

Sau khi Hình Mạn rời khỏi, cô thấy Tần Hiểu Thiên đột nhiên lấy thuốc từ trong túi ra hút, anh đứng trước cửa sổ, khói tản ra khắp nơi, cả người như bị bao vây trong đó, mang đến cảm giác thật cô đơn.

Thật ra mọi người trên thế giới này đều có một câu chuyện của riêng mình, có thể là chuyện vui, cũng có thể là chuyện buồn.

Đáy lòng của mỗi một người đều có một bí mật, là cảm giác không muốn bị người khác bước vào.

*

Lục Chi Ưu lặng lẽ xoay người rời khỏi, nghĩ tới Hình Mạn, không biết vì sao, Lục Chi Ưu lại cảm thấy buồn, vì đáng về đau khổ rõ ràng hiện lên gương mặt cô ấy, rõ ràng đến nỗi người ta nhìn thấy cũng đau lòng thay.

Nhưng chung quy vẫn là chuyện của người ta, dù vui hay buồn, đều là chuyện của người ta.

"Chị Lục, chị trở lại rồi?" Tiểu Mễ vừa ăn thịt, vừa nói với Lục Chi Ưu.

"Ừ" Lục Chi Ưu ngồi xuống, cầm ly kem matcha lên lấy muỗng múc từng muỗng ăn.

Một lát sau, Lục Chi Ưu thấy Hình Mạn quay lại ngồi vào chỗ của mình.

Lục Chi Ưu thấy cô ấy gần như đã trở lại bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ thì gương mặt hơi tái, nụ cười miễn cưỡng trên môi.

Sau khi ăn xong cũng đã hơn 6 giờ, mọi người chào nhau rồi giải tán.

Vừa ra khỏi cửa, Lục Chi Ưu đã thấy xe của Thẩm Trường An đậu cách đó không xa.

Cô quay người nói với Khương Thang, không cần đưa cô về, Tiểu Mễ ban đầu hơi lo, không an tâm để cô về một mình, nhưng lại bị Khương Thang kéo cổ tay, bảo Tiểu Mễ nhìn về phía Thẩm Trường An, Tiểu Mễ mới hiểu ra.

Lục Chi Ưu bước đến chỗ xe của Thẩm Trường An đang đậu, chưa đi được mấy bước thì đã bị một người kéo lại.

"Chị Chi Ưu"

Lục Chi Ưu dừng bước, xoay người lại thấy Lâm Giang Nam bước tới.

"À... chị Chi Ưu, em có thể add weixin chị không?"

"Có thể chứ." Lục Chi Ưu đưa weixin của mình cho cô ấy.

"Vậy về sau em có thể gặp chị được không?" Lâm Giang Nam cầm điện thoại, ánh mắt dò hỏi, đây là nữ thần của cô đó, cô thích chị từ rất lâu rồi.

Lục Chi Ưu bị Lâm Giang Nam chọc cười, "Đương nhiên rồi, rảnh thì hẹn hò nè."

"Tốt quá rồi."

Lâm Giang Nam đang muốn nói chuyện cùng cô một lát thì điện thoại bỗng dưng vang lên. Cô ấy nhìn vào.

Lục Chi Ưu nhìn gương mặt cô đã biết là ai gọi đến.

"Nếu em có việc thì đi trước đi, đúng lúc chị cũng phải đi rồi."

Lâm Giang Nam cười với cô, "Vậy bai bai chị."

"Bai bai."

Lục Chi Ưu thấy cô nhóc nói chuyện nhẹ nhàng, nụ cười dịu dàng thì rất thích, mãi cho đến về sau, khi hai người đã thân thiết, Lục Chi Ưu mới biết, cô bé trông như mèo con yếu đuối, vô hại kia thật ra là một con cọp cái.

*

Lục Chi Ưu mở cửa xe ngồi vào, xe bắt đầu lăn bánh, Thẩm Trường An đưa cho cô một ly đá bào matcha, vừa nãy đứng chờ cô ở đây vô tình thấy, cho nên liền mua cho cô một ly.

Lục Chi Ưu vô cùng vui vẻ nhận lấy đá bào.

Cô vừa ăn đá bào vừa trò chuyện với Thẩm Trường An.

Cô quay đầu thoáng nhìn anh.

Đúng là góc nghiêng trong truyền thuyết.

Nhìn nhìn, Lục Chi Ưu bỗng nhiên có một loại xúc động muốn phạm tội.

Cô bỏ ly đá bào xuống, nghiêm túc hỏi anh, "Em hôn anh nhé?"

Thẩm Trường An sững sốt một lát, vốn dĩ đã không tập trung lái xe được vì ánh mắt quá nhiều của cô, bây giờ cô còn nói thế được.

"Không được." Anh cự tuyệt.

"Tại sao?" Lục Chi Ưu chưa từ bỏ ý định.

"Bây giờ đang trên đường cao tốc."

Lục Chi Uú nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, quả thật đang trên đường cao tốc, cô nhìn đôi môi của Thẩm Trường An một lát, lại chỉ có thể ôm ly đá bảo ăn tiếp.

Đến khi cô ăn gần hết đá bảo thì bọn họ cũng đã đến nhà.

Lục Chi Uú cài dây an toàn, sau đó xuống xe đứng một bên chờ Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An bước xuống đóng cửa xe, khóa lại rồi bước tới chỗ Lục Chi Uú.

"Đi thôi." Lục Chi Uú khoác tay Thẩm Trường An.

Bỗng nhiên Thẩm Trường An đưa tay kéo cô ôm vào lòng, hôn trực tiếp lên môi cô.

Lục Chi Uú đại ra.

Không phải là không cho hôn à?

Đến khi bị Thẩm Trường An hôn đến mơ mơ màng màng, cô mới nhận ra.

Vừa rồi Thẩm Trường An không cho hôn là do bọn họ đang trên đường cao tốc, còn bây giờ đâu phải ở trên đường cao tốc nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Bánh kem chocolate bị dầm nát

Lúc ăn cơm tối, vì lúc liên hoan với nhân viên công tác Lục Chi Uú đã ăn no rồi, cho nên cô chống cằm ngắm Thẩm Trường An ăn cơm.

Bị ánh mắt trần trụi của Lục Chi Uú chăm chú nhìn mình, Thẩm Trường An có thể bình tĩnh ăn cơm thì đúng là thánh.

"Thẩm Trường An, em nhìn anh như thế, vậy mà anh còn có thể nuốt cơm được hả?" Lục Chi Uú cảm thấy thật thất bại, không lẽ đạo sức quyến rũ của mình bị giảm rồi.

Thẩm Trường An hiếm khi bỏ đũa xuống, nhìn cô.

"Vì sao không nuốt được hả?" Anh hỏi lại cô.

"Không phải anh nhìn em là no rồi sao?" Cô đồng dạng nói.

"Là sao?"

"Anh không biết em là 'sắc đẹp thay cơm' hay sao?"

Lục Chi Uú vừa nói xong, Thẩm Trường An đã không nhịn được, bật cười, cô nhóc này ăn gì lớn lên vậy, da mặt sao dày thế chứ.

"Bộ mắc cười lắm hả?"

"Em nghĩ sao?"

"Xã hội bây giờ, đến cả ăn ngay nói thật cũng không được." Lục Chi Uú ra vẻ ưu thương.

Thẩm Trường An không nhịn được xoa xoa đầu cô.

"Không có việc gì làm thì cho Bánh Trứng với Đại Hắc ăn đi, tội nó còn chưa được ăn kia."

Lục Chi Uú nghiêng người nhìn về phía Bánh Trứng với Đại Hắc, thấy cô nhìn tội nó, hai đứa vội ngẩng đầu nhìn cô.

Lục Chi Uú đứng dậy lấy thức ăn rồi đi tới chỗ tội nó.

"Aigoo, hai đứa đáng thương."

Cô đồ thức ăn vào chén cho tội nó, ngồi xổm trước mặt hai đứa.

Lúc Thẩm Trường An đi đến ban công, đã nhìn thấy Lục Chi Uú ngồi xổm ở đó, vừa vuốt ve hai đứa Đại Hắc, miệng thì đang lẩm bầm gì đó.

Anh bước tới gần, liền nghe giọng nói đầy căm phẫn của cô.

"Com ngon lắm sao, chị nhìn ảnh như thế, thế mà còn ăn cơm được?"

"Hơn nữa chị nói 'sắc đẹp thay cơm' bộ sai hả, hai đứa phần xử công bằng cho chị, có phải chị đẹp đủ thay cơm hay không, dù sao người ta cũng xinh gái thế này, đúng là không biết thương thức gì hết!"

Thẩm Trường An lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ, cô còn dám cáo trạng.

Anh cầm chén đến phòng bếp, rồi bắt đầu rửa chén.

Sau khi rửa chén, anh lấy trái cây trong tủ lạnh ra rửa sạch, cắt ra bỏ vào đĩa.

Anh bung đĩa trái cây ra ban công, để lên bàn ăn ở ban công.

Lục Chi Ưu thấy anh cắt trái cây thì bước tới, cái tay đang định vươn tới cầm lấy, chưa kịp chạm vào đã bị Thẩm Trường An đánh một cái "chát" lên tay.

Cô khó hiểu nhìn anh.

Thẩm Trường An nhìn tụi Bánh Trứng, rồi nhìn tay cô, thần nhiên nói, "Đi rửa tay."

Lục Chi Ưu làm mặt quỷ với anh, chạy vào phòng tắm.

Thẩm Trường An ngồi xuống chưa được bao lâu, Lục Chi Ưu đã huơ huơ hai cái tay ướt chạy tới.

Cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trường An, rồi vươn tay lấy một miếng trái cây.

Nhưng mà

Tay cô lại bị Thẩm Trường An cầm lấy.

"Em rửa tay rồi mà"

"Còn xài nước rửa tay nữa đó."

Nhưng Thẩm Trường An không nói gì, im lặng rút khăn giấy trên bàn ra, sau đó cẩn thận lau khô tay cho cô, từ bàn tay, mu bàn tay rồi đến từng ngón tay.

"Thẩm Trường An"

Sau khi Thẩm Trường An lau khô tay cho cô, rồi lại cầm lấy bàn tay kia cẩn thận lau tiếp.

Lục Chi Ưu bị sự dịu dàng của Thẩm Trường An làm cho mê man, hóa ra bác sĩ Thẩm ngày thường lạnh lùng là thế, đến lúc cung chiều người ta là thế này đây, cô bây giờ cảm thấy thật may mắn vì lúc trước đã gặp được anh, cô thích anh cung chiều cô như thế này.

*

"Được rồi đó." Thẩm Trường An buông tay cô ra.

Nhưng mà Lục Chi Ưu không lấy trái cây nữa, mà trực tiếp ngồi lên đùi Thẩm Trường An, mặt đối mặt với anh, tay ôm lấy cổ anh, cầm tựa lên vai anh.

"Thẩm Trường An, anh tốt với em quá." Cô ôm anh, nhẹ nhàng nói.

Hai tay Thẩm Trường An cũng ôm lấy eo cô.

"Không ăn trái cây nữa hả?" Anh hỏi.

Lục Chi Ưu buông cổ anh ra, kéo dần khoảng cách với anh.

Cô nhìn anh, khoe miệng mỉm cười mang ý dụ dỗ.

"Thay vì ăn trái cây, em lại càng muốn ăn anh hơn." Giọng nói của cô nhẹ nhàng.

Đúng là tiểu yêu tinh mà.

Thẩm Trường An ấn đầu cô về phía mình.

Hai môi tiếp xúc, một cảm giác tê dại nhất thời đột kích toàn thân.

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, vuốt ve từng chút một, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Lục Chi Ưu hơi bất mãn khi anh hôn như thế, nhịn không được vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve môi anh, giây tiếp theo cô liền cảm nhận được thân thể của Thẩm Trường An bỗng cứng đờ.

Thế nhưng một giây sau cô liền hối hận vì mình đã quá xúc động.

Bởi vì cô đã cảm giác được một cổ sức mạnh hùng hoang đang chờ phát động từ trong cơ thể của bác sĩ Thẩm, từ rất lâu rồi, Hứa Kiều đã cảnh cáo cô, đừng bao giờ đốt lửa trên một người đàn ông thanh tâm quả dục, tâm hồn trong sáng, bởi vì cậu sẽ không biết sau khi đốt lửa rồi anh ta sẽ rất lưu manh.

Lúc trước Lục Chi Ưu còn không tin, nhưng bây giờ cô tin rồi.

Thẩm Trường An tiến vào trong miệng cô, quấn quýt lấy đầu lưỡi cô, anh dùng lực quá mạnh khiến cho Lục Chi Ưu không khỏi ngửa ra, nếu không có bàn tay anh đỡ ở sau lưng cô, cô đã sớm ngã nhào rồi.

**

"Chị Hứa Kiều, chị Lục hôm nay bị làm sao vậy?" Nhân viên trong tiệm bánh nhìn Lục Chi Ưu ngồi dựa vào cửa sổ, vừa dầm dầm miếng bánh vừa cười "hắc hắc hắc", nhìn không được mà khẽu khẽu hỏi Hứa Kiều.

Hứa Kiều ngẩng lên nhìn cô ấy, "Đừng quan tâm nó, chắc là bệnh lại tái phát rồi."

"Nhưng mà" Tiểu Mạch lại chọt chọt cô, ý bảo cô nhìn.

Mấy người khách đang định bước vào mua bánh thì thấy cô gái vừa cười vừa dầm bánh, sợ tới mức rút chân về không dám bước vào tiệm.

"Đã vài người rồi, nếu tiếp tục như thế, hôm nay chúng ta sẽ bị lỗ vốn cho xem."

Hứa Kiều vốn dĩ không muốn để ý đến Lục Chi Ưu bỗng chốc phát hỏa.

Bình thường con nhỏ này muốn phát bệnh bọn họ không thêm đề ý, nhưng mà ảnh hưởng đến tiền tài của cô, vậy thì không thể tha!

Thế là cô đặt điện thoại xuống, "cộc cộc cộc" đi qua chỗ Lục Chi Ưu.

"Lục Chi Ưu, cậu đừng có cười 'hắc hắc' nữa, bỏ đây còn phải buồn bán đấy!"

Nhưng Lục Chi Ưu mắt đét tai ngo, lại tiếp tục dầm bánh rồi cười hắc hắc.

Hứa Kiều không khỏi lấy tay đỡ trán, hít sâu một hơi.

"Bốp" Cô trực tiếp đánh vào ót Lục Chi Ưu.

"Ây da, Kiều Mạch chết tiệt, làm gì đấy, đau quá đi mất." Lục Chi Ưu bị đánh đau tỉnh lại.

Cô ôm gáy, bắt mẫn hét lên với Hứa Kiều.

"Cậu còn biết đau hả, đến quán mình, mua bánh của mình, lại không ăn, vừa dầm bánh vừa cười, cậu có biết đã dọa biết bao nhiêu khách hàng của mình chạy mất dép rồi không?" Hứa Kiều phát cáu vỗ lên cái bàn "bốp bốp"

"Ặc" Thấy sức mạnh hồng hoang của Hứa Kiều bùng nổ, Lục Chi Ưu tự biết đuối lý, không dám cãi lại.

"Ặc gì mà Ặc, cậu nhìn coi cậu dầm miếng bánh của mình ra nông nổi gì hả! Mình làm bánh để bán, chứ có phải để cho cậu dầm đâu, nếu muốn dầm, vậy thì đi thẳng quẹo phải, vô đó dầm cho đã đi!"

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua, đi thẳng quẹo phải, DM, đó là nhà vệ sinh mà!

Kiều Mạch yêu dấu ý bảo cô đi dầm "kít" đây mà!

"Kiều Mạch, thực nữ nào, thực nữ nào!" Cô ngượng ngừng nói.

"Thực cái nời, hôm nay cậu mà không ăn hết miếng bánh bị dầm như 'kít' này thì mình sẽ khiến cậu đi vào đảng hoàng, đi ra bò càn đấy!

Lục Chi Ưu hoảng sợ nhìn đĩa bánh của mình, vì bánh matcha hôm nay chưa làm xong cho nên cô gọi một miếng bánh chocolate.

Miếng bánh vốn đang đẹp lại bị cô dầm cho nát bươm, cô không khỏi nuốt nước miếng.

"Kiều Mạch Mạch, đừng vậy mà ~"

"Pháng, đừng có giả vờ đáng yêu với mình, nói cho mà biết, vô dụng thôi!"

Lục Chi Ưu, "."

Sau khi Hứa Kiều rời đi, cô lấy điện thoại ra, chụp miếng bánh bị mình dầm nát, đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu [V]" Kiều Mạch ép mình ăn shit, nói nếu tôi không ăn sẽ khiến tôi đi vào đảng hoàng, đi ra bò càn *đáng thương*

Vài giây sau, weibo của cô liền thất thủ.

Son chi hoa nở: Chị Kiều của em thật khí phách mà!

Ở bên Chi cả đời: Chị Kiều thật uy vũ!

Tiệm bánh ngọt của Kiều ty: Chị dám nhả tâm dầm bánh của chị Kiều nhà em như thế!

Chi yêu Lục Chi Ưu: Qủa nhiên là khí phách của chị Kiều.

Lục Chi Ưu là nữ thần của tôi: Nữ thần à, lằng phí rất xấu, ngoan ăn hết đi nè!

Chị Kiều của tôi là đẹp nhất: Nữ thần chị không đấu lại Kiều Kiều của em đâu, mau ăn đi, ngoan nào!

Fan chân ái của Lục Chi Ưu: Nữ thần, ăn hết cái này đi, chị Kiều sẽ tha cho chị mà.

Fan Chi Uú: em đã ăn thử bánh của chị Kiều, ngon hết sảy mà.

Chị Kiều tôi đẹp nhất trả lời Fan Chi Uú: đừng nói, hương vị ấy tôi có muốn quên cũng không quên được, em gái lâu trên, hẹn không? Đi Ninh Hạ mua bánh ngọt nào!

Fan Chi Uú trả lời Chị Kiều tôi đẹp nhất: Hẹn, hẹn, hẹn, khi nào, hay là mai đi, tôi mua vé máy bay ngay!

Tiệm bánh của chị Kiều: Em gái, dẫn chị đi với!

Lục Chi Uú là nữ thần của tôi trả lời Chị Kiều tôi đẹp nhất: còn tôi nữa, cùng hẹn nào!

...

Lục Chi Uú nhìn bình luận dưới weibo mình, khóc không ra nước mắt, fan của Hứa Kiều thì cũng thôi đi, bây giờ đến cả Sơn Chi Hoa nhà mình cũng phản mình, cô cảm thấy mình sắp phải chiến đấu một mình rồi.

Sơn Chi Hoa nhà cô đã bị bánh ngọt của Hứa Kiều hút hồn, nhưng cũng không trách fan nhà cô được, có trách thì trách cô đây này, ngày nào cũng up bánh ngọt nhà Hứa Kiều trên weibo, dư hơi rảnh rồi dùng mạng mà quảng cáo bánh cho Hứa Kiều, được rồi, coi như cô tự gánh hậu quả mình gây ra vậy.

“Sao còn chưa ăn?” Hứa Kiều từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Lục Chi Uú đang ngăn người trước miếng “chocolate shit”, cao giọng hỏi.

“Ha ha ăn chứ” Lục Chi Uú mỉm cười lấy lòng.

Sau đó lấy muỗng xắn một miếng bánh,

Tuy rằng bánh đã bị cô dầm nát, nhưng mà hương vị vẫn còn rất ngon.

“Kiều Mạch, miếng shităc... miếng bánh chocolate này ngon quá đi!”

“Ngon vậy thì mau ăn hết đi!”

Lục Chi Uú, “:”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dáng em gái này rất đẹp nha!!

"Cậu cứ ngồi đây cười hắc hắc, nói đi, bị cái gì kích thích hả?" Hứa Kiều làm hết việc trong tay, bây giờ trong tiệm cũng vắng khách cho nên cô ngồi đó gây sự với Lục Chi Uú.

Lục Chi Uú ăn hết miếng bánh trong đĩa, rồi bùng ly nước chanh trên bàn uống một nửa, mới thần bí thì thầm với Hứa Kiều: "Mình và bác sĩ Thẩm đang yêu nhau."

Hứa Kiều không khỏi lấy tay sờ trán mình, rồi lại sờ trán cô.

"Đâu có sốt đâu." Cô lắc bằm.

Lục Chi Uú bắt mặn hất tay cô ra, "Sốt đâu mà sốt."

"Không sốt mà đã bắt đầu nói bậy rồi, cậu lại phát bệnh nữa rồi đúng không?"

"Mình nói thật đó, bọn mình đang yêu nhau, thật còn hơn vàng luôn!"

Nhìn vẻ mặt thật thà của Lục Chi Uú, Hứa Kiều trầm mặc vài giây.

"Lục Chi Uú cậu giỏi thật, tốc độ nhanh thế."

"Đương nhiên, không nhìn xem Lục Chi Uú đây là ai hả, mình mà ra tay, gạo xay ra cám." Nói đến đây, Lục Chi Uú không nhịn được đắc ý.

"Bây giờ thì vui rồi ha, theo đuổi lâu như thế, cuối cùng cũng thu lưới rồi."

Lục Chi Uú để tay lên bàn, chống cằm, cô bây giờ chỉ cần nghĩ đến Thẩm Trường An, khóe miệng sẽ không kìm được mà mỉm cười.

Hứa Kiều khinh bỉ nhìn vẻ mặt mê trai của Lục Chi Uú.

"À đúng rồi, Kiều Mạch, nghe nói đi đang bắt cậu đi xem mắt hả?" Lục Chi Uú bỗng nhiên chuyển đề tài, trêu chọc.

Hứa Kiều tròn mắt liếc cô.

Nhắc đến là nhức đầu, lão phật gia nhà cô không biết dạo này bị gì, mỗi ngày đều nghĩ đến làm sao để đẩy mạnh tiêu thụ bán cô ra ngoài, làm như cô không gà được hay sao ấy.

"Làm ơn đừng nhắc tới cái này được không, mình đang bị stress lắm đây."

"Ha ha ha, Kiều Mạch, cậu mà cũng có ngày này ư." Lục Chi Ưu cười trên nỗi đau của người khác.

Hứa Kiều giờ tay ra vẻ định đánh cô.

"Đừng mà, xin nữ hiệp tha mạng."

Nhìn dáng vẻ lấy lòng của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều mới buông tay.

Hứa Kiều thở dài một hơi, rồi ra vẻ ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Chi Ưu cảm di động lướt web, bỗng nhiên nhìn thấy bài viết của một người bạn khiến cô bật cười.

Hứa Kiều nhìn cô, "Cậu lại lên con à?"

"Ha ha ha ha, cho mình cười một lát... ha ha ha."

Lục Chi Ưu vừa cười vừa nhìn Hứa Kiều, khiến cho cô cảm thấy chuyện này hình như có liên quan đến mình.

"Rốt cục cậu đang cười gì thế?"

"À... Kiều Mạch... ha ha... Cậu có lên mạng chưa..." Lục Chi Ưu cảm di động, vừa cười thờ không ra hơi vừa hỏi cô.

Hứa Kiều lắc đầu, sau đó giựt lấy di động của Lục Chi Ưu.

Và rồi cô thấy một bài đăng.

Mua một tặng một đây, mua mèo tặng người nổi tiếng, nhanh tay liên hệ với tôi nào.

Hình minh họa chính là ảnh Hứa Kiều đang ôm Trà Sữa nhà mình.

Mà cái người đăng bài này, không phải lão phật gia nhà cô thì còn ai vào đây?

Hứa Kiều nhìn weibo này, đầu đầy vạch đen, biểu cảm bất đắc dĩ.

Lục Chi Ưu đưa tay lấy lại điện thoại của mình.

"Đi hay quá, chiều này quá hay, mua mèo tặng người nổi tiếng, ha ha haMinh cứ tưởng mình đã đáng thương rồi, bây giờ so với cậu, mình đột nhiên cảm thấy mẹ của mình đã nhẹ tay lắm."

"Đi chết đi, mình đang bực đây."

"Xin lỗi, nhưng mà nói thật, đi đúng là đình quá, lại có thể nghỉ ra chiều này, mình bái phục."

"Mình đây còn không bằng một con mèo, một tim quá." Hứa Kiều chống cằm, ưu thương nói.

"Vậy thì cậu mau mau tìm bạn trai đi, có bạn trai rồi thì đi buông tha cậu thôi, đúng không?"

"Vấn đề là mình không muốn tìm bạn trai, một người tự do, kiếm bạn trai làm gì cho nó ràng buộc?"

Lục Chi Ưu khinh bỉ, "Thế nào là ràng buộc hả? Cậu nhìn mình đi, trước khi có bác sĩ Thẩm, trừ việc ăn tiệm, mua ngoài, thì cũng chỉ có thể ăn mì gói, salad, nhưng từ sau khi có bác sĩ Thẩm, mẹ không bao giờ lo mình ăn không no nữa rồi."

"Là do cậu may mắn, tìm được một người biết nấu cơm, nếu cậu tìm người như Hà Cẩn Duyên, hai đứa không biết nấu cơm, thế thì chờ đói chết đi."

Lục Chi Ưu xấu hổ.

Hà Cẩn Duyên đúng là kiểu người chưa bao giờ bước chân vào phòng bếp, đừng mong anh ấy nấu cơm, anh không đốt phòng bếp là may rồi.

"Nhưng bây giờ cậu không thích ai, không lẽ thích chút chút cũng không có sao?"

"Nếu có thì sao mình lại bị lão phật gia rao giả mua một tặng một chứ?"

"Ha ha, cũng đúng, nên bị thương nào, dù sao nếu cậu không mang người yêu về ra mắt thì đi không bỏ qua cho cậu đâu."

Hứa Kiều thở dài.

"Kệ đi, người yêu không có, nhưng mạng thì có 1 cái đây."

*

Buổi chiều lúc tan lâm, Hứa Kiều định rủ Lục Chi Ưu đi ăn cơm, nhưng cô lại bảo muốn đến bệnh viện chờ bác sĩ Thẩm nhà mình tan lâm.

Hứa Kiều bị ghen một miếng thức ăn cho chó không kịp trở tay.

Cuối cùng, dưới ánh mắt u oán của Hứa Kiều, Lục Chi Ưu tung tăng đi tìm bác sĩ Thẩm.

"Lát nữa tan làm, chị đây mời mấy cung đi ăn liên hoan." Hứa Kiều khoát vai Tiểu Mạch bên cạnh.

Hừ, cậu không đi ăn với mình thì mình không có người đi chung hay sao, mình đây còn có nhân viên tri kỉ nữa nhé.

"Chị Kiều tốt với tụi em quá." Tiểu Nghiên la lên.

"Chị Kiều, chị Kiều!"

Tiệm bánh của Hứa Kiều không to lắm, nên nhân viên cũng không nhiều, tính luôn cả cô thì trong tiệm chỉ có 5 người, 1 nam, 3 nữ.

Ngoài tiểu Mạch ra thì ba người khác đều đang là sinh viên tuổi xuân sức sống tràn trề.

Bọn họ đến một quán nướng cách tiệm bánh không xa.

Đối với quán nướng này, bọn Hứa Kiều cũng được coi là khách quen, vì rất thường xuyên đến đây ăn, dần dần thì quen với ông chủ của quán.

Ông chủ từ xa đã nhìn thấy 5 người đang bước đến, ông nhiệt tình chào hỏi.

"Tiểu Kiều đến rồi hả, hôm nay ăn gì nào?"

Bọn họ tùy tiện tìm chỗ ngồi.

"Muốn ăn gì?" Ông chủ đưa thực đơn cho họ.

"30 xiên thịt sườn, 30 xiên chân gà, 30 xiên gà, 10 xiên mực, 20 xiên rau, 30 xiên sò, 10 xiên cá, 20 xiên thịt dê, thêm 10 xiên cà, và 15 xiên màn thầu, tạm thời như vậy đi, ăn hết rồi kêu tiếp."

"OK" Ông chủ ghi lại rất nhanh.

"À đúng rồi, thêm một két bia." Hứa Kiều nói.

"Hôm nay mọi người không say không về."

"Được, chờ một lát, có ngay."

Sau khi ghi lại món, ông chủ quay đi, không lâu sau ông chủ đã đem xiên nướng đến.

"Ông chủ, món nướng ông chủ làm vẫn thơm như vậy." Hứa Kiều nhìn mấy xiên nướng mà thèm nhỏ dãi.

Được Hứa Kiều khen, ông chủ rất vui vẻ:

"Ngon thì ăn nhiều một chút, Tiểu Vương, mang bia đến."

Ông chủ đem đồ ăn đặt lên bàn, thuận miệng kêu Tiểu Vương ở phía sau.

"Dạ, lên liền."

Tiểu Vương bung một két bia tới.

"Ông chủ, thịt nướng của tôi đâu? Sao còn chưa mang lên?"

Mấy người khách kể bên bắt đầu thúc giục, ông chủ vội vàng đi nướng thịt, quán này làm ăn rất tốt, khách quen lại không ít, giá cả phù hợp túi tiền, hơn nữa đồ ăn lại nhiều, cho nên rất nhiều người thích đến đây ăn.

Tiểu Mạch rót cho mỗi người một ly bia.

"Nào, cạn ly!" Hứa Kiều hô to.

Năm người cùng nâng ly.

Bởi vì bọn người Hứa Kiều đều có vẻ ngoài ưu tú, cho nên thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hứa Kiều ăn một cái chân gà, lại uống một ly bia.

"Quá đã! Đồ nướng và bia đúng là tuyệt phối mà!"

Mọi người vừa ăn thịt nướng vừa uống bia.

Hứa Kiều uống vài chai bia, cô ôm lấy cái ly, "Đột nhiên cảm thấy mệnh mình thật khổ."

Mọi người ngưng uống bia, hai mặt nhìn nhau, chị Kiều lại gây chuyện gì nữa đây?

"Mấy đứa nói coi, chị đẹp thế này, mẹ chị lại sợ chị không gả được, lại bắt chị đi xem mắt."

Bọn họ đều hiểu, hóa ra chị Kiều yêu dấu của mình đang bị bức hôn.

"Mấy đứa biết mẹ chị làm gì không?"

Mọi người lắc đầu.

"Bà... bà ấy lại đăng lên mạng, mua một tặng một, mua mèo nhà chị được tặng thêm chị em này xinh đẹp thế này, thế mà lại mua mèo... hức tặng chị hức" Hứa Kiều cảm phần nói, rồi lại nắc cục.

Cô mềm nhũn nằm xuống bàn, hình như đã say rồi.

"Hi hi ha ha ha hamác cười thật" Bỗng dưng có người bật cười.

Nghe thấy có người cười, Hứa Kiều bật dậy, bốn người ngồi trên bàn ngơ ngác, bọn họ có cười đâu chứ.

Nhìn ánh mắt tra hỏi của Hứa Kiều, mọi người đồng loạt lắc đầu, tỏ vẻ bọn họ vô can, không phải mình cười.

Hứa Kiều đứng lên nhìn một vòng, tầm mắt dừng lại trên một người đàn ông mặc áo đen.

"Buồn cười quá, lại có chuyện mua mèo tặng người.ôi... má ơi chết mất"

"Mọi người nói xem có buồn cười không chứ, đúng là xui quá mà... ha ha ha... cười chết mất"

Nghe lời người đàn ông đó nói, Hứa Kiều đứng dậy, bước về phía anh ta.

"Chị Kiều? Chị Kiều?" Mọi người còn lại cũng chạy theo.

"Lão đại, lão đại, đừng có cười nữa, người ta đến tìm rồi kìa" Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi cạnh vỗ vỗ anh nhắc nhở.

Nhưng anh vẫn cứ ôm bụng cười, cười đến nỗi không dừng lại được.

"Lão đại, người ta tìm đến nơi rồi, anh vẫn còn cười được hả!" Một người mặc áo ba lỗ màu xanh không chịu được vỗ trán mình.

Thật là, quá ư là dọa người mà.

"Đến thì tiếp, có gì mà sợ hả?" Người đàn ông không thèm quan tâm, nói, chậm chạp xoay người lại, chân dài duỗi thẳng, nhìn con ma men đang xiêu vẹo bước tới chỗ mình.

Anh quan sát cô một lượt, sau đó sờ sờ cằm

Ồ, em gái này đáng rất đẹp đó, điện nước đầy đủ nè.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ai cho mấy người làm đau cô ấy

Hứa Kiều đến trước mặt anh.

"Vừa nãy... anh cười" Cô chỉ tay vào anh.

Anh nhìn ngón tay của cô.

Ồngón tay xinh đẹp, tinh tế, sạch sẽ, trắng trẻo, khớp xương rõ ràng

"Đúng vậy, tôi cười đấy, sao?" Thẩm Lạc Dương thu chân lại bắt chéo, giọng điệu bất cần.

Hứa Kiều chậm rãi tiến lại gần.

Bốn người phía sau lưng cô toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Trắng sì, tội nghiệp cho anh, chọc ai không chọc, lại đâm đầu vào chị Kiều nhà tôi.

Hứa Kiều lấy tay vuốt lại mái tóc xuề xòa trước mặt, hít sâu một hơi.

Cô bỗng nhiên bước đến bên cạnh anh.

"Rầm!"

Hứa Kiều đối mặt với Thẩm Lạc Dương, một cú đập lên bàn gỗ, một tay để trên đùi mình, một tay nắm lấy cằm của anh.

"Anh cười cái gì, bộ tôi không đẹp hả?"

Mọi người đều ngơ ngác, em gái này cũng mạnh mẽ quá đi!

Thẩm Lạc Dương đại ra, anh đã nghĩ đến rất nhiều phản ứng của cô nhưng quả thật không ngờ đến điều này.

Anh nhìn hơn nửa người cô đang nằm sấp trên người anh, rồi đẩy cô cách ra một khoảng.

"À... này thì phải để tôi nhìn thử đã" Nói xong, anh đưa tay nắm lấy cằm cô, giọng điệu nghiêm túc.

"Để tôi xem nào, ồổng ồể mà nói thì rất đẹp, nhưng, cái trán này này, cao quá, lông mày này, màu sắc ngô quá, đen thui nhìn như con sâu róm, còn nữa, mũi của em sao cao quá vậy? Còn môi nữa, quá mỏng, khi hôn chắc chắn không có tí cảm giác nào, còn răng nanh nữa, hai cái răng nanh này của em, xấu quá, ảnh hưởng đến vẻ ngoài, về sau ai mà đánh nhau với em không bị em cắn chết mới lạ."

Mỗi một lời nói thốt từ miệng của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều lại càng tỉnh táo, khoe miệng gọi lên một nụ cười.

Cái gì? Trán của cô mà cao á? Mắt người này có mù không thể?

Màu chân mày cũng hợp với màu tóc mà, không lẽ tóc cô đen, lông mày màu vàng thì mới hợp hả?

Mũi nữa, mũi cao cũng là cái tội hả? Mũi cao mới là đẹp nhá!

Còn răng nanh nữa chứ, cái mà cô tự hào nhất chính là cặp răng nanh này đây, cô thích răng của mình nhất, người này đầu óc có được bình thường không đây, lại dám bảo cô xấu! Xấu cái đầu nhà anh!

Hứa Kiều cảm thấy sức mạnh hồng hoang của mình sắp sửa bùng nổ rồi.

Cô mạnh mẽ gạt cái tay đang để trên cằm mình ra, sau đó nắm lấy tóc anh.

"DM, đồ điên này, làm gì đây, mau buông tay ra."

Thẩm Lạc Dương bị hành động của cô dọa cho tỉnh ra, anh lớn thế này còn chưa có ai nắm tóc anh đâu đây.

Con nhỏ này phát điên rồi hả?

"Bà đây không buông đây, mồm thối này, đồ đê tiện."

"Tôi? Đê tiện?" Thẩm Lạc Dương bị cô chọc tức đến bật cười.

Anh đang chuẩn bị đứng dậy, Hứa Kiều bỗng nhiên túm lấy tóc anh giật mạnh, đau đến nỗi không biết phương hướng, sau một giây, Hứa Kiều đã nhảy lên lưng của Thẩm Lạc Dương.

Hai tay cô nắm lấy tóc anh, chân thì quấn chặt thắt lưng của anh.

Động chạm bất ngờ của cô khiến Thẩm Lạc Dương hơi sững sốt, anh cảm giác cả thân thể của cô đang đặt trên lưng anh, ai có thể nói cho anh biết, cảm xúc mềm mại trên lưng của anh là gì, là gì thế?

Hứa Kiều vừa nắm tóc anh vừa mắng.

"Cho anh chánh này, còn dám chánh nữa không?"

Da đầu của Thẩm Lạc Dương bị cô kéo đến đau điếng, anh nắm lấy mắt cá chân của cô, muốn kéo cô xuống, nhưng lúc chạm đến, ngay lúc đang định kéo cô thì anh dừng lại, rùi như lát nữa kéo cô ấy té xuống thì sao bây giờ?

Chắc chắn là cô lại càng không buông tha cho anh, khó chơi quá đi mất!

Nghe mấy lời mắng chửi của Hứa Kiều, anh đau đầu, đau thận, đau cả gan.

Thật là!! Rốt cục là ai hung hăng hả?

Rốt cục là ai hả?

"Mợ nó! Cô nhẹ tay cái coi!"

"Anh còn dám chửi tục hả?" Hứa Kiều lại dùng hết sức, chỉ hận không thể búng luôn cả cái đầu của anh xuống.

"Cái cô mợ men này, điên à, cô mau leo xuống cho tôi, có nghe không hả?" Thẩm Lạc Dương hơi cau lên.

"Bà đây không xuống đây, không xuống, anh làm gì được bà hả?" Hứa Kiều lại quấn chặt lấy thắt lưng anh, một tay nắm tóc, một tay bóp cổ anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ anh, âm ấm, nóng nóng, cùng với hương thơm trên cơ thể cô, khiến cho hô hấp của anh càng trở nên dồn dập.

Mọi người đều bị cảnh này dọa sợ ngây người, má ơi, đã xảy ra chuyện gì thế này? Đáng sợ quá!

"Mấy người còn nhìn gì hả, không mau lại đây giúp tôi!"

Tường Miên và Tống Cố mới phản ứng lại, vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Bốn nhân viên của Hứa Kiều cũng chạy đến giúp, sợ quá đi mất.

Vài người chạy đến đỡ tay Hứa Kiều ra, nhưng cô vẫn quán lấy eo anh không buông, đến nỗi buông tha cho mái tóc của anh, hai tay nắm lấy cái cổ anh, đầu gục trên bờ vai anh, sống chết cũng không xuống.

Không biết là ai lúc đỡ tay Hứa Kiều dùng sức quá mạnh, cô không khỏi la ầm lên.

"Đau"

"Mấy người làm gì thế? Ai cho mấy người kéo cô ấy xuống, ai bảo mấy người làm cô ấy đau hả?"

Nghe thấy Hứa Kiều hô đau, Thẩm Lạc Dương bỗng nhiên nổi giận, nếu anh muốn làm cô đau, anh còn cần bọn họ đến giúp hả?

Sáu người nhìn nhau.

Không làm cô ấy đau, cô ấy không chịu leo xuống, làm người ta đau, anh lại nổi giận với bọn họ, rốt cục anh muốn bọn họ làm sao mới vừa lòng hả?

**

Lúc Lục Chi Ưu đến bệnh viện, Thẩm Trường An vẫn chưa tan làm, nhưng cô đã quen đường đến phòng làm việc của Thẩm Trường An.

Mục Viện đang nói chuyện với y tá bên cạnh, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái đeo khẩu trang đang đi phía trước, cô cảm thấy cô gái này hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Lục Chi Ưu đang tập trung nhìn đường trước mặt, nhưng cô cảm thấy có người đang nhìn mình, cô nhìn lại thì thấy có một cô gái mặc đồng phục y tá màu trắng đang nhìn mình chăm chú.

Hơn nữa cô gái này bề ngoài rất xinh đẹp, trắng trắng xinh xinh, mắt to mũi cao, đôi môi chúm chím, vừa nhìn đã khiến người ta yêu thích.

Nhưng cô cũng không để ý cho lắm, nhìn sơ qua là được, dù sau này có gặp nhau thì cũng không có gì.

Nhưng Mục Viện không khỏi xoay người lại, nhìn theo bóng lưng cô.

Sao cứ có cảm giác đã gặp cô gái này ở đâu rồi nhỉ?

"Tiểu Viện, nhìn gì đấy? Mau đi thôi." Đường Tịch đẩy đẩy Mục Viện.

"À, ừ."

Mục Viện xoay người, cô nhú mày, vừa đi vừa suy nghĩ cô gái kia rốt cục là ai.

Lục Chi Ưu đi tới phòng làm việc của Thẩm Trường An, gõ gõ cửa.

"Mời vào"

Bên trong truyền đến giọng nói êm tai của Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng đẩy cửa, ló đầu vào ngó nghiêng rồi mới bước vào.

Thẩm Trường An chờ hoài mà không thấy có người bước vào, vì thế ngẩng đầu, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy người vô cùng quen thuộc.

Lục Chi Ưu đứng ngay cửa nhìn anh.

Thấy anh ngẩng đầu nhìn mình, cô mỉm cười với anh.

Thẩm Trường An nhìn thấy cô cũng không kìm được nở nụ cười.

"Đứng ở cửa làm gì thế, sao không vào?"

"Vào đây."

Lục Chi Ưu nhanh chóng đi vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

Cô bước tới ngồi xuống đối diện anh.

Thẩm Trường An buông bút trong tay xuống.

"Sao em lại đến đây?" Anh hỏi.

"Em đến khám bệnh"

"Em bệnh hả? Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?"

Lục Chi Ưu nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Thẩm Trường An, không biết nghĩ gì, rồi bày ra vẻ mặt đáng thương.

"Ừm, em đau lắm."

Thẩm Trường An đứng dậy, đi đến trước mặt cô.

Ngay lúc Thẩm Trường An bước tới, Lục Chi Ưu vội vàng đứng dậy dang tay ôm lấy eo anh.

"Đừng có quậy, đang ở bệnh viện, để người ta thấy không tốt đâu."

Thẩm Trường An đưa tay xoa đầu cô.

"Không đâu, em khóa cửa rồi, không có người vào đây đâu."

Thẩm Trường An, "..."

"Em bảo đau hả? Chỗ nào đau?"

"Ừm, chỗ này nè." Lục Chi Ưu một tay ôm eo anh, một tay chỉ vào môi mình.

Thẩm Trường An tưởng môi của cô bị đau thật, thế nên cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

"Có gì đâu"

Anh còn chưa dứt câu, Lục Chi Ưu đã thừa lúc anh xoay người nói chuyện kiễng chân lên hôn anh.

Chi hôn nhẹ một cái, tuy rằng đã đóng cửa, nhưng vẫn không chắc sẽ không có người vào đây, cho nên cô cũng không quậy, hôn một cái rồi thôi.

"Em"

"Bây giờ không đau nữa." Lục Chi Ưu sờ môi mình, vẻ mặt thỏa mãn nhìn Thẩm Trường An.

Bây giờ Thẩm Trường An mới biết mình bị Lục Chi Ưu trêu.

"Em đó" Anh nhéo nhéo gương mặt cô.

Ừ, mềm quá, toàn thịt thôi.

Anh nở nụ cười bắt đầu đi với cô, rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

Lục Chi Ưu chạy lại, chống cằm mặt đối mặt với anh.

"Vẫn chưa tan làm hả?"

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới 7 giờ rưỡi, phải 8 giờ rưỡi anh mới tan làm.

"Còn một tiếng nữa."

"Được rồi, vậy em ngồi đây chờ anh." Lục Chi Ưu ngồi xuống, chống cằm nhìn Thẩm Trường An.

"Em muốn ngồi sofa không, bên đó ngồi rất thoải mái."

"Không cần đâu, em ngồi đây được rồi." Lục Chi Ưu lắc đầu từ chối.

"Được rồi."

Thẩm Trường An cầm lấy bút, bắt đầu viết tiếp mấy ghi chép vừa nãy chưa viết xong.

Lục Chi Ưu cứ nhìn anh như thế.

Bàn tay Thẩm Trường An với khớp xương rõ ràng cầm cây bút đen, anh đang ghi ghi chép chép gì đó trong sổ, cô liếc mắt nhìn chữ anh.

Vô cùng cứng cáp.

Nét chữ rất đẹp!

Lúc làm việc, Thẩm Trường An không nói một chữ nào, anh hơi cúi đầu, mái tóc che bớt phần trán, mắt sụp xuống, chỗ mí mắt tạo thành một dãy bóng mờ, cái mũi cao thẳng, đôi môi hơi nhếch lên.

Chả trách mọi người đều nói, đàn ông khi làm việc là đẹp trai nhất, quả nhiên, Thẩm Trường An như thế này khiến cho cô muốn ngừng mà không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bác sĩ Thẩm, anh có muốn không?

"Ánh mắt của em nóng quá" Thẩm Trường An không thèm ngẩng đầu lên, nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu sùng sốt, mặt đỏ lên.

"Giữ, cúi đầu mà có thể thấy ánh mắt nóng bỏng của em" Cô nhỏ giọng thì thầm.

Đợi đến khi Thẩm Trường An thu dọn xong toàn bộ ghi chép, cũng đã sắp đến giờ tan làm.

Anh đóng nắp bút lại, cất ghi chép vào trong ngăn kéo, dọn dẹp gọn gàng lại thì đến giờ tan làm.

"Đi nào."

Thẩm Trường An đứng lên, cởi áo blouse trắng xuống rồi treo lên giá treo, sau đó lấy áo khoác mặc vào.

"Okie"

Lục Chi Ưu cũng đứng dậy.

"Mục Viện, tan làm rồi. Cậu còn nghĩ gì thế?" Đường Tịch thấy Mục Viện đáng vẻ không yên lòng, từ lúc quay về tới giờ vẫn như thế, cô nhìn không được mà hỏi.

"Cậu nói cô gái xinh đẹp, rất có khí chất, lại còn đeo khẩu trang?"

"Ừ, đúng rồi"

"Nhảm nhí, mình có mù đâu, rõ ràng thế mà."

"Sao mình thấy cô ấy trông quen lắm, giống như đã gặp ở đâu rồi, nhất là bóng dáng của cô ấy, rất quen, hình như"

"Vì cô ấy mà cậu cứ suy nghĩ đến tận bây giờ?"

"Là vậy đấy."

"Ha ha ha" Đường Tịch cười.

"Cậu cười gì hả?" Mục Viện nhìn cô.

"Mục Viện, cậu có sao không, có phải do theo đuổi bác sĩ Thẩm, chịu cú sốc quá lớn, cho nên mới thấy con gái mà ha ha ha"

"Đường Tịch, cậu bị bệnh hả, mình không giỡn đâu."

"Mình biết, mình biết rồi, vậy cậu nhớ ra chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng mà mình thấy." Mục Viện bỗng dưng im lặng.

Một giây sau, cô vội vàng cúi bộ đồ y tá ra, rồi gom đồ của mình ở trên bàn vào túi xách.

"Này, Mục Viện, cậu làm gì vậy?"

"Chuyện nàyĐường Tịch, mình nhớ ra rồi, mình có việc nên đi trước đây"

"Này! Đã hẹn lát nữa đi ăn rồi mà!"

"Ngày mai đi, tối mai chúng ta đi nhé!"

Mục Viện cầm di động trên bàn, vớt lấy túi xách, lao ra khỏi phòng.

"Này, Mục Viện!"

Ngay lúc Đường Tịch còn đang ngơ ngác, Mục Viện đã mất bóng.

Mục Viện đã nhớ ra, cô gái này giống cô gái lần trước cô đã gặp ở trước cửa phòng làm việc của Thẩm Trường An,

Cô vừa chạy ra khỏi hành lang bệnh viện thì nhìn thấy hai người Thẩm Trường An đi ngang qua, cô bỗng chốc dừng bước, bởi vì cô nhận ra, Lục Chi Ưu, nữ thần quốc dân rất nổi tiếng kia.

Lục Chi Ưu không đeo khẩu trang.

Không biết hai người họ đang nói gì, trên mặt đều nở nụ cười vui vẻ, Mục Viện chưa bao giờ thấy Thẩm Trường An ôn nhu như thế, rục rịch như thế.

Thẩm Trường An còn giúp cô lấy khẩu trang đeo vào, sau đó mới cùng nhau rời khỏi.

**

"Ting ting"

Thẩm Trường An bóp kèn.

Sau khi lên xe, Lục Chi Ưu quay đầu liền thấy Thẩm Trường An đang nhìn mình.

"Anh nhìn em làm gì? Sao không chạy đi?"

Thẩm Trường An bỗng nhiên nở nụ cười, nói "Đi, nhưng trước hết phải làm một việc cái đã"

"Việc gì?" Lục Chi Ưu chớp chớp mắt hỏi anh.

Thẩm Trường An đột nhiên cởi dây an toàn, nhào người sang.

Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An càng ngày càng gần mình, tim bỗng dưng đập rộn ràng, cô khô khốc hỏi, "Anh... anh định làm gì đấy?"

Thẩm Trường An chậm rãi tiến gần đến cô, thậm chí cô còn nghe được hơi thở nóng rực của anh, Lục Chi Ưu không khỏi nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên.

Vài giây sau.

"Cạch"

Một âm thanh vang lên, Lục Chi Ưu mở mắt, vừa mở mắt ra thì thấy nụ cười trên tức của Thẩm Trường An.

"Anh không phải anh"

"Anh cởi dây an toàn cho em, em nhắm mắt làm gì hả? Không phải em đang chờ mong gì chứ?"

"Em" Lục Chi Ưu nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, tức không chịu được, hai má đỏ bừng.

Cô lấy tay đẩy anh, "Không có... không có đâu nhá anh tránh ra anh"

Tay của Lục Chi Ưu bỗng dưng bị anh nắm lấy, đôi môi tập kích bất ngờ.

Một tay anh cầm lấy tay cô, một tay khoác lên chỗ dựa phía sau cô.

Đầu lưỡi anh ẩm áp, quần quít lấy lưỡi cô, Lục Chi Ưu cảm thấy môi mình tê rần cả lên, cả người mềm yếu vô lực, hô hấp của anh và cô quấn quít lấy nhau, đôi môi không một kẽ hở.

Một lát sau, Thẩm Trường An mới buông cô ra, tay đặt sau gáy cô, đôi môi dờ lên trên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

"Có đi không?" Cô hỏi.

Thẩm Trường An lại cúi đầu hôn cô.

"Đi"

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sofa xem TV, Thẩm Trường An rửa chén xong đi ra khỏi phòng bếp, anh ngồi xuống cạnh Lục Chi Ưu, vươn tay kéo Lục Chi Ưu vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Lúc quay về nhà, tuy chỉ có vài bước chân là đến nơi, nhưng Thẩm Trường An vẫn tiễn cô đến tận cửa, Lục Chi Ưu vừa mới mở cửa, đang định quay lại chúc Thẩm Trường An ngủ ngon thì môi anh lại ập xuống.

So với mấy lời chúc ngủ ngon vô nghĩa, thì nụ hôn ngủ ngon thực tế hơn nhiều.

Khi Thẩm Trường An buông Lục Chi Ưu ra, cô nhìn thấy màu đen âm trầm khó kiềm chế trong mắt anh, hơi thở nóng rực, có chút gấp gáp.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt cô sáng lên, kiễng chân, hai tay vòng lấy cổ anh, môi tiến đến bên tai anh, thổi nhẹ bên tai.

"Bác sĩ Thẩm, anh có muốn không?"

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy cánh tay đặt ở eo mình siết chặt.

Hơi thở của anh hình như càng thêm nóng rực, nóng như lửa.

Thẩm Trường An đột nhiên xoay người, áp cô trên tường.

Tay Lục Chi Ưu chậm chậm vươn lên đầu anh, vuốt mái tóc đen của anh, cô cảm giác được hô hấp của anh ngày càng dồn dập, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Anh ôm chặt cô vào lòng, dùng sức mạnh như muốn khảm cô vào trong cơ thể của mình.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Trường An mới bình phục lại, một tay đẩy cửa nhà của Lục Chi Ưu ra, sau đó buông cô ra, đẩy mạnh vào trong nhà.

Anh nhéo nhéo gương mặt cô, "Đi ngủ sớm đi, không được suy nghĩ lung tung."

Lục Chi Ưu, "."

Thẩm Trường An quay về nhà, tắm rửa xong lên giường đọc sách một lát, bỗng nhiên nhớ lại sự việc vừa xảy ở trước cửa nhà Lục Chi Ưu, hơi thở của cô thoáng thoáng bên tai anh, cô hỏi:

"Bác sĩ Thẩm, anh có muốn không?"

Nhớ đến đây, ánh mắt Thẩm Trường An trở nên thâm thúy, sách cầm trên tay một chữ cũng đọc không vào.

Đúng là yêu tinh mà, sẽ có ngày anh ăn cô cho nhẹ người, nhưng mà không phải bây giờ.

Thẩm Trường An đóng sách lại, tắt đèn.

Không được nghĩ nữa, nếu còn nghĩ đến thì tối nay anh cũng đừng hòng ngủ được.

**

Buổi sáng sau khi Lục Chi Ưu thức dậy, vừa đánh răng rửa mặt xong, liền nghe chuông cửa vang lên.

Ai mà đến vào sáng sớm thế này?

Lục Chi Ưu hơi nghi hoặc, lau mặt sạch sẽ rồi mới ra mở cửa.

Vừa mở cửa liền thấy Thẩm Trường An đứng trước cửa nhà cô, trong tay còn cầm một bình giữ nhiệt.

"Sao anh lại đến đây?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Nhưng sau đó cô lại xấu hổ, bởi vì cô mới vừa đánh răng xong, đầu tóc lộn xộn, quần áo cũng không chỉnh tề.

Cô theo bản năng định đóng cửa lại, nhưng dường như Thẩm Trường An cũng nghĩ giống cô, ngay lúc cô đang định đóng cửa thì anh liền bước vào trong.

"Em chặn cái gì?"

"Ặc... em"

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ quần bách của cô, không khỏi vươn tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của cô, dùng tay vuốt lại gọn gàng.

"Nhanh đến ăn sáng nè"

Thẩm Trường An đặt bữa sáng lên bàn cơm nhà Lục Chi Ưu, sau đó vô cùng quen thuộc đi vào phòng bếp lấy chén muống ra.

Thẩm Trường An nấu cháo tôm

Anh vừa mới mở nắp ra, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi thơm, xấu hổ mất mặt gì quăng ra sau đầu hết, cô chạy đến chỗ anh.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, hai tay chống cằm, nhìn Thẩm Trường An múc cháo cho mình.

Cháo trắng, bên trên là thịt tôm màu đỏ quýt, hành xắt nhỏ và vài cọng rau thơm.

Lục Chi Ưu nhìn đến nổi nước miếng ứa ra, cô cầm muống múc một muống cháo vào miệng.

Ngon quá đi mất!

Hạt cháo rất mềm, tôm cũng mềm, nhưng trong cái mềm ấy lại có một chút dai dai, cắn một cái, hương thơm thoảng thoảng trong miệng, hành lá và rau thơm làm tăng thêm hương vị.

Cháo ấm ấm không nóng tí nào, vào bụng, rất ấm áp, rất thoải mái.

Cô ăn một muống, đang định múc thêm một muống thì thấy Thẩm Trường An chỉ lấy có một cái chén một cái muống.

"Sao anh lấy có một cái vậy?" Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Trường An cười cười, nói: "Anh ăn rồi, chỉ mang qua cho em thôi, anh đi làm ngay đây."

Trong lòng Lục Chi Ưu vô cùng cảm động.

"Thẩm Trường An, anh tốt với em quá!"

"Anh không tốt với em thì tốt với ai hả?" Thẩm Trường An nhìn đồng hồ trên tay, sắp 7 giờ rưỡi rồi.

"Nhớ ăn hết cháo đó, anh đi làm đây."

Thẩm Trường An cúi người hôn cô một cái rồi mới xoay người rời đi.

Anh liếm liếm môi, "Ừ, cháo nấu ngon thật, ngon hơn lúc anh ăn ở nhà nữa."

"Bùm" một cái, mặt Lục Chi Ưu đỏ ửng.

Thẩm Trường An đúng là dân chuyên nghiệp mà, trình tả thính của anh chả kém hơn cô là bao đâu.

Thật ra Lục Chi Ưu không biết, không có người đàn ông nào không biết tả thính, chỉ có vài người sẵn lòng phát huy với đối tượng mà mình thích thôi, ví dụ như Thẩm Trường An.

"Thẩm Trường An, em thích anh, rất thích anh!"

Lúc Thẩm Trường An đi ra đến cửa, giọng nói của Lục Chi Ưu bỗng nhiên vang lên.

Động tác mở cửa dừng lại, vài giây sau.

"Ừ, anh cũng thích em, hơn cả em thích anh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuối Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bác không ăn con, sẽ có người ăn con

Sau khi Thẩm Trường An rời khỏi, Lục Chi Ưu rất nhanh ăn hết cháo do Thẩm Trường An nấu, sau đó quay lại phòng ngủ make up rồi thay đồ.

Hôm nay cô trang điểm thật xinh đẹp, theo phong cách đang thịnh hành Bohemian.

Cô còn vuốt mi, kẻ chân mày, cuối cùng mới tô son, môi đỏ là xu hướng thịnh hành nhất của năm nay, tựa như trái táo đỏ của công chúa Bạch Tuyết.

Bây giờ tóc mái của cô đã dài ra, cho nên cô rẽ ngôi.

Lục Chi Ưu mặc một cái áo sơ mi màu xanh, trước áo thêu chỉ đỏ, một cái váy caro xanh hồng ôm sát mông, phía chân váy tua rua.

Cô mang một đôi giày cao gót màu bạc.

Chuẩn bị xong xuôi cô mới đến công ty.

"Chị Lục, chị lại lên Hot search tiếp rồi!" Sáng sớm, ngay khi Lục Chi Ưu bước vào phòng làm việc, Khương Thang vội vàng cầm di động chạy tới.

"Chị lên hot search không phải là chuyện bình thường sao, lần này là gì?" Lục Chi Ưu tùy ý hỏi.

"cán mốc 100 triệu lượt xem!" Khương Thang kích động nói.

Khương Thang vừa nói hết, Lục Chi Ưu mới nhớ tới qua là ngày phát sóng đầu tiên của .

Cô mở máy tính, nhìn thoáng qua, mới chiếu có hai tập, trong vòng 24 tiếng đã đạt hơn 110 triệu lượt xem.

đã trở thành đề tài nóng, cho nên cô cũng chăm chú lên hot search ngồi.

Lục Chi Ưu tiện tay lấy trái chuối trên bàn, lột vỏ rồi đưa vào miệng.

Cùng lên hot search lần này với cô chính là nam diễn viên Hà Cẩn Duyên, hai người nhanh chóng trở thành CP Nghệ Nhan, bỗng chốc trở nên nổi tiếng, đề áp tất cả CP khác trên mạng.

Hot search bây giờ đã bị bọn họ bao thầu.

"Chị Lục, chị xem, ảnh trong phim của chị và anh Cẩn Duyên đã tràn lan trên mạng rồi nè." Tiểu Mễ đưa di động cho cô xem.

Lục Chi Ưu liếc nhìn, đây không phải là ảnh đoàn phim đã post lên.

"Cái này sao lại bị bọn họ đào ra?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

"Bây giờ có cái gì mà dân mạng không đào ra được chứ."

"Cũng đúng."

Giữa trưa, cơm nước xong xuôi, Lục Chi Ưu chuẩn bị xem phim tiếp.

"Ting ting." Di động vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Cô mở lên, là mẹ Thẩm gửi tin nhắn đến.

Mẹ Thẩm: Con dâu ~, hẹn hò không?

Lục Chi Ưu cười khúc khích, trả lời rất nhanh.

Lục Chi Ưu: Dạ có.

Lục Chi Ưu để laptop sang một bên, rồi đứng dậy.

"Khương Thang, chị có việc đi trước, máy đưa cứ làm đi." Lục Chi Ưu cầm lấy túi xách.

"Hả, chị Lục, chị đi hà..." Khương Thang nói.

"Ừ, dù gì cũng không có chuyện gì cho chị làm." Lục Chi Ưu cười với cậu, rồi mang giày cao gót bước đi một nước.

"Haiz, cả ngày đều là sếp cúp việc." Khương Thang lắc đầu.

Tiểu Mễ vỗ vai anh, "Thôi, ở đây còn một đồng quan hệ xã hội cần xử lý đây nè."

**

Lục Chi Ưu vừa mới xuống cổng cao ốc studio thì thấy một chiếc Ferrari màu đỏ đang bấm kèng tin tin với cô.

Mẹ Thắm hạ cửa xe xuống, ló đầu ra vẫy vẫy tay với cô, Lục Chi Ưu mỉm cười rồi bước đến.

Mẹ Thắm ngắm nhìn Lục Chi Ưu đang từ xa đi tới, không khỏi trầm nghĩ.

Dáng người đẹp quá đi.

"Mẹ Thắm "

Mẹ Thắm mở cửa xe giúp cô, Lục Chi Ưu ngồi vào.

"Lâu rồi không gặp, có nhớ bác không?" Mẹ Thắm nhìn cô.

"Dương nhiên là có ạ."

"Nhiều không?"

"Nhiều thế này này" Lục Chi Ưu làm một động tác miêu tả khoa trương.

Mẹ Thắm bị cô chọc bật cười.

"Tình hình chiến đấu dạo này thế nào?"

Lục Chi Ưu cười cười, "Con có thể báo là, đã thu phục rồi không?"

"Ây da, giỏi đấy, nó thế mà bị con thu phục rồi hả?"

"Thế nào? Sức mạnh hồng hoang của bảo bối nhà bác đã bị con khai phá chưa?"

Lục Chi Ưu xấu hổ, sức mạnh hồng hoang đó của anh không cần cô khai phá mà.

"Có phải nó rất nhiệt tình không? Hắc hắc hắc" Mẹ Thắm không nhịn được mà cười gian.

Nhiệt tình?

Lục Chi Ưu không khỏi nhớ đến cảnh tối qua anh đặt cô lên tường mà hôn.

..

"Ngơ ngác cái gì đó?" Mẹ Thắm thấy trạng thái không hoạt động của cô, bèn lay cô tỉnh.

"Hả ~ Đừng nói là con đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn nhé?"

"Làm sao sao có thể mẹ Thắm con" Nhìn vẻ mặt như biết tông của mẹ Thắm, Lục Chi Ưu đỏ mặt.

"Con không cần giải thích đâu, bác hiểu bác hiểu mà"

"Thật mà."

"Được rồi, không nói nữa, thắt dây an toàn vào, chúng ta đi shopping!"

Lục Chi Ưu biết bây giờ cô có nói gì, mẹ Thắm cũng không tin, thay vì giải thích cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn thì hơn.

**

Mẹ Thắm ngồi trên sofa chờ Lục Chi Ưu đang thử đồ bên trong.

Lục Chi Ưu vừa mở cửa phòng thử đồ, bước ra, hai mắt của mẹ Thắm liền phát sáng.

Ai u má ơi, đẹp quá đi mắt.

Lục Chi Ưu đứng trước gương, mái tóc dài xõa ra sau, cô mặc một bộ lễ phục cổ chữ V màu trắng, trên thân áo được đính rất nhiều hạt trân châu xinh đẹp, thắt lưng cao làm tôn lên cái eo nhỏ nhắn của cô, sau lưng trắng nõn, phần đuôi cá phía dưới váy được điểm xuyết bằng những nụ hoa đào xinh xắn.

Ngay lúc cô chuẩn bị xoay người thì mẹ Thắm gọi cô.

"Đừng nhúc nhích, để bác chụp cho con một tấm."

"Chụp ảnh à?"

"Ừ."

Mẹ Thắm lấy di động trong túi ra, tìm góc chụp, chụp mấy tấm rồi mới cất di động vào.

"Đẹp quá đi." Bà khen.

"Mẹ Thắm, sao con cảm thấy ánh mắt bác nhìn con như muốn ăn con ấy." Lục Chi Ưu cười nói.

Mẹ Thắm sùng sốt, sau đó nở nụ cười.

"Bác không ăn con đâu, nhưng sẽ có người ăn con."

Lục Chi Ưu, "."

Mẹ Thắm, bác có thể xấu xa thêm xíu được không?

Mẹ Thắm đi đến giá để quần áo, ngón tay di chuyển.

"Chi Ưu, bộ này thế nào?" Mẹ Thắm cầm lên một cái váy tua rua màu trắng.

"Xinh quá"

"Con thử đi?" Mẹ Thắm bảo cô.

"Hà thử nữa à?" Lục Chi Ưu chỉ một đồng quần áo chồng chất trên sofa, đồng này cô còn chưa thử xong đây này, mẹ Thắm muốn cô thử hết cả cửa hàng hay sao?

"Đương nhiên, đáng người đẹp như thế, trời sinh là giá treo quần áo đấy, đương nhiên là phải mặc thật xinh rồi, dù gì hôm nay chúng ta cũng rảnh mà, mau đi mau đi." Mẹ Thắm nhét quần áo vào tay Lục Chi Ưu, sau đó đẩy cô đi vào phòng thử đồ.

Bà rất là ưng Lục Chi Ưu, xinh xắn, vóc người đẹp, quan trọng là, tính cách rất hợp.

Lục Chi Ưu vừa cầm quần áo vào phòng thử, mẹ Thắm liền lấy di động ra, rồi gửi tin nhắn cho Thắm Trường An.

Bà chỉ gửi có một tấm hình thôi.

Chính là tấm hình vừa chụp Lục Chi Ưu ban nãy.

Bà ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, đứa con trai thanh tâm quả dục hai mươi mấy năm nay nếu nhìn tấm hình này liệu có nổi lên thú tính hay không?

Mẹ Thắm càng nghĩ càng thấy vui.

Qua nhiên, bà vừa gửi tin không bao lâu, Thắm Trường An đã trả lời lại.

Bảo bối: → _ →

Mẹ Thắm cười cười.

Mẫu thân đại nhân: Cảm giác thế nào?

Bảo bối: Cô ấy đang ở cùng mẹ hả?

Mẫu thân đại nhân: Đúng rồi, mẹ đang đi shopping với cô bé, mà nè, đáng cô bé đúng là quá tuyệt mà, điện nước đầy đủ, eo ọt lại nhỏ, cái lưng thì trắng ngần. chắc chắc

Bảo bối: Ha ha, cũng không thuộc về mẹ.

Mẹ Thắm đang uống nước trái cây, đọc tin nhắn trả lời của Thắm Trường An thiếu chút nữa là phun ra.

"Mẹ Thắm"

Ngay lúc đó, Lục Chi Ưu đã thay quần áo xong.

Bà vội vàng cất di động vào túi xách.

"Đẹp quá, đẹp quá!"

Lục Chi Uú thử quần áo cả một buổi chiều, chỉ cần là đồ cô đã thử, mẹ Thắm đều quẹt thè mà không thèm chớp mắt.

Lục Chi Uú nhìn thoáng qua giá tiền, mỗi một cái đã hơn 10000 tệ.

Ngay lúc mẹ Thắm đang định quẹt thè, Lục Chi Uú vội vàng ngăn bà lại.

"Mẹ Thắm, mẹ Thắm, nhiều quá rồi, đừng mua nữa."

"Nhưng bộ này con mặc đẹp lắm, màu sắc lại tôn da nữa."

"Mẹ Thắm, bác mua cho con nhiều quá, con không."

Dáng vẻ mẹ Thắm liền suy sụp, "Bác luôn muốn có một đứa con gái, để có thể cột tóc, mua váy đầm xúng xính cho nó, son phòng ngủ màu hồng cho nó, nhưng bác lại có tới hai đứa con trai, khó khăn lắm mới yêu quý con như thế, muốn tặng mọi thứ tốt đẹp cho con, nhưng con lại. ôi, bác đau lòng quá"

"Chuyện này mẹ Thắm, bác đừng như thế, con không có ý đó." Lục Chi Uú nhìn dáng vẻ đau lòng của mẹ Thắm, tự dung nói năng lộn xộn.

"Váy mấy bộ đồ này"

"Ặc ư ư ư ư ư"

"Tốt quá." Mẹ Thắm vui vẻ hân lên.

"Đi thôi, chúng ta đi coi giày nào!"

"Hả?"

"Ngần ngợ làm gì, mau đi nào."

Một buổi chiều, Lục Chi Uú chỉ có thể thử đồ, thử giày.

Lục Chi Uú suy nghĩ, từ giờ cô sẽ không mua quần áo trong một thời gian.

Lục Chi Uú vừa mới thử giày bước ra, mẹ Thắm đang chuẩn bị chạy lên khen, thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

"Alo?"

"Nhưng em đang dạo phố với con dâu mà."

"Em biết, nhưng mà. Được rồi, được rồi, em về liền."

Mẹ Thắm tắt điện thoại, đi đến chỗ Lục Chi Uú.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Lục Chi Uú hỏi.

"Không có gì, chúng ta về nhà ăn cơm nhé?" mẹ Thắm cười.

"Chúng ta? Về nhà ăn cơm?" Lục Chi Uú kinh ngạc, có... có ý gì?

"Đúng rồi, giờ đã hơn 5 giờ, Ba Thắm của con gọi chúng ta về ăn cơm."

"Gặp gặp ba Thắm?"

"Chứ không thì sao?"

"Nhưng mà."

"Nhưng nhị cái gì, đi thì đi thôi, bác nói con nghe, ba Thắm nấu ăn ngon lắm."

Thế là Lục Chi Uú bị mẹ Thắm dắt về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dấu Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Tham quan phòng ngủ của bác sĩ Thắm

Suốt đường đi Lục Chi Uú cứ lo lắng mãi, tuy mẹ Thắm đã bảo ba Thắm rất tốt, nhưng cô vẫn có chút không yên lòng.

"Đến rồi, xuống xe nào." mẹ Thắm nói với Lục Chi Uú.

Nhưng khi bà còi dây an toàn xong, lại thấy Lục Chi Ưu ngồi im như tượng trên ghế phụ.

Bà bật cười, đứa bé này không phải là đang khấn trương đấy chứ, không giống phong thái bình thường trên TV tí nào.

Bà đưa tay lay lay cô.

"Ngốc ở đó làm gì, xuống xe thôi."

"Tới rồi à?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Mẹ Thắm bị đáng về góc ghế của cô làm bật cười.

"Đúng vậy, cô bé ngốc, mau xuống xe nào."

"Dạ được"

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu đi sát bên người mẹ Thắm.

"Mẹ Thắm con có cần phải mua quà cho ba Thắm không ạ, bác xem, con lần đầu đến nhà, cũng không thể đến tay không được."

Nghe Lục Chi Ưu nói thế, mẹ Thắm không khỏi dừng bước, bà nhìn quanh bốn phía.

Sau đó ánh mắt dừng lại tiệm bán trái cây cách đó không xa.

"Con nếu muốn mua quà, vậy thì mua sầu riêng đi."

"Sầu riêng?" Lục Chi Ưu xém tí là hét lên.

"Ừ ừ."

Vì thế món quà ra mắt lần đầu Lục Chi Ưu tặng cho ba Thắm chính là một trái sầu riêng siêu lớn, sau này vì chuyện này mà cô bị Hứa Kiều cười nhạo biết bao lần.

Lúc mẹ Thắm và cô về đến nhà, ba Thắm đang nấu ăn trong bếp.

Lục Chi Ưu vừa mới bước vào, đã nghe thấy mùi thức ăn thơm nức mũi, quá mê người, cô bây giờ đã biết, vì sao Thắm Trường An lại nấu ăn giỏi thế, thì ra là do di truyền.

Ba Thắm thấy bọn họ trở về, ló đầu ra khỏi phòng bếp.

"Về rồi à?"

Lục Chi Ưu tức khắc kinh ngạc đến ngây người, ba Thắm lại đẹp trai như thế, hơn nữa trông còn rất rất trẻ.

"Chồng ơi, anh nấu gì thế, thơm quá."

"Gà hầm nấm hương, món em thích nhất."

"Chồng ơi anh thật tốt."

Lục Chi Ưu, "."

Đây là ngang nhiên yêu đương, ngược cún nha!

Không đúng, không đúng, cô bây giờ cũng không còn là cún FA nữa, cô đã có bạn trai rồi, chẳng qua bạn trai hiện tại không có ở đây, vậy thì có khác gì cún FA đâu, chỉ có thể bị ngược tàn bạo mà thôi.

"Con là Chi Ưu đúng không?" Ba Thắm cười nói.

"Dạ đúng, chào ba Thắm." Lục Chi Ưu chạy đến chào ông.

"Một cô bé không tồi, ánh mắt của bảo bối rất tốt."

Lục Chi Ưu vốn đang rất lo lắng, nhưng sự thật đã chứng minh, chỉ là do cô nghĩ nhiều mà thôi, bởi vì ba Thắm rất tốt, vừa nấu ăn ở trong bếp, vừa không quên trò chuyện với mẹ Thắm và cô.

Lục Chi Ưu nhìn ra, ba Thắm và mẹ Thắm rất ân ái, nhìn mỗi một câu nói, mỗi một hành động của bọn họ là biết, Thắm Trường An và Thắm Lạc Dương từ nhỏ đã sống trong một không khí gia đình như thế, nhất định rất hạnh phúc.

Sau này cô kể chuyện này cho mấy người Thắm Trường An nghe, kết quả lại nhận được ánh mắt xem thường.

Đúng vậy, rất hạnh phúc.

Chi là mỗi ngày nhìn bọn họ hạnh phúc bày tỏ đủ kiểu tình yêu, mỗi ngày thay phiên nhau nấu cơm, ân ái đến nỗi thiếu chút nữa quên mất hai thằng con trai này.

"Đi, bác dẫn con lên tham quan phòng của Thắm Trường An."

"Dạ"

Lục Chi Ưu theo mẹ Thẩm đi lên tầng hai.

Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương ở hai phòng đối diện, Thẩm Trường An ở bên phải, Thẩm Lạc Dương ở bên trái.

Mẹ Thẩm mở cửa phòng của Thẩm Trường An ra, Lục Chi Ưu nhìn sơ qua, sạch sẽ thật.

"Vào đi."

Lục Chi Ưu bước vào theo.

Phòng của Thẩm Trường An rất lớn, lấy màu trắng làm màu chủ đạo, giường đôi cực lớn được đặt ở giữa phòng, gối nằm đều được sắp xếp ngay ngắn, trên tường trắng được điểm xuyết cả một trời sao.

Còn có cửa sổ lớn nằm sát đất, giá sách bằng gỗ màu nâu, tủ đầu giường và máy tính bàn.

Phía bên phải giường ngủ có một cái tủ quần áo.

Quan trọng là, phòng của anh có nhà vệ sinh riêng.

Đây là phòng mà Thẩm Trường An ở từ nhỏ, không biết vì sao, Lục Chi Ưu cứ nhìn như thế, trong lòng lại sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

"Con tự mình thăm thú đi, bác xuống dưới giúp bác trai." Mẹ Thẩm nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu xoay người, "Dạ"

Sau khi ra khỏi phòng, mẹ Thẩm lấy di động gửi tin nhắn cho Thẩm Trường An.

Bảo bố: Tối nay về ăn cơm, có bắt ngờ nhé.

Sau khi gửi tin nhắn xong, bà nhẹ nhàng bước xuống lầu.

"Sao, có gửi tin nhắn cho con trai chưa?" Vừa mới vào bếp, ba Thẩm liền hỏi.

"Gửi rồi, gửi rồi, nó chắc chắn sẽ về."

Lục Chi Ưu một mình đi tham quan khắp phòng ngủ của Thẩm Trường An.

Một lát thì ngồi lên sofa của Thẩm Trường An, lát thì lại ngắm kệ sách của anh, có khi lại mở tủ quần áo của anh ra mà xem, cô phát hiện, trong tủ đa số đều là đồ thời học sinh của anh, quần jeans, sơ mi trắng, áo thun, áo khoác.

Cô lại dạo một vòng, tầm mắt dừng trên bàn học của Thẩm Trường An.

Lúc này cô không chú ý, trên bàn học của anh đặt hai khung hình, cô tò mò bước lại gần.

Cái đầu tiên là thời trung học, là ảnh của anh cùng với Thẩm Lạc Dương, trong hình hai người mặc đồng phục, rõ ràng là hai bộ đồng phục giống nhau, nhưng bọn họ mặc vào lại mang đến hai phong cách khác nhau.

Thẩm Trường An mang lại cảm giác sạch sẽ, nhưng Thẩm Lạc Dương bên cạnh lại mang đến một cảm giác hư hỏng, Thẩm Trường An hồi trung học không khác lắm so với bây giờ, nếu có khác thì anh bây giờ thành thực hơn hồi trung học, gương mặt càng thêm sắc nét.

Còn có một tấm hình giống hình chụp tập thể, Lục Chi Ưu đếm thử, trong hình có 5 người, 4 nam, 1 nữ.

Bốn nam sinh kia cô đều biết, ngoại trừ Thẩm Trường An, thì có Thẩm Lạc Dương, Thẩm Ngọc Luân, Mục Lạc, còn có một cô gái trông rất ngây ngô, Lục Chi Ưu cảm thấy hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, cô suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nhớ ra, cô gái trong ảnh chụp này chính là cô y tá lần trước đã gặp ở bệnh viện.

Cô y tá đó có quan hệ gì với bọn họ? Hơn nữa nhìn ảnh chụp, cô y tá này dựa vào Thẩm Trường An rất gần.

*

Thẩm Trường An nhận được tin nhắn của mẹ mình, nói có bắt ngờ, anh không nghĩ cũng biết, bắt ngờ mẹ nói là gì, vì thế sau khi tan làm liền vội vã lái xe về nhà.

Cửa phòng ngủ không đóng, đứng ở ngoài, anh nhìn Lục Chi Ưu đang đứng cạnh bàn học mình, không biết cô đang nhìn gì, anh bèn bước về phía cô.

Anh đi đến phía sau mà cô vẫn chưa phát hiện, anh liền ôm lấy cô.

Lục Chi Ưu đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, bỗng dưng bị ôm, cả người cứng đờ, khung hình trong tay mém tí là rơi xuống.

"Xem cái gì mà mắt hồn luôn vậy?"

"Anh về rồi hả?" Nghe giọng nói quen thuộc, cảm nhận hương vị quen thuộc trên người anh, Lục Chi Ưu mới buông lỏng, mềm mại dựa vào người anh.

"Ừ"

Thẩm Trường An nhìn thấy khung ảnh trong tay cô.

"Thì ra đang xem hình của anh, bảo sao lại mắt hờn như thế."

Lục Chi Ưu không khỏi xoay người lại, nhìn anh.

"Lúc trung học anh đẹp trai như thế, người theo đuổi chắc chắn không ít đâu nhỉ?"

"Hả? Ghen à?"

"Không nhá, trung học người theo anh có nhiều đi nữa, anh bây giờ không phải cũng là của em hay sao? Hơn nữa cũng chỉ có thể là của một mình em."

Lục Chi Ưu bỏ tấm hình trong tay xuống, ôm chặt lấy anh.

Thẩm Trường An ti cầm trên đỉnh đầu cô "Ừ, là của em, chỉ của một mình em."

An nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, rồi chậm rãi dời xuống, hôn lên trán, rồi đến chóp mũi, ngay lúc dời đến bên môi thì Lục Chi Ưu bỗng nhiên đẩy anh ra.

"Không được, cửa không đóng, lỡ mẹ Thẩm lên thì sao?"

"Không đâu."

"Nhưng mà..." Lời còn chưa dứt, môi đã bị Thẩm Trường An bao phủ, hai môi chạm nhau, mạ sát, day cấn.

Thẩm Trường An trông thì có vẻ như gầy nhưng thật ra rất rắn chắc, anh đặt cô lên bàn học, tay đặt sau lưng cô, tránh cho cô va vào bàn.

"Xuống ăn cơm thôi! mẹ không thấy gì hết! đưa cứ tiếp tục tiếp tục đi"

Mẹ Thẩm lên lầu gọi bọn họ xuống ăn cơm, không ngờ sẽ thấy cảnh tượng nóng bỏng như thế, ai da, đứa con của bà bình thường nhìn lạnh lùng, thế mà lúc đặt con gái người ta lên bàn học hôn cũng nhiệt tình quá chứ.

Lục Chi Ưu đang đắm chìm trong nụ hôn của Thẩm Trường An, nghe thấy giọng nói của mẹ Thẩm, lập tức tỉnh lại.

Cô vội vàng đẩy Thẩm Trường An ra.

"Đều tại anh hết, xấu hổ chết." Lục Chi Ưu đưa tay sờ mặt mình.

Nóng quá đi!

"Có gì mà xấu hổ, xuống dưới ăn cơm." Thẩm Trường An cười khê.

"Anh còn cười?" Lục Chi Ưu không nhịn được chột chột anh.

Thẩm Trường An mỉm cười cầm lấy tay cô, "Đi thôi, không xuống dưới, lại càng xấu hổ."

Lục Chi Ưu bị Thẩm Trường An nắm tay dắt xuống lầu, cô không dám nhìn vào đôi mắt đang cười của mẹ Thẩm, thật là dọa người, tuy bình thường nhìn cô trông giống người không biết xấu hổ, nhưng tốt xấu gì cô cũng là con gái mà.

Vì giảm bớt xấu hổ, Lục Chi Ưu chủ động giúp ba Thẩm bùng thức ăn ra.

Lục Chi Ưu vừa rời khỏi, mẹ Thẩm liền lấy tay kêu kêu Thẩm Trường An.

"Ngai hả?"

Thẩm Trường An nhìn bà, rồi nói: "Mẹ thấy sao?"

"Hắc hắc hắc"

Đồ ăn rất nhanh đã được bùng lên, đầy một bàn, Lục Chi Ưu nhìn mà hoa cả mắt, mỗi một món ăn đều vô cùng tinh xảo, hơn nữa lại rất thơm.

"Ăn cơm thôi, đừng ngần nữa." Mẹ Thẩm nhìn ánh mắt của Lục Chi Ưu dán chặt vào bàn ăn, sớm đã biết chuyện cô là một cái máy xay thức ăn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Lục Chi Ưu cũng cảm lên.

Cô bỏ một miếng nấm hương vào miệng.

Thịt gà nấm hương rất mềm, rất ngon khiến cho cô không khỏi tán thưởng.

"Ba Thẩm, đồ bác nấu ngon quá đi."

Nghe thế ba Thẩm cười cười, "Ngon thì ăn nhiều vào, muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn."

"Dạ" Lục Chi Ưu vừa ăn vừa gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hay là ngủ lại đây đi

Sau khi ăn cơm tối xong, mọi người ngồi sofa xem tivi, thật ra Lục Chi Ưu đã từ chối, vì phim mà bọn họ xem chính là < Thanh Sam Nghe Thường >

Xem phim của chính mình diễn, chả hiểu sao thấy hơi ngại.

Suốt thời gian xem phim Lục Chi Ưu đều vui đầu vào lồng ngực của Thẩm Trường An, ngại ngừng ngẩng đầu lên.

Trong phim mặt cô dính đầy máu và bùn, cả người hầu như ướt đầm, dưới cơn mưa, cả người lạnh run, cô quỳ trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi, mưa xối xả vào mặt, không biết là nước mưa hay nước mắt, đôi môi tái nhợt, hai má trắng bệch.

Miệng cô cứ lặp đi lặp lại, "Đừng bỏ con, xin đừng bỏ con mà"

Mẹ Thẩm và ba Thẩm thảo luận sôi nổi.

"Chi Ưu diễn hay thật, em xem mà muốn khóc luôn."

"Diễn xuất không tồi."

Đây là phân cảnh ấn tượng nhất của Lục Chi Ưu, bởi vì đây là cảnh khóc trong mưa, đoạn cô khóc vô cùng bi thương sau khi cả nhà bị giết chỉ còn lại một mình mình.

Hôm đó vì để diễn tốt cảnh quay này, cô đã hứng mưa suốt hai giờ liền, tuy là mùa hè, nhưng lại quay vào ban đêm, về đêm thì trời càng lạnh, nhưng cứ quay liên tục, cô cứ đứng dưới màn mưa nhân tạo, cho dù quay thế nào đạo diễn cũng đều bảo rằng không có cảm giác, nên cứ NG liên tục, đến khi cô khóc đến tê tâm liệt phế thì đạo diễn Lý mới cho cô qua.

Sau đó đạo diễn Lý còn nói với cô rằng cảnh quay đó rất tuyệt vời, vô cùng động lòng, nhưng Lục Chi Ưu trầm nghĩ, cô khóc tê tâm liệt phế không phải vì Nghe Thường đáng thương trong phim, mà là cô rất lạnh, đạo diễn lại không cho cô qua, thế nên trong sự bi thương muốn chết ấy cô đã khóc đến phế gan để biểu đạt bất mãn của mình.

Lục Chi Ưu càng xấu hổ, cô bây giờ chỉ muốn bịt tai lại, vì sợ nghe tiếng khóc ấy của mình.

"Chi Ưu, các con bình thường đóng phim như thế nào?" mẹ Thẩm tò mò hỏi.

"Dạ...trước hết là hợp để đọc kịch bản trước, rồi sau khi bắt đầu, diễn viên nhập vai rồi thì giống như nói chuyện bình thường, nhưng phải diễn sao cho thật tự nhiên, giống như cảnh quay này của con, bác chỉ nhìn thấy xung quanh chỉ có những người nằm trên mặt đất, nhưng thật ra lúc diễn cảnh này, xung quanh toàn người là người vây quanh, máy quay thì cứ chia vào mặt con mà quay."

"Vậy tại con diễn có vất vả không?"

"Thật ra vẫn ổn, chủ yếu là làm nghề này của bọn con, đóng phim là công việc, giống như mọi người, nên không có gì là vất vả hay không vất vả cả."

Mẹ Thẩm vỗ vỗ lên tay cô.

Lục Chi Ưu mỉm cười.

Sau khi mọi người xem phim xong thì đã hơn 10 giờ tối.

Hai người chuẩn bị ra về thì mẹ Thẩm gọi lại.

"Nếu không hôm nay đừng về nữa, hai đứa ngủ lại đây đi."

Lục Chi Ưu, "Ngủ lại đây ạ?"

"Ừ, trễ rồi, hai đứa về bác và ba Thẩm cũng không yên tâm."

Ba Thẩm, "."

Thẩm Trường An, "."

Đây không phải là nói dối không chớp mắt ư?

Bình thường anh và anh hai muốn ngủ lại đây một đêm, là ai 11 12 giờ mà vẫn đuổi bọn họ ra ngoài không thèm chớp mắt hả.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đương nhiên biết tâm tư của mẹ già nhà mình, nhưng mà cũng cùng ý nghĩ với anh.

"Nếu không thì ở lại đây, lâu rồi con cũng không về nhà, hơn nữa bây giờ cũng trễ quá rồi."

Ba Thẩm, "."

Mẹ Thẩm, ""

Rõ ràng mới quay về ăn cơm cách đây không lâu, cái gì mà bảo lâu rồi không về nhà?

"Đạ được."

"Vậy tối nay con ngủ ở phòng Thẩm Trường An đi."

"Dạ, vậy bác sĩ Thẩm anh ấy... ngủ ở đâu ạ?"

"Đương nhiên là ở phòng nó rồi." Mẹ Thẩm vô tội mở to hai mắt.

"Hà?"

"Hà cái gì mà hà, không còn sớm nữa, mấy bác buồn ngủ rồi, hai đứa nhanh chóng đánh răng rồi đi ngủ đi."

Nói xong bà lấy tay chọt chọt ba Thẩm.

"Ừ, đúng đúng, chúng ta buồn ngủ rồi, hai đứa tắm đi rồi đi ngủ sớm."

Nói rồi mẹ Thẩm vẫy vẫy tay với Lục Chi Ưu rồi kéo ba Thẩm về phòng.

"Đi thôi."

"Hà... dạ"

"Em tắm trước?" Thẩm Trường An hỏi cô.

"Không không anh trước, anh trước." Lục Chi Ưu vội vàng lắc đầu.

"Được rồi, vậy em ngồi trên giường một lát đi."

"Dạ được..."

Thẩm Trường An cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Lục Chi Ưu ngồi trên chiếc giường mềm mại, nếu là bình thường, cô có lẽ sẽ hưởng thụ giường lớn này một tí, nhưng bây giờ tim cô cứ đập thình thịch, làm gì còn tâm trạng hưởng thụ chứ.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, bây giờ cô ngồi không yên rồi.

Cô đang rất lo, nủ như lát nữa mình không tìm được thú tính mà đề bác sĩ Thẩm xuống thì làm sao bây giờ?

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cô vội vàng đứng dậy, chạy đi mở cửa, cửa vừa mở đã thấy mẹ Thẩm đứng đó.

"Mẹ Thẩm?"

"Xem bác tặng cho con cái gì nè." Mẹ Thẩm cầm tay cô nhét vào.

Lục Chi Ưu không nhìn rõ, bị nhét vào, cô vội vàng cầm lấy, vô cùng mềm mại.

"Yên tâm, bác biết là con không mang theo, đồ mới đó, được rồi, bác không quấy rầy hai đứa nữa, nghỉ ngơi sớm đi, bác xuống đây."

"Dạ mẹ Thẩm ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Sau khi mẹ Thẩm xuống lầu, Lục Chi Ưu mới đóng cửa lại.

Cô vừa đi vừa thì thầm.

"Cái gì vậy nh?"

Đến khi nhìn thấy, cô bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Mẹ Thẩm nhét cho cô một cái quần lót khêu gợi!!!! Màu đỏ!!!!!!

Cô hóa đá luôn rồi.

"Phát gốc gì đó, anh tắm xong rồi, em mau tắm đi."

Giọng nói Thẩm Trường An từ đằng sau vọng tới, Lục Chi Ưu vội vàng nắm chặt cái quần ở trước ngực.

“Hãem đi đây, đi đây.”

Cô cuống quít cúi đầu bước đi, lại đâm vào lồng ngực Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An mặc áo ngủ màu cà phê, cổ áo mở rộng, có thể nhìn thấy cơ bụng và cơ ngực của anh, bác sĩ Thẩm bình thường trông gầy thế, nhưng cái gì nên có cũng đều có hết.

“Làm gì mà hốt hoảng thế?” Thẩm Trường An hỏi.

“Khôngkhông có gì, em đi tắm đây.” Lục Chi Ưu không dám ngừng đầu nhìn anh, cô đang cố gắng khắc chế cổ sức mạnh hồng hoang trong cơ thể mình.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu hốt hoảng hoảng bước vào nhà tắm thì cảm thấy hơi buồn cười, anh vừa lau tóc vừa đi đến bên giường.

Vừa bước vào nhà tắm, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi thơm sau khi tắm, là sữa tắm mà Thẩm Trường An hay dùng.

Lục Chi Ưu ngồi trong bồn tắm lớn, xả nước ấm vào bồn, sau khi pha nước xong thì cô mới ngồi xuống, nước nóng khiến cả người thả lỏng, trên mặt nước toàn là bọt xà phòng. Cô dựa đầu lên trên bồn tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Một lát sau, cô mới từ từ đứng dậy, đến vòi sen xả hết bọt xà phòng trên người.

Sau khi lau người xong, cô mới nhận ra một điều vô cùng quan trọng, cô không mang theo đồ ngủ mà.

Đứng trong phòng tắm một hồi, cô mới mở hé cửa.

"Thẩm Trường An?"

"Thẩm Trường An?"

Cách một cánh cửa, cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

Thẩm Trường An đang ngồi đọc sách trên giường thì nghe thấy cô gọi, thế là đứng dậy bước đến phòng tắm.

"Sao vậy em?"

"Em không có đồ ngủ" Lục Chi Ưu nhỏ giọng.

Thẩm Trường An ngăn người.

"Em chờ một chút."

Thẩm Trường An đến tủ quần áo, sau đó lấy áo sơ mi của mình ra.

"Được chưa?" Lục Chi Ưu đưa tay ra.

Thẩm Trường An nhìn cánh tay trắng nõn của Lục Chi Ưu rồi đặt áo sơ mi lên tay cô, tay anh chạm vào tay cô, ấm áp, mềm mại.

Cầm áo rồi, Lục Chi Ưu vội vàng rút tay lại rồi đóng chặt cửa.

Thẩm Trường An đứng bên ngoài không khỏi cúi đầu cười.

Lục Chi Ưu cầm áo mà Thẩm Trường An đưa cho cô lên nhìn, đây là áo sơ mi của Thẩm Trường An mà.

Cô đành phải mặc áo sơ mi vào.

Nhưng cô lại không có mặc bra, bèn lấy khăn lông che lại trước ngực.

Từ lúc Lục Chi Ưu rời khỏi phòng tắm, tầm mắt Thẩm Trường An chưa từng rời khỏi cô.

Anh đã tưởng tượng khi Lục Chi Ưu mặc sơ mi của mình sẽ là đáng vẻ như thế nào, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến thì cảm giác khác hẳn so với tưởng tượng.

Cô mới từ phòng tắm bước ra, hai má hồng hồng tự nhiên, gương mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng, tóc dài vén về phía sau, áo sơ mi trắng của anh cứ như được may riêng cho cô.

Áo sơ mi của anh dài đến trên đùi của cô, bên dưới là đôi chân dài trắng muốt, tình tề của cô.

Cô cầm khăn lông chậm rãi bước tới bên giường, cô không mặc bra nên có chút ngượng ngùng che ngực lại.

Thẩm Trường An giúp cô xốc một bên chân ra, Lục Chi Ưu chậm chạp ngồi xuống.

Sau lưng đã bị tóc thấm ướt, thế nên Thẩm Trường An có thể nhìn thấy rõ ràng tấm lưng của cô.

Lục Chi Ưu bây giờ đang rất khấn trương, toàn thân đều căng thẳng, cô mơ hồ cảm nhận được Thẩm Trường An đang tới gần, hơi thở ấm áp phả vào phía sau cô.

Thẩm Trường An đưa tay ra phía trước, cầm lấy khăn lông trên tay cô.

"Đề anh lau tóc cho."

Anh nhẹ nhàng đặt khăn lên đầu cô, sau đó chậm rãi lau tóc, khăn lông thấm nước, cho nên tóc cô được lau khô rất nhanh.

Cô dùng sữa tắm của anh, dầu gội của anh, toàn thân đều là mùi hương của anh.

Thẩm Trường An không nhận được bèn ôm lấy cô từ phía sau.

Ông trời đang khảo nghiệm sự tự chủ của cô có đứng không? Rõ ràng biết cô không thể chống cự lại anh, thế mà còn tra tấn cô như thế!!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Đuổi Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Em sờ đã rồi thì tới lượt anh

"Lau... lau xong chưa anh?" Cô hỏi khẽ.

"Ừ, xong rồi."

"Đề em cất khăn vào nhà tắm."

Nói xong cô tính đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng lên, đã bị một lực từ phía sau kéo lại, trọng tâm không vững, cô liền té lên giường, Thẩm Trường An vươn cánh tay dài ôm cô vào lòng.

Cả người Lục Chi Ưu cứng đờ, cô không có mặc bra, không mặc bra đó!

Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô.

"Không cất khăn hả?"

"Ừ, không cất."

"Hả"

Lục Chi Ưu im lặng, không khí trong nháy mắt cũng yên tĩnh hẳn, bởi vì hai người bọn họ không ai nói câu nào, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của cô.

Lục Chi Ưu bỗng chốc run rẩy.

"Em sợ hả?" Môi Thẩm Trường An nhẹ nhàng ma sát cái cổ mịn màng của cô.

Thật ra Lục Chi Ưu rất muốn nói với anh rằng, không phải là cô sợ, mà là kích động, nhưng đầu óc cô bây giờ vô cùng rối bời, một câu cũng không thể thốt ra được, cho nên chỉ có thể im lặng.

Bỗng nhiên Lục Chi Ưu cảm thấy như trời đất xoay chuyển, đến lúc cô phục hồi tinh thần thì đã bị Thẩm Trường An đặt dưới thân.

Thẩm Trường An nằm trên cô, nhìn vào cổ áo ngủ đang mở toang ra, cô có thể nhìn thấy cơ bụng tám múi của anh một cách rõ ràng, không khỏi nuốt nước miếng.

Cô thật muốn sờ một cái, cô cho anh sờ xương quai xanh, anh để cô sờ cơ bụng của mình chắc không sao đâu ha.

Trên thực tế, cô đã làm thế.

Tay Lục Chi Ưu không kim được cách một lớp áo ngủ đặt trên cơ bụng anh.

Sờ không đủ cô còn chọt chọt vào.

Ngay khi cô định chọt thêm vài cái, tay đã bị Thẩm Trường An nắm lấy, cô nhìn anh, trong mắt anh đen thẫm thẫm, khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

"Không cho sờ thì thôi, đồ keo kiệt." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Một giây sau, Thẩm Trường An trực tiếp kéo tay cô để vào trong áo mình, tiếp xúc trực tiếp với cơ bụng của mình.

Mắt Lục Chi Ưu "tách" một phát sáng ngời, không khách sáo sờ sờ cơ bụng anh.

Thẩm Trường An không ngăn cản cô, tùy ý để cho cô sờ mình, qua một lúc lâu, Lục Chi Ưu cảm thấy tay mình mỏi nhừ, lưu luyến rút tay ra khỏi người anh.

"Sờ đủ chưa?"

Phía trên vang lên giọng nói của Thẩm Trường An, cô ngẩng đầu nhìn anh, gật gật đầu.

Thẩm Trường An bỗng nhiên nở nụ cười, "Em sờ đủ rồi, vậy tới lượt anh."

Sao lại tới lượt anh?

Lục Chi Ưu chưa kịp phản ứng, môi của Thẩm Trường An đã ép xuống.

Ngón tay thon dài của anh chậm rãi men xuống áo sơ mi cô, tay anh đi tới đâu, nút áo sơ mi bị cởi bỏ đến đó, áo sơ mi theo đó mà nhanh chóng rời khỏi bả vai của cô.

Cô ngira đầu ra sau, đón lấy nụ hôn mạnh mẽ của Thẩm Trường An.

Tay Thẩm Trường An đặt ở nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng sờ nắn, một giây sau đã bị Lục Chi Ưu bắt lấy, hai tay đan vào nhau.

Mặt Lục Chi Ưu đỏ bừng vì ghen, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Một tay của Thẩm Trường An tự do linh hoạt trên cơ thể cô.

Một lát sau, Thẩm Trường An mới buông cô ra, nhìn gò má ửng đỏ của cô, đôi môi đỏ au, anh không nhịn được cúi đầu hôn cô thật sâu, sau đó mới chậm rãi gài nút áo lại cho cô rồi ôm cô vào lòng.

Lục Chi Ưu mờ to mắt.

Ặckhông tiếp tục nữa hả?

"Hôm nay tạm thời tha cho em đấy, ngủ đi!" Thẩm Trường An vuốt ve gương mặt cô.

Ai bảo anh tha hả.anh muốn tha, nhưng em không muốn tha mà, đậu xanh. vịt đã đến tận miệng mà lại bay mất.

Nội tâm Lục Chi Ưu bây giờ vô cùng thất bại, cô thê thảm tựa lên vai Thẩm Trường An.

Được rồi, tắt đèn, đắp chăn, ngủ!

**

Sáng hôm sau, lúc Lục Chi Ưu thức dậy, cô vươn vai, lăn một vòng trên giường lớn.

Giường này đã thật, mềm kinh khủng.

Nhưng dần dần cô cảm thấy kì lạ, cô nằm trên giường nhắm mắt lại rồi mở ra.

Không có ai hết.

Cô vội vàng tỉnh dậy, bước xuống giường.

Trên giường chỉ có mình cô, không thấy Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đâu rồi?

Cô ngơ ngác.

Ngay lúc cô còn đang mờ mịt ngồi trên giường, Thẩm Trường An đẩy cửa bước vào.

"Em dậy rồi hả?"

"Dạ"

Thẩm Trường An cầm túi to đưa cho cô, Lục Chi Ưu nhận lấy, vừa mở ra nhìn mấy món đồ bên trong, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Cô nhìn thử size bra, ngẩng đầu hỏi anh, "Sao anh lại biết?"

Thẩm Trường An cười khề, "Sờ thử là biết ngay thôi."

"Luuu mạnh."

"Anh ra ngoài đi, em thay đồ." Lục Chi Ưu đưa lưng về phía anh.

"Nhìn đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ, em còn ngại cái gì?" Thẩm Trường An trêu chọc cô.

"Không phải còn chưa làm hả?"

Thẩm Trường An, ""

"Anh mau ra ngoài đi."

Thẩm Trường An bất đắc dĩ, biết thế hôm qua đừng nương tay với cô.

Sau khi Thẩm Trường An ra ngoài, Lục Chi Ưu mới chậm chạp thay quần áo.

Thẩm Trường An mua đồ mới cho cô, cô bỗng nhiên nhớ ra, hôm qua mẹ Thẩm cũng mua cho cô một đồng quần áo mới rồi.

Sau khi Lục Chi Ưu sửa soạn xong xuôi, không khỏi cảm thán, Thẩm Trường An quả thật đã sỡ ra size của cô rất chuẩn.

Áo sơ mi màu trắng rộng rãi phối với váy chữ A màu đỏ rượu.

Cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, đã thấy Thẩm Trường An ngồi trên giường.

"Sao anh còn chưa xuống dưới?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Đang đợi em đấy mà!" Thấy cô bước ra, Thẩm Trường An đi đến cạnh cô, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Đi thôi, xuống dưới ăn cơm."

Lúc hai người bước xuống, ba mẹ Thẩm đang chuẩn bị dùng bữa.

"Chào buổi sáng, hai bác." Lục Chi Ưu lên tiếng.

"Chào con, mau tới ăn nào." Mẹ Thẩm ngoắc ngoắc cô.

Lục Chi Ưu đi tới, vừa ngồi xuống, mẹ Thẩm đẩy ly sữa đến chỗ cô.

"Nào, uống sữa đi."

"Cám ơn mẹ Thẩm."

"Đừng khách sáo, uống sữa bồi bổ thân thể."

"..."

Ly sữa vừa đưa đến bên miệng đột nhiên ngừng lại.

Cô nhìn Thẩm Trường An, anh cười cười với cô.

Lục Chi Ưu không dám lên tiếng, đành giận dỗi uống sữa.

Ăn sáng xong, chào tạm biệt mọi người, Thẩm Trường An đưa cô về nhà.

Lục Chi Ưu ngồi trên ghế phụ, nhìn Thẩm Trường An nói, "Hình như mẹ Thẩm hiểu lắm cái gì rồi?"

Thẩm Trường An vừa nhìn phía trước vừa trả lời cô, "Hiểu lắm cái gì?"

"Chính là em và anh, không có... cái kia."

"Cái kia?"

"Ặc anh biết mà."

"Anh không biết gì hết."

Lục Chi Ưu, "Anh đủ rồi nha."

Vì hôm nay Thẩm Trường An còn phải đi làm, cho nên chỉ đưa Lục Chi Ưu đến dưới lầu khu nhà.

"Bái bai ~" Lục Chi Ưu sau khi xuống xe vui vẻ chào tạm biệt Thẩm Trường An.

"Ừ, bai em ~" Thẩm Trường An ngồi trong xe vẫy tay với cô.

Chờ Thẩm Trường An rời đi, Lục Chi Ưu mới chậm rãi lên lầu.

Dọc đường đi, tâm trạng Lục Chi Ưu rất vui vẻ, cầm theo túi lớn túi nhỏ, cười cười bước lên lầu.

Lục Chi Ưu về đến nhà, vừa mới ở cửa, Bánh Trứng và Đại Hắc đã nhào tới.

Nhìn tụi nó, Lục Chi Ưu mới nhận ra một vấn đề.

Hôm qua cô không về nhà, vì thế không có ai cho tụi nó ăn cơm, hai đứa này đã bị bỏ đói cả đêm.

Lục Chi Ưu sợ đến nỗi xém té ạch xuống đất, cô vội vàng dỗ dành tụi nó, sau đó mới lấy thức ăn cho chó trong tủ ra.

Nhìn đáng ăn như sói như hổ của tụi nó, Lục Chi Ưu thấy hơi áy náy.

"Xin lỗi hai đứa, bỏ đói hai đứa như thế, sorry, sorry!"

Sau khi cho bọn nó ăn xong, cô nằm trên sofa xem TV, mới đó mà đã đến trưa, cô lại không muốn ăn cơm.

Thế nên cô vào bếp, lúc đang định làm salad hoa quả thì nhận được cuộc gọi video của Hứa Kiều.

Vì thế cô chỉ có thể bê laptop vào bếp, vừa nói chuyện với Hứa Kiều vừa làm salad.

"Sao thế, Kiều Mạch nhớ mình ư?" Lục Chi Ưu vừa cắt hoa quả vừa hỏi.

"Nhớ cậu cái mốc xì, dạo này mình buồn muốn chết đây." Bên kia, Hứa Kiều nâng tay chống má, đáng vẻ vô cùng buồn rầu.

"Buồn cái gì, cậu mà cũng có lúc buồn hả?" Lục Chi Ưu cười cười.

"Nhảm nhí, sao mình không được buồn hả?"

"Được rồi, cậu buồn chuyện gì nào?"

"Chỉ là gần đây gặp một thằng cha tâm thần."

"Này thì có gì buồn, đẹp nó sang bên là được mà."

Lục Chi Ưu bỏ hoa quả vào tô thủy tinh, rồi lấy sốt trong tủ lạnh ra, chậm rãi rưới vào, cầm lấy cái muỗng trộn đều lên.

"Nếu quên được là tốt rồi, ngày nào cũng ám trước mắt cậu thì sao mà quên được?"

Lục Chi Ưu dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô.

"Aiz, không lẽ thằng cha đó thích cậu?"

"Sao được chứ, anh ta né mình còn không kịp nữa là!"

"Vậy thì khi gặp cậu anh ta chỉ cần đi đường vòng là được mà."

"Wey, Lục Chi Ưu, sao miệng cậu hôm nay ngọt thế."

"Đúng rồi, bởi vì mình vừa mới ăn salad hoa quả, cậu muốn ăn không?" Lục Chi Ưu xiên một miếng táo để trước màn hình.

Hứa Kiều nhìn cô bằng ánh mắt xem thường.

"Tiểu Mạch, đem bánh matcha nhiều tầng chị mới làm ra đây."

"Dạ"

"Woa, thật là, ngon quá đi, hương thơm ngát, đúng là đỉnh mà, à cậu vừa nói gì đó?"

Lục Chi Ưu đang cầm xiên táo, ánh mắt nhìn chằm chằm miếng bánh matcha trong tay Hứa Kiều trước màn hình.

"Mình nói này, Kiều Mạch, cậu có thể ship tới cho mình một miếng được không?"

"Ship cho cậu ba chữ, mơ đi cưng!"

Đầu Lục Chi Ưu đầy vạch đen.

"Tặng cho cậu hai chữ, nghỉ chơi!"

Sau đó cô không khách khí kết thúc cuộc trò chuyện.

"Hừ, matcha nhiều tầng có gì ngon? Không ngon bằng salad hoa quả của mình, hơn nữa salad còn có hoa quả, không lo sợ béo, lại có dinh dưỡng."

Sau khi bị Lục Chi Ưu cắt đứt cuộc trò chuyện, đầu tiên Hứa Kiều ăn hết miếng bánh matcha trên tay, rồi mới bắt đầu suy nghĩ.

Không lẽ giận thật à?

Cô nghĩ nghĩ rồi nói với Tiểu Mạch.

"Mạch à, mang cho chị Lục của em hai miếng bánh matcha nhiều tầng, nhớ là thêm matcha nhiều xít."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Theo Dõi Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.